COLECȚIA

Iubiri de poveste

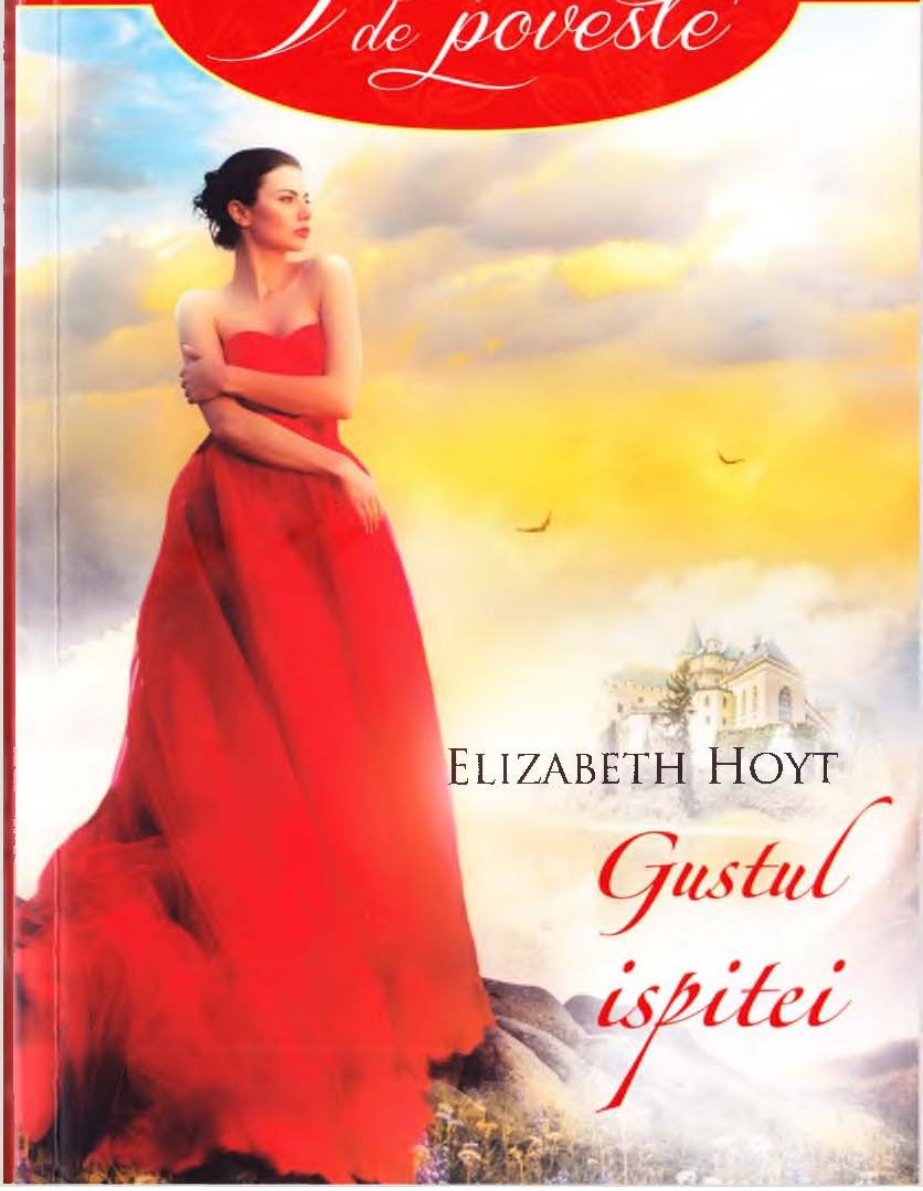

ELIZABETH HOYT

Gustul ispitei

ELIZABETH HOYT
GUSTUL ISPITEI

***To Taste Temptation by* Elizabeth Hoyt**

Copyright © 2008 Nancy M. Finney
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2016 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Andreea Năstase
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză: Bianca Mateescu/Graal Soft

Pentru agenta mea literară, Susannah Taylor, care ştie mereu când să mă laude, când să mă critice delicat şi când să-mi trimită prin curier rapid bomboane de ciocolată.

Prolog

Au fost odată, cu mult, mult timp în urmă, patru soldaţi care se întorceau acasă după ani lungi de război. „Bum! Bum! Bum!” răsunau paşii lor în timp ce mărşăluiau în rând, cu fruntea sus, fără să privească nici în stânga, nici în dreapta. Pentru că aşa fuseseră instruiţi să mărşăluiască şi nu le era deloc uşor să uite un ritual pe care îl îndepliniseră atâta vreme. Războaiele şi bătăliile se terminaseră, dar nu aş şti să spun dacă soldaţii noştri le-au câştigat sau le-au pierdut. Şi poate că nici nu contează. Aveau hainele zdrenţuite şi cizmele pline de găuri. Niciunul dintre ei nu mai era acelaşi bărbat ca atunci când plecase pe front.

Când ajunseră la o răscruce, se opriră să chibzuiască. Unul dintre drumuri ducea către apus şi era drept şi bine pavat. Altul, înspre răsărit, conducea spre o pădure întunecată şi misterioasă. Iar ultimul spre miazănoapte, unde tronau umbrele munţilor singuratici.

— Ei bine, băieţi, dăm cu banul? propuse cel mai înalt dintre ei, scoţându-şi pălăria şi întinzându-şi picioarele.

— Nu, zise soldatul din dreapta lui. Aceasta este calea mea.

Îşi luă adio de la tovarăşii săi şi porni în marş spre răsărit, fără să privească în urmă, dispărând apoi în pădurea întunecată.

— Pe mine mă atrage drumul acela, spuse soldatul din stânga lui făcând semn spre munţii care se conturau în depărtare.

— În ce mă priveşte, aleg calea care mi se pare cea mai uşoară, pentru că aşa am făcut mereu, zise soldatul înalt râzând. Dar cum rămâne cu tine? îl întrebă pe ultimul soldat. Tu pe ce drum apuci?

— Ah, eu... oftă acesta. Eu cred că am o pietricică în cizmă, aşa că o să mă aşez aici s-o scot, pentru că mă

chinuie de multe leghe.

Acestea fiind zise, înaintă şchiopătând până găsi un bolovan pe care să se sprijine.

Soldatul cel mai înalt îşi îndesă pălăria la loc pe cap şi rosti:

— Atunci s-a hotărât.

Cei trei rămaşi îşi strânseră mâinile şi apoi plecară, fiecare pe drumul lui. Dar nu aş putea să vă spun ce aventuri îi aşteptau, sau dacă au ajuns în siguranţă acasă, întrucât aceasta nu este povestea lor. Acesta este povestea primului soldat, cel care a dispărut în pădurea întunecată.

Numele lui era Inimă de Fier...

din *Inimă de Fier*

Capitolul 1

Inimă de Fier îşi căpătase numele din pricina unei ciudăţenii. Chiar dacă membrele şi faţa lui şi, de fapt, întregul trup erau exact ca ale oricărui alt om creat de Dumnezeu, inima lui era confecţionată din fier şi bătea tare, curajos şi neabătut la suprafaţa pieptului său...

din *Inimă de Fier*

Londra, Anglia
Septembrie 1764

— Se spune că a fugit, zise doamna Conrad, aplecându-se mai aproape ca să-i împărtăşească bârfa prietenei sale.

Lady Emeline Gordon sorbi din ceai şi se uită peste marginea ceştii la domnul în cauză. Părea la fel de nelalocul

lui precum un jaguar într-o cameră plină de pisici domestice: neîmblânzit, periculos şi nu tocmai civilizat. Cu siguranţă nu părea genul de om pe care să-l fi asociat cu laşitatea. Se întrebă cum îl chema, bucuroasă că avea cu ce să-şi ocupe gândurile. Întâlnirea din salonul doamnei Conrad fusese paralizant de plictisitoare până când îşi făcuse *el* apariţia.

— A dezertat în timpul masacrului suferit de Regimentul 28 în Colonii[1], în ’58, continuă doamna Conrad cu sufletul la gură. Ruşinos, nu-i aşa?

Emeline se întoarse şi, arcuind o sprânceană, îşi fulgeră gazda cu privirea. Când îşi dădu seama de gafă, aceasta se îmbujoră, tenul ei palid căpătând o nuanţă de roşu-închis care nu i se potrivea deloc.

— Adică… vreau să spun… ăăă…

În definitiv, ea era de vină, îşi spuse Emeline. N-ar fi trebuit să accepte invitaţia la ceai a unei doamne care aspira să se învârtă prin cele mai înalte cercuri ale societăţii fără să posede calităţile necesare. Oftând, îi trecu stângăcia cu vederea.

— Aşadar, este în armată?

Plină de recunoştinţă, doamna Conrad înghiţi momeala.

— O, nu. Nu mai este. Sau cel puţin nu cred.

— Aha, făcu Emeline, încercând să se gândească la un alt subiect de discuţie.

Salonul vast era decorat cu bibelouri scumpe, iar în mijlocul tavanului se afla o pictură care îl înfăţişa pe Hades urmărind-o pe Persefona. Zeiţa, cu un aer distrat, le zâmbea dulce oaspeţilor de dedesubt. În mod clar, nu avea nicio şansă în faţa stăpânului lumii umbrelor, chiar dacă în portret sumbrul Hades avea nişte obraji rozalii plesnind de sănătate.

Jane Greenglove, protejata lui Emeline, stătea pe o

---

1 Este vorba despre cele treisprezece colonii britanice care au format iniţial Statele Unite ale Americii. (n.tr.)

canapea din apropiere, discutând cu lordul Simmons. Lui Emeline i se părea o alegere bună tânărul acela, aşa că dădu din cap aprobator. La urma urmei, lordul Simmons avea un venit de peste opt mii de lire pe an şi o casă frumoasă lângă Oxford. Cum sora mai mare a lui Jane, Eliza, acceptase deja cererea în căsătorie a domnului Hampton, lucrurile păreau să se aşeze destul de bine pentru cele două fete. Nu era deloc surprinzător, căci toate tinerele pe care Emeline accepta să le ghideze în societate îşi găseau partide excelente. Chiar şi aşa, era mulţumită să-şi vadă aşteptările transpuse în realitate.

Sau cel puţin ar fi trebuit să fie. Când îşi dădu seama că răsucea absentă o panglică de dantelă de la talia rochiei, se grăbi s-o netezească la loc. Tristeţea care îi umbrea gândurile nu avea nicio justificare. Lumea ei era perfectă. Absolut perfectă.

Descoperi că privirea străinului era aţintită asupra ei. Ochii lui erau uşor încreţiţi la colţuri, ca şi când l-ar fi amuzat ceva – şi acel *ceva* era ea. Îşi mută privirea în grabă. Ce om îngrozitor! Ştia, fără îndoială, că toate doamnele din salon îl observaseră.

Doamna Conrad pălăvrăgea în şoaptă lângă ea, într-o încercare evidentă de a-şi îndrepta gafa de mai devreme.

— Are o firmă de comerţ foarte importantă în Colonii. Cred că a venit în oraş cu afaceri. Sau cel puţin aşa spune domnul Conrad. Şi e la fel de bogat ca Cresus… deşi nu ai ghici asta, dacă te iei după hainele lui.

Era imposibil să nu se uite la el după afirmaţia aceea. Ţinuta lui era într-adevăr foarte simplă de la mijloc în sus – purta o haină neagră şi o vestă cu un model maro cu negru. Una peste alta, părea un ansamblu destul de conservator, îşi zise Emeline. Abia când îi văzu picioarele înţelese comentariul gazdei, căci bărbatul purta un fel de jambiere aborigene. Făcute dintr-o piele mată, în nuanţa bronzului, erau legate imediat sub genunchi cu nişte betelii cu dungi roşii, albe şi negre, iar în partea de jos se despicau în două

falduri brodate în culori vii care cădeau de-o parte şi de alta a gleznelor. Pantofii erau încă şi mai ciudaţi, pentru că nu aveau o talpă tare. Semănând cu nişte opinci, erau confecţionaţi din aceeaşi piele moale şi mată şi brodaţi cu mărgele de la glezne până la vârfuri. Chiar şi în lipsa tocurilor, străinul era destul de înalt. Avea părul castaniu şi, din câte îşi putea da seama Emeline din cealaltă parte a camerei, ochii săi păreau închişi la culoare. Cu siguranţă nu erau albaştri sau verzi. Dar erau inteligenţi şi umbriţi de pleoape grele. Tânăra femeie îşi stăpâni un fior, deoarece ştia foarte bine că bărbaţii inteligenţi erau extrem de greu de manipulat.

Cu braţele încrucişate la piept şi un umăr proptit de perete, necunoscutul studia curios persoanele din încăpere ca şi când ele ar fi fost exotice, nu el. Avea un nas acvilin, puternic, iar pielea îi era bronzată, de parcă se întorsese de curând de la tropice. Osatura feţei lui era aspră şi proeminentă: obrajii, nasul şi bărbia ieşeau în evidenţă într-un mod masculin şi agresiv, care era totuşi şi neobişnuit de atrăgător. Adâncitura senzuală din buza de jos îi îndulcea însă trăsăturile. Avea gura unui bărbat căruia îi plăcea să savureze. Să zăbovească şi să deguste. O gură periculoasă.

Emeline îşi mută din nou privirea.

— Cine este?

Doamna Conrad se holbă la ea cu ochii mari.

— Nu ştii?

— Nu.

De-a dreptul încântată, gazda ei se grăbi s-o lămurească:

— Ei bine, draga mea, acela este domnul Samuel Hartley! Toată lumea vorbeşte despre el, chiar dacă s-a întors la Londra doar de o săptămână. Nu este foarte simpatizat din cauză că... Doamna Conrad întâlni privirea lui Emeline şi se întrerupse fâstâcită, apoi continuă: în fine, să spunem doar că, oricât de bogat ar fi, nu toată lumea e bucuroasă să-l întâlnească.

Emeline simţi furnicături pe ceafă, însă interlocutoarea ei îşi urmă neabătută sporovăială:

— Chiar nu ar fi trebuit să-l invit aici, dar pur şi simplu nu m-am putut abţine. Silueta aceea zveltă e de vină, draga mea. E absolut delicios! Dar dacă nu l-aş fi invitat, atunci n-aş fi mai… Rafala de cuvinte se încheie printr-un icnet uimit în momentul în care un bărbat îşi drese glasul chiar în spatele lor.

Emeline nu fusese atentă, aşa că nu-l văzuse mişcându-se prin încăpere, dar ştia instinctiv cine era. Când întoarse uşor capul, dădu peste doi ochi aroganţi de culoarea cafelei.

— Doamnă Conrad… v-aş fi foarte recunoscător dacă aţi face prezentările. Vocea lui avea un accent american monoton.

Gazdei i se tăie răsuflarea la auzirea acelui ordin direct, dar în cele din urmă curiozitatea câştigă în faţa indignării.

— Lady Emeline, dă-mi voie să ţi-l prezint pe domnul Samuel Hartley. Domnule Hartley, Lady Emeline Gordon.

Emeline execută o reverenţă adâncă. Atunci când îşi îndreptă spatele, se pomeni cu o mână mare şi bronzată întinsă în direcţia ei. Cu siguranţă nu putea fi atât de nesofisticat… nu? Dar chicotitul stingher al doamnei Conrad îi răspunse imediat la întrebare. Resemnată, îşi atinse delicat vârfurile degetelor de ale lui.

Degeaba. Bărbatul îi prinse mâna energic, învăluindu-i degetele într-o căldură intensă. Nările lui tresăriră aproape imperceptibil când, din cauza strângerii acelea puternice, Emeline se văzu nevoită să facă un pas în faţă. Oare o *adulmeca?*

— Sunt încântat de cunoştinţă, milady.

— Şi eu. Emeline încercă să se elibereze din strânsoare, dar nu reuşi. Mi-aţi putea înapoia mâna acum?

Gura lui zvâcni din nou. Oare râdea de toată lumea sau numai de ea?

— Desigur, milady.

Emeline dădu să inventeze o scuză – orice scuză – ca să plece de lângă omul acela îngrozitor, însă el se dovedi mai rapid.

— Aş putea să vă însoţesc în grădină?

Nu era tocmai o întrebare, de vreme ce îi întinsese deja braţul, în mod evident aşteptându-se să fie acceptat. Când Emeline dădu curs invitaţiei, el înclină din cap spre doamna Conrad şi porni spre terasă. Se mişca extrem de abil pentru un om atât de nesofisticat. Aruncând o privire spre profilul lui, tânăra femeie se gândi că avea toate motivele să fie suspicioasă.

El întoarse capul şi îi surprinse privirea. Ochii lui se încreţiră imediat la colţuri în semn de zeflemea, deşi gura lui nu schiţă nicio mişcare.

— *Suntem* vecini, să ştiţi.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Am închiriat casa de lângă a dumneavoastră.

Emeline clipi deopotrivă uimită şi iritată că fusese prinsă din nou cu garda jos. Îi cunoştea pe vecinii din dreapta, dar imobilul din stânga fusese dat spre închiriere de curând. Totuşi, în săptămâna precedentă, nişte oameni tropăiseră o zi întreagă, intrând şi ieşind din casă, transpirând, strigând şi înjurând. Şi căraseră…

Sprâncenele ei se apropiară într-o încruntătură.

— Canapeaua verde-deschis…

Un colţ al gurii lui se curbă, luând forma zâmbet strâmb.

— Poftim?

— Dumneata eşti proprietarul acelei canapele îngrozitoare, verde-deschis, nu-i aşa?

— Recunosc, zise el făcând o plecăciune scurtă.

— Şi fără niciun pic de ruşine, din câte observ. Emeline îşi ţuguie buzele dezaprobator. Chiar sunt bufniţe aurite sculptate pe picioarele canapelei?

— N-am observat.

— Ei bine, *eu,* da.

— Atunci n-are niciun rost să vă contrazic.

— Hm, făcu ea morocănoasă.

— Vreau să vă cer o favoare, doamnă, spuse el. Se plimbau pe una dintre aleile pavate cu pietriş din grădina soţilor Conrad. Oamenii aceia nu aveau niciun pic de imaginaţie! Grădina lor era împânzită de tufe de trandafiri şi de garduri vii mici şi ciuntite. Din păcate, majoritatea trandafirilor se ofiliseră deja, aşa că totul avea un aspect destul de trist. Aş vrea să vă angajez.

— Să mă *angajaţi?*

Emeline inspiră adânc şi se opri brusc. Oare individul acela bizar o lua drept curtezană? Insulta era de-a dreptul scandaloasă! Dar, în toată confuzia care pusese stăpânire pe ea, îşi dădu seama că, involuntar, îl măsura din cap până-n picioare. Privirea ei îi studie umerii largi şi abdomenul plat, coborând apoi, în mod absolut necuviincios, spre o altă parte a anatomiei domnului Hartley. Observă că acea *altă parte* era destul de bine conturată de pantalonii negri de lână pe care îi purta pe sub jambiere. Simţind cum i se tăia răsuflarea, ridică ochii grăbită. Bărbatul ori nu-i observase indiscreţia flagrantă, ori era cu mult mai politicos decât ar fi lăsat de înţeles ţinuta sau comportamentul său.

— Am nevoie de un mentor pentru sora mea, Rebecca, explică el. De cineva care s-o îndrume la petrecerile şi balurile londoneze.

Emeline înclină uşor capul într-o parte când înţelese că nu îşi dorea altceva decât o însoţitoare pentru sora lui. De ce naiba nu spusese aşa de la început, scutind-o de un moment jenant?

— Mă tem că asta nu se va putea.

— De ce nu? Rostise blând acele cuvinte, dar tot se simţea o urmă de ordin în spatele lor.

Emeline se încordă.

— Mă ocup doar de tinere care fac parte din cele mai

înalte cercuri sociale. Nu cred că sora dumneavoastră îndeplineşte standardele mele. Îmi pare rău.

Samuel o scrută câteva clipe, apoi îşi mută privirea spre banca din capătul aleii. Emeline se întrebă dacă o vedea cu adevărat.

— Atunci aş putea invoca un alt motiv care să vă facă să ne acceptaţi.

Emeline încremeni.

— Care anume?

Privirea lui se întoarse spre ea. Nu mai exista nicio urmă de amuzament în ochii săi.

— L-am cunoscut pe Reynaud.

Bătăile inimii ei accelerară într-un ritm alert, asurzitor. Pentru că Reynaud era fratele ei, desigur. Fratele ei, care fusese ucis în timpul masacrului Regimentului 28.

*

Emeline purta un parfum cu aromă de melisă. Sam inhală mirosul familiar în timp ce-i aştepta răspunsul, fiind conştient că îi distrăgea atenţia. Iar distragerea atenţiei se putea dovedi periculoasă când era în negocieri cu un adversar inteligent. Totuşi, i se părea ciudat să descopere că doamna aceea sofisticată purta un parfum atât de plăcut, care îi amintea de casă. Mama lui obişnuise să crească arbuşti de melisă în grădina ei din Pennsylvania, iar familiaritatea mirosului îi învăluia simţurile, aruncându-l înapoi în timp. Îşi amintea cum, în copilărie, stătea la o masă cioplită din lemn, şi o privea pe mama sa turnând apă clocotită peste frunzele verzi. Parfumul acela proaspăt se ridicase odată cu aburul din cupa de lut. Melisă. Mama lui o numise mereu balsamul sufletului.

— Reynaud e mort, zise dintr-odată Lady Emeline. De ce credeţi că v-aş face această favoare pur şi simplu pentru că afirmaţi că l-aţi cunoscut?

Sam îi cercetă chipul în timp ce vorbea. Fără îndoială

era o femeie foarte frumoasă. Avea părul şi ochii de un negru profund, senzual, şi o gură cărnoasă şi roşie. Însă frumuseţea aceea era complicată. Fără îndoială, mulţi bărbaţi ar fi fost descumpăniţi de inteligenţa care se ascundea în spatele ochilor ei şi de felul în care îşi ţuguia neîncrezătoare buzele pline.

— Pentru că l-aţi iubit. Sam îi studie ochii în timp ce rosti acele cuvinte şi observă o licărire. Aşadar avusese dreptate. Fusese apropiată de fratele ei. Dacă ar fi fost un om bun, nu i-ar fi amintit de suferinţa aceea. Dar bunătatea nu-l ajutase prea mult de-a lungul timpului. Nici în afaceri, nici în viaţa personală. Peste câteva clipe adăugă: Cred că o s-o faceţi de dragul amintirii lui.

Ezitarea ei nu-l impresionă. Era unul din lucrurile pe care, datorită experienţei sale în afaceri, învăţase să le recunoască repede: momentul exact în care adversarul său şovăia, iar balanţa negocierii se înclina în favoarea lui. Următoarea mutare era să-şi consolideze poziţia. Când îi întinse din nou braţul, Emeline se holbă o clipă la el înainte de a i-l accepta. Fără a o lăsa să vadă că-i percepea emoţiile, o conduse mai departe pe alee.

— Eu şi sora mea o să fim la Londra numai trei luni. Nu mă aştept să faceţi miracole.

— Păi şi atunci de ce v-aţi mai deranja să-mi cereţi ajutorul?

Sam îşi ridică faţa spre soarele care strălucea cu ultimele puteri în acea după-amiază târzie, bucuros că era afară, departe de toţi oamenii din salon.

— Rebecca are doar nouăsprezece ani. Eu sunt ocupat cu afacerile mele în cea mai mare parte a timpului şi aş vrea să se distreze. Poate să cunoască nişte domnişoare de vârsta ei.

Ceea ce spunea era destul de adevărat. Chiar dacă nu era tot adevărul.

— Nu aveţi rude de sex feminin care să vă ajute?

Îşi întoarse privirea spre ea, amuzat de brutalitatea

întrebării. Lady Emeline era mică de înălţime, abia dacă-i ajungea până la umăr. Statura ei ar fi trebuit să o facă să pară fragilă, dar ştia foarte bine că nu era vreo păpuşă delicată de porţelan. O observase vreo douăzeci de minute în salonul acela incredibil de mic înainte să le abordeze pe ea şi pe doamna Conrad. Şi în tot timpul acela, privirea ei nu stătuse nicio clipă. Chiar şi în decursul discuţiei cu gazda lor, fusese permanent cu ochii în patru la îndatoririle ei şi la mişcările celorlalţi invitaţi. Ar fi pariat bani buni că era perfect conştientă de toate conversaţiile care avuseseră loc în cameră, de cine cu cine vorbise şi cum decursese discuţia, dar şi de momentul în care se despărţiseră interlocutorii. În lumea ei, Lady Emeline avea la fel de mult succes cum avea el în afaceri.

Tocmai de aceea era foarte important să beneficieze de ajutorul ei pentru a-şi face intrarea în societatea londoneză.

— Nu, eu şi sora mea nu mai avem alte rude de sex feminin, îi răspunse el în cele din urmă. Mama noastră a murit la naşterea Rebeccăi, şi tata şase luni mai târziu. Din fericire, fratele tatii a fost om de afaceri în Boston. El şi soţia lui au adoptat-o şi au crescut-o pe Rebecca, însă nu mai sunt printre noi de câţiva ani.

— Şi dumneata?

— Ce e cu mine?

Emeline se încruntă la el nerăbdătoare.

— Ce s-a întâmplat cu dumneata după moartea părinţilor?

— Am fost trimis la internat.

Cuvintele lui nu trădau câtuşi de puţin şocul pe care-l suferise când fusese nevoit să lase în urmă căsuţa din pădure pentru a păşi într-o lume a cărţilor şi a unei discipline foarte stricte.

Ajunseseră la zidul de cărămidă care delimita grădina. Emeline se opri şi se întoarse spre el.

— Trebuie să o cunosc pe sora dumitale înainte de a

putea lua orice decizie.

— Desigur, şopti el, ştiind deja că o convinsese.

Tânăra femeie îşi aranjă fustele cu un gest brusc şi, cu ochii mijiţi şi buzele strânse, căzu pe gânduri. În mintea lui Sam apăru pe dată imaginea fratelui ei: ochii negri ai lui Reynaud se îngustau în acelaşi fel, ori de câte ori muştruluia un soldat. Pentru o clipă, chipul lui masculin se suprapuse peste cel mic şi feminin al surorii sale. Sprâncenele negre ale lui Reynaud erau apropiate într-o încruntătură, iar ochii lui întunecaţi ca miezul nopţii îl priveau parcă acuzator. Cutremurându-se, se grăbi să alunge fantoma şi să se concentreze la ceea ce îi spunea femeia vie din faţa lui.

— Dumneata şi sora dumitale mă puteţi vizita mâine. După aceea te voi anunţa de decizia mea. Să spunem, la ceai? Şi dumneata bei ceai, nu-i aşa?

— Da.

— Excelent. La ora două, să spunem?

Tonul poruncitor al vocii ei îl făcu să zâmbească.

— Sunteţi foarte amabilă, milady.

Ea îi aruncă o privire suspicioasă, după care se răsuci şi o luă cu paşi mari pe alee, lăsându-l să vină singur în urma ei. Sam merse încet, admirându-i spatele elegant şi felul în care i se unduiau fustele. Îşi mângâie uşor buzunarul şi, auzind foşnetul familiar al hârtiei îndoite, se întrebă cum ar fi fost cel mai bine să se folosească de Lady Emeline.

*

— Pur şi simplu nu înţeleg, spuse *tante* Cristelle în seara aceea la cină. Dacă domnul respectiv îşi dorea într-adevăr să aibă onoarea patronajului tău, de ce nu te-a abordat pe căile obişnuite? Ar fi trebuit să-şi convingă un prieten să vă facă prezentările.

Tante Cristelle era sora mai mică a mamei lui

Emeline. O femeie înaltă, cu părul alb, un spate drept şi nişte ochi albaştri precum cerul – care ar fi trebuit să fie blânzi, însă nu era cazul. Bătrâna nu se căsătorise niciodată, probabil pentru că îi speriase de moarte pe toţi pretendenţii. *Tante* Cristelle locuia cu Emeline şi cu fiul ei, Daniel, de cinci ani – mai exact, de când Emeline rămăsese văduvă.

— Poate că nu ştia cum trebuie să procedeze, replică Emeline în timp ce studia porţiile de friptură de pe platoul din faţa sa. Sau poate că nu a vrut să piardă timp… ceea ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi făcut apel la metodele obişnuite. La urma urmei, a şi spus că vor sta puţin timp la Londra. Făcu apoi semn spre o bucată de carne de vită şi-i zâmbi în semn de mulţumire lacheului care i-o aşeză pe farfurie.

— *Mon Dieu,* dacă e atât de necioplit şi neelegant, atunci nu are ce să caute în labirintul înaltei societăţi. Mătuşa ei luă o înghiţitură de vin şi strânse din buze, de parcă lichidul roşu ar fi fost acru.

Emeline nu răspunse. Analiza făcută de *tante* Cristelle asupra comportamentului domnului Hartley părea destul de corectă la suprafaţă – lăsase într-adevăr impresia că ar fi fost necioplit. Problema era că ochii lui îi transmiseseră o cu totul altă poveste. Păruse aproape zeflemitor, ca şi când ea ar fi fost cea naivă.

— Şi atunci te întreb: ce o să faci dacă fata aceasta seamănă vreun pic cu fratele pe care mi l-ai descris? o întrebă *tante* Cristelle, arcuindu-şi teatral sprâncenele şi adoptând o expresie exagerată de groază. Dacă îşi poartă părul împletit în două cozi pe spate? Dacă râsul ei este prea strident? Dacă umblă desculţă şi are picioarele murdare?

Aparent, gândul acela neplăcut fu prea mult pentru bătrână, pentru că îi făcu imediat semn lacheului să-i mai toarne nişte vin. Emeline îşi muşcă buza ca să se abţină să nu zâmbească.

— Este foarte înstărit. M-am interesat discret pe lângă celelalte doamne din salon, şi toate mi-au confirmat că

domnul Hartley este într-adevăr unul dintre cei mai bogaţi oameni din Boston. Prin urmare, este de presupus că acolo se învârte în cele mai înalte cercuri sociale.

Tante Cristelle scoase un sunet dezaprobator prin care îşi exprima părerea despre înalta societate din Boston.

Emeline îşi tăie senină o bucată de friptură.

— Şi chiar dacă ar fi neciopliţi, nu ar trebui să o condamnăm pe fetiţă pentru că îi lipseşte o instruire corespunzătoare, nu?

— *Non!* exclamă tare bătrâna doamnă. Lacheul care stătea lângă ea tresări şi aproape scăpă decantorul de vin. Şi încă o dată îţi spun: *Non!* Prejudecata aceasta reprezintă fundamentul societăţii noastre. Cum altfel, dacă nu prin maniere, i-am putea deosebi pe oamenii de obârşie nobilă de gloata de rând?

— Poate că ai dreptate.

— Da, sigur că am dreptate!

— Mmm. Emeline înţepă cu furculiţa bucata de carne de pe farfuria ei. Dintr-un motiv sau altul, nu o mai voia. *Tante* Cristelle, îţi aminteşti cărticica aceea din care obişnuia să ne citească doica mie şi lui Reynaud, când eram copii?

— Carte? Ce carte? Despre ce, Doamne iartă-mă, vorbeşti?

— Era o carte de basme care ne plăcea foarte mult. Dintr-un motiv sau altul, m-am gândit la ea astăzi.

Doica obişnuia să le citească afară, după picnicul de după-amiază. Ea şi Reynaud se înghesuiau pe pătură în timp ce femeia dădea paginile cărţii de basme. Pe măsură ce asculta, Reynaud se strecura inconştient mai în faţă, atras de povestea interesantă, până când aproape ajungea să stea cocoţat în braţele doicii. Asculta cu sufletul la gură fiecare cuvinţel şi ochii lui mici şi negri străluceau de entuziasm.

De mic fusese energic şi vioi. Emeline înghiţi apăsat şi netezi cu atenţie panglica încreţită de pe talia rochiei.

— Mă întrebam doar unde ar putea fi cartea. Crezi că este împachetată undeva în pod?

— Cine poate şti? Mătuşa ei ridică din umeri în stilul ei franţuzesc caracteristic, făcând să pară neimportante atât cartea de basme, cât şi amintirea lui Reynaud. Se aplecă apoi în faţă şi exclamă: Dar te mai întreb o dată… de ce? De ce i-ai accepta pe omul acesta şi pe sora lui desculţă?

Emeline se abţinu să remarce că încă nu aveau nicio informaţie despre încălţările domnişoarei Hartley şi, implicit, nici despre lipsa lor. Preţ de o clipă, îşi aminti de chipul bronzat al bărbatului şi de ochii lui de culoarea cafelei. Clătină uşor din cap.

— Nu ştiu nimic sigur, cu excepţia faptului că în mod evident are nevoie de ajutorul meu.

— Ah, dar dacă i-ai accepta pe toţi cei care au nevoie de ajutorul tău am fi îngropate în cereri!

— A spus… Emeline ezită, privind cum se reflecta lumina în paharul ei de vin. A spus că l-a cunoscut pe Reynaud.

Tante Cristelle lăsă cu grijă paharul pe masă.

— Dar de ce l-ai crede?

— Nu ştiu. Pur şi simplu îl cred. Probabil mă consideri nebună.

Mătuşa oftă. Colţurile gurii ei se lăsară în jos, accentuându-i ridurile de bătrâneţe.

— Nu, *ma petite.* Te consider doar o soră care şi-a iubit extrem de mult fratele.

Emeline încuviinţă din cap şi privi cum degetele i se strângeau în jurul paharului. Chiar îl iubise foarte mult pe Reynaud. Şi încă îl mai iubea. Mai exista însă un argument pentru care se gândea să o accepte sub patronajul ei pe tânăra Hartley. Simţea că Samuel Hartley nu-i spusese tot adevărul despre motivul pentru care avea nevoie de ajutorul ei. Omul voia ceva. Ceva care avea legătură cu Reynaud.

Iar asta însemna că merita urmărit îndeaproape.

Capitolul 2

Inimă de Fier umblă prin pădurea întunecată preţ de o săptămână, şi în tot acest timp nu întâlni nici ţipenie de om sau animal. În a şaptea zi, zidul de copaci se deschise în faţa lui, permiţându-i să zărească un oraş strălucitor, aşa cum nu mai văzuse niciodată în călătoriile lui. Îl contemplă fermecat o vreme, dar ghiorăielile din stomac îl treziră din reverie. Avea nevoie să-şi cumpere de mâncare, şi pentru asta trebuia să-şi găsească un loc de muncă. Prin urmare, porni cu paşi hotărâţi spre oraş.

Deşi întrebă în lung şi-n lat, nu se găsea nicio slujbă cumsecade pentru un soldat întors de la război. Nu era de mirare, căci aşa se întâmplă de obicei. Cu toate că oamenii le sunt recunoscători militarilor pe timp de restrişte, imediat după ce trece primejdia îi privesc pe cei care i-au ocrotit cu suspiciune şi dispreţ.

Şi astfel Inimă de Fier se văzu nevoit să accepte slujba de măturător de străzi. Dar chiar şi acesta era un lucru pe care-l făcea cu recunoştinţă...

din *Inimă de Fier*

— Mi s-a părut că te-am auzit venind destul de târziu azi-noapte, zise Rebecca la micul dejun. Ai ajuns după miezul nopţii, nu?

— Chiar? făcu Samuel vag. Îmi pare rău că te-am trezit.

— O, nu! Nu m-ai deranjat deloc. Nu la asta mă refeream. După ce îşi umplu farfuria, Rebecca se aşeză vizavi de fratele ei. Îşi dorea foarte mult să-l întrebe unde fusese noaptea trecută – şi cu o noapte înainte de asta –,

însă timiditatea şi o anume nesiguranţă o împiedicau s-o facă. Îşi turnă nişte ceai şi se strădui să deschidă un subiect de conversaţie. Ce planuri ai pentru ziua de azi? Ai afaceri de rezolvat cu domnul Kitcher? Ştii… eu… mă gândeam că dacă nu eşti ocupat am putea să facem o plimbare prin Londra. Din câte am auzit, Catedrala St. Paul este…

— La naiba! Samuel trânti cuţitul cu zgomot. Am uitat să-ţi spun.

Rebecca simţi cum i se strângea stomacul. Ştiuse de la început că avea şanse mici să-l înduplece, la cât de ocupat era. Totuşi, sperase că în după-amiaza aceea aveau să petreacă împreună câteva ore.

— Păi spune-mi, ce este?

— Am fost invitaţi la ceai la noua noastră vecină, Lady Emeline Gordon.

— Poftim? Rebecca aruncă o privire spre reşedinţa impunătoare din dreapta casei lor. O zărise o dată sau de două ori pe proprietară şi fusese fascinată de rafinamentul ei. Dar… când s-a întâmplat asta? Nu am văzut nicio invitaţie în corespondenţa de azi.

— Am întâlnit-o ieri la doamna Gordon.

— Doamne, Dumnezeule! se minună Rebecca. Ţinând cont de cât de puţin ne cunoaşte, trebuie să fie o doamnă foarte amabilă, dacă ne-a adresat o asemenea invitaţie.

„Oare ce să port la întâlnirea cu o lady cu un rang atât de înalt?” se întrebă ea panicată.

Samuel se juca absent cu cuţitul, de parcă nu se simţea tocmai în largul lui.

— De fapt, am rugat-o să te însoţească la câteva evenimente sociale.

— Serios? Dar credeam că nu-ţi plac.

Se bucura, desigur, că se gândise la ea. Totuşi, i se părea destul de bizar că se arăta atât de interesat de programul ei.

— Păi nu-mi plac, dar dacă tot ne aflăm la Londra… Samuel lăsă în aer finalul propoziţiei şi sorbi din cafea. M-

am gândit că ţi-ar plăcea să ieşi. Ştii tu, să vezi oraşul, să-ţi faci noi cunoştinţe. Ai doar nouăsprezece ani. Probabil te-ai plictisit de moarte să te învârţi pe aici fără altă companie decât a mea.

„Ei bine, asta nu e tocmai adevărat”, îşi zise ea pe când se străduia să formuleze un răspuns. Era înconjurată de mulţi oameni – mai exact, de membrii personalului, care păreau să fie foarte numeroşi. Exact atunci când credea că îi cunoscuse pe toţi, dădea peste altă slujnică sau vreun lustragiu pe care nu-l mai văzuse niciodată. Chiar şi în clipa aceea, doi lachei stăteau în picioare lângă perete, gata să-i servească. Pe unul îl chema Travers, iar pe celălalt… Uitase complet cum îl chema pe al doilea, dar era absolut sigură că îl mai văzuse. Avea părul negru ca smoala şi nişte ochi verzi absolut minunaţi. Nu că ar fi trebuit să fie atentă la ochii servitorilor, desigur.

Cu un aer distrat, îşi plimbă prin farfurie ouăle deja răcite. La casa din Boston, unde locuia cu Samuel, nu era obişnuită să vadă alţi servitori în afară de bucătăreasă şi de Elsie. În copilărie luase majoritatea cinelor cu bucătăreasa şi cu bătrâna menajeră până când, ajunsă domnişoară, fusese trimisă să ia masa în salon împreună cu unchiul Thomas. Acesta fusese extrem de cumsecade, şi Rebecca îl iubise foarte mult, dar să cineze cu el era un adevărat chin. Conversaţiile lui erau absolut anoste, spre deosebire de bârfele vesele pe care le împărtăşea cu bucătăreasa şi cu Elsie. Discuţiile din timpul mesei se îmbunătăţiseră întrucâtva de când se mutase Samuel acolo, după moartea unchiului Thomas. Dar nu atât de mult pe cât şi-ar fi dorit. Samuel putea să fie extrem de spiritual atunci când avea chef, însă cel mai adesea era preocupat de afacerile sale.

— Te deranjează? o întrebă el, întrerupându-i şirul gândurilor.

— Poftim?

Avu un sentiment descurajator că-l dezamăgise atunci când îi observă încruntătura.

— Te deranjează că am rugat-o pe Lady Emeline să te ajute?

— Nu, nu, deloc, zise ea afişând un zâmbet radios. Fireşte, ar fi preferat să-şi petreacă timpul numai cu Samuel, dar, la urma urmei, fratele ei venise la Londra pentru afaceri. Mă simt flatată că te-ai gândit la mine.

Răspunsul îl făcu să lase imediat jos ceaşca de cafea.

— Vorbeşti ca şi când te-aş socoti o povară.

Rebecca lăsă ochii în pământ. Era convinsă că aşa o socotea. O povară. Şi cum să fie altfel? Era cu mult mai tânără decât el şi fusese crescută la oraş – spre deosebire de Samuel, care crescuse în sălbăticie până la vârsta de paisprezece ani. Uneori se gândea că golful acela care-i despărţea era mai mare decât un ocean.

— Ştiu că nu îţi doreai să vin cu tine la Londra.

— Am mai discutat despre asta. Am fost bucuros să te includ în planurile de călătorie odată ce ţi-am aflat dorinţa.

— Da, şi îţi sunt foarte recunoscătoare pentru asta.

Rebecca se apucă să aranjeze tacâmurile, conştientă că nu dăduse tocmai cel mai bun răspuns. Privindu-l pe furiş, constată că încruntarea nu-i dispăruse.

— Rebecca, eu…

Chiar atunci intră majordomul, care anunţă:

— A sosit domnul Kitcher.

Domnul Kitcher se ocupa de afacerile lui Samuel.

— Mulţumesc. Sam se ridică în picioare, după care se aplecă să o sărute pe frunte. Eu şi Kitcher trebuie să vizităm un depozit cu produse Wedgwood. Mă întorc la prânz. Suntem aşteptaţi acasă la Lady Emeline la ora două.

— Foarte bine, răspunse Rebecca.

Când fratele ei ieşi din cameră rămase singură, uitându-se îndelung la ouăle din farfurie. Singură, cu excepţia lacheilor, bineînţeles.

*

Gentlemanul din Colonii părea chiar şi mai impunător în salonaşul ei. Acesta fu primul gând al lui Emeline în după-amiaza aceea, când coborî să-şi primească invitaţii. Exista un contrast puternic între camera elegantă şi sofisticată şi bărbatul care stătea nemişcat în mijlocul ei. Ar fi trebuit să fie copleşit de toată strălucirea ornamentelor şi de fineţea satinurilor. Ar fi trebuit să pară banal şi poate un pic primitiv în hainele lui simple de lână.

În schimb, domina încăperea.

— Bună ziua, domnule Hartley, zise Emeline.

Îi întinse mâna, amintindu-şi cu întârziere de strângerea lor de mână din ajun. Îşi ţinu respiraţia, aşteptând să vadă dacă avea să repete gestul acela neortodox. Dar domnul Hartley îi luă mâna şi-şi apropie politicos buzele la câţiva centimetri de ea. Păru să ezite acolo o clipă, adulmecând, dar în cele din urmă se îndreptă de spate. Licărirea amuzată din privirea lui o făcu să-şi mijească ochii. „Ticălosul! Ştia foarte bine şi ieri cum ar fi trebuit să se comporte!”

— Daţi-mi voie să v-o prezint pe sora mea, Rebecca Hartley, spuse el.

Tânăra care făcu un pas în faţă era destul de atrăgătoare. Avea părul întunecat, la fel ca al fratelui ei, dar în timp ce ochii lui erau căprui, în ai ei se ascundeau sclipiri verzi şi aurii. Aveau o culoare foarte frumoasă, chiar dacă destul de neobişnuită. Fata purta o rochie simplă de muselină, cu un decolteu pătrat, împodobită cu dantelă la mâneci şi pe corsaj. Garderoba ei avea nevoie de împrospătare, se gândi Emeline.

— Bună ziua, spuse ea în timp ce vizitatoarea făcea o reverenţă acceptabilă.

— O, doamnă… vreau să spun, milady… sunt foarte încântată de cunoştinţă, zise într-un suflet domnişoara Hartley.

Avea o conduită plăcută, dar oarecum necizelată. Emeline încuviinţă din cap.

— Mătuşa mea, *mademoiselle* Molyneux.

Tante Cristelle, care şedea în stânga ei, cu spatele drept ca lumânarea, îşi înclină uşor capul în semn de salut. Ţinea buzele strânse, dar ochii ei erau aţintiţi spre tivul rochiei domnişoarei Hartley.

Domnul Hartley zâmbi, şi colţurile gurii sale se ridicară năzdrăvan în timp ce se apleca deasupra mâinii întinse de bătrâna doamnă.

— Sunt încântat de cunoştinţă.

— Şi eu, *monsieur,* îi răspunse ea scurt.

La invitaţia gazdei, fata luă loc pe canapeaua cu tapiţerie din damasc în dungi albe şi galbene, pe când fratele ei se instală pe scaunul portocaliu cu spătar înalt. Emeline se aşeză într-un fotoliu şi îi făcu un semn din cap lui Crabs, majordomul, care dispăru îndată să aducă ceaiul.

— Ai spus ieri că te afli în Londra cu afaceri, domnule Hartley. Aş putea să te întreb ce fel de afaceri?

Oaspetele dădu la o parte poala redingotei şi îşi propti un picior pe celălalt genunchi.

— Mă ocup de exportul şi importul de mărfuri la Boston.

— Serios? şopti Emeline.

Nu părea deloc ruşinat să recunoască faptul că se ocupa de comerţ. Pe de altă parte, la ce s-ar fi putut aştepta de la un gentleman din Colonii care purta jambiere de piele? Ochii ei coborâră spre piciorul pe care-l ţinea încrucişat peste celălalt. Pielea moale îi învăluia strâns gamba, evidenţiind o formă minunat de masculină. Stânjenită, îşi feri imediat privirea.

— Speram să-l cunosc pe domnul Josiah Wedgwood, zise musafirul. Poate că aţi auzit de el? Tocmai a deschis o nouă fabrică de veselă.

— Veselă, repetă *tante* Cristelle ridicând la ochi lornieta. Era un gest pretenţios pe care îl folosea ori de câte ori voia să intimideze. Se uită mai întâi la domnul Hartley, după care privirea ei reveni la tivul rochiei purtate de sora

acestuia.

Deloc impresionat, domnul Hartley le zâmbi călduros celor două gazde.

— Veselă, da. Mi se pare uimitor cât de multă veselă folosim în Colonii. Compania mea importă deja tot felul de obiecte confecţionate din lut, dar cred că s-a format o piaţă şi pentru lucruri mai fine. Lucruri pe care o doamnă rafinată să le poată avea la masa ei. Domnul Wedgwood a perfecţionat o metodă de a obţine cele mai delicate porţelanuri care s-au văzut vreodată. Sper să-l conving că Hartley Importers i-ar fi cel mai bun partener pentru exportul în Colonii.

Intrigată, Emeline ridică din sprâncene.

— Aşadar, vei comercializa acolo porţelanul în numele lui?

— Nu. Schimbul va decurge în modul obişnuit. Eu voi cumpăra marfa de la el şi o voi revinde pe ţărmul celălalt al Atlanticului. Există însă un aspect important: sper să pot obţine dreptul exclusiv de comercializare în Colonii.

— Eşti foarte ambiţios, domnule Hartley, remarcă *tante* Cristelle pe un ton dezaprobator.

Bărbatul încuviinţă, fără să pară deranjat de acreala bătrânei. Involuntar, Emeline se pomeni admirând stăpânirea de sine de care dădea dovadă. Era străin într-un fel care nu avea nicio legătură cu faptul că era american. Gentlemanii pe care îi cunoştea ea nu se ocupau de comerţ, darămite să mai şi discute deschis despre asta cu o doamnă. I se părea destul de interesant ca un bărbat să o considere egala lui din punct de vedere intelectual. Pe de altă parte, era conştientă că el nu avea să-şi găsească niciodată locul în lumea ei.

Domnişoara Hartley îşi drese uşor glasul şi spuse:

— Milady, fratele meu m-a informat că aţi fost atât de amabilă încât să acceptaţi să-mi fiţi călăuză prin înalta societate.

Intrarea celor trei slujnice care aduceau tăvile de ceai

o împiedică pe Emeline să-i ofere un răspuns adecvat – unul care ar fi fost înţepător la adresa domnului Hartley şi nu a tinerei. Aşadar, un răspuns pozitiv i se păruse de la sine înţeles? În timp ce slujnicele se agitau în jurul mesei, observă că vizitatorul o studia făţiş. Ridică dintr-o sprânceană în direcţia lui, ca o provocare tacită, însă el nu făcu altceva decât să-i repete gestul. Oare flirta cu ea? Chiar nu-şi dădea seama că aparţineau unor lumi diferite?

Emeline turnă ceaiul fierbinte în patru ceşti. Îşi ţinea spatele atât de drept, că ar fi eclipsat-o până şi pe *tante* Cristelle.

— Iau în considerare această posibilitate, domnişoară Hartley, spuse ea, zâmbind ca să-şi îndulcească replica tăioasă. Poate ai vrea să-mi spui de ce ai…?

Nu apucă să-şi termine întrebarea, pentru că fu întreruptă de un vârtej. Uşa salonaşului se izbi de perete, lăsând o zgârietură vizibilă în lambriu. În clipa următoare, un ghem încurcat de braţe şi picioare lungi se repezi spre ea.

Emeline smuci ceainicul şi îl îndepărtă cu uşurinţa dată de o practică îndelungată.

— *M’man! M’man!* urlă puştiul ca un drăcuşor, în ciuda aspectului angelic al buclelor lui blonde. Bucătăreasa a spus că a făcut chec cu stafide. Pot să mănânc şi eu?

Emeline lăsă jos ceainicul şi inspiră adânc, gata să-l muştruluiască aspru, dar mătuşa vorbi înaintea ei:

— *Mais oui, mon chou!* Poftim! Ia o farfurie, şi *tante* Cristelle o să aleagă cele mai pufoase felii pentru tine.

Emeline îşi drese glasul, ceea ce îi făcu să se oprească spăşiţi din complotat, după care îi zâmbi cu subînţeles odraslei.

— Daniel, fii drăguţ, te rog. După ce laşi felia aceea de chec pe care o strângi în pumn, vrei tu să-i saluţi pe oaspeţii noştri?

Puştiul lăsă prada din mână, dar, din păcate, îşi şterse palma de pantaloni. Emeline trase aer în piept, abţinându-

se de la orice comentariu. În definitiv, era mai bine să-l mustre pe rând pentru fiecare năzbâtie făcută. Cu un oftat, se întoarse spre domnul Hartley.

— Daţi-mi voie să vi-l prezint pe fiul meu, Daniel Gordon, baron de Eddings.

Năzdrăvanul făcu imediat o plecăciune corectă şi destul de frumoasă, cât să i se umple inima de mândrie maternă. Nu că ar fi lăsat ca Daniel să-i observe mulţumirea. Atât mai lipsea, să devină şi înfumurat pe deasupra! Domnul Hartley îi întinse mâna, repetând acelaşi gest pe care-l făcuse cu ea cu o zi înainte. Bărbaţii în toată firea, indiferent de rang, nu obişnuiau să-i ofere mâna unui băieţel de opt ani, însă Daniel i-o strânse foarte serios.

— Încântat de cunoştinţă, milord, spuse oaspetele.

Cum Daniel făcu o plecăciune la fel de corectă în faţa domnişoarei Hartley, Emeline îi înmână o felie de chec învelită în şerveţel.

— Acum du-te, dragule. Am…

— Fără îndoială, fiul domniei voastre poate rămâne cu noi, o întrerupse domnul Hartley.

Emeline se îndreptă de spate. Cum îndrăznea să se bage între ea şi copilul ei? Era pe punctul de a-l mustra, dar se răzgândi atunci când îi întâlni privirea. Ochii lui erau încreţiţi la margini, însă nu reflectau amuzament, ci amărăciune. Nici măcar nu îl cunoştea pe fiul ei. Aşa că de Dumnezeu i-ar fi fost milă de el?

— Te rog, *M’man,* stărui Daniel.

Ar fi trebuit să se simtă şi mai indignată. În fond, băiatul ştia că nu era cazul să se roage de ea odată ce luase o hotărâre. Totuşi, ceva din interiorul ei se topi.

— Of! Bine atunci!

Ştia că vorbise exact ca o hoaşcă bătrână şi ţâfnoasă. Cu toate acestea, Daniel rânji şi luă loc lângă domnul Hartley, foindu-se ca să se poată aşeza bine pe scaunul înalt. Oaspetele îi zâmbi şi el cu ochii lui de culoarea cafelei. Imaginea celor doi stând alături zâmbitori îi tăie

răsuflarea preţ de o clipă. Era ceva absolut ridicol pentru o femeie cu experienţa ei de viaţă, se gândi posacă Emeline.

— Mă bucur că s-a ajuns la această concluzie, spuse *tante* Cristelle făcându-i cu ochiul lui Daniel. Încântat, puştiul se foi pe scaun, dar îşi luă seama când întâlni privirea mamei lui. Bătrâna doamnă continuă: Cred că acum a venit momentul să discutăm despre îmbrăcămintea lui *mademoiselle* Hartley.

Domnişoara Hartley, care tocmai lua o înghiţitură de ceai, păru să se înece.

— Pardon, doamnă?

— E absolut oribilă, decretă *tante* Cristelle fără drept de apel.

Domnul Hartley lăsă imediat jos ceaşca de ceai.

— *Mademoiselle* Molyneux, nu cred că…

Nu apucă să termine ce avea de spus, pentru că bătrâna se răţoi imediat la el:

— Aşadar, îţi doreşti să râdă lumea de sora dumitale? Vrei ca celelalte tinere să şuşotească batjocoritor în spatele evantaielor? Sau ca tinerii domni să refuze să danseze cu ea? Asta îţi doreşti să se întâmple?

— Nu, sigur că nu, murmură el. Dar nu înţeleg… ce este în neregulă cu rochia Rebeccăi?

— Nimic, interveni Emeline. Absolut nimic, dacă domnişoara Hartley nu-şi doreşte decât să viziteze parcurile şi alte obiective turistice din Londra. Sunt sigură că, în coloniile dumitale, ţinuta pe care o poartă acum este potrivită pentru cercurile înaltei societăţi din Boston. Dar pentru înalta societate din Londra…

— Trebuie să aibă ţinute foarte elegante! completă exasperată *tante* Cristelle. Şi de asemenea mănuşi, şaluri şi pălării şi pantofi! Se aplecă şi bătu uşor din baston. Vezi dumneata, pantofii sunt extrem de importanţi.

Domnişoara Hartley se uită alarmată în jos, însă fratele ei părea doar uşor amuzat.

— Înţeleg.

Tante Cristelle îi aruncă o privire şireată.

— Şi toate lucrurile acestea vor costa foarte mult, *non?*

Nu mai adăugă faptul că trebuia să-i furnizeze o ţinută şi lui Emeline. Era de la sine înţeles în societatea londoneză că acesta era modul în care avea să fie recompensată pentru că juca rolul de însoţitoare a surorii lui.

Emeline aşteptă ca domnul Hartley să protesteze în vreun fel. Era limpede că nu înţelegea cât de mult avea să-l coste pregătirea tinerei pentru un sezon monden. Majoritatea familiilor începeau să pună bani deoparte cu mult timp înainte, ba unii părinţi chiar intrau în datorii ca să cumpere ţinutele potrivite pentru fiicele lor. Poate că era un om foarte bogat în Boston… dar oare ce însemna asta raportat la averile din metropolă? Oare îşi permitea să suporte acele cheltuieli neprevăzute? Spre marea ei mirare, gândul că era posibil să renunţe la întregul demers o neliniştea.

Domnul Hartley, fără să spună nimic, muşcă dintr-o felie de chec. Sora lui însă protestă vehement:

— O, Samuel, e prea mult! Nu am nevoie de o garderobă nouă! Chiar nu am!

O atitudine înţeleaptă, căci îi oferise fratelui ei o cale de a se retrage onorabil. Emeline se întoarse şi-l privi întrebătoare pe domnul Hartley. Observă cu colţul ochiului că Daniel profita de neatenţia adulţilor ca să mai şterpelească o felie de chec.

Oaspetele vorbi abia după ce luă o înghiţitură mare de ceai:

— Înseamnă că ai nevoie de o garderobă nouă, Rebecca. Aşa spune Lady Emeline, şi cred că ar trebui să ne încredem în opinia domniei sale.

— Dar gândeşte-te la cât va costa!

— Nu-ţi face griji în privinţa asta. Pot suporta cheltuielile. Se întoarse apoi spre Emeline: Aşadar, spuneţi-mi, milady, când să mergem la cumpărături?

— Nu e nevoie ca dumneata să ne însoţeşti. Nu trebuie decât să ne dai o scrisoare de credit şi…

— Dar ar fi o adevărată bucurie să însoţesc nişte doamne la cumpărături, o întrerupse elegant gentlemanul din colonii. Doar nu mi-aţi refuza o plăcere atât de simplă, nu?

Emeline strânse din buze. Dându-şi seama că nu exista nicio modalitate politicoasă de a-l descuraja, îi zâmbi încordată.

— Sigur că nu. O să ne facă plăcere compania dumitale.

Avu impresia că bărbatul rânjea – chiar dacă nu-şi modificase în niciun fel expresia facială. Doar ridurile de expresie din jurul gurii i se adânciseră o idee. Ce om neobişnuit!

— Atunci, când pornim în această expediţie?

— Mâine, îi răspunse Emeline repede.

Buzele lui senzuale se curbară într-un zâmbet.

— Perfect.

Emeline miji ochii. Ori domnul Hartley era nebun, ori era mai bogat decât însuşi regele Midas.

*

Sam se trezi în mijlocul nopţii, scăldat în sudoare, de la coşmarul care-i tulburase somnul. Rămase nemişcat cât timp ochii i se obişnuiră cu întunericul din dormitor, iar bubuitul din piept i se mai domoli. Focul din şemineu se stinsese, şi era frig. Le spusese slujnicelor să pună multe lemne, dar nu păreau să-i respecte niciodată ordinele. De obicei, până dimineaţă mai rămânea nişte jăratic în şemineu, dar în noaptea aceea se stinsese de tot.

Se împletici prin beznă până la fereastră, unde trase draperiile. Luna atârna deasupra acoperişurilor ca o sferă rece şi pală. Se ajută de strălucirea ei slabă ca să se îmbrace. Îşi dădu jos cămaşa de noapte îmbibată de

transpiraţie şi-i puse pantalonii, cămaşa, vesta, jambierele şi mocasinii.

Ieşi din cameră furtunos. Din fericire, nu făcea aproape niciun zgomot, datorită mocasinilor moi. Coborî scara impunătoare din marmură şi se duse în holul de la parter, dar în acel moment auzi nişte paşi îndreptându-se în direcţia sa, aşa că se ascunse în umbră. La lumina pâlpâitoare a lumânării îl văzu pe majordom, care ţinea într-o mână o sticlă şi în cealaltă un sfeşnic. Când omul trecu la doar câţiva centimetri de locul unde se ascundea el, Sam putu să-i simtă mirosul de whisky. Zâmbi în întuneric. Bărbatul s-ar fi speriat îngrozitor dacă ar fi ştiut că stăpânul său era ascuns acolo. Probabil l-ar fi considerat nebun.

Sam aşteptă ca strălucirea lumânării majordomului să dispară şi ecoul paşilor lui să se stingă. Mai rămase ascuns un minut, dar, constatând că în casă era linişte deplină, ieşi din ascunzătoare şi se furişă prin bucătăria goală, îndreptându-se spre uşa servitorilor. Cheia era într-o cutiuţă aşezată pe şemineul impunător din salon, dar el avea o copie cu ajutorul căreia se strecură afară.

Era plăcut, dar destul de răcoare, se gândi el. Zăbovi o clipă lângă uşă, ascultând, privind în jur şi adulmecând aerul. Nu auzi însă decât chiţăitul unui şobolan în tufişuri şi miorlăitul unei pisici. Nu era nici ţipenie de om prin apropiere. Înaintă prin grădina îngustă cu ziduri de piatră, trecând pe lângă tufe de mentă, pătrunjel şi alte plante ale căror mirosuri nu le putea distinge. Odată ajuns la grajduri, se opri iarăşi să asculte cu atenţie.

Apoi începu să alerge fără zgomot, asemenea unei feline, menţinându-se la adăpostul umbrelor de lângă grajduri. Nu-i plăcea să fie descoperit când se furişa în noapte. Poate de asta nici nu se obosea să-şi angajeze un valet.

Trecu pe lângă o uşă şi duhoarea de urină îi invadă nările, aşa că se îndepărtă. Până la vârsta de zece ani nu

văzuse niciodată un oraş, nici măcar un orăşel mic de provincie. După douăzeci şi trei de ani, încă îşi amintea cât de tare îl şocase mirosul. Duhoarea oribilă a sute de oameni care trăiau mult prea aproape unii de alţii şi nu aveau unde să-şi arunce excrementele. Copil fiind, aproape că vomitase când îşi dăduse seama că şiroaiele de apă maronie din mijlocul unei alei pavate elegant veneau de la un canal descoperit. Unul dintre primele lucruri pe care-l învăţase tatăl său când era mic era cum să-şi ascundă excrementele. Animalele erau nişte fiinţe tare viclene. Dacă simţeau miros de om, nu se mai aventurau să se apropie. Iar unde nu existau animale, nu exista nici mâncare. Atât de simplă fusese viaţa lui în pădurile vaste din Pennsylvania.

Aici însă, oamenii locuiau nas în nas şi îşi lăsau deşeurile să se adune pe la colţuri. Aici, duhoarea plutea în aer ca o ceaţă foarte deasă. Şi toate astea făceau ca viaţa să fie mult mai complicată, încă mai existau prădători şi prăzi, însă formele lor degeneraseră şi deveniseră cu neputinţă de deosebit. Da, oraşul era cu mult mai primejdios decât orice sălbăticie, unde singurele pericole erau fiarele pădurii şi indienii puşi pe jaf.

Depăşi grajdurile şi continuă să alerge pe stradă. Văzu un tânăr care tocmai intra pe poarta unei reşedinţe somptuoase... Poate era un servitor care făcuse un comision? Sam trecu pe lângă el la o distanţă destul de mică, dar omul nici măcar nu se întoarse. Emana un miros puternic de bere şi tutun de pipă.

Lady Emeline mirosea a melisă. Îi simţise din nou parfumul în după-amiaza aceea, când se înclinase deasupra mâinii ei mici şi albe. Nu i se părea corect. O femeie atât de sofisticată ca ea ar fi trebuit să poarte un parfum cu adieri de paciuli sau de mosc. Sam se pomenise adesea copleşit de mirosul – sau mai degrabă de duhoarea – doamnelor din înalta societate. Parfumurile lor îl învăluiau ca o ceaţă deasă, şi uneori nu-şi dorea nimic altceva decât să-şi

acopere nasul şi să tuşească. Dar Lady Emeline avea un parfum de melisă, amintindu-i de grădina mamei lui. Dihotomia aceea îl intriga.

În dreptul unei alei fu nevoit să sară peste o băltoacă. Depistă imediat silueta ascunsă la poalele zidului, fie căutând un adăpost, fie aşteptând să atace pe cineva, dar nu se opri. Aruncă o privire peste umăr şi văzu personajul misterios uitându-se după el. Sam rânji atunci în sinea lui şi grăbi pasul. Mocasinii lui loveau caldarâmul fără să scoată niciun sunet. Acela era singurul moment în care ar fi putut spune că îi plăcea oraşul – când străzile erau pustii şi un om se putea mişca liber, fără să se teamă că s-ar fi putut lovi de altcineva. Îi plăcea când avea *spaţiu.* Simţi că muşchii picioarelor începeau să i se încălzească din cauza efortului.

Când sosiseră la Londra alesese intenţionat casa de lângă reşedinţa lui Lady Emeline, căci voia să afle cum se descurca sora lui Reynaud. Măcar atât putea face pentru ofiţerul pe care-l dezamăgise. Iar când aflase că doamna ajuta fetele din lumea bună să-şi facă intrarea în societate, i se păruse firesc să-i ceară sprijinul pentru Rebecca. Desigur, nu îi spusese şi adevăratul motiv pentru care era interesat de societatea londoneză, însă asta nu avusese nicio importanţă, nu până când o cunoscuse mai îndeaproape pe Lady Emeline.

Tânăra văduvă nu era deloc cum s-ar fi aşteptat el. Şi-o imaginase înaltă ca fratele ei şi cu acelaşi aer aristocratic. Într-adevăr, aerul aristocratic nu-i lipsea, dar Sam abia reuşea să-şi înăbuşe zâmbetul ori de câte ori Lady Emeline încerca să se uite de sus la el, mai ales că nu avea mai mult de un metru şaizeci înălţime. Silueta ei era însă voluptuoasă. Genul acela de trup care îi stârnea unui bărbat dorinţa de a-i cuprinde şezutul în palme numai ca să-i simtă căldura feminină. Era brunetă şi avea ochii la fel de întunecaţi precum părul, dar obrajii rozalii şi vocea subţire îi aminteau lui Sam de o servitoare irlandeză cochetă, pregătită întotdeauna pentru flirt.

Doar că nu era aşa, desigur.

Cu o înjurătură şoptită, Sam se opri brusc. Îşi propti palmele pe genunchi şi, gâfâind, se chinui să-şi tragă sufletul. Poate că Lady Emeline semăna întrucâtva cu o servitoare irlandeză, dar, ţinând seama de îmbrăcămintea ei elegantă şi de accentul ei tăios, niciun om cu mintea întreagă nu ar fi făcut o asemenea confuzie. Nici măcar un sălbatic din ţinuturile împădurite ale Lumii Noi. Cu averea lui ar fi putut cumpăra orice, mai puţin o femeie din cele mai înalte cercuri ale aristocraţiei londoneze.

Luna cobora uşor, uşor, pregătindu-se să capituleze în faţa zorilor. Era timpul să se întoarcă acasă. Sam privi în jur. Deasupra prăvăliilor înşirate pe marginile străzii înguste se profilau etaje masive din piatră. Nu mai fusese niciodată în acea parte a Londrei, dar asta nu avea să-l împiedice să-şi găsească drumul spre casă. Porni în pas uşor de alergare. Drumul de întoarcere era mereu cel mai dificil, deoarece îi lipseau prospeţimea şi energia de la început. Se chinuia din răsputeri să-şi menţină un ritm constant al respiraţiei, şi îl dureau muşchii de la picioare din cauza efortului susţinut. Desigur, vechile răni din război îşi făceau şi ele simţită prezenţa. Fiecare parte a trupului său pulsa. „Nu uita!” gemeau cicatricele. „Nu uita locurile în care securea ţi-a sfârtecat carnea şi glonţul de plumb te-a străpuns până la os. Ţine minte că ai fost însemnat pentru vecie. Tu eşti supravieţuitorul. Singurul martor rămas”.

Îşi continuă fuga, în ciuda durerii şi a amintirilor. Acela era punctul de separaţie între cei care aveau să reuşească şi cei care cădeau învinşi pe marginea drumului. Cheia reuşitei era să accepte durerea. Să o îmbrăţişeze. Pentru că durerea era singurul lucru care ţinea în viaţă un om. Durerea însemna că încă mai trăia.

Nu ştia cât durase întoarcerea, dar luna apusese deja când se strecură în grajdurile din spatele casei lui. Era atât de obosit, că aproape nici nu-l observă pe omul care pândea. La colţul grajdurilor stătea un bărbat mare şi

voinic, pe care îl zări în ultimul moment. Pe nesimţite, se strecură în spatele grajdului casei vecine şi îl studie pe urmăritor. Avea o siluetă în formă de butoi şi purta o haină stacojie şi un tricorn ponosit, înnegrit de vreme pe la margini. Sam îl mai văzuse de două ori. Stătea peste drum de conacul lui Lady Emeline când el şi Rebecca îşi încheiaseră vizita, la fel şi cu o zi în urmă, când se urcase în birja de închiriat. Silueta şi poziţia în care aştepta erau la fel. Individul acela îl urmărea.

Lăsă să treacă vreo câteva secunde pentru a-şi potoli gâfâitul, apoi scoase două bile de plumb din buzunarul vestei. Erau nişte obiecte micuţe, de mărimea degetului său mare, dar utile pentru un om căruia îi plăcea să alerge noaptea pe străzile Londrei. Strânse pumnul drept în jurul lor şi, fără zgomot, se năpusti asupra necunoscutului, îl apucă de păr din spate cu mâna stângă şi îi aplică nişte lovituri puternice la tâmplă.

— Cine te-a trimis?

Haină Stacojie era destul de rapid pentru un tip atât de mare. Se răsuci imediat şi încercă să-i tragă un cot în burtă, aşa că Sam îl mai pocni de două ori. De fiecare dată, pumnul lui se lipea cu sete de faţa celuilalt.

— La dracu! icni acesta. Avea un accent londonez atât de pronunţat, că Sam abia îi putea înţelege cuvintele.

Bărbatul ţinti să-i dea un pumn în faţă, dar Sam se aplecă într-o parte, astfel că lovitura ricoşă de pe bărbia lui. Apoi îl lovi tare şi repede la subsuoara expusă. Haină Stacojie gemu şi se încovoie, dar când se îndreptă la loc avea în mână un cuţit. Sam se răsuci cu pumnii ridicaţi, căutând altă deschidere. Când adversarul dădu să-l înjunghie, îl lovi peste braţ, îndepărtând vârful armei de pieptul său. Cuţitul se învârti spre pământ, iar lumina lunii se reflectă pe mânerul care părea confecţionat din os alb. Sam mimă un croşeu de stânga şi, când omul se aruncă în partea cealaltă, îi prinse braţul drept şi-l trase spre el.

— Cine te-a plătit? şuieră Sam printre dinţii încleştaţi,

strângându-l tare de mână.

Omul se răsuci violent şi îl mai lovi o dată în bărbie. Sam făcu un pas în spate, împleticindu-se, şi aceea fu ocazia de care avea nevoie Hainã Stacojie. O luă la goană de-a lungul clădirii, aplecându-se doar cât să-şi ia cuţitul când trecu pe lângă el, după care dispăru dincolo de capătul grajdurilor.

Sam se repezi după el instinctiv, ca un prădător, dar se opri când ajunse în dreptul străzii. Alergase deja ore întregi şi era sleit de puteri. Chiar şi dacă l-ar fi prins pe Hainã Stacojie, nu ar fi mai fost în stare să-i smulgă vreo informaţie. Oftând, vârî în buzunar bilele de plumb şi se îndreptă spre casă.

Deja se crăpa de ziuă.

Capitolul 3

Într-o zi, în timp ce Inimă de Fier mătura strada, trecu pe lângă el un alai format din lachei pedeştri purtând livrele aurite, doi gardieni călare pe cai albi ca zăpada şi o trăsură aurită de care stăteau agăţaţi alţi doi lachei. Inimă de Fier rămase cu gura căscată, privind trăsura care se apropia de el.

Când ajunse în dreptul său, perdeaua se dădu la o parte, îngăduindu-i să vadă chipul doamnei dinăuntru. Şi ce mai chip minunat avea! Faţa ei era perfect sculptată şi avea tenul atât de alb şi de curat, încât părea de fildeş. Inimă de Fier rămase holbându-se după ea. Auzi apoi o voce lângă el.

— Crezi că prinţesa Solace este frumoasă?

Inimă de Fier se întoarse şi văzu că, în locul în care mai devreme nu se aflase nimeni, stătea în clipa aceea un bătrân gârbovit şi uscăţiv. Se încruntă, dar nu putu să nege că prinţesa i se părea foarte frumoasă.

— Şi atunci, zise bătrânul, aplecându-se atât de aproape de el, încât Inimă de Fier îi putu simţi respiraţia urât mirositoare, ai vrea să te însori cu ea?

din *Inimă de Fier*

Când păşi în lumina soarelui de după-amiază, Emeline suspină de plăcere.

— E un magazin foarte bun.

— Dar chiar am nevoie de toate rochiile acestea? se plânse domnişoara Hartley. Nu vor fi suficiente una sau două ţinute de bal?

— Ascultă, domnişoară Hartley…

— O, te rog, n-ai vrea să-mi spui Rebecca?

Emeline îşi temperă tonul aspru, mai ales că fata îi era simpatică.

— Ba da, desigur. Ei bine, Rebecca, e foarte important să ai o vestimentaţie corespunzătoare…

— Şi poleită cu aur, dacă se poate, răsună o voce masculină, întrerupându-i predica.

— Vai, Doamne, Samuel! exclamă Rebecca. Bărbia ta arată şi mai îngrozitor decât azi-dimineaţă.

Emeline se întoarse, ascunzându-şi cu grijă încruntarea. Nu voia ca domnul Hartley să observe nici faptul că o enervase întreruperea lui, nici fiorul ciudat de exaltare care îi clocotea adânc în pântec. Fără îndoială, un astfel de freamăt trupesc nu era deloc potrivit pentru o doamnă de vârsta ei.

Bărbia domnului Hartley căpătase într-adevăr o nuanţă vişinie mai închisă decât atunci când îl văzuse ea ultima dată. După cum spusese, se lovise de o uşă în cursul nopţii. I se părea un accident neobişnuit de stângaci pentru un om atât de agil. În clipa aceea stătea sprijinit de stâlpul unui felinar şi ţinea picioarele încrucişate la glezne, arătând ca şi cum aştepta de vreme îndelungată. Probabil chiar aşa

şi era, dacă stătea acolo de când intraseră ele la croitoreasă, cu trei ore în urmă. Totuşi, nu se putea ca omul acela îngrozitor să le fi aşteptat afară în tot timpul acela… sau da?

Emeline se simţi un pic vinovată.

— Domnule Hartley, sper să ştii că este absolut acceptabil să ne laşi singure în timp ce terminăm cumpărăturile.

Sam ridică din sprâncene. Expresia sarcastică din ochii lui sugera că subtilităţile unei zile de cumpărături nu aveau niciun secret pentru el.

— Nici nu mi-ar trece prin cap să vă abandonez, milady. Îmi cer scuze dacă prezenţa mea vă stârneşte nemulţumirea.

De lângă Emeline, *tante* Cristelle plescăi ţâfnoasă:

— Vorbeşti ca un curtean, *monsieur.* Nu cred că ţi se potriveşte.

Domnul Hartley rânji şi făcu o plecăciune în faţa mătuşii, fără să pară deloc deranjat de afirmaţia ei.

— Îi merit mustrarea pe deplin, doamnă.

— Cred că ar trebui să ne ocupăm de găsirea unor mănuşi, interveni Emeline. Chiar puţin mai în faţă se află un magazin absolut minunat…

— Poate aţi dori nişte răcoritoare, doamnelor? întrebă domnul Hartley. Nu mi-aş ierta-o niciodată dacă ar fi să leşinaţi de pe urma epuizării.

Emeline tocmai formula în minte un refuz politicos, dar *tante* Cristelle nu-i dădu acest răgaz.

— O ceaşcă de ceai ar fi bine-venită.

Acum nu-l mai putea refuza fără să pară nepoliticoasă, şi omul acela îngrozitor ştia foarte bine asta. Colţurile gurii i se destinseseră într-un zâmbet fin în timp ce o studia cu ochii săi de culoarea cafelei. Prin urmare, Emeline spuse din vârful buzelor:

— Mulţumesc, domnule Hartley. Eşti foarte amabil.

El înclină uşor din cap, veni lângă ea şi-i oferi braţul.

— Să mergem, atunci?

Cum de îşi amintea regulile de bună-cuviinţă numai atunci când îi convenea lui? Emeline îi zâmbi încordată şi îl prinse de braţ, foarte conştientă de muşchii puternici care se ascundeau sub stofă. Porniră în pas vioi, urmaţi de *tante* Cristelle şi de domnişoara Hartley. Mătuşa ei părea să-i ţină o predică Rebeccăi despre importanţa pantofilor.

Mulţimea elegantă din Mayfair se mişca în flux continuu în jurul lor. Tineri zăboveau în pragul uşilor, pălăvrăgind şi uitându-se după doamnele elegante. Un dandy cu peruca pudrată în roz trecu agale pe lângă ei, legănându-şi bastonul extravagant de lung. Emeline auzi pufnetul dispreţuitor al mătuşii. Peste câteva clipe, zărindu-le pe domnişoarele Stevens, schiţă un salut din cap. Fata mai mare răspunse adecvat, însă cea mai mică – o roşcată destul de prostuţă, care purta o crinolină mult prea voluminoasă – chicoti în spatele mâinii înmănuşate.

Emeline se încruntă dezaprobator la adresa tinerei.

— Cum ţi se pare capitala noastră, domnule Hartley?

— Aglomerată, îi răspunse acesta, aplecându-şi capul spre ea.

Respiraţia lui avea un miros plăcut, dar nu-şi putea da seama cu exactitate ce era.

— Să înţeleg că dumneata eşti obişnuit cu oraşele mai mici? Îşi ridică uşor fustele când se apropiară de o băltoacă murdară. Domnul Hartley o trase mai aproape de el în timp ce o ocoleau, astfel că îi putu simţi căldura trupului.

— Bostonul este într-adevăr un oraş mai mic decât Londra, zise el. Se îndepărtară la loc, iar Emeline îşi dădu seama mâhnită că îi era dor de căldura lui. Dar este la fel de aglomerat, continuă Sam. De fapt, eu nu prea sunt obişnuit cu oraşele.

— Ai fost crescut la ţară?

— Aş spune mai degrabă că în sălbăticie.

Se întoarse spre el surprinsă. Probabil că şi Sam se aplecase din nou spre ea, pentru că, dintr-odată, chipurile

lor erau despărţite de doar câţiva centimetri. Ochii lui de culoarea cafelei erau înconjuraţi de riduri fine de expresie care se adânciră atunci când îi zâmbi. Observă atunci că avea o cicatrice mică şi pală sub ochiul stâng.

Stânjenită, îşi mută privirea în grabă.

— Să înţeleg că ai fost crescut de lupi, domnule Hartley?

— Nu chiar, spuse el amuzat. Tatăl meu era vânător în Pennsylvania, la frontiera cu ţinuturile indienilor. Am trăit într-o cabană pe care a construit-o chiar el din buşteni nedecojiţi.

Suna destul de primitiv. De fapt, îi venea destul de greu să-şi imagineze cum arăta casa aceea, fiind atât de diferită de ceea ce cunoştea ea.

— Şi cum ai fost educat înainte să ajungi la internat?

— Mama m-a învăţat să scriu şi să citesc, iar de la tata am învăţat totul despre păduri, vânătoare şi citirea urmelor. Era foarte iscusit.

Trecură pe lângă o librărie cu o firmă roşu aprins atârnată atât de jos, încât aproape se atinse de tricornul domnului Hartley. Emeline îşi drese glasul şi murmură:

— Înţeleg.

— Chiar înţelegeţi? Lumea în care trăiam pe atunci este extrem de diferită de aceasta, zise el arătând spre strada zgomotoasă. Vă puteţi imagina o pădure atât de liniştită, încât să poţi auzi frunzele căzând din copaci? Arbori atât de mari, că nu i-ar putea cuprinde cu braţele niciun bărbat în toată firea?

— Îmi vine greu să-mi închipui aşa ceva. Şi totuşi… ai părăsit acele păduri până la urmă. Când Sam îşi mută privirea de la mulţimea de oameni din jur la chipul ei, Emeline inspiră adânc, uitându-se în ochii lui întunecoşi. Probabil a fost o mare schimbare pentru dumneata să laşi libertatea pădurii pentru o şcoală.

— A fost. Dar băieţii se adaptează uşor. Am învăţat repede cum să urmez regulile şi de cine trebuia să mă

feresc. În plus, eram destul de zdravăn încă de pe atunci, iar asta m-a ajutat.

— Şcolile cu internat mi se par nişte locuri sălbatice, spuse ea cutremurându-se.

— La drept vorbind, şi băieţii sunt nişte fiare mici şi sălbatice.

— Şi profesorii cum sunt?

Domnul Hartley ridică din umeri.

— Majoritatea sunt destul de competenţi. Sunt şi câţiva nefericiţi care detestă copiii, dar cei mai mulţi îşi iubesc profesia şi ţin cu adevărat la elevi.

— Probabil dumneata şi sora dumitale aţi avut parte de copilării complet diferite. Ea a crescut la Boston, nu?

— Da. Era pentru prima dată când Emeline detecta în vocea lui o urmă de îngrijorare. Uneori mă gândesc că am avut copilării mult prea diferite.

— Într-adevăr? se miră ea, cercetându-i chipul. Expresiile lui faciale erau atât de subtile şi de efemere, încât se simţea ca o clarvăzătoare ori de câte ori le surprindea.

Domnul Hartley încuviinţă din cap şi-şi ascunse ochii sub pleoapele grele.

— Uneori mă tem că nu îi pot oferi tot ce are nevoie.

Emeline rămase cu privirea aţintită în faţă în timp ce căuta un răspuns. Oare bărbaţii pe care îi cunoştea ea îşi făceau la fel multe griji în privinţa femeilor din viaţa lor? Oare propriului său frate îi păsase de nevoile ei? Nu credea.

Domnul Hartley inspiră adânc şi schimbă subiectul discuţiei:

— Fiul domniei voastre este un băiat foarte energic.

— Unii ar spune că prea energic, zise ea strâmbând din nas.

— Câţi ani are?

— Împlineşte opt la vară.

— I-aţi angajat un preceptor?

— Da. Domnul Smythe-Jones. Vine la noi acasă în

fiecare zi. Şovăi o clipă, după care zise dintr-un impuls: Totuşi, *tante* Cristelle e de părere că ar trebui să-l înscriu la o şcoală ca aceea pe care ai urmat-o dumneata.

— Mi se pare prea mic să plece de acasă, spuse el privind-o cu atenţie.

— O, dar majoritatea familiilor de seamă îşi trimit fiii la şcoală când sunt cu mult mai mici decât Daniel! Emeline îşi dădu seama că răsucea o panglică de la guler cu mâna liberă, aşa că se opri să netezească fâşia de mătase. Mătuşa mea se teme că altfel o să rămână tot timpul agăţat de fusta mea. Sau că nu va învăţa niciodată cum să fie un bărbat în toată puterea cuvântului, din cauză că trăieşte într-o casă plină de femei.

De ce îi dezvăluia nişte detalii atât de intime unui bărbat care-i era aproape străin? Probabil o considera o prostănacă.

Cu un aer gânditor, domnul Hartley încuviinţă din cap.

— Soţul domniei voastre a murit.

— Da. Daniel… ăăă… fiul meu a fost botezat după tatăl lui, explică ea repede, a murit acum cinci ani.

— Şi totuşi, nu v-aţi recăsătorit.

Când se aplecă spre ea, Emeline recunoscu mirosul pe care-l simţise mai devreme în respiraţia lui. Pătrunjel. I se părea ciudat că aroma unei ierbi atât de banale putea să pară atât de exotică.

— Nu înţeleg de ce o lady cu farmecul domniei voastre ar fi lăsată să trăiască singură o perioadă atât de lungă.

— De fapt… murmură ea încruntată.

— Iată o ceainărie, exclamă *tante* Cristelle din spatele lor. Mă dor foarte tare picioarele de la mersul pe jos. Să ne odihnim aici?

Domnul Hartley se întoarse imediat spre ea.

— Scuzele mele, doamnă. Da, desigur, să ne oprim aici.

— *Bon!* exclamă *tante* Cristelle.

Domnul Hartley deschise uşa şi intrară cu toţii în ceainăria micuţă. Doamnele se aşezară la una dintre măsuţele rotunde, iar el se duse să comande la tejghea.

Tante Cristelle se aplecă în faţă şi o bătu uşor pe genunchi pe Rebecca.

— Fratele tău este foarte preocupat de tine. Fii recunoscătoare! Puţini bărbaţi sunt aşa, şi de obicei nu zăbovesc prea mult pe această lume.

Fata se încruntă la adresa ultimei afirmaţii, dar alese să-i răspundă doar la prima:

— O, dar sunt foarte recunoscătoare. Samuel a fost mereu bun cu mine când ne-am văzut.

Emeline netezi un volan de mătase al fustei.

— Domnul Hartley spunea că te-a crescut unchiul vostru.

— Da, aşa este, zise Rebecca lăsând privirea în pământ. Pe Samuel îl vedeam doar o dată sau de două ori pe an, când venea să mă viziteze. Şi de fiecare dată mi se părea foarte mare, chiar dacă probabil era mai tânăr decât sunt eu acum. Mai târziu, când s-a înrolat, a început să poarte o uniformă splendidă. L-am privit mereu cu admiraţie. Mersul lui nu seamănă cu al nici unui bărbat pe care-l cunosc. Păşeşte cu o uşurinţă care-mi lasă senzaţia că ar putea merge fără oprire zile întregi. Zâmbind stânjenită, adăugă: Nu cred că m-am exprimat tocmai cum trebuie.

În mod ciudat, Emeline părea să înţeleagă exact la ce se referea. Mişcările domnului Hartley aveau o siguranţă plină de graţie care sugera că îşi cunoştea trupul şi reflexele mult mai bine decât alţi bărbaţi. Când se întoarse în direcţia lui, văzu că aştepta să-i vină rândul să cumpere ceai. În faţa lui era un domn mai în vârstă care se încrunta şi bătea din picior. Şi ceilalţi clienţi păreau să se foiască fără încetare, numai domnul Hartley stătea complet nemişcat. Nu părea nici plictisit, nici nerăbdător, ci arăta de parcă ar fi putut sta ore întregi în poziţia aceea, cu un picior

îndoit şi cu braţele încrucişate la piept. Întâlnind privirea lui Emeline, ridică din sprâncene. Ea nu-şi putea da seama dacă era o expresie întrebătoare sau dacă îi lansa o provocare tăcută, dar, simţind că faţa i se înfierbântase, îşi feri ochii.

— Tu şi fratele tău păreţi foarte apropiaţi, îi spuse Rebeccăi. Chiar dacă nu v-aţi petrecut copilăria împreună.

— Sper că suntem apropiaţi, răspunse tânăra zâmbind nesigur. Cred că suntem apropiaţi. Îl admir foarte mult.

Emeline o studie cu un aer meditativ. Rebecca formulase cuvintele acelea aproape ca pe o întrebare.

— Milady, zise domnul Hartley, apărând brusc lângă ea.

Emeline tresări şi se încruntă la el exasperată. Oare se furişase intenţionat în spatele ei?

Cu zâmbetul acela enigmatic care o scotea din sărite, domnul Hartley îi întinse o farfurie plină cu dulciuri roz, pudrate cu zahăr. Ochii lui de culoarea cafelei păreau să-i reproşeze că era atât de mică de statură.

— Mulţumesc, domnule Hartley, spuse ea după ce răsuflă adânc.

— Plăcerea e de partea mea, Lady Emeline, îi răspunse el, înclinând uşor capul.

Hm! Gustă o bomboană şi descoperi că era în acelaşi timp şi dulce, şi acrişoară. Era perfectă, de fapt. Se uită spre mătuşa ei. Doamna mai în vârstă ţinea capul aplecat spre Rebecca şi îi vorbea concentrată.

— Sper că mătuşa mea nu-i ţine o predică surorii dumitale, zise ea în timp ce turna ceaiul.

— Nu este chiar atât de fragilă pe cât pare. Cred că va rezista, indiferent ce i-ar spune mătuşa domniei voastre.

Toate scaunele fuseseră deja ocupate, aşa că se sprijinea relaxat de peretele care se afla la niciun metru distanţă de ea. În momentul în care sorbi din ceai, privirea lui Emeline căzu pe încălţămintea lui ciudată.

Vorbi fără să se gândească:

— Unde ai găsit opincile acelea?

— Sunt mocasini din piele de căprioară. Au fost confecţionaţi de femeile din tribul indienilor mohicani.

Doamnele de la masa de lângă ei se ridicară să plece, dar el nu făcu nicio mişcare să se aşeze. Apoi se auzi clinchetul clopoţelului de deasupra uşii şi intrară mai mulţi oameni.

Emeline se încruntă la mocasinii şi la jambierele domnului Hartley. Legase pielea moale chiar sub genunchi, cu o cureluşă ale cărei capete atârnau de-o parte şi de alta a gleznelor.

— Toţi bărbaţii albi poartă genul acesta de încălţăminte în Colonii?

— Nu, nu toţi. Majoritatea poartă acelaşi gen de pantofi sau cizme precum gentlemanii de aici.

— Şi atunci de ce dumneata alegi să porţi o încălţăminte atât de ciudată?

Era conştientă de tonul tăios al vocii ei, dar, dintr-un motiv sau altul, o enerva la culme insistenţa lui de a purta nişte încălţări atât de neobişnuite. Oare de ce făcea asta? Nu ar mai fi sărit în ochi dacă ar fi purtat pantofi cu toc şi ciorapi lungi, ca toţi ceilalţi londonezi din clasa superioară. În plus, la banii lui, ar fi avut toate şansele să devină un gentleman englez şi să fie acceptat de societate. În acel moment ar fi devenit un om respectabil.

Domnul Hartley ridică din umeri. Era limpede că nu-şi dădea seama de tumultul care clocotea în adâncul fiinţei ei.

— Vânătorii îi poartă în pădurile din America. Sunt foarte comozi şi mult mai utili decât pantofii englezeşti. Iar jambierele protejează de spinii şi crengi. M-am obişnuit cu ei.

Îşi dădea seama că ea şi-ar fi dorit să fie mai convenţional şi să semene mai mult cu gentlemanii englezi obişnuiţi, observă Emeline. Se uită în ochii lui calzi, de culoarea cafelei, neştiind ce altceva să facă. Se născuse un soi de comunicare stranie între ei, dar nu reuşea să-i

înţeleagă toate subtilităţile.

În acea clipă, o voce masculină răsună din spatele ei.

— Caporal Hartley! Ce cauţi dumneata la Londra?

*

Sam se încordă. Omul care îl abordase era zvelt şi avea o înălţime medie, sau poate era chiar un pic mai scund de-atât. Purta o haină verde şi o vestă maro, o îmbrăcăminte absolut respectabilă şi obişnuită. Ar fi semănat cu o mie de alţi gentlemani englezi dacă nu l-ar fi trădat părul lung, portocaliu-roşiatic, pe care-l ţinea strâns la spate într-o coadă. Sam încercă să-şi dea seama de unde îl cunoştea, dar nu reuşi. Existaseră mai mulţi bărbaţi cu părul roşcat în regimentul său.

Celălalt rânji şi-i întinse mâna.

— Thornton. Dick Thornton. Nu te-am mai văzut de... ei bine, probabil au trecut cel puţin şase ani de-atunci. Ce cauţi în Londra?

Pe când îi strângea mâna, Sam îşi aminti. Desigur. Thornton făcuse parte din Regimentul 28.

— Am venit aici cu nişte afaceri, domnule Thornton.

— Serios? Londra e foarte departe pentru un vânător din Colonii.

Thornton zâmbi, de parcă ar fi vrut să îndulcească jignirea pe care o implicau cuvintele sale.

— Unchiul meu a murit în ’60, spuse Sam ridicând din umeri. După ce-am fost lăsat la vatră am preluat afacerea lui de import-export din Boston.

— Înţeleg. Thornton se lăsă pe călcâie şi se uită întrebător la Lady Emeline.

Sam simţi o reticenţă ciudată de a face prezentările, dar o îndepărtă repede.

— Milady, vi-l prezint pe domnul Richard Thornton, un vechi camarad de arme. Thornton, domnia sa este Lady Emeline Gordon, sora căpitanului St. Aubyn. De asemenea,

ţi le prezint pe sora mea, Rebecca Hartley, şi pe mătuşa lui Lady Emeline, *mademoiselle* Molyneux.

— Încântat de cunoştinţă, doamnelor, zise Thornton făcând o plecăciune.

Lady Emeline îi întinse mâna.

— Bună ziua, domnule Thornton.

Pe chipul lui se instală o expresie solemnă când se aplecă reverenţios să o salute.

— Este o onoare să vă cunosc, milady. Permiteţi-mi să spun că am fost cu toţii îndureraţi când am aflat de moartea fratelui domniei voastre.

Pe chipul ei nu apăru nicio expresie de suferinţă, însă Sam o simţi încordându-se, chiar şi de la un metru distanţă. În mod inexplicabil, avu impresia că se schimbase ceva în aerul dintre ei.

— Mulţumesc, zise ea. L-ai cunoscut pe Reynaud?

— Desigur. Cu toţii l-am plăcut şi l-am îndrăgit pe căpitanul St. Aubyn. Thornton se întoarse apoi spre Sam, parcă aşteptând ca acesta să-i confirme spusele. A fost un om de lume şi un comandant extraordinar, nu-i aşa, Hartley? Avea o vorbă bună pentru fiecare şi ne încuraja mereu când mărşăluiam prin pădurile acelea infernale. Iar când ne-au atacat sălbaticii, aţi fi fost mândră să-l vedeţi cum a rămas ferm pe poziţii, milady. Unii s-au speriat. Alţii au rupt rândurile şi au vrut să fugă… Thornton se opri brusc şi îşi drese glasul, aruncându-i lui Sam o privire vinovată.

Sam se uită la el cu răceală. Mulţi crezuseră că şi el fugise la Spinner’s Falls. Nu se obosise să-şi explice acţiunile şi nici nu voia să înceapă în momentul acela. Ştia că Lady Emeline îl privea, dar refuză să-i întâlnească ochii. N-avea decât să-l condamne şi ea ca toţi ceilalţi, dacă aşa găsea de cuviinţă.

— Să ştii că amintirile dumitale despre nepotul meu sunt foarte bine-venite, domnule Thornton, zise *mademoiselle* Molyneux, rupând tăcerea stânjenitoare care se instalase.

— Mă bucur, spuse Thornton îndreptându-şi vesta. S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Căpitanul St. Aubyn a murit ca un erou, nu trebuie să uitaţi asta niciodată.

— Ştii cumva dacă mai sunt şi alţi veterani ai Regimentului 28 aici, în Londra? îl întrebă încet Sam.

Thornton expiră prelung în timp ce se gândea.

— Nu sunt prea mulţi. Desigur, au fost puţin supravieţuitori de la bun început. Ar fi locotenentul Horn şi căpitanul Renshaw… acum Lord de Vale, desigur… dar, mă rog, eu nu prea mă învârt prin aceleaşi cercuri înalte ca el. Îi zâmbi apoi lui Lady Emeline, ca un fel de recunoaştere tăcută a rangului ei. Mai sunt Wimbley şi Ford… şi sergentul Allen, bietul de el! Este îngrozitor cum a ajuns! Nu şi-a mai revenit niciodată după ce şi-a pierdut piciorul.

Sam vorbise deja cu Wimbley şi cu Ford. Sergentul Allen însă era mai greu de găsit. Îi mută numele în vârful listei oamenilor cu care trebuia să vorbească.

— Dar camarazii tăi din regiment? Ţin minte că erau cinci sau şase cu care obişnuiai să împarţi acelaşi foc de tabără. Păreaţi să aveţi un lider… tot roşcat… soldatul…

— MacDonald. Andy MacDonald. Da, pe vremea aceea oamenilor le era destul de greu să ne deosebească. Părul era de vină, să ştii. Asta pare să fie singurul lucru pe care şi-l mai amintesc unii despre mine. Clătinând din cap, Thornton adăugă: Bietul MacDonald a primit un glonţ în cap la Spinner’s Falls. S-a prăbuşit chiar lângă mine.

Sam îl scrută atent, dar putea simţi cum o picătură de sudoare îi aluneca pe şira spinării. Nu-i plăcea să se gândească la ziua aceea fatidică. Cu atât mai mult atunci când era deja tulburat din cauza aglomeraţiei londoneze.

— Şi ceilalţi?

— Morţi. Sunt toţi morţi. Majoritatea au căzut la datorie la Spinner’s Falls. Doar Ridley a mai supravieţuit câteva luni după aceea… dar l-a răpus gangrena în cele din urmă.

Thornton zâmbi cu tristeţe şi îi făcu cu ochiul.

Sam se încruntă.

— Şi tu…

— Domnule Hartley, dacă nu înşel, încă mai avem de vizitat magazinul de pantofi, interveni *mademoiselle* Molyneux.

Sam rupse contactul vizual cu Thornton şi îşi întoarse privirea spre doamnele de la masă. Rebecca se uita la el confuză, Lady Emeline avea o expresie impasibilă, iar bătrâna părea pur şi simplu nerăbdătoare.

— Mii de scuze, doamnelor. Nu am vrut să vă plictisesc cu amintirile unor evenimente de demult.

— Şi eu îmi cer scuze, zise Thornton, făcând încă o plecăciune elegantă. Mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc…

— Ai putea să-mi laşi adresa ta? întrebă Sam în grabă. Mi-ar plăcea să mai vorbim. Foarte puţini îşi mai amintesc evenimentele din acea zi.

— Da, desigur, replică încântat Thornton. Şi mie îmi place să depăn amintiri. Mă găseşti la biroul meu. Nu este departe de aici. Ţine-o drept înainte pe Picadilly, până ajungi la Dover Street, şi mă vei găsi acolo. Cizmăria George Thornton şi Fiul. A fost fondată de tatăl meu, dacă nu ştiai.

— Mulţumesc.

Sam îi mai strânse o dată mâna, apoi îl privi luându-şi la revedere de la doamne şi îndepărtându-se. Părul lui roşu se putea distinge încă mult timp în mulţime înainte de a dispărea cu totul.

Se întoarse spre Lady Emeline şi îi oferi braţul.

— Mergem?

Apoi făcu greşeala de a se uita în ochii ei. Fără îndoială, îşi dădu se seama. Era o femeie inteligentă şi auzise întreaga conversaţie. Simţi o presiune neplăcută în piept.

Lady Emeline ştia.

*

Domnul Hartley venise la Londra din pricina masacrului de la Spinner’s Falls. Întrebările pe care i le adresase domnului Thornton fuseseră prea tăioase, iar atenţia pe care o acordase răspunsurilor, mult prea intensă. Era ciudat. În plus, Reynaud murise la Spinner’s Falls.

Emeline îşi aşează delicat mâna pe braţul lui, dar nu se putu abţine prea mult timp. Degetele i se încleştară pe muşchiul lui prin stofa hainei.

— De ce nu ai spus nimic?

Îşi reluară mersul. Studiindu-i profilul, Emeline observă că un muşchi îi zvâcnea în obraz.

— Doamnă?

— Nu! şuieră ea, nevrând ca mătuşa şi Rebecca, aflate chiar în spatele lor, să-i audă. Nu te preface că nu înţelegi la ce mă refer. Nu sunt proastă.

— Nu v-aş considera niciodată astfel, replică el sobru.

— Atunci nu mă trata ca pe o proastă. Ai fost în acelaşi regiment cu Reynaud. L-ai cunoscut pe fratele meu. Ce-ai venit să investighezi?

— Eu… începu Sam şovăielnic.

Oare ce gândea în clipa aceea? Ce îi ascundea?

— Nu aş vrea să învii nişte amintiri neplăcute, zise el în cele din urmă. Nu vreau să vă aduc aminte de…

— Să-mi aduci aminte! *Mon Dieu,* chiar crezi că am uitat de moartea propriului meu frate? Că aş avea nevoie să-i pomeneşti dumneata numele ca să mă gândesc la el? Reynaud este cu mine în fiecare zi. În fiecare zi blestemată!

Se opri brusc, dându-şi seama că respira din ce în ce mai greu şi că asta îi făcea vocea să-i tremure. Bărbaţii erau complet idioţi, îşi spuse ea furioasă.

— Îmi pare rău, murmură el. Nu am vrut să vă bagatelizez suferinţa… Lady Emeline pufni, dar Sam continuă în ciuda întreruperii: Acordaţi, vă rog, puţin credit sensibilităţii mele. Nu am ştiut cum să deschid subiectul

despre fratele domniei voastre. Sau despre ziua aceea. Păcatul meu este cel al prostiei, nu al răutăţii intenţionate. Iertaţi-mă, vă implor.

Era un discurs frumos, nimic de zis. Lady Emeline îşi muşcă buza şi se uită spre doi aristocraţi care treceau agale pe lângă ei, purtând nişte haine extrem de elegante. Cu încheieturile îmbrăcate în manşete din dantelă, aveau redingote de catifea şi peruci ondulate extravagant. Probabil că nu împliniseră douăzeci de ani, dar păşeau cu toată aroganţa conferită de avere şi privilegii. Erau siguri pe locul pe care îl deţineau în societate şi încrezători că suferinţele claselor inferioare nu aveau să-i atingă vreodată. Reynaud mersese la fel cu mult timp în urmă.

Îşi mută privirea când îşi aminti ochii negri şi veseli ai fratelui ei.

— A scris despre dumneata.

Domnul Hartley se uită la ea cu sprâncenele ridicate întrebător.

— Reynaud, clarifică Emeline, deşi era foarte puţin probabil să se fi referit la altcineva. Mi-a scris despre dumneata.

Domnul Hartley ţinea privirea aţintită drept în faţă. Lady Emeline observă cum mărul lui Adam îi coborî atunci când înghiţi în sec.

— Şi ce spunea?

Ea ridică din umeri, prefăcându-se interesată de vitrina unui magazin de dantele. Trecuseră ani buni de când citise vreo scrisoare de la Reynaud. Cu toate acestea, ştia pe dinafară conţinutul fiecăreia dintre ele.

— Spunea că un caporal american fusese transferat în regimentul său şi că îţi admira abilităţile de găsire a urmelor. Avea mai multă încredere în dumneata decât în toţi ceilalţi cercetaşi… mai multă chiar şi decât în indienii nativi. Că l-ai învăţat cum să facă diferenţa între triburile băştinaşe. Că mohicanii îşi purtau părul strâns într-un moţ în vârful capului şi că cei din tribul Wy… Wy…

— Wyandot, completă el.

— … Wyandot preferau culorile roşu şi negru şi că purtau câte o bucată lungă de pânză care le acoperea şalele. După o pauză, Emeline adăugă: A spus că îi plăcea de dumneata.

— Mulţumesc, rosti încet domnul Hartley.

Ea încuviinţă din cap. Nu mai era nevoie să-l întrebe pentru ce îi mulţumea.

— Cât timp aţi fost în aceeaşi unitate?

— Nu mult. După Bătălia de la Québec, am fost ataşat neoficial la Regimentul 28. Trebuia să-i însoţesc doar până ajungeau la Fort Edward. Să-i ajut să găsească drumul. L-am cunoscut numai câteva luni pe fratele domniei voastre. Apoi am ajuns, desigur, la Spinner’s Falls.

Nu era nevoie să continue. Spinner’s Falls era locul unde muriseră cu toţii, prinşi la mijloc într-un schimb de focuri între două grupuri de indieni Wyandot. Emeline citise în ziar despre desfăşurarea evenimentelor. Foarte puţini dintre supravieţuitorii masacrului acceptaseră să ofere detalii, şi chiar şi mai puţini fuseseră dispuşi să discute despre cele întâmplate cu o femeie.

Inspiră profund, parcă pentru a-şi aduna puterile.

— L-ai văzut murind?

Domnul Hartley se întoarse şi se uită la ea.

— Milady…

Emeline răsuci în pumn o panglică a rochiei până când simţi materialul rupându-se.

— L-ai văzut murind?

El răsuflă cu zgomot. Când vorbi, glasul îi era foarte încordat:

— Nu.

Emeline dădu drumul bucăţii de material. Oare ceea ce simţea era uşurare?

— De ce mă întrebaţi? zise el peste câteva clipe. Cu siguranţă nu vă face bine să auziţi…

— Pentru că vreau… ba nu, *am nevoie* să ştiu cum au

fost pentru el acele ultimele clipe. Observând nedumerirea interlocutorului ei, întoarse capul şi privi departe, în zare, încercând din răsputeri să găsească vorbele potrivite. Dacă aş putea să înţeleg prin ce a trecut atunci… aş simţi că sunt mai aproape de el.

— E mort, replică încruntat domnul Hartley. Nu cred că fratele domniei voastre şi-ar dori să vă faceţi atâtea gânduri negre despre moartea lui.

— Într-adevăr, e mort. Tocmai de aceea, nu mai contează ce şi-ar fi dorit sau ce nu şi-ar fi dorit.

Afirmaţia îl şocase, observă ea. Bărbaţii considerau întotdeauna că femeile trebuiau protejate de realităţile crude ale vieţii. Bărbaţii, dragii de ei, erau atât de naivi! Oare credeau că naşterea era la fel de uşoară şi plăcută ca o plimbare prin parc înainte de prânz?

Cu toate acestea, domnul Hartley, acest colonist ciudat, îşi recăpătă iute cumpătul.

— Explicaţi-mi, vă rog.

— Fac asta pentru mine, nu pentru Reynaud, zise ea oftând. De ce se mai obosea? Oricum nu ar fi înţeles. Se strădui totuşi să-i explice: Fratele meu era foarte tânăr când a murit, avea doar douăzeci şi opt de ani. A lăsat multe lucruri neterminate în viaţa lui. Am puţine amintiri despre el, şi nu vor mai exista altele. Emeline se opri, dându-şi seama că era o chestiune extrem de intimă. Nu putea vorbi despre asta cu un om care îi era aproape străin. Pe de altă parte, el fusese acolo, în acel loc îndepărtat unde murise Reynaud, iar asta crea o legătură între ei. Cu un suspin, hotărî să continue: Aveam o carte de basme pe care ne uitam împreună în copilărie. Reynaud adora poveştile acelea. Nu ţin minte exact despre ce era vorba în ele, dar mă tot gândesc că dacă le-aş putea citi din nou…

Conştientă că bătea câmpii, ridică privirea spre el. Domnul Hartley îşi înclinase capul şi o asculta cu interes.

— Dar cartea aceea nu are nicio legătură, spuse ea fluturând nerăbdătoare din mână. Ar fi important să aflu

cum au fost ultimele ore din viaţa lui. Vezi dumneata, pentru mine nu are nicio importanţă dacă au fost îngrozitoare. Pentru că au fost clipele lui, şi implicit sunt preţioase. Mă aduc mai aproape de el.

— Cred că înţeleg.

— Serios? Chiar înţelegi?

Dacă era adevărat, domnul Hartley ar fi fost primul om care o înţelegea. Nici măcar *tante* Cristelle nu-i putea înţelege nevoia de a afla tot ce se întâmplase cu Reynaud în ultimele lui zile de viaţă, în timp ce îl privea uimită, mintea ei se deschise către o serie întreagă de posibilităţi. Poate chiar era diferit de toţi ceilalţi bărbaţi pe care îi cunoscuse. „Ce ciudat!” se gândi.

El ridică ochii şi îi întâlni privirea, iar buzele i se curbară abia perceptibil.

— Sunteţi o femeie înfricoşătoare.

Emeline îşi dădu seama cu groază că ar fi putut ajunge să-l placă pe Samuel Hartley. Ba chiar să-l placă prea mult.

— Spune-mi.

— Caut o explicaţie pentru evenimentele de la Spinner’s Falls, zise el, conştient că era timpul să dea cărţile pe faţă. Indienii din tribul Wyandot nu au dat peste regimentul nostru din întâmplare.

Emeline observă că ochii lui se oţeliseră, precum un fier încins după răcire. Citea în ei putere, hotărâre şi cutezanţă.

— Cred că am fost trădaţi, adăugă domnul Hartley.

Capitolul 4

Bătrânul era îmbrăcat în nişte zdrenţe murdare. Inimă de Fier se gândi că era puţin probabil ca un astfel de om să deţină cheia căsătoriei cu o prinţesă.

Dar când dădu să plece, bătrânul îl prinse de braţ.

— Ascultă! Vei trăi într-un castel de marmură, şi prinţesa Solace va fi mireasa ta. Vei avea haine de mătase şi servitori care să se ocupe de toate nevoile tale. Nu trebuie decât să urmezi instrucţiile mele.

— Şi care sunt instrucţiile tale? îl întrebă Inimă de Fier.

Bătrânul vrăjitor îi rânji – fără îndoială, trebuia să fie vrăjitor ca să ştie atât de multe lucruri.

— Nu trebuie să vorbeşti deloc timp de şapte ani.

Inimă de Fier se holbă la el neîncrezător.

— Şi dacă nu voi putea respecta legământul?

— Dacă vei rosti o singură vorbă... ba, de fapt, un singur sunet... te vei întoarce la zdrenţele pe care le porţi acum, iar prinţesa Solace va muri.

Ei bine, poate că nouă nu ni s-ar părea un târg prea grozav, dar nu uitaţi că în momentul acela Inimă de Fier muncea ca măturător de stradă. Se uită în jos la picioarele lui, încălţate în fâşii zdrenţăroase de piele, apoi spre şanţul unde avea să doarmă în noaptea următoare, şi îşi dădu seama că nu avea de ales.

Fu de acord cu preţul cerut de vrăjitor...

din *Inimă de Fier*

În noaptea aceea, luna era învăluită de nori. Sam se opri lângă o uşă şi ridică mulţumit privirea spre cer, gândindu-se că umbrele adânci erau prielnice vânătorii.

Se strecură pe o alee şi trecu rapid pe lângă silueta înfofolită care stătea lângă un perete. Silueta nu se mişcă deloc, însă pisica de lângă ea se opri din spălat ca să se uite la Sam cu ochii ei strălucitori. Puţin mai încolo se întindea un şir lung de grajduri care erau aproape de două ori mai mari decât cele din spatele casei lui. Sam pufni. Oare la ce-i trebuiau atât de multe animale unui singur om?

Din beznă se ivi un bărbat scund şi îndesat, care ţinea un felinar. Văzându-l, Sam se grăbi să se furişeze la adăpostul nopţii. Omul se scotoci prin buzunare şi scoase o pipă lungă de lut pe care o aprinse de la flacăra lămpii. Pufăi de câteva ori mulţumit, după care dispăru după colţul unui grajd.

Sam mai aşteptă câteva clipe, după care porni pe urmele lui. Exista o poartă în zidul care separa grajdurile de grădina din spate a casei, însă trecu în linişte pe lângă ea. Era o intrare prea expusă, astfel că era foarte probabil să existe în apropiere un paznic sau un grăjdar care nu dormea prea adânc. Înaintă până când ajunse sub un copac mare, ale cărui crengi atârnau dincolo de zid. Acolo îşi propti piciorul într-o cărămidă ieşită în afară şi sări în sus. Cum zidul avea cam doi metri, abia reuşi să se agaţe de margine. După aceea se ridică rapid şi, cu un salt, ateriză ghemuit de cealaltă parte. Folosindu-se de impulsul săriturii ca să-şi ia avânt, fugi de-a lungul zidului şi se ascunse în spatele unui tufiş aflat la câţiva metri mai departe. Trăgându-şi răsuflarea, cercetă cu atenţie împrejurimile.

Era o grădină vastă, dreptunghiulară, cu arbori ornamentali şi tufişuri dispuse astfel încât să formeze modele geometrice. O alee îngustă ducea până în spatele casei, unde fără îndoială existau două intrări separate – una pentru stăpân şi cealaltă pentru servitori.

Sam ieşi din ascunzătoare şi se îndreptă spre casă evitând aleea de pietriş, de teamă să nu facă prea mult zgomot. Pe măsură ce se apropia, observă că intrarea servitorilor era la demisol. Deasupra treptelor care duceau la uşa îngustă se afla un balcon cu balustradă joasă, bogat ornamentată, şi uşi vitrate din spatele cărora se întrezărea o lumină. Se furişă pe scara de granit şi se apropie de uşile de sticlă. Cum bărbatul dinăuntru nu se obosise să mai tragă draperiile, era ca şi când s-ar fi aflat pe o scenă, în lumina făcliilor.

Jasper Renshaw, vicontele de Vale, şedea tolănit într-

un scaun comod, tapiţat cu catifea roşie, şi îşi legăna absent piciorul desculţ peste braţul fotoliului în timp ce dădea pagina cărţii groase pe care o avea în poală. În apropiere se zărea un pantof mare cu cataramă.

„Nici prin gând nu-i trece că sunt aici”, îşi zise amuzat Sam. Vale, care fusese comandantul companiei de infanterie uşoară din cadrul Regimentului 28, era neschimbat, spre deosebire de ceilalţi camarazi de arme cu care se întâlnise în ultimul timp. Aceştia îmbătrâniseră destul de mult în cei şase ani de când nu-i mai văzuse. Avea o faţă prelungă, uscăţivă, şi riduri adânci brăzdate în jurul gurii late. Era un bărbat plăcut, fără a fi chipeş. Ochii lui erau uşor lăsaţi la colţuri, că ai unui câine de vânătoare, şi asta îl făcea să pară trist chiar şi atunci când avea o dispoziţie bună. Restul trupului arăta de parcă n-ar fi depăşit perioada adolescenţei: membrele erau osoase şi prea lungi, ca şi când trunchiul nu ar fi fost pe deplin dezvoltat. Cu toate acestea, cei doi bărbaţi erau de aceeaşi vârstă.

Vale îşi linse degetul şi mai dădu o pagină a cărţii, sub privirea atentă a lui Sam. După aceea ridică paharul de cristal plin cu un lichid rubiniu şi sorbi cu poftă.

Sam şi-l amintea ca pe un ofiţer bun, dar nu la fel de impunător precum Reynaud. Cu o fire nonşalantă, nu se obosise să le insufle respect subordonaţilor. În schimb, la el se duceau întotdeauna oamenii ca să-i povestească despre problemele şi certurile lor mărunte. La vremea aceea, Vale obişnuia să joace zaruri cu soldaţii de rând la fel de voios cum cina cu ofiţerii. Era mereu pregătit să spună un banc sau să le joace o festă colegilor săi ofiţeri, iar asta îl transformase într-un favorit al trupeţilor. Nu era genul de om care să poată fi bănuit că ar fi fost în stare să trădeze un regiment întreg.

Şi totuşi bănuiala exista, dacă informaţiile pe care le avea Sam erau corecte. Se bătu uşor pe buzunar, pipăind hârtia dinăuntru. Cineva îi avertizase pe francezi şi pe aliaţii

lor indieni din tribul Wyandot, înştiinţându-i unde avea să se afle Regimentul 28. Şi acel cineva conspirase cu inamicul pentru a masacra la Spinner’s Falls un regiment întreg de camarazi de-ai săi. Tocmai posibilitatea aceasta îl împinsese să vină în Anglia. Trebuia să descopere adevărul. Să afle dacă exista vreun motiv pentru care muriseră atât de mulţi oameni în acea zi fatidică de toamnă, cu şase ani în urmă. Când avea să-l găsească pe trădător spera să-şi poată întregi sufletul şi viaţa care-i fuseseră zdrobite la Spinner’s Falls.

Oare Vale era într-adevăr omul pe care-l căuta? Vicontele avusese datorii mari la Clemmons, şi acesta murise în timpul masacrului. Pe de altă parte, luptase cu multă vitejie şi cavalereşte la Spinner’s Falls. Oare un ofiţer atât de curajos ar fi fost în stare să ucidă un regiment întreg numai pentru a scăpa de un singur om? Şi dacă da, asta nu l-ar fi marcat pentru totdeauna? Nu ar fi trebuit să poarte pe chip cicatricele unei asemenea atrocităţi? Ar mai fi stat oare liniştit în biblioteca sa, şase ani mai târziu, citind o carte?

Sam clătină din cap. Ofiţerul pe care îl cunoscuse pe vremuri n-ar fi făcut niciodată aşa ceva. Trebuia să recunoască însă că făcuse parte din Regimentul 28 doar o lună. Poate că de fapt nu-l cunoscuse niciodată cu adevărat pe Vale. Instinctul îl îndemna să-i ceară socoteală chiar atunci şi acolo, însă raţiunea îi transmitea că astfel n-ar fi rezolvat nimic. Era mai bine să-l abordeze pe ocolite la un eveniment social. De aceea făcuse apel la Lady Emeline.

Gândul la tânăra văduvă îl determină să se retragă şi să-şi croiască drum înapoi prin grădina întunecată. Oare ce-ar fi spus Lady Emeline dacă ar fi aflat motivul care se ascundea în spatele cererii lui? Era adevărat că încă îl mai jelea pe fratele ei, dar ar fi fost dispusă să-şi rişte poziţia socială acuzând un alt nobil? Cu siguranţă, n-ar fi fost prea încântată de făgaşul pe care pornise.

*

— Nu! Nu! Nu! exclamă Emeline în dimineaţa următoare.

Rebecca încremeni cu piciorul pe jumătate ridicat şi cu o expresie îngrozită pe chip. Se aflau în sala de bal, unde Emeline încerca să o înveţe câţiva paşi de dans. *Tante* Cristelle le asista cântând la clavecin, instrument care fusese adus special în acest scop de doi lachei voinici.

Emeline inspiră adânc şi încercă să-şi transforme strâmbătura într-un zâmbet, însă Rebecca nu dădea semne de liniştire.

— Trebuie să te mişti încet. Graţios. Nu ca… Emeline se opri, căutând în minte o comparaţie care să nu implice cuvântul „elefant”.

— Ca un marinar beat, răsună prin încăpere vocea lui Samuel Hartley.

Rebecca lăsă jos piciorul şi se uită urât la fratele ei.

— Mulţumesc foarte mult!

Domnul Hartley ridică din umeri şi înaintă spre ele. Era îmbrăcat elegant, în negru şi maro, însă avea cearcăne adânci sub ochi, iar vânătaia de pe bărbia sa căpătase o nuanţă galbenă-verzuie.

Emeline îl privi suspicioasă. Oare ce activităţi nocturne îl împiedicau pe acest gentleman din colonii să doarmă suficient?

— Ai nevoie de ceva, domnule Hartley?

— Da. Am descoperit că am o nevoie urgentă de a supraveghea lecţiile de dans ale surorii mele.

Rebecca vru să protesteze, dar buzele i se destinseră într-un zâmbet timid. Fără îndoială, era mulţumită de atenţia pe care i-o acorda fratele ei.

Nu şi Emeline. Simpla prezenţă a acelui bărbat în sala ei de bal îi perturba concentrarea.

— Suntem foarte ocupate, domnule Hartley. Au mai rămas doar două zile până la primul bal al Rebeccăi.

— Înţeleg, zise el făcând o plecăciune ironică. Chiar înţeleg gravitatea situaţiei.

— Hm! le atrase atenţia mătuşa Cristelle. Eu şi copila avem nevoie să ne odihnim un pic după toate eforturile depuse. Poate o scurtă plimbare prin grădină? Vino, *ma petite,* te voi învăţa cum să porţi o conversaţie elegantă în timp ce te plimbi printr-o grădină plictisitoare, zise ea întinzându-i mâna Rebeccăi.

— O, mulţumesc, doamnă.

Emeline bătu uşor din picior, aşteptând ca mătuşa ei şi Rebecca să iasă din cameră, după care se întoarse către domnul Hartley.

— Ne-ai întrerupt lecţia din dimineaţa asta. Ce cauţi aici?

El ridică din sprâncene şi se apropie atât de mult de ea, încât îi putea simţi respiraţia pe obraz.

— De ce vă pasă?

— Să-mi *pese?* Dădu să replice ţâfnos, dar se răzgândi. Nu e vorba că *îmi pasă,* ci doar că…

— Doar că sunteţi prost dispusă. Sam îşi înclină uşor capul într-o parte, de parcă ar fi examinat un fruct cu aspect îndoielnic. Sunteţi foarte des prost dispusă.

— Asta nu-i adevărat.

— Aţi fost prost dispusă şi ieri.

— Dar…

— Aţi fost prost dispusă şi când v-am întâlnit prima dată, în salonul doamnei Conrad.

— Ba nu…

— Deşi nu se poate spune că aveaţi o dispoziţie *proastă* când am venit la domnia voastră la ceai, cu siguranţă nu ar fi putut fi catalogată nici drept *bună,* continuă el. Sau poate am înţeles eu greşit? Poate că în mod normal sunteţi o femeie foarte bine dispusă şi singurul lucru care vă indispune este faptul că am apărut eu în viaţa domniei voastre.

Emeline rămase cu gura căscată. Cum îndrăznea?

Nimeni nu avea dreptul să-i vorbească aşa! Între timp, vizitatorul se dusese la clavecin şi începuse să apese pe clape într-un mod foarte enervant. Sesizându-i iritarea, îi aruncă o ocheadă vicleană, cu colţurile gurii curbate într-un zâmbet fin, după care îşi întoarse privirea la clavecinul pe care îl maltrata.

Tânăra femeie inspiră adânc şi îşi îndreptă fustele printr-un gest scurt. Doar nu fusese degeaba regina atâtor baluri!

— Nu mi-am dat seama că tonul vocii mele este atât de ascuţit, domnule Hartley. Cu ochii plecaţi şi o expresie tulburată pe chip, murmură: Dacă aş fi ştiut că proasta mea dispoziţie, nedemnă de o lady, te va nelinişti atât mult, aş fi preferat să mor de o mie de ori decât să mă comport astfel. Acceptă, rogu-te, scuzele mele.

Cu siguranţă era extrem de ruşinat pentru că făcuse o doamnă să îşi ceară scuze într-un mod atât de patetic. Poate chiar avea să se bâlbâie. Îi venea să-i adreseze un rânjet compătimitor, dar reuşi să se abţină.

Replica nu veni însă. Bărbatul îşi plimba degetele lungi pe clape fără să dea semne că ar fi avut vreo noţiune despre muzică. Emeline se gândi că avea să-şi iasă din minţi dacă mai continua aşa multă vreme.

Când, după câteva minute, îşi înălţă fruntea, pe chipul lui era întipărită o expresie uşor amuzată.

— Când a fost ultima dată când v-aţi cerut scuze faţă de un bărbat?

„Vai, ce bădăran!” îşi spuse ea, ascunzându-şi însă enervarea.

— Nu ştiu. Cred că s-a întâmplat acum mulţi ani. Se apropie şi îşi aşează mâna pe clape lângă a lui, după care îl privi languros şi rosti în şoaptă: Dar ştiu sigur că *acel* bărbat a fost extrem de mulţumit de scuzele mele.

Mâinile lui rămaseră nemişcate, iar în salon se făcu dintr-odată linişte. Exista o hotărâre aproape înspăimântătoare în ochii lui. Emeline, ca hipnotizată, văzu

cum privirea lui îi cerceta rând pe rând trăsăturile, zăbovind în cele din urmă asupra gurii. Când, în pofida voinţei sale, buzele i se întredeschiseră, domnul Hartley miji ochii şi făcu un pas mai aproape, anulând distanţa dintre ei. Ridică uşor braţele să…

Chiar în clipa aceea, uşa sălii de bal se deschise.

— Suntem gata, anunţă *tante* Cristelle. Dar cred că nu trebuie să continuăm mai mult de o oră. Mi se vor schilodi mâinile de atâta cântat la clavecinul ăsta!

— Da, desigur, îngăimă Emeline.

Îşi dădea seama că se înroşise ca para focului. Când îndrăzni să se uite spre domnul Hartley, observă uşurată că reuşise cumva să se poziţioneze de cealaltă parte a clavecinului. Se afla la o distanţă mai mult decât respectabilă. Oare când făcuse asta? Nici măcar nu-l văzuse mişcându-se.

— Sunteţi bine, Lady Emeline? o întrebă Rebecca. Păreţi tulburată.

O, să-i ia naiba pe coloniştii aceia îngrozitori cu exprimările lor atât de directe! Preţ de o secundă, Emeline zări pe chipul bărbatului un rânjet de superioritate. Se îndoia totuşi că îi mai surprinsese şi altcineva expresia.

— Un pic, da, replică ea sec. Ce părere aveţi, o luăm de la capăt cu paşii aceia de dans? Domnule Hartley, fără îndoială treaba asta te va plictisi de moarte. Îţi dăm permisiunea să mergi să-ţi vezi de treburile dumitale.

— Aş face asta, Lady Emeline, dacă aş avea vreo treabă. Domnul Hartley luă loc pe un scaun şi îşi încrucişă gleznele, de parcă ar fi plănuit să rămână acolo până târziu în noapte. Dar, vedeţi dumneavoastră, nu am. Mă tem că sunt destul de liber toată după-amiaza.

Niciun om în toate minţile nu s-ar fi putut aştepta să-i smulgă un zâmbet cu această afirmaţie.

— Aha! Atunci normal că ne vom bucura de compania dumitale, răspunse ea încordată.

Mătuşa ridică din sprâncene. Lui Emeline îi era greu

să-şi dea seama dacă expresia ei avea o natură întrebătoare sau una critică. A doua variantă era totuşi mai probabilă, aşa că făcu un efort să surâdă. O privi pe Rebecca repetând paşii doar o secundă, înainte ca mintea să-i zboare spre dialogul jenant pe care-l avusese cu domnul Hartley.

Oare ce Dumnezeu o apucase? Toată lumea ştia că gentlemanilor le plăcea ca o doamnă să fie delicată şi blândă. În fond, lecţia aceea era imprimată în mintea oricărei fete încă din fragedă pruncie. Evident, alături de păstrarea fecioriei până la nuntă, dar asta nu se mai aplica în cazul ei. Şi nici măcar nu putea pretinde că o ameţise vinul băut la prânz, pentru că fusese îndoit cu apă excesiv, după cum avusese grijă să sublinieze mătuşa ei.

Şi mai erau şi cuvintele acelea insinuante pe care le rostise la final! Numai gândul la ele o făcu să roşească. Sau poate că domnul Hartley nu le sesizase înţelesul dublu? aruncă o ocheadă spre el şi constată că o privea zâmbind şăgalnic. Surprinzându-i interesul, ridică dintr-o sprânceană, ceea ce o făcu să-şi mute privirea în grabă. Era limpede că înţelesese.

— O, pur şi simplu nu pot! exclamă Rebecca oprindu-se brusc în mijlocul piruetei. Paşii aceştia sunt mult prea lenţi. Simt că o să-mi pierd echilibrul şi o să cad!

— Poate că ai nevoie de un partener, sugeră domnul Hartley. Se ridică de pe scaun şi făcu o plecăciune elegantă în faţa surorii sale. Îmi permiţi?

O îmbujorare drăgălaşă puse stăpânire pe obrajii tinerei.

— Nu te deranjează?

— Numai dacă mă calci pe picior, spuse el zâmbind larg.

Emeline clipi uimită. Domnul Hartley era extrem de chipeş atunci când zâmbea. Cum de nu observase asta până atunci?

— Singura problemă este că am nevoie de lecţii de

dans la fel de mult ca tine, adăugă el, după care se uită întrebător spre Emeline.

Diabolic! Emeline încuviinţă din cap şi înaintă, astfel încât să stea toţi trei în linie, iar ea şi Rebecca să se afle de o parte şi de alta a domnului Hartley. Apoi îi întinse mâna. El o prinse de degete foarte cuviincios. Cu toate acestea, îi putea simţi mâna fierbinte pe a ei.

Ridică mâinile lor împreunate la nivelul umerilor ei şi se uită în faţă.

— Foarte bine, spuse ea întinzând vârful piciorului drept. Începem la trei. Unu, doi şi *trei!*

În următorul sfert de oră repetară mai mulţi paşi de dans. Domnul Hartley era când partenerul surorii lui, când al ei. Chiar dacă nu ar fi recunoscut-o nici în ruptul capului, întregul exerciţiu îi făcea plăcere lui Emeline. Era uimită că un om de statura lui putea fi atât de graţios şi de agil.

La un moment dat Rebecca făcu un pas greşit, şi ea şi fratele ei se împiedicară. Domnul Hartley o prinse imediat de talie, în timp ce Emeline se îndepărtă repede ca să nu se dezechilibreze la rândul ei.

— Ai grijă, Becca, altfel o să-ţi dobori la podea partenerul!

— Of, Doamne! Nu sunt deloc bună la asta! bombăni fata. Nu e corect! Tu nu ai dansat niciodată aşa în copilărie, şi totuşi îţi ies paşii.

Emeline se uită de la unul la altul.

— Şi mai exact în ce fel *dansa* domnul Hartley în copilărie?

— Foarte prost, răspunse el.

— Dansa giga, zise Rebecca în acelaşi timp.

— Giga? Emeline încercă fără succes să şi-l imagineze pe impunătorul domn Hartley ţopăind de sus în jos în ritmul acelui dans popular.

— Aşa dansau şi ţăranii din apropierea castelului unde am crescut eu, spuse mătuşa.

— Mi-ar plăcea să te văd dansând giga, mărturisi

Emeline.

Răspunse privirii lui sarcastice cu un zâmbet amabil. Îşi dădu seama că nu prea putea distinge ce anume se ascundea în spatele ochilor lui de culoarea cafelei.

— Era incredibil de rapid, continuă Rebecca, bucuroasă că se aborda acel subiect. Dar apoi, cu înaintarea în vârstă, i-au cam înţepenit oasele, aşa că nu mai poate să danseze.

Domnul Hartley rupse contactul vizual cu Emeline ca să se încrunte ironic la sora lui.

— Asta da provocare!

Îşi scoase haina, rămânând doar în cămaşă şi vestă, după care adoptă poziţia tipică dansului respectiv, cu mâinile proptite în şolduri şi cu bărbia ridicată.

— Chiar o s-o faci? Rebecca nu-şi mai putea stăpâni râsul.

— Dacă îmi baţi tu ritmul, zise el oftând teatral.

Rebecca se apucă să bată din palme, iar domnul Hartley începu să ţopăie. Emeline mai văzuse bărbaţi dansând giga până atunci, dar numai ţărani la vreo sărbătoare sau marinari care se bucurau să se afle din nou pe ţărm. De obicei, giga se caracteriza prin stângăcie în mişcări, picioare aruncate în aer, călcâie care zburau în toate părţile şi haine azvârlite în sus, de parcă dansatorul în cauză ar fi fost o marionetă dirijată de un maestru păpuşar. Arăta însă cu totul altfel în interpretarea domnului Hartley, în primul rând pentru că era mult mai calm şi în al doilea rând pentru că mişcările sale erau extrem de precise. În plus, era foarte graţios.

Lui Emeline i se părea de-a dreptul fantastică rapiditatea cu care picioarele lui mari, încălţate în mocasini, tropăiau pe parchetul lustruit. În acel moment el îi zâmbi, şi dinţii lui albi şi puternici străluciră în contrast cu tenul bronzat. Înveselită, începu să bată şi ea ritmul împreună cu Rebecca, iar *tante* Cristelle nu se lăsă nici ea mai prejos.

Domnul Hartley se repezi în faţă şi o trase şi pe

Rebecca în dansul lui sălbatic. O învârti în piruetă după piruetă, până când fata se îndepărtă de el clătinându-se, cu respiraţia întretăiată şi râzând din tot sufletul. Apoi o prinse pe Emeline, care se pomeni răsucită în paşi de dans de mâinile lui puternice şi sigure. În timp ce pereţii, oglinzile şi chipurile Rebeccăi şi mătuşii zburau pe lângă ea, îşi simţi inima bătând din ce în ce mai tare, de parcă urma să-i explodeze din piept. Domnul Hartley o cuprinse de talie şi o ridică în aer până deasupra chipului său zâmbitor. Atunci Emeline descoperi că şi ea râdea. Râdea cu o bucurie pe care n-o mai trăise de mult.

*

În noaptea aceea Sam se îmbrăcase complet în negru, ca să se poată strecura nevăzut printre clădiri. Era trecut de miezul nopţii şi luna era încă agăţată pe cer, aruncând o strălucire incoloră înspre pământ. Sam se îndrepta spre casă după ce mersese să-l viziteze pe Ned Allen, sau ce mai rămăsese din el, pentru că fostul sergent fusese complet incoerent din cauza băuturii. Sam nu putuse afla nicio informaţie de la el, aşa că trebuia să mai încerce cu altă ocazie. Ar fi fost o idee bună să-l prindă mai devreme, ca să nu apuce să bea atât de multe pahare. Oricum, în ciuda eşecului din acea seară, faptul că se furişa printre umbre îl învigora.

Studie cu atenţie strada. În afară de huruitul unei trăsuri care se apropia nu exista niciun semn de viaţă. Vizita la bojdeuca lui Ned îi amintise de Haină Stacojie. Oare individul încetase să-l mai urmărească? Nu-l mai văzuse de atunci. Foarte ciudat! Oare ce căutase să…

— Domnule Hartley!

Sam închise ochii o clipă. Recunoştea glasul acela.

— Zău aşa, domnul Hartley! Ce faci aici?

Pe timpul războiului fusese cel mai bun vânător şi căutător de urme din Colonii. Şi nu propria vanitate îl

făcuse să creadă asta, ci spuselor camarazilor săi într-o noapte reuşise chiar să se furişeze într-o tabără de-a războinicilor Wyandot fără să prindă cineva de veste. Şi totuşi, femeia aceea micuţă îl descoperise. Oare putea să vadă pe întuneric?

— Domnule Hartley…

— Da, da, mormăi el ieşind din umbră.

Trăsura era oprită în mijlocul drumului şi caii nechezau nerăbdători, aşa că se apropie. Din spatele draperiei întunecate care acoperea fereastra se ivi capul drăgălaş al lui Lady Emeline. Părea să nu fie ataşat de vreun trup.

— Urcă, îl îndemnă ea. Nu pot să-mi dau seama ce cauţi singur afară la o oră atât de târzie. Nu ştii cât de periculoasă e Londra? A, sau poate dumneata eşti obişnuit cu străzile paşnice din Boston…

— Da, asta trebuie să fie, zise el ironic în timp ce urca în trăsura elegantă. Aş putea să vă întreb şi eu ce căutaţi prin oraş aşa de târziu, milady?

Bătu uşor în acoperişul trăsurii înainte de a se aşeza pe locul din faţa ei.

— Mă întorc de la o serată, desigur, îi răspunse ea netezind şalul care-i acoperea genunchii.

Trăsura o luă din loc clătinându-se.

Micul felinar din interior, aşezat lângă chipul ei, arunca o lumină slabă. Totuşi, Sam putu vedea că era îmbrăcată foarte elegant. Purta o rochie roşie ca focul, ornamentată cu un model galben, şi o jupă galben cu verde pe sub fusta amplă. Decolteul pătrat, adânc, îi împingea în sus sânii, iar cele două moviliţe albe, cu pielea mătăsoasă, străluceau în lumina felinarului. Trupul ei părea să degaje o căldură extrem de plăcută, se gândi Sam.

— A fost destul de plictisitor, aşa că am plecat mai devreme, continuă ea. Nu o să îţi vină să crezi, dar punciul s-a terminat înainte de ora zece, şi abia dacă era destulă mâncare pentru cina de la miezul nopţii! Nu erau decât

câteva plăcinte cu carne şi nişte fructe. De-a dreptul scandalos, aş spune! Nu ştiu ce-a fost în mintea doamnei Turner să pregătească un apetitiv atât de sărac pentru toţi invitaţii aceia de seamă. Pe de altă parte, femeia nu se remarcă prin inteligenţă. Merg la petrecerile pe care le dă numai în speranţa de a-l întâlni pe fratele ei, lordul Downing. *El* chiar este un bârfitor notoriu.

Tăcu, şi Sam se gândi că probabil rămăsese fără aer de la cât sporovăise. Se uită la ea mirat, încercând să-şi dea seama de ce vorbea atât de repede. Oare băuse alcool la petrecere? Sau poate era…? Simţi un zâmbet încercând să-şi facă loc pe buzele lui, dar îl reprimă imediat. Nu putea să fie asta. Lady Emeline, emoţionată? N-ar fi crezut că o putea tulbura ceva pe văduva aceea sofisticată.

— Dar dumneata ce făceai în oraş aşa de târziu? îl întrebă ea. Dintr-odată, mâinile ei, care până atunci fuseseră ocupate să se joace cu dantela ce tivea corsajul rochiei, încremeniră. Sau poate că nu este treaba mea.

Chiar şi în lumina aceea slabă, tot putea vedea îmbujorarea care-i acaparase obrajii.

— Aşa este, nu e treaba domniei voastre. Dar nu din motivul la care vă gândiţi.

Era convins că, dacă ar fi fost o găinuşă mică şi neagră, penele i s-ar fi zburlit imediat.

— Nu ştiu ce vrei să insinuezi cu asta, domnule Hartley. Sunt sigură că…

— Vă gândiţi că am fost la o femeie uşoară. Sam alunecă mai jos pe banchetă şi-şi trase picioarele într-o parte, ca să le poată încrucişa, apoi, zâmbind larg, îşi vârî degetele în buzunarele vestei. Recunoaşte-ţi!

— N-am să fac nimic de genul acesta!

— Totuşi, îmbujorarea din obrajii domniei voastre îmi dă de înţeles altceva.

— Eu… eu…

Sam îşi drese glasul.

— Vă trec prin minte nişte gânduri foarte indecente.

Sunt şocat, milady! Absolut şocat!

Pentru o clipă, Lady Emeline nu fu în stare să articuleze niciun cuvânt. În cele din urmă, când îşi reveni, se îndreptă de spate şi îl scrută cu ochii mijiţi. Sam se pregăti sufleteşte pentru ce-ar fi putut urma. Doamne, cât de mult îi plăcea s-o enerveze!

— Nu vreau să ştiu ce faci după lăsarea întunericului, zise ea încruntată. Treburile dumitale nu prezintă niciun interes pentru mine.

Era limpede că subiectul o stânjenea. Dacă ar fi fost un gentleman desăvârşit, Sam l-ar fi abandonat, dirijând conversaţia spre o temă plictisitoare şi cuviincioasă, cum era starea vremii, de exemplu. Problema era că, odată ce avea prada la îndemână, îi venea foarte greu să-i mai dea drumul.

În plus, conversaţiile politicoase îl plictisiseră întotdeauna.

— Treburile mele n-ar trebui să prezinte niciun interes pentru domnia voastră… şi totuşi vă stârnesc curiozitatea, nu-i aşa?

Încruntată, Lady Emeline deschise gura să riposteze.

— A, a! exclamă el ridicând repede un deget ca s-o oprească. E trecut de miezul nopţii şi suntem singuri într-o trăsură întunecată. Cuvintele rostite aici nu vor vedea niciodată lumina zilei. Faceţi-mi pe plac, milady. Fiţi sinceră.

Emeline inspiră profund şi se lăsă pe spătar. În clipa aceea chipul ei era complet ascuns de umbre.

— Ce importanţă are pentru dumneata, domnule Hartley, dacă treburile dumitale prezintă sau nu vreun interes pentru mine?

El afişă un zâmbet strâmb.

— *Touché,* milady! Sunt sigur că un gentleman sofisticat din societatea engleză ar nega până în pânzele albe că l-ar impresiona câtuşi de puţin interesul domniei voastre… dar eu sunt plămădit din lucruri mai simple.

— Serios? şopti ea.

El încuviinţă din cap încet.

— Aşa că pot să recunosc deschis: mă impresionează interesul domniei voastre. Mă impresionaţi, Lady Emeline.

— Eşti foarte sincer.

— Şi atunci vă întreb... domnia voastră puteţi recunoaşte acelaşi lucru?

Când îi auzi icnetul de surpriză, Sam se gândi că mersese prea departe şi că erau toate şansele ca Lady Emeline să se retragă din acel joc periculos. La urma urmei, era o doamnă din înalta societate, şi în lumea ei existau multe reguli şi limite.

Spre mirarea lui, tânăra femeie se aplecă uşor, astfel că faţa ei intră din nou în conul de lumină care intra pe fereastră. Îl privi drept în ochi şi ridică dintr-o sprânceană.

— Şi dacă aş recunoaşte?

Faptul că ridicase mănuşa îi provocă în piept o trepidaţie ciudată, ceva ce semăna cu bucuria. Zâmbitor, îi spuse:

— Atunci, milady, înseamnă că avem un punct comun de interes, care merită discutat mai în profunzime.

— Poate, zise ea lipindu-şi din nou spatele de pernele roşii de pluş. Ce făceai pe străzi la o oră atât de târzie din noapte? Cum el clătină din cap şi afişă un zâmbet misterios, Lady Emeline conchise: Nu ai de gând să-mi spui.

În clipa aceea, trăsura încetini.

— Nu, îi răspunse el uitându-se pe geam. Ajunseseră la reşedinţa ei, care strălucea în lumina nenumăratelor felinare din faţă. Îşi întoarse privirea spre ea şi adăugă pe un ton sincer: Dar nu am fost cu nicio femeie. Vă dau cuvântul meu.

— Nu ar trebui să conteze pentru mine.

— Şi totuşi contează, nu-i aşa?

— Cred că presupui prea multe, domnule Hartley.

— Nu aş zice.

Un lacheu deschise portiera trăsurii. Sam coborî, după

care se întoarse şi-i oferi mâna lui Emeline. Ea ezită o clipă, de parcă s-ar fi gândit dacă să-i accepte sau nu gestul de curtoazie, dar în cele din urmă îşi aşeză mâna delicată într-a lui. Sam i-o strânse şi o ajută să coboare pe aleea bine luminată.

— Mulţumesc, zise ea încercând să-şi retragă mâna.

Sam se uită în ochii ei negri, conştient că nu voia să-i dea drumul, însă nu avea de ales. Făcând o reverenţă, spuse:

— Noapte bună, milady.

Apoi dispăru în întuneric.

Capitolul 5

Vrăjitorul clipi o dată, şi Inimă de Fier se pomeni în interiorul zidurilor castelului. Îşi dădu seama că purta uniforma gărzilor personale ale regelui, iar puţin mai departe, la nici doi paşi distanţă, monarhul însuşi era aşezat pe tronul său de aur! Ei bine, vă puteţi închipui cât de surprins a fost. Dădu să exclame de uimire, dar apoi îşi aminti cuvintele vrăjitorului. Nu trebuia să vorbească, altfel avea să se întoarcă la viaţa mizeră de dinainte şi prinţesa avea să moară, aşa că îşi strânse buzele şi jură să nu lase niciun sunet să-i scape pe gură. La scurt timp însă, jurământul îi fu pus la grea încercare. Ce altceva se putea întâmpla, decât ca şapte ticăloşi să dea buzna în sala tronului, hotărâţi să-l omoare pe rege?! Inimă de Fier se aruncă în luptă, tăind cu sabia în stânga şi-n dreapta. Celelalte gărzi strigară ca să avertizeze despre pericol, însă până când îşi scoaseră ei săbiile din teacă, toţi cei şapte asasini zăceau deja morţi pe podea...

din *Inimă de Fier*

— Samuel Hartley este cel mai enervant om de pe faţa pământului, zise Emeline a doua zi dimineaţă.

Stătea în salonaş împreună cu Melisande Fleming. Încăperea aceea era una dintre preferatele ei. Tapetul avea un model cu dungi albe şi galbene delimitate de o bandă stacojie subţire, iar mobilierul era tapiţat cu damasc şi catifea în nuanţe luxuriante de roşu şi portocaliu. Camera aceea ar fi făcut pe oricine să se simtă ca o pisică – în sensul că ar fi fost foarte uşor să se tolănească pe ţesăturile somptuoase şi să toarcă. Nu că Emeline ar fi făcut vreodată ceva atât de extravagant, se gândi ea amuzată.

Cele două doamne stăteau aşezate lângă fereastră, aşa cum se cădea. Sau mai degrabă Melisande stătea jos şi sorbea calmă din ceai, în timp ce Emeline se fâţâia de colo, colo.

— Absolut enervant, murmură ea aplecându-se să aranjeze ciucurii unei perne.

— Ai mai spus asta, îi atrase atenţia Melisande. De fapt, chiar de patru ori, numai de când am venit eu.

— Chiar? Ei bine, este adevărat. Nu pare să aibă nici cea mai mică idee despre regulile de bună purtare. Ba mai mult, alaltăieri a dansat giga în sala mea de bal! Are întotdeauna un zâmbet arogant întipărit pe chip, şi pantofii lui nu au tocuri.

— Îngrozitor, şopti Melisande.

Emeline îi aruncă o privire exasperată. Prietena ei adoptase postura care-i era tipică, de parcă ar fi încercat să ocupe cât mai puţin spaţiu posibil. Ţinea spatele drept, braţele lipite de trup, mâinile împreunate în poală, atunci când nu bea ceai, şi picioarele apropiate pe covor. Probabil că nu simţise niciodată nevoia de a se tolăni pe canapeaua roşie ca focul. Pe deasupra, purta mereu ţinute maro – lucru care fusese mereu subiect de dispută între ele. Era adevărat că uneori renunţa la maro în favoarea griului, dar

asta nu se prea numi o îmbunătăţire, nu? În ziua aceea, de exemplu, rochia ei largă, cu o croială elegantă, avea o nuanţă pământie oribilă.

— De ce, Doamne iartă-mă, ţi-ai făcut rochia din materialul ăsta? nu se putu abţine s-o întrebe.

Probabil o altă doamnă s-ar fi simţit prost, dar Melisande ridică impasibilă ceainicul şi îşi mai turnă nişte ceai.

— Pentru că nu se vede praful pe ea.

— Asta pentru că are culoarea prafului.

— Vezi? Ţi-am spus eu.

— La părul tău splendid…

— Şi părul meu este tot un blond prăfuit, replică Melisande ironic.

— Ba nu, nu este. Doar că nuanţa tenului tău e foarte delicată.

— Da. Păr de culoarea prafului, ochi de culoarea prafului şi piele de culoarea prafului.

— Pielea ta nu are culoarea prafului, o întrerupse Emeline, apoi tresări când îşi dădu seama de gafă. Fără să vrea, insinuase că aceasta era singura trăsătură frumoasă a prietenei sale. Mi-aş dori să porţi şi tu culori vibrante, adăugă ea în grabă. O nuanţă frumoasă de vişină putredă, de exemplu. Sau roşu. Tânjesc să te văd îmbrăcată în roşu.

— Atunci nu ai decât să aştepţi mult şi bine, zise Melisande. Îmi povesteai despre noul tău vecin.

— Este absolut enervant!

— E posibil să fi menţionat asta şi mai devreme.

— Şi nu ştiu ce face noaptea! continuă Emeline, ignorându-i remarca.

Melisande se uită la ea mirată. O sprânceană i se arcuise imperceptibil.

— Nu la asta mă refeream! izbucni Emeline revărsându-şi iritarea asupra pernei, pe care o scutură cu putere.

— Atunci m-am liniştit. Dar mă întreb ce părere are

lordul Vale despre acest colonist.

— Jasper nu are absolut nicio legătură cu domnul Hartley, replică Emeline uimită.

— Eşti sigură de asta? Crezi că ar fi de acord să afle că te asociezi cu omul acesta?

Emeline strâmbă din nas.

— Nu vreau să vorbesc despre Jasper.

— Trebuie să spun că sunt revoltată în numele lordului Vale, murmură Melisande în timp ce-şi punea o linguriţă de zahăr în ceai.

— Sunt sigură că, dacă ar şti asta, Jasper s-ar simţi flatat. Emeline se aşează pe marginea unui fotoliu superb, confecţionat din catifea aurie, şi reveni la subiectul iniţial al discuţiei: Vezi tu, problema este că m-am întâlnit întâmplător cu domnul Hartley destul de târziu azi-noapte. Mă întorceam de la serata organizată de Emily Turner… Apropo, ai avut perfectă dreptate, n-ar fi trebuit să mă duc.

— Ţi-am spus eu.

— Tocmai am recunoscut asta, pufni Emeline, gândindu-se că prietena ei putea fi insuportabil de moralistă în unele cazuri. În fine, l-am zărit din trăsură, furişându-se în mod destul de suspect pe o alee întunecată.

— Poate că îşi câştigă existenţa ca hoţ, opină Melisande în timp ce studia platoul cu prăjituri pe care îl lăsase slujnica.

Emeline se încruntă. Uneori îi era foarte dificil să-şi dea seama când vorbea serios şi când glumea.

— Nu cred.

— Foarte liniştitor, zise Melisande, care alesese o prăjitură cu glazură galbenă.

— Deşi, trebuie să recunosc, pare să se mişte foarte silenţios, cugetă Emeline. E o aptitudine deosebit de utilă pentru un hoţ.

Melisande tocmai vârâse prăjiturică în gură, aşa că se mulţumi să ridice din sprâncene.

— Dar nu. Nu, repetă Emeline clătinând din cap.

Domnul Hartley nu este un hoţ. Aşa că rămâne în picioare întrebarea… Ce căuta să se plimbe prin oraş la o oră atât de târzie?

— Rămâne un singur răspuns evident: avea o întâlnire amoroasă secretă.

— Nu.

— Nu?

— Nu. Emeline nu ştia exact de ce o deranja atât de tare sugestia prietenei ei. Avea dreptate, era singurul răspuns evident. Inspiră adânc, apoi adăugă: L-am întrebat şi mi-a spus explicit că nu se întâlnise cu o doamnă.

Melisande tuşi scurt.

— Ai întrebat un domn dacă se întorcea de la o întâlnire amoroasă cu o femeie.

— Ai un talent să mă pui într-o lumină proastă!

— Nu am făcut altceva decât să-ţi repet cuvintele.

— Nu a fost deloc aşa! Eu doar i-am pus o întrebare, iar el mi-a răspuns foarte cuviincios.

— Dar, draga mea, nu-ţi dai seama că era obligatoriu să nege?

— Nu m-a minţit. Dându-şi seama că fusese prea vehementă. Emeline simţi cum îmbujorarea îi acapara obrajii şi gâtul. Nu a făcut-o.

Pe chipul lui Melisande apăru o expresie abătută. Acela era un subiect sensibil pentru prietena ei. Avea aproape douăzeci şi opt de ani şi nu se căsătorise niciodată, deşi beneficia de o zestre considerabilă. În schimb, fusese logodită – în urmă cu aproape zece ani – cu un tânăr aristocrat pe care Emeline îl detestase din primul moment. După cum se dovedise, avusese dreptate, căci ticălosul o părăsise pe Melisande pentru o văduvă spilcuită, moştenitoarea unui titlu important. De atunci, tânăra rămăsese cu o imagine exagerat de cinică despre gentlemanii de pretutindeni.

Cu toate acestea, Melisande încuviinţă din cap la afirmaţia destul de prostească a lui Emeline cum că un

domn pe care nu-l cunoştea aproape deloc i-ar fi spus adevărul despre o chestiune atât de privată.

Emeline îi zâmbi recunoscătoare. Indiferent dacă purta maro sau nu, Melisande era cea mai dragă prietenă a ei.

— Dacă nu se întorcea de la o întâlnire amoroasă, zise Melisande gânditoare, poate că fusese într-un tripou. L-ai întrebat unde a fost?

— N-a vrut să-mi spună, dar nu cred că a fost ceva atât de banal precum un tripou.

— Interesant, comentă Melisande mutându-şi privirea spre fereastră. Salonaşul, situat în partea din spate a casei, dădea spre o grădină perfect îngrijită. Mătuşa ta ce părere are despre el?

— Ştii şi tu cum e *tante* Cristelle, zise Emeline strâmbând din nas. O îngrijorează posibilitatea ca sora lui să nu poarte pantofi.

— Păi, poartă?

— Sigur că da.

— *Ce* uşurare, şopti Melisande. Ia spune-mi, acest domn Hartley al tău este cumva un bărbat înalt cu un păr castaniu superb, pe care-l poartă nepudrat şi prins la spate?

— Da. De ce întrebi?

— Pentru că desfăşoară o activitate foarte masculină în grădina din spatele casei lui, zise Melisande făcându-i semn spre fereastră.

Emeline se uită pe geam şi simţi o tresărire nervoasă ciudată când văzu silueta domnului Hartley peste zidul care le despărţea grădinile. Omul manevra o puşcă foarte lungă.

În clipa următoare, o siluetă mică se năpusti pe aleea grădinii ei, urmată de un bărbat scund şi slăbuţ care se mişca mult mai încet. Daniel ieşise să-şi facă plimbarea de dimineaţă.

— Ce crezi că vrea să facă cu arma aceea? întrebă Melisande.

Domnul Hartley lăsase jos puşca şi părea să se uite pe ţeavă, într-o poziţie care părea extrem de periculoasă.

— Dumnezeu ştie, murmură Emeline. Dintr-odată simţea o dorinţă puternică de a-şi abandona prietena şi de a găsi un pretext să se ducă în grădina lui. „Ce prostie!”, se gândi, dar cu glas tare spuse: Fără îndoială, ceva tipic bărbătesc.

— Mmm. Iar Daniel este afară, atât de aproape de el. Melisande o privi amuzată peste marginea ceştii de ceai şi adăugă: Ar fi normal ca o mamă îngrijorată să meargă acolo pentru a vedea ce se petrece.

*

Sam conştientiză prezenţa băiatului înainte de a-l vedea efectiv. Zidul care despărţea cele două grădini avea cam un metru optzeci, însă zgomotele îi ofereau toate informaţiile de care avea nevoie: tropăitul prin frunze uscate, strigătul cu sufletul la gură de „Vino să vezi!” şi în cele din urmă hârşâitul unor ghete care se frecau de scoarţa copacului, semn că puştiul încerca să se caţăre. După aceea se instală liniştea, întreruptă numai de gâfâitul copilului care îl privea curios.

Sam se aşeză pe banca de marmură din faţa zidului, cu puşca pe genunchi. Scoase din buzunar o bucată de sârmă pe care o răsuci şi o făcu să alunece pe ţeavă, apoi o împinse şi o trase de câteva ori pentru a îndepărta orice coroziune. În cele din urmă suflă în capătul ţevii şi se uită cu atenţie în lungul acesteia.

— Ce faci acolo? strigă Daniel, incapabil să se mai abţină.

— Îmi curăţ arma, replică Sam fără a ridica privirea.

De obicei, prada tindea să prindă curaj dacă avea impresia că vânătorul nu era interesat de ea.

— Am şi eu o puşcă.

Se auzi un foşnet de frunze când băiatul îşi schimbă

poziţia.

— Da?

— Da. A fost a unchiului meu, Reynaud.

— Hm, făcu Sam, după care se ridică în picioare şi propti arma de zid.

— Dar *M'man* zice că n-am voie s-o ating.

— Aha.

— Pot să te ajut s-o cureţi pe a ta?

Uimit de propunere, Sam se uită chiorâş în sus. Daniel stătea tolănit pe o creangă, la o jumătate de metru deasupra capului său, cu braţele şi picioarele atârnându-i în aer. Avea o zgârietură pe obraz şi o dungă de mizerie pe cămaşa albă. Fruntea îi era acoperită de nişte şuviţe în neorânduială, iar ochii îi străluceau de entuziasm.

— Mama ta s-ar supăra dacă te-aş lăsa să mă ajuţi? îl întrebă Sam într-un târziu.

— O, nu, deloc, zise băiatul voios.

Începu să se întindă pe creangă, în ideea de a trece în grădina vecină.

— Hei, stai aşa! Sam lăsă puşca deoparte şi se poziţionă dedesubt ca să-l poată prinde. Dar preceptorul tău?

Daniel întinse gâtul şi se uită în grădina familiei sale.

— Stă pe o bancă sub bolta de trandafiri. Dar adoarme mereu când ieşim la plimbare, zise el mai înaintând câţiva centimetri.

— Stai pe loc!

Băiatul încremeni şi făcu ochii mari.

— Creanga aceea n-o să te ţină dacă te dai mai în faţă. Lasă-ţi picioarele în jos, şi te ajut eu.

Bucuros, Daniel îşi lăsă picioarele să i se bălăngăne de-o parte a crengii, susţinându-se doar în mâini. Sam îl prinse de talie şi îl coborî pe pământ.

Băiatul fugi imediat la armă, pe care, fără s-o atingă, se apucă s-o studieze. După câteva clipe scoase un fluierat de admiraţie.

— Pe cuvântu’ meu de onoare că e cea mai lungă puşcă pe care am văzut-o vreodată.

Sam se ghemui lângă el şi-i explică:

— Este o puşcă Kentucky. Coloniştii o folosesc în ţinuturile sălbatice din Pennsylvania.

— Dar de ce e aşa de lungă? Nu e greu de cărat?

— Nu, deloc. Sam, ridică arma şi se uită din nou pe ţeavă, apoi spuse: Dar aşa ţinteşte mai bine. Şi trage mai bine. Poftim, aruncă o privire.

Daniel veni lângă el nerăbdător şi luă puşca în mână.

— Uau! Se uită şi el pe ţeavă, cu un ochi închis strâns şi respirând pe gură. Pot să trag cu ea?

— Nu aici. Stai jos pe bancă şi poţi să mă ajuţi. Când puştiul se aşează grăbit în locul indicat, Sam îi înmână o cârpă groasă. Ia asta. Acum ţine puşca dreaptă şi n-o scăpa. Apa e fierbinte. Eşti gata?

Băiatul apucă ţeava cu ambele mâini, ţinând-o prin cârpa groasă ca să nu-i ardă palmele. Cu sprâncenele încruntate de concentrare, anunţă:

— Gata!

Sam luă de jos un ibric aburind şi turnă cu grijă un firicel subţire de apă fierbinte pe ţeavă. Imediat, la gura puştii începu să bolborosească un lichid murdar, aproape negru.

— Mamă! exclamă băiatul uimit.

Sam se uită la el şi zâmbi.

— Ţine-o aşa un minut. Luă vergeaua de curăţat arma şi înfăşură în vârful ei o bucăţică mică de cârpă, apoi o împinse până la jumătate pe gura puştii. Vrei să încerci?

— Ei, da! Chiar aş putea? întrebă Daniel încântat.

Sam observă că, deşi semăna bine cu tatăl lui, zâmbetul îl moştenise de la Lady Emeline.

— Haide, atunci. Apucă ţeava puştii şi o ţinu strâns câtă vreme băiatul mânuia vergeaua. Foarte bine. Împinge-o în sus şi-n jos. Trebuie să scoatem toate urmele de praf de puşcă de acolo.

— De ce?

— O armă murdară poate deveni periculoasă. S-ar putea să se blocheze. Sau s-ar putea să dea rateuri şi să-i reteze nasul trăgătorului. Un bărbat trebuie să aibă grijă ca arma lui să fie mereu curată.

— Îhî! Şi ce vânezi cu ea? Vulturi?

Sam verifică atent şi constată că puştiul făcea o treabă bună.

— Nu, este prea mare pentru păsări. Chiar şi pentru una de mărimea unui vultur. E pentru animalele pădurii, mai ales cerbi. Dar unui vânător i se poate dovedi utilă şi dacă se întâlneşte cu o pumă.

— Tu ai dat vreodată peste o pumă?

— O singură dată. La cotul unei poteci, fix în calea mea, era una mare cât toate zilele.

Daniel se opri din frecat.

— Şi ce-ai făcut? Ai împuşcat-o?

— N-am avut ocazia. Pisica aia uriaşă s-a uitat la mine şi a fugit în direcţia opusă.

— Aha. Daniel părea un pic dezamăgit de răspunsul lui.

— E foarte bine, zise Sam indicând spre puşcă. Acum hai să mai turnăm nişte apă.

Băiatul încuviinţă din cap, uitându-se foarte serios şi hotărât la armă.

Sam scoase vergeaua şi bucăţica de cârpă, care se înnegrise deja, şi ridică din nou ibricul.

— Eşti gata?

— Gata.

De data asta, apa care bolborosi la suprafaţă avea o tentă cenuşie.

— De câte ori trebuie să turnăm apă? vru Daniel să ştie.

— Până iese curată, îl lămuri Sam întinzându-i vergeaua, cu o nouă bucăţică de cârpă legată în vârf. Şi ţine minte să foloseşti mereu apă clocotită, pentru ca ţeava

să se usuce bine şi să nu rugineascâ.

Băiatul dădu din cap serios şi împinse din nou vergeaua pe ţeavă.

Sam zâmbi. Ceea ce pentru el era o treabă uşoară necesita destul de mult efort din partea puştiului, însă acesta nu se plânse nicio clipă în timp ce se chinuia din răsputeri să împingă tija de metal în sus şi-n jos.

Dintr-odată se auzi un freamăt dincolo de zid, iar mirosul de melisă pluti în aer până la el. Încordat, aşteptă ca Lady Emeline să-şi facă apariţia.

— Cât mai trebuie să frec? întrebă Daniel.

— Ar trebui să fie de ajuns.

În timp ce Sam îl ajuta să scoată vergeaua, băiatul îl urmărea cu atenţie.

— Ai luptat în război?

— Da, zise Sam fără a se opri din lucru. Am luptat cu francezii în Colonii. Gata?

Băiatul încuviinţă din cap.

— Şi unchiul meu Reynaud a luptat în războiul acela.

— Ştiu.

— Ai omorât pe cineva în război?

Daniel privea foarte concentrat cum bolborosea apa la gura puştii. Probabil întrebarea aceea îi venise din inerţie, se gândi Sam.

— Da.

— Apa este curată.

— Foarte bine.

Sam înfăşură o bucată uscată de cârpă pe vârful vergelei şi i-o dădu din nou băiatului, care se apucă imediat de treabă.

— Şi i-ai ucis cu puşca asta?

Freamătul de dincolo de zid se oprise de mult. Era posibil ca Lady Emeline să fi intrat la loc în casă. Dar Sam nu credea asta. Avea o senzaţie ciudată că doamna era în apropiere, ascunsă vederii, şi că aştepta cu sufletul la gură răspunsul lui. Cu un oftat, mormăi:

— Da. În timpul bătăliei de la Québec, când am capturat oraşul. Un soldat francez a fugit spre mine. Avea baioneta fixată la capătul puştii. Era deja pătată de sânge.

Trupul mic al lui Daniel încremeni pe loc. Ochii i se făcuseră cât cepele.

— Am tras şi l-am omorât, îşi încheie Sam povestea.

— O! îngăimă băiatul.

— Acum scoate vergeaua şi hai să ungem ţeava cu ulei.

De dincolo de zid răsună vocea lui Lady Emeline:

— Daniel!

Sam avu grijă să nu verse uleiul pe care îl turna pe cârpa curată. Oare ce părere avea despre povestea lui? Spre deosebire de majoritatea relatărilor de război, nu avea în centru nicio faptă de glorie. Pe de altă parte, probabil că zvonurile ajunseseră şi la urechile ei. Oare îl considera un laş din cauza celor întâmplate la Spinner’s Falls?

Daniel se răsuci brusc.

— Vino să vezi, *M’man!* Domnul Hartley are cea mai lungă puşcă din lume, şi eu îl ajut s-o cureţe.

— Asta văd.

Capul lui Lady Emeline apăru deasupra zidului. Probabil stătea cocoţată pe banca din partea cealaltă, îşi zise Sam în timp ce-şi ştergea degetele pe cârpa curată.

— Doamnă.

Ea îşi drese glasul şi spuse:

— Nu ştiu cum aş putea studia acea puşcă minunată. Nu există nicio poartă în zid.

— Caţără-te peste el! o îndemnă Daniel. Haide, te ajut eu!

— Hmm. Lady Emeline se uită mai întâi la fiul ei, apoi la zidul de piatră. Nu cred că…

— Îmi dai voie să o ajut eu? i se adresă Sam puştiului. Când primi aprobarea se uită la Lady Emeline, care-l privea cu o expresie indescifrabilă pe chip. Puteţi să vă căţăraţi mai sus?

— Firește.

Cu un efort considerabil, reuși să urce, astfel că acum se vedea de la talie în sus.

Sam sări pe banca din grădina lui și se uită peste zid. Lady Emeline avea o poziție destul de chinuită, stând cocoțată pe spătarul băncii de lemn. Reprimându-și un zâmbet, întinse brațele și o prinse de talie. Doamna făcu ochii mari, iar el simți, la rândul lui, că i se tăiase răsuflarea.

— Îmi dați voie?

Cum permisiunea veni imediat, se opinti s-o ridice peste zid. Rana veche de sub coaste începu să pulseze când mușchii i se încordară sub greutatea ei, dar își ascunse durerea. O coborî încet pe tânăra femeie, lăsând-o să alunece o clipă pe pieptul lui. Știa că profita un pic de situație, dar se bucura să-i simtă căldura trupului și parfumul de melisă.

Privirile li se întâlniră în fracțiunea de secundă în care o ținu la nivelul lui. Ochii ei negri erau umbriți de pleoape grele, iar obrajii îi căpătaseră o nuanță trandafirie. Se delectă câteva clipe cu respirația ei rapidă, care-i mângâia buzele, apoi o așeză pe pământ.

Fâstâcită, Lady Emeline se apucă să-și aranjeze fustele.

— Mulțumesc, domnule Hartley.

— A fost plăcerea mea, doamnă.

Ea îi aruncă o privire aspră, dar, simțind că se îmbujora tot mai mult, își mușcă nervoasă buza. El o studia, întrebându-se cum ar fi fost să-i simtă dinții aceia mici și ascuțiți pe pielea goală. La ce fire aprigă avea, ar fi pus rămășag că îi plăcea să muște.

— Vino să vezi, *M'man,* repetă Daniel nerăbdător.

Lady Emeline se duse lângă fiul ei și studie arma.

— E foarte frumoasă.

— Ați vrea să ne ajutați să o ungem cu ulei? o întrebă Sam pe un ton nevinovat.

— Cred că doar o să privesc, replică ea aruncându-i o privire de avertisment.

— Aha. Sam luă cârpa mică şi uleioasă şi o înfăşură în vârful vergelei. Îndeas-o bine pe ţeavă, Danny! Fiecare centimetru trebuie să fie uns din belşug.

— Am înţeles, să trăiţi!

Cu un aer serios, Daniel respectă întocmai instrucţiile. Sam mai înmuie o cârpă în ulei şi frecă exteriorul ţevii.

— Mi-a spus sora mea că ne veţi însoţi la un bal mâine-seară, milady.

Din colţul ochiului o văzu încuviinţând din cap.

— La serata Westerton. De obicei este un eveniment grandios. N-a fost uşor să obţin o invitaţie pentru voi doi, dar, din fericire, exotismul dumitale a stârnit un interes considerabil. Mai multe amfitrioane şi-au exprimat dorinţa de a te avea ca invitat, din acest simplu motiv.

— După părerea domniei voastre, Rebecca va fi pregătită pentru acest bal? o întrebă el, ignorându-i remarca.

— Desigur, deşi ar fi mai puţin complicat dacă şi-ar face intrarea în societate la un eveniment mai mic.

Se aplecă mai aproape de el, aparent ca să se uite pe ţeavă. Daniel încă se mai chinuia cu vergeaua de curăţare.

Sam se concentră să frece bine patul de alamă al puştii, refuzând să se gândească la nodul de vinovăţie care îi strângea stomacul.

— Din câte mi-a zis Rebecca, dumneata ai insistat în mod special asupra acestui eveniment. Fustele ei roz-închis se atinseră de genunchiul lui când murmură: Mă întreb… de ce?

Emeline îi observă încordarea. Domnul Hartley îngenunche la picioarele ei, cu capul aplecat, în timp ce mâna lui ştergea cu blândeţe patul puştii. Era o armă foarte lungă, însă părea neobişnuit de uşoară şi avea o ţeavă foarte îngustă. Corpul era confecţionat dintr-un lemn brun, care părea să strălucească în lumină. În partea de jos se

afla o placă de alamă lustruită la perfecţie. Mâinile domnului Hartley păreau mari şi bronzate comparativ cu cârpa albă, dar se mişcau într-un ritm blând, aproape iubitor.

Îşi mută privirea. Senzaţia de enervare, care îi dădea mâncărimi în palmă, începuse din clipa în care îi auzise vocea. Şi nu făcuse altceva decât să se amplifice pe măsură ce-l urmărea de peste zid. Îşi scosese haina şi vesta – ceea ce era un lucru foarte nepotrivit, chiar şi în intimitatea propriei sale grădini. Gentlemanii nu-şi scoteau niciodată – dar absolut niciodată – un articol vestimentar, cu excepţia cazului în care se aflau într-o situaţie limită. Emeline refuza să creadă că în alte părţi, chiar şi în sălbăticia Americii, funcţionau alte reguli.

În momentul acela era îmbrăcat doar într-o cămaşă apretată şi călcată, care părea albă ca zăpada în comparaţie cu pielea sa cafenie. Îşi suflecase mânecile, dezvăluindu-şi antebraţele puternice, acoperite cu păr închis la culoare. Emeline tânjea să-l atingă, să-şi plimbe degetul pe muşchii tari şi să simtă cum o gâdilau firele acelea negre şi creţe.

Să-l ia naiba!

— Există vreun motiv anume pentru care ai ales serata Westerton? îl întrebă, pe un ton care i se părea arţăgos chiar şi ei.

— Nu, răspunse el fără să ridice ochii de la puşcă.

Părul strâns în coadă îi alunecă peste umăr în clipa în care îşi schimbă poziţia ca să cureţe o altă parte a armei. Şi asta i se părea enervant lui Emeline. În lumina soarelui, putea să observe că părul lui des era presărat din loc în loc cu fire mai deschise la culoare.

Miji ochii. Ştia că o minţea, chiar dacă nu lăsa să se vadă niciun semn.

— Este suficient, zise într-un final domnul Hartley.

Emeline crezu că i se adresa ei, dar Daniel se îndreptă de spate şi rânji.

— Este curată acum?

— Este perfect curată.

Domnul Hartley se ridică în picioare, dar era atât de aproape de ea, încât aproape se atinseră.

Emeline îşi reprimă impulsul de a face un pas în spate. Era un munte de om, şi comitea o impoliteţe gravă înălţându-se astfel deasupra ei.

— Acum pot să încerc? se interesă Daniel.

Emeline dădu să spună un „Nu!” răsunător, însă domnul Hartley vorbi înaintea ei.

— Acesta nu este locul potrivit pentru a trage cu arma. Gândeşte-te la toate accidentele care s-ar putea întâmpla.

— Dar… mormăi puştiul bosumflat.

— Daniel, nu trebuie să-l baţi la cap pe domnul Hartley, când a fost atât de drăguţ să te lase să-l ajuţi cu arma, interveni sever Emeline.

— Dar mi-a făcut plăcere ajutorul lui Danny, zise Sam.

— Numele lui este Daniel, îl corectă ea pe un ton ascuţit.

El o privi cu buzele strânse.

Emeline se încruntă şi ridică bărbia.

— Daniel s-a descurcat foarte bine astăzi, spuse el în cele din urmă. Nu mă deranjează deloc.

Fiul ei radia de bucurie, de parcă ar fi primit cea mai extravagantă laudă cu putinţă. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare că domnul Hartley era atât de amabil şi că ştia atât de bine cum să-i vorbească unui băieţel. În schimb, era iritată.

Domnul Hartley îi zâmbi lui Daniel, după care se aplecă să ia cârpele şi recipientul cu ulei.

— Probabil o să fiţi ocupată mâine-dimineaţă, cu pregătirile pentru bal.

Emeline clipi uimită de acea schimbare bruscă a subiectului.

— Ei bine, nu chiar. Sunt multe pregătiri de făcut

atunci când organizezi un bal, dar dacă doar participi…

— Foarte bine atunci. Ochii lui de culoarea cafelei păreau extrem de amuzaţi, şi Emeline înţelese brusc că picase în capcana pe care i-o întinsese. Înseamnă că mă veţi putea însoţi să vedem ceramica domnului Wedgwood. Aş dori să am o părere feminină în legătură cu sortimentele pe care la voi comanda.

Emeline dădu să spună ceva ce mai mult ca sigur avea să regrete mai târziu, însă fu salvată de vocea domnului Smythe-Jones.

— Milord? Lord Eddings?

Daniel încovoie umerii, de parcă ar fi încercat să se ascundă, şi şopti:

— Nu-i spune că sunt aici.

— Prostii! făcu ea încruntată. Daniel, mergi imediat la profesorul tău!

— Dar…

— Ar fi mai bine s-o asculţi pe mama ta, zise încet domnul Hartley.

În mod miraculos, puştiul renunţă la proteste.

— Da, domnule. După aceea se duse lângă zid şi strigă: Sunt aici!

— Ce, Doamne iartă-mă, cauţi acolo? răsună vocea subţire a preceptorului său. Vino aici imediat, Lord Eddings!

— Păi…

Domnul Hartley sări pe banca de marmură şi-şi sprijini spatele de perete. Se mişca extrem de agil pentru un tip atât de masiv.

— Danny a venit să mă viziteze, domnule Smythe-Jones. Sper că nu vă deranjează.

De dincolo de perete se auziră câteva murmure speriate.

— Haide, Danny, zise domnul Hartley împreunându-şi mâinile pentru a forma o scăriţă. Te ajut eu să te ridici.

— Mulţumesc!

Băiatul se cocoţă pe mâinile lui late, iar domnul

Hartley îl ridică uşor. Se chinui apoi să se urce pe zid şi să se caţăre pe creanga groasă de măr care atârna deasupra lui. O clipă mai târziu dispăru fără urmă.

Cu privirea fixată asupra vârfurilor pantofilor, Emeline ascultă cum îl mustra preceptorul pe fiul ei. Peste câteva clipe intrară amândoi în casă, iar vocea bărbatului nu se mai auzi.

Domnul Hartley sări uşor de pe bancă, aterizând un pic prea aproape de ea. Ochii lui de culoarea cafelei păreau mai inflexibili ca niciodată.

— De ce nu vreţi să-i spun „Danny” fiului domniei voastre?

— Pentru că îl cheamă Daniel.

— Danny este o prescurtare de alint pentru Daniel.

— Este baron. Şi într-o zi va sta în Camera Lorzilor. Nu are nevoie de un alint.

Emeline îşi dădu seama că panglica moale pe care o răsucea în neştire îi sugruma buricele degetelor.

— Nu are nevoie, într-adevăr. Făcu un pas în faţă, apropiindu-se şi mai mult de ea, astfel încât Emeline fu obligată să se uite în sus pentru a menţine contactul vizual. Dar cum i-ar putea dăuna un nume de alint unui băieţel?

Emeline inspiră adânc, prilej cu care îl putu adulmeca. Era o combinaţie între praf de puşcă, apret şi ulei pentru arme. Mirosul acela ar fi trebuit să i se pară respingător, în schimb i se părea neobişnuit de intim. Iar intimitatea era un lucru excitant. „Ce gând ruşinos!” se mustră ea, după care izbucni:

— A fost numele tatălui său!

În clipa aceea, panglica fragilă se rupse.

Domnul Hartley încremeni. Trupul său mare era încordat ca acela al unui animal care se pregătea să se năpustească asupra prăzii.

— Al soţului dumneavoastră?

— Da.

— Vă aminteşte de el?

— Da. Nu. Nu ştiu.

Începu să se învârtă lent în jurul ei.

— Aşadar vă e dor de el… de soţul dumneavoastră.

Ea ridică din umeri, luptându-se cu dorinţa de a se întoarce cu faţa spre bărbatul acela îngrozitor de insistent.

— A fost soţul meu timp de şase ani. Ar fi ciudat dacă nu mi-ar fi dor de el.

— Chiar şi aşa, mie nu mi se pare că v-ar fi dor de el.

Se strecurase în spatele ei, iar în momentul acela îi vorbea peste umăr. Emeline îi putea simţi respiraţia caldă în punctul sensibil din spatele urechii.

— Ce vrei să spui?

— L-aţi iubit?

— Iubirea nu este ceva care să stea la baza unei căsnicii în lumea noastră, zise ea, după care îşi muşcă limba.

— Nu? Atunci înseamnă că nu vă e dor de el.

Emeline închise ochii strâns şi îşi aminti de nişte ochi albaştri care o tachinaseră fără milă. De nişte mâini moi şi albe care fuseseră insuportabil de blânde. De o voce de tenor, care îi vorbise întruna despre câini, cai şi faetoane. Apoi îşi aminti de chipul acela palid şi nefiresc de slab, culcat pe mătasea neagră din sicriu. Nu îşi dorea amintirile acelea. Erau mult prea dureroase.

— Nu. Se întoarse orbeşte către casă, căutând o ieşire din grădină. Căutând o scăpare de lângă omul care o pândea. Nu, nu mi-e dor de soţul meu.

Capitolul 6

Şi ce să vezi? Regele îi fu nespus de recunoscător viteazului care îi salvase viaţa de unul singur. Toată lumea îl considera un erou pe Inimă de Fier, aşa că fu numit imediat în funcţia de căpitan al gărzilor regale. Şi desigur,

toată lumea îşi dori atunci să-i afle numele. Însă Inimă de Fier îşi respectă jurământul şi nu rosti nici măcar un singur cuvânt. Refuzul lui încăpăţânat de a vorbi îl cam supără pe rege, mai cu seamă că era un om obişnuit ca toate lucrurile să se întâmple după voia lui. Totuşi, chiar şi această mică meteahnă fu dată uitării într-o zi, când regele plecă să călărească şi un trol înspăimântător hotărî să-l transforme în prânzul său.

Inimă de Fier porni la atac, şi în foarte scurt timp separă capul trolului de trup...

din *Inimă de Fier*

Emeline se trezi când cineva trase draperiile la o parte. Deschise ochii, clipi şi constată că era camerista ei, Harris, o femeie în jur de cincizeci de ani, cu un chip aspru şi un nas borcănat. Multe dintre cunoştinţele lui Emeline se plângeau de cameristele lor, care petreceau prea mult timp bârfind şi flirtând cu servitorii din gospodărie, dar nu era şi cazul lui Harris.

— Milady, vă aşteaptă un domn Hartley în holul de la parter, rosti femeia pe un ton aspru.

Emeline îşi mută privirea înceţoşată spre geam. Lumina care intra de afară era destul de slabă.

— Poftim?

— Spune că are o întâlnire cu dumneavoastră şi că nu pleacă până nu vă vorbeşte.

Emeline se ridică în şezut.

— Cât este ceasul?

— Opt fără un sfert, milady.

— Doamne Sfinte! Ce caută aici? Emeline se dezveli de tot şi-şi căută papucii. Probabil este nebun. Nimeni nu vine în vizită la ora opt dimineaţa.

— Aşa este, milady, zise Harris în timp ce o ajută să se încalţe.

— Nu e nici măcar nouă, mormăi Emeline îmbrăcând halatul pe care i-l ţinea pregătit camerista. Sincer vorbind, orice vizită mai devreme de unsprezece este suspectă, iar eu, una, nici nu m-aş deranja înainte de două. Da, cu siguranţă este nebun.

— Desigur, milady.

Emeline sesiză în acea clipă un fluierat discordant.

— Ce este zgomotul acesta?

— Domnul Hartley care fluieră în hol, milady.

Emeline rămase încremenită câteva secunde, holbându-se la cameristă. Era deja mută de uimire. Apoi, când fluieratul atinse o notă de-a dreptul insuportabilă, se năpusti afară din dormitor, oprindu-se abia în dreptul balustradei de unde se vedea parterul. Domnul Hartley, cu tricornul în mâinile împreunate la spate, se legăna leneş pe călcâie şi fluiera printre dinţi.

— Sst! şuieră Emeline, aplecându-se peste balustradă.

Domnul Hartley se răsuci şi ridică privirea spre ea, apoi făcu o plecăciune.

— Bună dimineaţa, milady.

Părea surprinzător de vioi pentru o oră atât de matinală.

— Chiar eşti complet nebun? Ce cauţi aici atât de devreme?

— Am venit să vă iau. Mergem la sediul domnului Wedgwood, ca să mă ajutaţi la alegerea porţelanurilor.

— Nu-mi vine să cred, mormăi ea încruntată.

— Va trebui să vă îmbrăcaţi, îi atrase el atenţia, privindu-i sugestiv pieptul. Nu că m-ar deranja ţinuta actuală a domniei voastre, dar…

Emeline îşi acoperi decolteul şi exclamă indignată:

— Cum îndrăzneşti?

— O să vă aştept aici, da?

Începu din nou să fluiere, doar că de data asta mult mai tare.

Emeline dădu să spună ceva, dar se opri când îşi dădu

seama că el n-ar fi auzit nimic din cauza acelui sunet îngrozitor care-i ieşea pe gură. Îşi adună fustele şi porni cu paşi mari spre dormitorul ei. Harris îi pregătise deja o rochie roşu aprins, din mătase marmorată, aşa că putu să se îmbrace şi să se aranjeze într-un timp neobişnuit de scurt. Cu toate astea, când coborî scările, îl surprinse pe domnul Hartley uitându-se nerăbdător la ceasul de pe hol.

— V-a luat ceva să vă dichisiţi. Haideţi, nu aş vrea să întârzii la întâlnirea cu domnul Bentley, asociatul domnului Wedgwood.

Emeline se încruntă când el o zori să iasă pe uşă.

— La ce oră este această întâlnire?

— La nouă.

După ce se instalară în trăsură, Emeline îl privi cu ochii mijiţi.

— Dar ai venit să mă iei înainte de ora opt.

— Păi m-am gândit că pregătirile s-ar putea să dureze. Îi zâmbi, iar ochii lui de culoarea cafelei se încreţiră la margini. Şi am avut dreptate, nu-i aşa?

— Eşti mult prea sigur pe dumneata, bombăni Emeline.

— Doar în ceea ce vă priveşte milady. Doar cu dumneavoastră.

Vocea lui era joasă şi moale, şi enervant de intimă. Emeline se uită pe fereastră, ca să nu fie nevoită să-i întâlnească privirea.

— Şi de ce, mai exact?

Tăcerea care se instală o făcu să creadă că bărbatul evita răspunsul.

— Nu ştiu de ce aveţi efectul acesta asupra mea, spuse el în cele din urmă. Cred că la fel de bine aţi putea întreba o pumă de ce urmăreşte o căprioară care fuge, decât să mă întrebaţi pe mine de ce îmi face atâta plăcere prezenţa dumneavoastră.

Emeline îşi întoarse imediat privirea spre el. Expresia de pe chipul lui, masculină, sinceră şi admirativă, ar fi

trebuit să o sperie. În schimb, părea să o încânte.

— Aşadar recunoşti.

— De ce nu? zise el ridicând din umeri. Vă asigur că este ceva pur instinctiv.

Emeline se jucă distrată cu o panglică de pe corsajul rochiei.

— Trebuie să fii tare neajutorat dacă *instinctele* îţi provoacă o astfel de problemă ori de câte ori te afli în preajma unei doamne.

— Aţi uitat deja ce v-am spus? Hartley se aplecă uşor în faţă, după care îi strânse degetele în palmă ca să le oprească din frământatul panglicii. Mi se întâmplă numai cu dumneavoastră.

Emeline se uită la mâinile lor. Ar fi trebuit să ţipe la el, să-i spună să înceteze. Sau să-l descurajeze în mod politicos, ca să-i dea de înţeles că mersese prea departe cu familiaritatea. Dar, dintr-un motiv sau altul, i se părea hipnotizantă imaginea degetelor lui mari şi bronzate strânse în jurul degetelor ei albe şi mici. Dintr-odată, trăsura se zdruncină la o curbă, şi domnul Hartley îşi retrase mâna.

Emeline îşi netezi la loc panglica rochiei.

— Nu ai un om care se ocupă de afacerile dumitale?

— Ba da, pe domnul Kitcher. Dar este destul de în vârstă. M-am gândit că domnia voastră aţi fi o companie mai plăcută.

— Şi unde se află aceste birouri? întrebă ea după ce hotărî că nu era cazul să se enerveze.

— Nu sunt departe. Au închiriat un depozit din apropiere.

Emeline observă că îi tremurau mâinile, aşa că le strânse în poală.

— Domnul Wedgwood şi domnul Bentley nu au un spaţiu în care să-şi expună produsele?

— Nu. Abia s-au apucat de comerţ. Este unul dintre motivele pentru care sper să obţin un preţ bun de la ei.

— Hm, făcu ea studiindu-l curioasă. Interlocutorul ei avea ochii îngustaţi şi părea în alertă, ca şi când s-ar fi pregătit pentru o bătălie. Îţi place treaba asta.

— Care? întrebă el ridicând nedumerit din sprâncene.

Emeline flutură vag din mână.

— Treaba asta cu comerţul. Să faci afaceri. Să cauţi tranzacţii cât mai profitabile.

Buzele lui senzuale luară forma unui zâmbet.

— Desigur. Dar am încredere în dumneavoastră că nu-i veţi divulga secretul domnului Bentley.

Peste câteva minute, trăsura se opri în faţa unui depozit. Domnul Hartley sări jos de îndată ce se aşeză scăriţa, apoi se întoarse să o ajute pe Emeline, care se uita destul de neîncrezătoare la clădirea aceea simplă, construită din lemn şi cărămidă.

— Aşadar, ce vrei să fac eu?

— Doar să-mi oferiţi părerea domniei voastre.

Îi cuibări mâna în scobitura cotului său chiar când pe uşile depozitului ieşea un domn care purta o perucă buclată şi o redingotă de culoare ruginie.

— Domnul Hartley? exclamă acesta cu un accent nordic pronunţat. Este o onoare! Este o adevărată onoare pentru mine să vă cunosc. Eu sunt Thomas Bentley.

Hartley îi strânse mâna. Privindu-l mai de aproape, Emeline îşi dădu seama că era mult mai tânăr decât crezuse ea – probabil avea puţin peste treizeci de ani. Avea chipul rumen şi o siluetă robustă, cam îngroşată la talie. Domnul Hartley făcu apoi prezentările, şi negustorul de ceramică făcu ochii mari când auzi titlul ei.

— *Lady* Emeline. Este o mare onoare să vă cunosc, milady. Aţi dori cumva o ceaşcă de ceai? Tocmai am cumpărat un sortiment nou, adus tocmai din India, şi trebuie să spun că este delicios.

Când Emeline încuviinţă zâmbind, domnul Bentley îi conduse în depozit. În clădirea întunecată şi răcoroasă mirosea a rumeguş şi a cărămizi umede. Spaţiul era ocupat

în cea mai mare parte de lăzi şi butoaie, dar domnul Bentley îi conduse într-un birou în care nu încăpeau decât o masă de lucru lată şi câteva scaune. Lângă perete erau mai multe cutii aşezate una peste alta, iar în colţul cel mai îndepărtat se afla o plită pe care şuiera deja un ceainic.

— Luaţi loc, vă rog, îi invită gazda. Ceaiul soseşte imediat.

— Ni se va alătura şi domnul Wedgwood? se interesă Hartley.

— Ah, nu, zise domnul Bentley. Domnul Wedgwood este specialistul în porţelanuri, pe când ce eu mă ocup de afaceri. În clipa de faţă supraveghează producţia în Burslem. Gata, anunţă el aşezând ceainicul pe masă, după ce îngrămădise pe jos mai multe registre pentru a face loc.

Apoi clipi nervos în direcţia domnului Hartley.

Americanul se mulţumi să dea din cap şi să ridice dintr-o sprânceană spre Emeline, care se aplecă să toarne ceaiul. Nu era tocmai sigură de dedesubturile acelei întâlniri, aşa că nu voia să compromită în vreun fel poziţia bărbatului pe care acceptase să-l însoţească. În acelaşi timp, era extrem de curioasă să-l vadă în acţiune, căci aceea era lumea lui.

Stătea nemişcat, cu o expresie relaxată care nu lăsa să i se citească niciun gând. Prin comparaţie, domnul Bentley părea să fie tot mai îngrijorat. Emeline îşi ascunse zâmbetul şi sorbi din ceai. Era convinsă că domnul Hartley adopta această atitudine anume pentru a-şi descumpăni adversarul.

În următoarele câteva minute, cei trei îşi băură ceaiul şi discutară banalităţi. Fără îndoială, domnul Hartley era nerăbdător să vadă mostrele, însă nu-şi trăda în niciun fel starea de spirit. Sorbea din ceai cu un zâmbet amabil, ca şi când ar fi venit în vizită la o mătuşă bătrână.

În cele din urmă, domnul Bentley îşi lăsă jos ceaşca şi îl întrebă:

— Aţi dori să vedeţi câteva dintre porţelanurile

noastre?

Domnul Hartley dădu din cap şi lăsă şi el ceaşca deoparte. Negustorul se ridică şi scoase capacul uneia dintre cutiile de lemn de lângă perete, dezvăluind o grămadă de paie.

Emeline nu se putu abţine să nu se aplece în faţă. Până atunci nu se gândise prea mult la farfuriile pe care le folosea; important era doar să fie cel mai nou model disponibil pe piaţă. Totuşi, în momentul acela porţelanul i se părea o chestiune de o importanţă majoră.

Domnul Hartley îi aruncă o privire prin spatele domnului Bentley şi clătină din cap imperceptibil. Emeline se strâmbă, simţindu-se ca un copilaş care fusese mustrat. Cu toate acestea, se lăsă pe spate în scaun şi arboră o expresie plictisită. Domnul Hartley surâse, de parcă l-ar fi amuzat entuziasmul ei, şi îi făcu ştrengăreşte cu ochiul, ceea ce o determină să-şi ridice trufaş bărbia. Trebuia să-l pună la punct. Mai târziu.

Între timp, domnul Bentley îndepărtase cu grijă stratul de paie până ajunsese la un borcan cu capac, în formă de ananas, de culoare verde-închis. I – l dădu domnului Hartley, care îl luă şi îl studie fără să scoată o vorbă. După aceea îl aşeză pe masă în faţa lui Emeline şi îi urmări cu atenţie chipul în timp ce îl examina.

Domnul Bentley continua să scoată porţelanuri din cutie – ceainice, farfurii, pahare, castroane şi supiere. În câteva minute, masa era plină de tot felul de obiecte. Majoritatea erau emailate în nuanţe de verde şi aveau forma unor fructe şi legume, de la ananas până la conopidă.

Când negustorul se întoarse cu spatele, domnul Hartley ridică întrebător din sprânceană spre Emeline. Ca răspuns, ridică şi ea din sprâncene. Adevărul era că toate piesele erau foarte frumoase şi atent lucrate, însă nu ieşeau cu nimic din comun.

Americanul se întoarse spre gazda lor.

— Dacă nu mă înşel, domnul Wedgwood are şi alte piese mai noi, nu-i aşa?

Domnul Bentley încremeni, încă aplecat deasupra cutiei.

— Ei bine… nu sunt sigur…

— Am înţeles că lucrează la nişte porţelanuri foarte fine.

— Ce pot spune despre asta? Domnul Bentley îşi aruncă privirea spre o cutie micuţă, aflată în colţul opus al încăperii, apoi îşi drese glasul şi continuă: Domnul Wedgwood experimentează într-adevăr cu un nou sortiment de porţelan, dar încă nu este pregătit să expună piesele publicului larg. De fapt, speră să i le poată arăta mai întâi reginei.

— Vai, ce interesant! exclamă Emeline bătând din palme.

Negustorul se înroşi şi mai tare la faţă.

— Mulţumesc, doamnă. Chiar este interesant.

— Dar n-am putea să vedem şi noi aceste porţelanuri minunate? Emeline se aplecă un pic mai mult în faţă, punându-şi în evidenţă decolteul. Vă rog?

Îi veni să râdă când observă nuanţa stacojie la care ajunsese tenul domnului Bentley. N-ar fi recunoscut asta nici într-o mie de ani, însă toată discuţia o distra copios. Cine-ar fi crezut că negoţul presupunea o astfel de bătălie a inteligenţelor?

— Păi… Domnul Bentley scoase o batistă şi-şi şterse agitat fruntea, care-i strălucea plină de sudoare. Apoi ridică din umeri. De ce nu? Dacă asta vă va face plăcere, milady.

— O, da, foarte multă!

Odată convins, negustorul se duse în colţ şi deschise cutia micuţă. Scoase dinăuntru ceva cu foarte multă grijă, după care se întoarse spre ei ţinând obiectul în mâini. Emeline îşi ţinu respiraţia. Era un ceainic foarte simplu, de culoarea untului, cu o siluetă clasică şi un gât delicat.

— Îmi daţi voie? întrebă ea întinzând mâinile.

Putu simţi că era foarte uşor. Porţelanul era mult mai fin decât cel cu care ea obişnuită. Îl întoarse şi văzu ştanţat numele producătorului, „Wedgwood”.

— Este foarte elegant, murmură ea.

Respiraţia i se opri când îl observă pe domnul Hartley, care o studia atent. Cu ochii umbriţi de pleoapele grele şi buzele strânse, emana un aer ciudat de posesivitate. Era, în mod clar, bucuros că împărtăşea cu el descoperirea acelui ceainic excepţional. Şi ea era la fel încântată. Formau o echipă redutabilă, îşi zise, dar se grăbi să-şi alunge acel gând din minte. Nu ar fi trebuit să-i facă plăcere comerţul. Şi nu ar fi trebuit să-i facă plăcere nici constatarea că părerea ei era importantă pentru el.

Nu ar fi trebuit să-i pese deloc.

În ochii lui mijiţi nu se ascundea nicio urmă de milă şi niciun dram de compasiune. Era ca şi când sub masca de motan blând s-ar fi ascuns o pumă sălbatică. O privea ca pe o pradă.

Americanul dădu din cap şi, adoptând iarăşi atitudinea de gentleman, se întoarse să discute cu domnul Bentley. Negustorul fu nevoit să facă uz de toată iscusinţa sa pentru a ţine pasul cu ripostele dure ale interlocutorului său. Sumele de bani pe care le menţiona neglijent domnul Hartley erau suficient de mari pentru a o face şi pe Emeline să ridice din sprâncene. Înţelegea, în fine, cum putuse bărbatul acela, în numai patru ani, să facă avere de pe urma afacerii pe care i-o lăsase unchiul său.

În timp ce bărbaţii se tocmeau, Emeline se aplecă peste ceainicul delicat şi îi urmări conturul cu degetul, gândindu-se la toate doamnele din Colonii care aveau să toarne ceai pe gâtul acela subţire şi frumos. Dintr-odată îi veni în minte un gând neliniştitor: Oare de ce o adusese acolo domnul Hartley?

Oare ce voise să-i arate, în afară de acel ceainic superb?

*

— Doar că nu sunt sigură în privinţa decolteului, zise Rebecca încercând fără succes să ridice corsajul.

Când se uita în oglindă, i se părea că rochia lăsa vederii o porţiune mult prea mare din piele.

— Este foarte frumos, domnişoară, zise camerista, Evans, fără ca măcar să se uite la ea. Femeia se foia prin cameră, adunând diversele obiecte rămase după toaleta stăpânei.

Rebecca mai trase o dată de corsaj, după care se lăsă păgubaşă. O angajase pe Evans la recomandarea lui Lady Emeline, aşa că i-ar fi urmat sugestia chiar şi dacă i-ar fi spus că trebuia să-şi facă debutul în înalta societate britanică în costumul Evei. La Boston participase, desigur, la multe serate şi evenimente sociale, însă Lady Emeline o avertizase foarte clar că un bal londonez era o chestiune complet diferită.

Iar faptul că toată lumea se agita atât de mult pentru ea îi trezea un sentiment de vinovăţie. În definitiv, ea fusese cea care-l bătuse la cap pe Samuel să o ia în Anglia, iar acum fratele ei se simţea obligat să cheltuiască sume enorme pentru a-i susţine intrarea în societatea londoneză. Nu era tocmai lucrul la care se gândise atunci când îl implorase s-o accepte pe post de însoţitoare. Tot ce-şi dorise fusese să petreacă mai mult timp cu el, şi poate să ajungă să îl cunoască un pic mai bine. Se îndreptă gânditoare spre un scaun.

— Nu! ţipă camerista, trezind-o din reverie. Când Rebecca încremeni pe jumătate aplecată deasupra scaunului, Evans afişă un zâmbet încordat. N-am vrea să ne şifonăm fustele, nu-i aşa?

Rebecca se îndreptă grabnic.

— Dar atunci când voi sta în trăsură…

— Atunci nu prea aţi avea ce să faceţi, nu-i aşa? E foarte mare păcat. Nu înţeleg de ce domnii aceştia tobă de

carte nu inventează o metodă prin care o doamnă să călătorească la un bal stând în picioare.

— A, da? murmură Rebecca.

Evans era o femeie micuţă de înălţime, cu părul negru şi descurajator de elegantă. Purta crinoline atât de voluminoase, încât abia îşi putea îndeplini datoriile de cameristă. Adevărul era că o cam înspăimânta pe Rebecca.

Totuşi, femeia făcea eforturi considerabile să fie prietenoasă.

— Am putea merge jos, să ne odihnim în salonaşul de primire. Dar nu în hol, desigur. O lady nu ar trebui să fie văzută niciodată aşteptând să-i sosească trăsura.

— Desigur, zise Rebecca luând-o înspre uşă.

— Dar ţineţi minte că nu trebuie să ne aşezăm! răsună în urma ei vocea cameristei.

— Mă întreb dacă avem voie să folosim toaleta, bombăni Rebecca pentru sine în timp ce se chinuia să coboare scările fără să se împiedice.

Se uită în jur, temându-se să nu-i fi auzit cineva comentariul. Din fericire, nu se afla decât o singură persoană în apropiere. Un lacheu, cel cu părul negru, care stătea în holul de la parter şi privea drept în faţă, ca şi când ar fi fost surd la tot ce se întâmpla în preajmă. Răsuflând uşurată, îşi continuă coborârea fără niciun incident. Cel puţin până ajunse la ultima treaptă, pentru că acolo îşi prinse tocul în tivul rochiei şi se prăvăli cu o lipsă totală de graţie. Avu nevoie de câteva secunde ca să se agaţe de balustradă cu ambele mâini şi să-şi recapete echilibrul.

În cele din urmă cuteză să arunce o ocheadă spre hol. Lacheul se uita la ea cu ochii mari şi stătea într-o poziţie ciudată, cu un picior întins în faţă, ca şi când ar fi fost pregătit să sară să o salveze. Când constată că nu era cazul, îşi retrase piciorul şi se proţăpi iarăşi cu spatele drept, ca o statuie.

O, Doamne, cât era de jenant! Nici măcar nu putea să facă doi paşi fără să se prăvălească pe scări în faţa

servitorilor. Îşi fixă cu grijă tălpile pe pardoseala de marmură şi dădu drumul balustradei, apoi, după ce îşi netezi fustele, se îndreptă hotărâtă spre uşile din dreapta ei. Acestea erau înalte, dintr-un lemn închis la culoare, iar clanţele erau corespunzător de mari. Rebecca puse mâna pe clanţă şi trase.

Dar nu se întâmplă nimic.

La baza părului îi apărură imediat nişte broboane de sudoare. După toate probabilităţile, lacheul cu părul negru o considera neghioabă de-a binelea. Off! De ce trebuia să mai fie şi atât de chipeş pe deasupra? Una era să se facă de râs în faţa unui bătrân chelios şi cu totul altceva…

Dintr-odată, bărbatul îşi drese glasul fix în spatele ei.

Rebecca eliberă un ţipăt scurt şi se răsuci cu faţa la el. Privind-o uşor speriat cu ochii lui verzi şi frumoşi, lacheul spuse doar atât:

— Daţi-mi voie, domnişoară.

Întinse mâna pe lângă ea şi deschise uşa, poftind-o să intre în bibliotecă.

„O, Doamne!” se tângui ea pe tăcute.

— De fapt, cred că m-am răzgândit. Aş prefera să merg în salon, te rog.

Arătă cu degetul spre uşa din spatele lui, ca un copil mic şi neajutorat, dar, din fericire, comportamentul ei nu i se păru deloc straniu.

— Desigur, domnişoară, zise lacheul, după care se răsuci pe călcâie şi deschise uşa din celălalt capăt.

Rebecca traversă holul cu capul sus, însă atunci când trecu pe lângă servitor observă foarte clar că privirea lui nu era îndreptată acolo unde ar fi trebuit. Înţepeni în loc şi-şi aşeză palmele peste piept.

— E prea adânc, nu-i aşa? Ştiam eu că n-ar fi trebuit s-o ascult pe cameristă. Poate că pe ea n-o deranjează să-i atârne sânii pe afară, ca să-i vadă toată lumea, dar eu pur şi simplu nu pot să…

Se opri brusc atunci şi, panicată, îşi luă mâinile de pe

piept şi le lipi peste gura ei îngrozitoare. Doamne, ce putuse să îndruge! Incapabilă să se mişte, se holbă la superbul lacheu brunet, care o privea cu ochii cât cepele. Nu avea altă opţiune decât să moară efectiv de ruşine, chiar atunci şi acolo, în casa fratelui ei. Din păcate însă, acel scenariu i se părea extrem de puţin probabil.

În cele din urmă, bărbatul îşi drese glasul din nou.

— Sunteţi cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o în viaţa mea, domnişoară! Şi, pe cuvântul meu de onoare, în rochia asta arătaţi ca o prinţesă.

Rebecca clipi uimită şi, cu gesturi lente, îşi retrase mâinile.

— Serios?

— V-o jur pe mormântul maicii mele, declară el cu avânt.

— O, şi ţie ţi-a murit mama? La răspunsul lui afirmativ, Rebecca murmură: Mare nenorocire, nu-i aşa? Mama mea a murit când m-am născut, aşa că n-am avut niciodată ocazia să o cunosc.

— La Sfântul Mihail se împlinesc doi ani de când a murit maica.

— Îmi pare rău.

— S-a întâmplat după ce s-a născut soră-mea cea mai mică, zise el ridicând din umeri. Eu sunt cel mai mare din zece copii.

Accentul lui o făcu să zâmbească.

— Nu vorbeşti ca alţi servitori.

— Asta pentru că sunt irlandez, domnişoară.

În ochii lui verzi juca o licărire şăgalnică.

— Atunci, de ce…

În acel moment o întrerupse vocea fratelui ei:

— Eşti gata de plecare, Rebecca?

Fata sări ca arsă şi se răsuci în direcţia vocii. Samuel era la mijlocul scării monumentale.

— Mi-aş dori să scoţi măcar un sunet, cât de mic, atunci când te mişti! oftă ea.

El ridică din sprâncene, dar ochii îi sclipeau în direcţia servitorului. Rebecca îi urmări privirea şi descoperi că lacheul brunet stătea din nou cu spatele lipit de perete şi cu privirea ţeapănă în faţă. Era ca şi când ar fi fost o creatură de basm care, după ce se risipise efectul vrăjii, se transformase la loc într-o statuie de lemn.

— Vrei să deschizi uşa, O'Hare?

— Desigur, milord.

Lacheul se repezi să-i execute ordinul şi le ţinu uşa deschisă în timp ce ieşeau.

Când trecu pe lângă el Rebecca îl privi atent, însă chipul lui era complet inexpresiv, iar strălucirea aceea veselă îi dispăruse fără urmă din ochii verzi. Oftă şi îşi aşeză mâna pe braţul lui Samuel, care o conduse înspre trăsură. Preţ de o clipă avu impresia că întreaga ei conversaţie cu tânărul irlandez nu fusese decât o închipuire.

Abia când se instalară în trăsură observă ţinuta fratelui ei. Fapt rar purta un costum respectabil, compus dintr-un sacou verde-închis, nişte pantaloni eleganţi şi o vestă aurie din brocart. Din păcate, alesese să poarte aceiaşi mocasini şi aceleaşi jambiere peste pantaloni.

— Lui Lady Emeline n-o să-i placă deloc jambierele.

Samuel se uită la picioarele lui şi surâse.

— Fără îndoială că o să-şi exprime viguros această opinie.

Rebecca îl privi uimită, apoi în mintea ei se înfiripă un gând ciudat. Samuel zâmbea la fel ca lacheul O'Hare… din ochi.

*

Lady Emeline se abţinu un minut întreg după ce urcă în trăsură. Era cu un minut mai mult decât estimase Sam.

— Cum ţi-a dat prin minte să porţi aşa ceva? îl întrebă, încruntându-se la picioarele lui.

— Cred că v-am mai spus şi cu altă ocazie că sunt foarte comozi.

Se gândi că probabil s-ar fi încruntat şi mai tare dacă ar fi ştiut că expresia aceea a ei i se părea adorabilă.

Lady Emeline purta o rochie roşu pal, cu o broderie elaborată, şi o jupă galbenă. Erau nişte culori mai cuminţi decât purta de obicei şi îi veneau foarte bine. Cu toate acestea, el prefera nuanţele de roşu ca focul şi portocaliul îndrăzneţ.

Doamna din faţa lui era întruchiparea eleganţei, complet diferită de femeia care îl însoţise în acea dimineaţă la depozitul de porţelanuri. Oare ce părere îi făcuse mica lor expediţie? Păruse destul de interesată de afacerile lui. Dar oare fusese numai din cauză că era ceva nou? Sau poate simţise şi ea aceeaşi înrudire spirituală pe care o simţise el?

În momentul acela Lady Emeline privea pe geam, complet neştiutoare de făgaşul spre care se îndreptau gândurile lui. Poate că înţelesese în sfârşit că era inutil să se certe cu el pe seama jambierelor. Aşa că se întoarse spre sora lui.

— Ţine minte că nu trebuie să dansezi cu niciun domn pe care nu l-am aprobat eu în prealabil. Şi să nu vorbeşti cu nicio persoană dacă nu ţi-a fost prezentată. Există anumiţi bărbaţi – pe care nu îi pot numi gentlemani – care încalcă fără scrupule aceste reguli. Dar tu nu trebuie să-i laşi.

Sam se întrebă dacă nu cumva Lady Emeline se gândea la el. Când îl străfulgeră cu o privire critică, îşi dădu seama că avusese dreptate. Aşa că rânji la ea… la mica lui găinuşă zburlită. Lady Emeline stătea lângă mătuşa ei, şi ambele femei ţineau spatele drept ca vergeaua – cu toate că bătrâna era aproape cu un cap mai înaltă decât nepoata sa. Trăsura se zdruncină apoi într-o curbă, şi asta îi făcu pe toţi dinăuntru să se legene uşor. Rebecca stătea lângă el cu braţele strânse la piept.

— Eşti splendidă, îi murmură el la ureche. Abia dacă te-am recunoscut când am coborât scările.

Tânăra îşi muşcă buza şi îl privi sfioasă, amintindu-i de vremea când era doar o copiliţă. Îl privise la fel şi atunci când o vizitase la conacul unchiului lor din Boston. Stătea timidă pe hol, purtând o bonetă albă şi un şorţuleţ, aşteptând să-l primească. În cursul acelor vizite, o dată sau de două ori pe an, Sam nu ştiuse niciodată cum să închege o conversaţie. Sora lui mai mică i se păruse mereu o creatură foarte ciudată, crescută după regulile stricte ale înaltei societăţi din Boston. Toate lucrurile care formau esenţa vieţii lui – pădurea, vânătoarea, întinsul de capcane şi apoi armata – îi erau complet străine ei.

Clipi brusc, dându-şi seama că Rebecca îi spusese ceva.

— Poftim?

Fata se aplecă mai aproape de el, cu o expresie temătoare pe chip.

— Crezi că o să danseze cineva cu mine?

— Cred că va trebui să-i iau la bătaie pe pretendenţi, ca să-i ţin departe de tine.

Ea chicoti. Pentru o clipă, licărirea din ochii ei o transformă din nou în fetiţa cu bonetă albă.

Mademoiselle Molyneux îşi drese glasul.

— Aproape am ajuns, *ma petite.* Stăpâneşte-te ca să poţi afişa o imagine plină de rafinament. Bătrâna aruncă apoi o privire tăioasă spre fustele Rebeccăi. Sper să ţi-ai amintit să-ţi pui pantofii, da?

— Da, doamnă, răspunse tânăra clipind mirată.

— *Bon.* Iată că am ajuns.

Sam se uită pe fereastră şi zări un şir lung de trăsuri îndreptându-se spre reşedinţa contelui de Westerton. Lady Emeline nu se înşelase: era un eveniment mult prea grandios pentru intrarea surorii lui în înalta societate, însă debutul monden al Rebeccăi nu fusese singurul motiv pentru care alesese acel bal. Celălalt motiv – şi cel mai important, de altfel – era că ieşise la vânătoare.

Aşteptă răbdător ca trăsura lor să ajungă în dreptul

intrării. Pălăvrăgelile doamnelor îi treceau pe lângă urechi, dar chiar şi în clipa aceea, când întreaga lui fiinţă aştepta tensionată să-şi îndeplinească obiectivul, tot mai era conştient de prezenţa lui Lady Emeline. Ştia de fiecare dată când se uita spre el şi îi putea simţi curiozitatea nedumerită din privire. Încă îşi mai dorea să afle de ce insistase el asupra balului din acea seară. Ar fi putut să-i spună, de vreme ce explicaţia îl implica şi pe fratele ei, însă ceva din interiorul lui îl oprea să-i dezvăluie adevăratul său scop.

Uşa trăsurii fu deschisă de un lacheu necunoscut, ceea ce îl făcu pe Sam să mijească ochii atent. Asta era o altă chestiune pe care trebuia s-o urmărească îndeaproape, ţinând cont de scânteia pe care o observase mai devreme între sora lui şi lacheul O'Hare. Tânărul care se afla în clipa aceea în faţa lui lăsă imediat privirea în pământ, ceva ce O'Hare nu făcuse. Sam admira curajul în general, dar nu putea să nu se întrebe cât avea să reziste ca servitor un om cu firea irlandezului.

Coborî din trăsură, apoi se întoarse să le ajute pe sora lui şi pe *mademoiselle* Molyneux. Lady Emeline, rămasă la urmă, ezită o clipă în uşă, privindu-l bănuitoare.

— Milady, spuse el zâmbind.

— Domnule Hartley…

Apoi îşi aşeză mâna mică într-a lui, iar degetele li se întrepătrunseră. După ce Lady Emeline coborî din trăsură cu un aer regal, Sam făcu o plecăciune şi-şi lipi uşor buzele de degetele înmănuşate în piele de căprioară, lăsându-se învăluit de parfumul de melisă.

— Mergem? zise el îndreptându-se de spate.

Atunci când îi văzu chipul încremeni, şi orice altceva păru să se mistuie în jurul său… ceilalţi invitaţi, sora lui şi chiar şi vânătoarea care-l adusese acolo. Avea buzele roşii, umede şi întredeschise, de parcă tocmai şi le-ar fi lins, iar în ochii ei se citea o anume nesiguranţă. Dacă ar fi fost singuri, ar fi apucat-o de mână, ar fi tras-o în braţele sale până când trupurile li s-ar fi lipit, ar fi coborât uşor capul

şi…

— Samuel?

Smuci capul şi-şi mută numaidecât atenţia spre sora lui. Rebecca. O, Doamne!

— Da?

— Eşti bine?

— Da, răspunse el întinzându-i braţul lui *mademoiselle* Molyneux. Bătrâna doamnă îşi aşează degetele pe mâneca sa, privindu-l gânditoare. Samuel îşi reveni imediat şi, răsucindu-se către Lady Emeline, spuse pe un ton grav: Mergem?

Rostise aceleaşi cuvinte ca mai devreme, dar semnificaţia din spatele lor se schimbase radical. Nu putu să nu-i observe sânii minunaţi ridicându-se uşor în timp ce trăgea aer în piept.

— Desigur, replică ea în cele din urmă.

În timp ce le escorta pe doamne spre intrare, Sam cugetă la ce anume voise să exprime de fapt Lady Emeline prin acel cuvânt inofensiv.

Reşedinţa Westerton strălucea în lumina sutelor, sau poate chiar miilor de lumânări, iar căldura din holul de la intrare sugera că în sala de bal temperatura era de-a dreptul insuportabilă. Lui Sam îi venea greu să înţeleagă de ce participau oamenii de bunăvoie la un asemenea eveniment. Câteva picături de sudoare i se prelingeau deja pe şira spinării. Detesta mulţimile. Urâse întotdeauna aglomeraţiile, dar parcă totul devenise şi mai rău după Spinner’s Falls… Se grăbi să-şi alunge acel gând din minte şi să se concentreze asupra motivului pentru care era acolo.

După ce un lacheu luă mantiile doamnelor, un altul, purtând o perucă magnifică, le anunţă sosirea. Sala era mare şi foarte înaltă, dar, fiind plină ochi de invitaţi care stăteau literalmente umăr la umăr, atmosfera era sufocantă. Se opriră, aşteptând să se creeze o breşă în mulţime ca să poată înainta.

Sam îşi dădu seama dintr-odată că, de nervi, îi zvâcneau braţele. Cam aşa arăta iadul în imaginaţia lui. O căldură insuportabilă, nenumărate corpuri care se frecau unele de altele şi un cor de voci care râdeau, sporovăiau şi se plângeau. Simţi cum o nouă picătură de sudoare i se prelinse pe şira spinării. *Mademoiselle* Molyneux îşi găsise deja o prietenă apropiată cu care să vorbească şi dispăruse în mulţime. Cineva se lovi apoi din întâmplare de Lady Emeline, care încă se mai afla la braţul lui, şi Sam se pomeni scrâşnind din dinţi la adresa respectivului. Zări doar o expresie speriată pe un chip îmbujorat, după care bărbatul dispăru şi el printre invitaţi.

Sam închise ochii, încercând să controleze panica teribilă care-i creştea în piept, însă asta nu făcu decât să-i ascută simţul olfactiv.

O, Doamne, Dumnezeule! Era înconjurat din toate părţile de mirosul de ceară topită, de halena sutelor de invitaţi şi de duhoarea acidă, de mosc rânced, emanată de toate acele trupuri transpirate. Se împingeau în jurul lui, încercând să treacă. Încercând să fugă şi să scape. Unii suficient de bătrâni ca să fie bunici, alţii prea tineri ca să se bărbierească… toţi temându-se pentru vieţile lor şi dorindu-şi să mai trăiască măcar o zi. Acesta era mirosul pe care-l simţea: cel al groazei în faţa morţii. Inspiră cu greu, dar plămânii i se umplură cu aerul puturos, făcându-l să se gândească la teama de bătălie şi la mirosul de sudoare şi sânge.

— Domnule Hartley. *Samuel.*

Vocea lui Lady Emeline se auzea de undeva de aproape. În clipa următoare, simţind o mână rece pe obraz, făcu eforturi să deschidă ochii. Se agăţă de imaginea ei şi încercă să blocheze tot ce era în jur.

— Te simţi bine?

— Nu, rosti el anevoie.

Îi spusese adevărul pentru că era singurul lucru pe care-l putea face în clipa aceea. Întrucât picioarele i se

înmuiaseră, se prinse de umerii ei ca să-şi menţină echilibrul.

— Ce este în neregulă cu el? Ştii? o întrebă ea pe Rebecca.

— Nu ştiu. Nu l-am mai văzut niciodată aşa.

Momentul în care ochii negri ai lui Lady Emeline îi întâlniră din nou pe ai lui îi provocă o uşurare nespusă.

— Vino cu mine.

Sam dădu încet din cap, apoi se împletici după ea ca un beţiv, conştient că sudoarea i se prelingea pe obraji. Nu o scăpa din priviri, deoarece numai imaginea ei îl mai ajuta să-şi păstreze sănătatea mintală. În cele din urmă se deschise o uşă în faţa lui, astfel că putu ieşi afară, în aerul rece. Înaintă cu greu spre capătul terasei, unde se aplecă peste balustrada joasă.

— Îi este rău, o auzi pe Rebecca spunând în timp ce el se străduia să-şi golească plămânii şi să-i umple la loc cu aer proaspăt. Poate a mâncat ceva stricat. Ar trebui să chemăm un doctor.

— Nu! răsună vocea lui ca un scrâşnet strangulat. Nu vreau niciun doctor.

Sora lui icni panicată de undeva din spate. Şi-ar fi dorit să poată sta lângă ea şi să o asigure că totul era în regulă.

— Domnule Hartley, murmură Lady Emeline aşezându-şi mâna pe umărul lui. Dar el se încovoie, ferindu-se de atingerea ei. I se părea ruşinos ca o femeie să-l vadă în starea aceea… cu atât mai mult *ea.* Eşti bolnav. Te rog, astâmpără îngrijorarea surorii dumitale şi lasă-ne să chemăm un doctor.

Sam închise ochii din nou, obligându-şi trupul să se oprească din tremurat.

— Nu.

Lady Emeline îşi retrase mâna.

— Rebecca, poţi să stai un pic cu fratele rău, cât îi aduc nişte vin? Poate asta o să-l mai revigoreze.

— Da, desigur.

Lady Emeline îl părăsea. Sam auzi un mârâit aspru şi îşi dădu seama că venea din gâtul lui. Cu toate acestea, nu putu opri sunetul şi nici impulsul de a o convinge să rămână lângă el. Se întoarse, dorindu-şi s-o oprească, dar ceea ce văzu îi tăie orice elan.

Lordul Vale stătea în pragul sălii de bal.

Jasper închise uşile vitrate din spatele său şi, cu acel zâmbet fermecător şi neglijent care făcea furori în rândul femeilor, exclamă:

— Emmie! Pe legea mea! Nu mă aşteptam să te văd aici!

„Cum aş putea să scap de el?” Nu era cel mai fericit gând pe care-l putea nutri despre un bărbat pe care-l cunoştea de o viaţă, şi totuşi îi apăruse în minte. Era absolut necesar să-l scoată de acolo pe Samuel înainte ca Jasper să vadă în ce stare deplorabilă era. Cumva ştia în sinea ei că Samuel nu şi-ar fi dorit să fie surprins astfel.

Totul se întâmplase atât de brusc în sala de bal! Îl simţise încordându-se de când intraseră, dar nu-i dăduse atenţie. Mulţi oameni ar fi fost agitaţi la un astfel de eveniment social. Dar, pe măsură ce înaintau, Samuel se mişca ciudat, chiar şi în condiţiile în care se străduiau să-şi facă loc prin mulţime. Nu cunoştea cauza suferinţei lui, nu ştia nici măcar dacă era de natură fizică sau psihică, însă totul sugerase că era îngrozitoare – de la ochii închişi până la chipul palid şi asudat şi felul în care o strânsese brusc de mână. Gândul că acel om puternic trecea prin asemenea chinuri o paraliza cu totul; era ca şi când ar fi simţit o durere corespondentă undeva adânc în fiinţa ei. În tot timpul cât îl târâse prin sala de bal până pe terasă îi percepuse agonia tăcută.

Acum însă, trebuia să se ocupe de Jasper.

Îşi îndreptă umerii şi adoptă cea mai trufaşă expresie cu putinţă. Cea pe care o învăţase încă din copilărie, întrucât fusese crescută ca fiica unui conte. După cum se

dovedi, efortul era inutil. Ochii lui Jasper nu erau îndreptaţi spre ea, ci într-un punct fix din spatele ei. Probabil la Samuel.

— Hartley? Pe legea mea, acela este caporalul Hartley, nu-i aşa? întrebă Jasper.

— Da, auzi Emeline din spate.

Se întoarse şi văzu că Samuel nu se mai sprijinea de balustradă, însă chipul său era încă palid şi strălucea de sudoare. Stătea neclintit, ca şi când ar fi aşteptat ceva. Alături, Rebecca îşi muta greutatea de pe un picior pe altul şi se uita când la unul, când la celălalt, cu o expresie confuză pe chip.

Jasper făcu un pas spre el.

— Nu te-am mai văzut de la… Dar vocea lui se stinse, ca şi când nu s-ar fi putut încumeta să rostească numele acela.

— De la Spinner’s Falls.

— Da.

Jovialitatea dispăruse complet de pe chipul lui Jasper, permiţându-i lui Emeline să vadă pentru prima dată ridurile adânci sculptate în jurul nasului său lung şi al gurii prea late.

— Ştiai că am fost trădaţi? îl întrebă Samuel încet.

Surprins, aristocratul se încruntă.

— Poftim?

— Cineva a trădat regimentul. Ştii ceva despre asta?

— De ce ar trebui să ştiu?

— Aveai datorii la Clemmons, zise Samuel ridicând din umeri.

— Ce vrei să spui?

— Erai înglodat în datorii până-n gât. Toţi veteranii din regiment cu care am vorbit de când m-am întors în Anglia îşi amintesc asta foarte clar. Erai pe punctul să fii dat afară din armată, degradat şi dezonorat.

Capul lui Jasper zbură în spate, ca şi când ar fi primit un pumn în nas.

— Asta e…

— Masacrul de la Spinner’s Falls te-a salvat de la plata datoriilor.

Jasper îşi îndoi uşor degetele. Agresivitatea masculină care plutea în aer îi dădu lui Emeline furnicături pe ceafă.

— Ce anume vrei să insinuezi, Hartley?

— Aveai un motiv să ne trădezi.

— Crezi că mi-am vândut oamenii francezilor?

Tonul vocii lui Jasper era aproape relaxat, însă grimasa lui severă nu păcălea pe nimeni.

— Poate, zise Samuel aproape în şoaptă, clătinându-se imperceptibil. Nu îşi revenise la fel de bine pe cât voia să lase de înţeles. Sau poate indienilor Wyandot, adăugă el. Dar în final rezultatul este acelaşi. Ştiau că vom fi acolo, la Spinner’s Falls. Au ştiut, aşa că s-au aşezat la pândă şi apoi ne-au omorât pe toţi…

Cu pumnii strânşi, Jasper făcu un pas spre el.

— Încetează, Samuel! ţipă Emeline, ştiind că trebuia să intervină înainte de izbucnirea luptei. Încetează să mai spui asemenea lucruri!

Fără a-şi lua ochii de la Vale, americanul întrebă printre dinţii:

— De ce?

— Te rog, Samuel, stai departe de Jasper.

— De ce? repetă el. Cine este el pentru tine?

— Un prieten, îngăimă ea muşcându-şi buza. Este…

— Sunt logodnicul ei, o întrerupse Jasper.

Capitolul 7

Toată lumea îl ridica în slăvi pe noul căpitan al gărzii regale pentru curajul, forţa şi loialitatea sa. Cu toate acestea, nu puteau să nu se întrebe de ce un astfel de om refuza cu încăpăţânare să rostească măcar un singur

cuvânt. Peste puţin timp însă, o întâmplare îi aduse gloria deplină. Mai exact, îl salvă pe rege şi a treia oară. Castelul fu atacat pe nepusă masă de un dragon care scuipa foc, şi Inimă de Fier îi apără pe toţi de bestia înaripată, folosindu-şi numai sabia. După această întâmplare eroică, regele anunţă că exista o singură recompensă demnă de un om atât de curajos, şi anume să păzească cea mai de preţ comoară: pe însăşi prinţesa moştenitoare...

din *Inimă de Fier*

— *Logodnic?* Sam se simţea de parcă tocmai primise un pumn în stomac.

Plămânii i se goliră de aer într-o expiraţie puternică şi zgomotoasă. Întoarse încet capul şi întâlni ochii negri şi dulci ai lui Lady Emeline.

— Încă nu am făcut un anunţ oficial, dar aşa ne-am înţeles cu mult timp în urmă, şopti ea.

Cum era posibil să fie logodită cu altul şi el să nu ştie nimic despre asta? Avea senzaţia că pierduse ceva, ce nu fusese niciodată conştient că îşi dorise. Dar era o nebunie! În definitiv, era o lady. Era fiica, sora, mama şi văduva unor aristocraţi. Lumea ei era atât de departe de a lui, că la fel de bine ar fi putut să fie un copil care încerca să prindă în mână luna de pe cerul nopţii.

Era cu neputinţă!

În clipa aceea nu avea însă timp să se gândească la Lady Emeline. Şi, oricum, nu era nici locul potrivit. Dacă nu l-ar fi scos din fire toate acele mirosuri şi dacă nu l-ar fi năpădit amintirea copleşitoare a masacrului, nu ar fi ales niciodată să-l acuze pe Vale acolo. Dar regretele erau de prisos, odată ce o făcuse.

— Nu am fost eu trădătorul! zise Vale, părând gata de atac.

Sam se încordă, dar Rebecca îi atinse umărul.

— Hai să plecăm, Samuel. Te rog, hai să plecăm.

Se uită la ea şi observă că se chinuia din răsputeri să-şi oprească lacrimile. Doamne, Dumnezeule! Ce făcuse?

— Nu păreai nebun în urmă cu şase ani, când te-am cunoscut eu, rosti Vale pe un ton amical. Ce te face să crezi că am fost trădaţi?

Sam îl ţintui cu privirea. Vale avea genul de chip care stârnea imediat o încredere deplină. O mină jovială şi un zâmbet strălucitor. Desigur, Sam cunoscuse mai mulţi oameni care ucideau cu zâmbetul pe buze.

— Aveai datorii mari la locotenentul Clemmons. Toată lumea ştia asta.

— Şi ce dacă?

— Clemmons a murit în timpul masacrului, anulând practic orice datorie pe care o aveai la el.

Vale izbucni într-un hohot de râs.

— Crezi că am ucis două sute patruzeci şi şase de oameni ca să nu fiu nevoit să-i achit datoria lui Clemmons? Eşti nebun!

Poate chiar era. Rebecca plângea lângă el, iar Lady Emeline îl supraveghea precaută, de parcă în clipa următoare s-ar fi apucat să se caţăre pe zid. Vale îl privea fix, fără pic de teamă în ochi.

Sam îşi aminti dintr-odată imaginea vicontelui din ziua aceea fatidică – galopa nebuneşte, încercând să ajungă la colonelul Darby prin tot haosul luptei. La un moment dat, murgul său fusese rănit, iar Sam îl văzuse sărind de pe calul muribund. Apoi se ridicase în picioare, deschisese gura într-un strigăt de luptă pe care Sam nu-l putuse auzi şi mânuise sabia cu sălbăticie, privind disperat cum Darby era azvârlit din şa şi ucis chiar sub ochii săi. Dar Vale continuase să lupte, chiar şi când devenise clar că bătălia era pierdută.

Sam ar fi trebuit să-şi ceară scuze şi să plece. Omul acela nu putea fi un trădător. Cu toate acestea, ceva din fiinţa lui îi şoptea: „Un om curajos nu este neapărat şi un

om cinstit”. Şi MacDonald fusese un soldat curajos, înainte de a fi arestat. Undeva adânc în măruntaiele lui clocotea dorinţa năvalnică de a afla adevărul despre ce se întâmplase la Spinner’s Falls.

Lady Emeline se scuturã, ca şi când abia ar fi ieşit dintr-o transă prelungă, şi înaintă spre uşi cu spatele drept, ca o războinică. Văzând că un lacheu se uita cu gura căscată la spectacolul de pe terasă, arătă cu degetul spre el amenințător şi zise:

— Tu! Adu, te rog, nişte vin şi biscuiţi. Mulţumesc.

După aceea îi închise uşa în nas.

— Asta e tot ce ai? îl întrebă Vale. Datoriile mele te-au făcut să crezi că am trădat regimentul nostru, că am permis să fiu capturat de indieni şi ca Reynaud să fie ucis?

Lady Emeline tresări, dar Vale nu păru să observe.

Sam nu voise să abordeze subiectul de faţă cu ea, dar în clipa aceea era inevitabil.

— Planurile noastre de a ne deplasa la Fort Edward erau detaliate într-o scrisoare. Marcajele de pe harta ataşată puteau fi descifrate cu uşurinţă de indieni.

— De unde ştii despre scrisoare? întrebă Vale sprijinindu-se de perete.

— Pentru că se află în posesia mea.

— De asta ai vrut ca eu să particip la acest bal, nu-i aşa? îngăimă Rebecca printre lacrimi. Nu avea absolut nicio legătură cu mine. Tu ai vrut să-l întâlneşti pe lordul Vale.

„La naiba!” îşi zise Sam.

— Eu…

— De ce nu mi-ai spus? stărui sora lui.

— Sau mie! interveni Emeline pe un ton scăzut, care nu însemna însă că nu era furioasă. Reynaud a murit în urma acelei bătălii. Credeai că nu am dreptul să ştiu adevărul?

Sam se încruntă. Îl durea capul şi avea un gust oribil în gură, iar ultimul lucru pe care şi-l dorea era o discuţie cu femeile din viaţa lui. Chestiunile acelea trebuiau rezolvate

între bărbaţi. Totuşi, nu era atât de nesăbuit încât să-şi exprime opinia cu voce tare.

Aparent, Vale nu avea astfel de nelinişti.

— Emmie, treaba asta nu va face altceva decât să-ţi deschidă nişte răni vechi. Ce-ar fi ca tu şi domnişoara… Se opri şi se uită nesigur la Rebecca.

— Domnişoara Hartley, zise Emeline cu răceală. Sora domnului Hartley.

— Domnişoară Hartley. Vale încuviinţă din cap politicos, în ciuda faptului că era acuzat de trădare. Ce-ar fi ca voi două să mergeţi înăuntru şi să vă bucuraţi *de bal?*

Sam mârâi. Oare Vale chiar nu ştia nimic despre femei?

Lady Emeline afişă un zâmbet încordat, cu buzele strâns lipite.

— Eu, una, o rămân aici.

Nesăbuitul de Vale dădu să mai spună ceva, însă Rebecca i-o luă înainte.

— Voi rămâne şi eu, anunţă fata.

Toate capetele se întoarseră în direcţia ei. Rebecca se îmbujoră puţin, însă ridică bărbia sfidătoare.

Lady Emeline îşi drese glasul.

— Noi o să stăm aici, conchise ea, după care se îndreptă hotărâtă spre banca de marmură de lângă balustradă.

Rebecca o urmă imediat. Ambele doamne se aşezară cu braţele încrucişate la piept, iar pe chipurile lor apărură expresii de aşteptare aproape identice. Situaţia ar fi fost amuzantă în orice alte împrejurări. „La naiba!”, îşi zise Sam ridicând dintr-o sprânceană în direcţia lui Vale.

Celălalt se mulţumi să înalţe din umeri neputincios. Numai Dumnezeu putea şti de unde îşi căpătase reputaţia de crai.

Lacheul se întoarse cu o tavă de argint pe care era aşezat un pahar cu vin. Samuel îl luă şi sorbi. Scuipă prima înghiţitură în tufişurile de după balustradă, apoi dădu pe

gât restul lichidului roşu, simţindu-se parcă un pic mai bine.

Vale îşi drese glasul după ce plecă lacheul.

— Bine, hai să vedem. De unde a apărut scrisoarea aceea? Şi cum putem fi siguri că nu e un fals?

— Nu este un fals, îl asigură Sam. Vru să spună mai multe, dar o văzu pe Lady Emeline strângând din buze. Cum îndrăznea să-l judece? Am primit-o de la un indian Delaware care este englez după mamă. E un prieten pe care-l cunosc de mulţi ani.

— Indianul acela ciudat care a venit să te viziteze primăvara trecută! exclamă Rebecca. Îmi amintesc acum. Era în biroul tău, când am venit să-ţi aduc prânzul.

Sam încuviinţă din cap. Birourile sale se aflau în apropierea portului din Boston, iar sora lui venea rareori să-l viziteze acolo, în ziua aceea însă, uitase să ia cu el coşul cu mâncare pe care i-l pregătise bucătăreasa, aşa că i-l adusese Rebecca.

— Ai fost foarte tulburat după aceea, murmură fata, apoi îl privi de parcă abia atunci l-ar fi văzut pentru prima oară, de parcă ar fi fost un străin. Ai fost posomorât, ba chiar furios zile de-a rândul. Şi acum ştiu de ce.

Sam se încruntă, însă nu era momentul potrivit ca să-i tempereze neliniştea. În schimb, se uită la Vale.

— Coshocton, indianul, a obţinut scrisoarea de la un negustor francez care avea relaţii cu tribul Wyandot. Indienii Wyandot au fost cei care ne-au atacat.

— Ştiu asta, ripostă Vale. Dar de unde ştii că blestemăţia aceea a fost scrisă de cineva din tabăra noastră? Ar fi putut fi un francez sau…

— Nu, rosti Sam cu fermitate. Era scrisă în engleză. În plus, autorul ei ştia prea multe. Dacă îţi aduci aminte, marşul nostru spre Fort Edward a fost ţinut secret. Doar ofiţerii şi câţiva cercetaşi ştiau că vom parcurge drumul pe jos în loc să traversăm lacul Champlain în canoe.

Vale făcu ochii mari.

— Da, lacul Champlain era ruta obişnuită, din câte îmi

amintesc.

— Exact. Oricine ne-ar fi aflat destinaţia ar fi presupus că vom călători pe apă, nu pe uscat.

Vale căzu pe gânduri, după care păru să ia o hotărâre.

— Ascultă aici, Hartley. Aveam datorii mari la Clemmons, n-o să neg asta, dar eram capabil să le plătesc.

— Chiar aşa?

— Da. Şi de fapt chiar le-am plătit.

Sam se holbă la el neîncrezător.

— Poftim?

— Mi-am plătit datoriile în mod discret către familia lui Clemmons. Vale îşi feri privirea, de parcă s-ar fi simţit ruşinat. Ei bine, măcar atât puteam să fac în condiţii acelea. Mă îndoiesc că oamenii cu care ai stat de vorbă ştiau asta, dar dacă vrei, îi poţi contacta pe avocaţii mei. Am actele doveditoare.

Sam închise ochii strâns. Îi zvâcneau tâmplele şi se simţea ca un idiot.

— Cine altcineva ar fi avut un motiv să trădeze regimentul, în afară de Jasper? întrebă Lady Emeline. Pentru că eu îl cunosc de o viaţă pe Jasper şi nu pot să cred că ar fi făcut ceva care să ducă la moartea lui Reynaud.

Cuvintele ei îi smulseră vicontelui un rânjet.

— Îţi mulţumesc, Emeline, deşi observ că nu mă consideri tocmai nevinovat de *trădare.* Cum ea ridică din umeri, Vale continuă pe un ton serios: Dar are dreptate. Nu eu am trădat regimentul, Hartley.

Sam îl studie cu atenţie. O parte din el nu voia să-l creadă. Venise tocmai până la Londra în căutarea unor răspunsuri şi sperase ca Vale să fie cheia întregului mister. Sperase că va putea elucida odată pentru totdeauna evenimentele de la Spinner’s Falls. Totuşi, orice motiv pe care l-ar fi putut avea Vale ca să trădeze regimentul părea să se năruie sub ochii săi. Pe deasupra, instinctul îi spunea că nu Vale era trădătorul. Şi chiar dacă nu ar fi avut instinctul care să-i spună asta, rămânea Lady Emeline, care

părea să aibă o încredere deplină în el.

Lady Emeline se ridică în picioare şi-şi scutură fustele.

— Asta înseamnă că altcineva este trădătorul, nu-i aşa?

*

— Ar trebui să te întorci la bal, îi spuse Emeline lui Jasper. Pentru mine şi Rebecca a sosit momentul să mergem acasă.

Nu îl inclusese şi pe Sam în afirmaţia aceea, deşi în privinţa lui îşi făcea cele mai multe griji. Nu se mai clătina, însă chipul lui era la fel de palid şi de asudat.

Avu însă grijă să nu-l privească deloc în timp ce i se adresa lui Jasper. Ştia că Samuel nu i-ar fi primit bine rugăminţile dacă ar fi făcute de faţă cu un alt bărbat.

— Nu cred că este înţelept să mai trecem încă o dată prin sala de bal… Rebecca a avut parte de destulă agitaţie pentru o singură noapte. O să-i trimit vorbă lui *tante* Cristelle să ne întâlnim în faţa reşedinţei. O s-o luăm prin spatele grajdurilor.

— *Non.*

Emeline sări ca arsă şi se răsuci imediat în direcţia din care răsunase acel cuvânt. Abia atunci îşi dădu seama că era de fapt mult mai agitată decât crezuse.

Tante Cristelle păşi în lumină din umbrele terasei.

— Oamenii şuşotesc înăuntru despre doi gentlemani care se ceartă. Se încruntă apoi la gentlemanii în cauză, însă numai Jasper avu decenţa de a părea ruşinat. Prin urmare, voi rămâne ca să pun capăt bârfelor, continuă ea. Voi trimite un lacheu să vă cheme trăsura la grajduri.

— Dar tu cum te vei întoarce acasă? o întrebă Emeline.

Mătuşa ridică expresiv din umeri.

— Doar am mulţi prieteni, nu-i aşa? N-o să-mi fie greu să găsesc o trăsură. Îşi mută apoi privirea spre Rebecca,

care părea destul de vlăguită. Tu du-te şi rezolvă lucrurile acasă, *ma petite.*

Emeline îi aruncă un zâmbet obosit, dar plin de recunoştinţă.

— Mulţumesc, *mă tante.*

— Tu ai sarcina cea mai dificilă, întrucât trebuie să te ocupi de aceşti doi tauri. Bătrâna doamnă schiţă un gest de rămas-bun, după care se întoarse în sala de bal.

Emeline îşi îndreptă umerii şi se întoarse spre cei doi *tauri.*

— O să vă însoţesc până la trăsură.

Jasper îi întinsese deja braţul, aşa că îl acceptă. În mod bizar, se simţea rănită că nu făcuse şi Samuel acelaşi lucru.

Parcurse în tăcere drumul prin grădina familiei Westerton până la grajduri, la braţ cu Jasper. Samuel venea în urma lor, împreună cu Rebecca. Atunci când ajunseră în dreptul unui felinar stradal, ridică privirea şi se uită în sus la viconte.

— Mulţumesc. Ai grijă să nu stai nici tu până foarte târziu.

— Desigur, doamnă, spuse Jasper zâmbind. O să am grijă să fiu în pat înainte de miezul nopţii. Doar nu aş vrea să mă transform într-un dovleac.

Emeline strâmbă din nas exasperată când îi auzi răspunsul, dar asta nu făcu decât să-i lărgească zâmbetul. Peste câteva clipe, trăsura apăru de după colţ.

— Aş vrea ca tu şi fraţii Hartley să veniţi la mine la ceai mâine, ca să mai putem discuta pe tema asta, zise Emeline în grabă.

Nu era o invitaţie tocmai elegantă şi nici măcar nu se uită spre Samuel sau spre Rebecca, dar era sigură că o auziseră şi ei.

Jasper ridică dintr-o sprânceană. Poate că se mai prostea din când în când, dar asta nu însemna şi că era dispus să primească ordine de la ea. O ştia şi Emeline, aşa

că îşi ţinu respiraţia, aşteptându-i răspunsul.

Peste câteva secunde, el îi zâmbi din nou.

— Bineînţeles. Somn uşor, draga mea.

Se aplecă şi îşi atinse uşor buzele de tâmpla ei. Jasper o mai sărutase aşa de zeci de ori – sau poate de sute de ori – în anii de când se cunoşteau. De data asta însă, Emeline era conştientă că Samuel îi privea din umbră. Se simţea ciudat de tulburată. În definitiv, nu-i datora nimic acelui colonist – ba, de fapt, poate chiar mai puţin de atât, de vreme ce se dovedise că vicontele fusese mereu ţinta lui.

— Noapte bună, Jasper.

El încuviinţă din cap şi se întoarse spre Samuel.

— Pe mâine, atunci?

— Pe mâine.

Jasper făcu un semn ironic de salut, după care porni în josul străzii. Aparent avea alte planuri, în ciuda faptului că ea îi ceruse să se întoarcă la bal. Dar asta nu era treaba ei. Emeline ridică din umeri neputincioasă şi se întoarse spre trăsură, moment în care descoperi că Samuel era mult mai aproape de ea decât se aşteptase.

— Putem pleca acum? îl întrebă pe un ton înţepător.

— Cum doriţi, milady.

Emeline fu nevoită să se atingă de el ca să poată urca în trăsură. Fără îndoială, aceea şi fusese intenţia lui. După ce urcă prima treaptă, îi simţi mâna pe cot. Trupul lui era chiar în spatele ei, ba chiar indecent de aproape. Îl ţintui cu privirea, dar, în loc de jenă, pe chipul lui apăru un zâmbet fin.

Ce om îngrozitor!

Emeline se instala pe banchetă, apoi îl privi bătând în acoperişul trăsurii şi luând loc lângă sora lui. Îi studie gânditoare urmele de vânătăi de pe maxilar.

— Ai fost implicat într-o încăierare recent. Cum el nu răspunse, făcu un semn din cap spre bărbia lui. Vânătăile acelea de pe faţa dumitale. Cineva ţi-a tras un pumn.

— Samuel? Rebecca se uită întrebătoare la fratele ei.

— E o nimica toată, mormăi el.

— Îmi ascunzi foarte multe lucruri despre tine, nu-i aşa? şopti Rebecca. De fapt, aproape totul.

— Becca… făcu el încruntat.

— Nu, zise ea întorcându-şi privirea spre geam. În seara asta sunt prea obosită ca să mă cert cu tine.

— Îmi pare rău.

Rebecca oftă adânc, de parcă întreaga povară a lumii apăsa pe umerii ei.

— Nici măcar nu am apucat să dansez.

Samuel se uită la Emeline, parcă cerându-i ajutorul, dar, la fel ca sora lui, nici ea nu îl privea cu ochi buni. În loc să-i răspundă, preferă să-şi studieze propria reflexie în geam. Ridurile fine pe care le observă în jurul gurii o făcură să se gândească abătută că părea cu mult mai bătrână în noaptea aceea.

Parcurseră în tăcere restul drumului spre casă. Trăsura se legăna şi se hurduca pe străzile Londrei. Până ajunseră în faţa casei sale, Emeline se simţea deja amorţită şi aproape sigură că nu mai voia să participe la niciun bal tot restul vieţii. Când portiera trăsurii se deschise şi lacheul potrivi scara, Samuel coborî şi îşi ajută sora să coboare. Într-un gest de o rară nepoliteţe, Rebecca se repezi spre casa fratelui ei şi dispăru înăuntru. Samuel se uită după ea încruntat, însă nu făcu nicio mişcare s-o urmărească. În schimb, îi întinse mâna lui Lady Emeline.

Ea inspiră profund şi-şi aşeză grijulie degetele într-ale sale. După ce coborî, Samuel o trase aproape de el.

— Invitaţi-mă înăuntru, îi şopti.

„Câtă neobrăzare!”, îşi spuse Emeline. Încercă să-şi retragă mâna dintr-a lui, dar Samuel nu vru s-o lase. Ridică uşor capul şi îi întâlni privirea. Ochii lui erau mijiţi şi ţinea buzele strânse într-o linie orizontală.

— Domnule Hartley, zise ea cu răceală. Ai vrea să intri o clipă? Am în salon un tablou care ar necesita opinia dumitale.

El încuviinţă din cap şi îi dădu drumul la mână. Cu toate acestea, o urmă îndeaproape în timp ce urca treptele casei, de parcă s-ar fi aşteptat să încerce să-l păcălească.

Odată ajunsă înăuntru, Emeline îi dădu mantia majordomului şi îi ceru:

— Pregăteşte, te rog, salonul de primire.

Crabs se afla în serviciul ei încă de dinainte să se căsătorească, şi în toţi acei ani nu-l văzuse nici măcar o singură dată mirat. Acum însă, pe chipul lui se citea stupefacţia.

— Desigur, milady.

Pocni din degete, şi doi lachei se grăbiră să aprindă lumânări şi să facă focul în salonaş.

Emeline traversă glonţ încăperea întunecată şi se aşeză la fereastră, prefăcându-se că se uită afară, deşi nu putea vedea nimic altceva cu excepţia propriei reflexii fantomatice. După o vreme, auzi cum agitaţia din spatele ei se domoli şi cum uşa fu închisă. Abia atunci se întoarse.

Samuel venea spre ea cu un aer sumbru, accentuat de lumina slabă a lumânărilor.

— De ce Vale?

— Poftim?

În timp ce înainta, paşii lui erau tulburător de silenţioşi pe covorul din salon.

— Vale. De ce să vă căsătoriţi cu el?

Emeline strânse tare materialul fustei în mâna dreaptă şi ridică bărbia.

— De ce nu? Îl cunosc din copilărie.

În cele din urmă, Samuel se opri în faţa ei. Dar mult, mult prea aproape de ea, lua-l-ar naiba! Aşa că fu nevoită să-şi întindă gâtul în sus ca să-i poată întâlni ochii.

Ochii lui erau furioşi.

— Îl iubiţi?

— Cum îndrăzneşti? icni ea.

Observă cum îi zvâcniră nările, dar aceasta fu singura lui reacţie.

— Îl iubiţi? repetă el.

Emeline înghiţi în sec.

— Desigur că îl iubesc. Jasper este ca un frate pentru mine…

Samuel izbucni într-un hohot de râs răutăcios.

— Şi aţi face dragoste cu fratele dumneavoastră?

Emeline îl plesni atât de tare, încât sunetul degetelor ei lipindu-se de obrazul lui răsună cu ecou prin încăpere, iar palma o ustură. Făcu un pas în spate, şocată şi îngrozită de propria violenţă, dar el o prinse înainte să apuce să spună ceva – sau să *gândească* ceva.

O trase aproape de el, până când îi putea simţi respiraţia mângâindu-i obrazul.

— V-a sărutat ca un frate. De parcă n-aţi însemna mai mult decât servitoarea care-i aduce ceaiul dimineaţa. Asta este ceea ce vă doriţi de la o căsnicie?

— Da, mormăi Emeline. Constatând că nu avea unde să-şi pună mâinile în afară de umerii lui, şi le încleştă strâns acolo în timp ce se îmbrăţişau. De parcă ar fi fost iubiţi. Da, asta îmi doresc! repetă ea. Un bărbat civilizat. Un englez care respectă regulile societăţii. Un aristocrat care să mă ajute cu fiul şi cu terenurile mele. Eu şi Jasper ne potrivim perfect. Semănăm ca două picături de apă.

Văzu imediat durerea din ochii lui. Era ceva foarte subtil. Puţini oameni ar fi înţeles-o, dar ea o vedea şi o înţelegea foarte bine. Îl rănise.

Fără să stea pe gânduri, îi răsuci cuţitul în inimă.

— Ne vom căsători în curând şi vom fi foarte, foarte fericiţi împreună…

— Lua-te-ar naiba! mârâi el, după care o sărută.

Gura lui se lipi de a ei într-un sărut care îi zdrobi buzele, până când simţi gust de sânge. Emeline încercă să se smulgă din mâinile lui şi să se ferească, dar o strânse şi mai tare în braţe şi o ridică de la podea, ca să nu mai aibă niciun punct de sprijin, apoi o lipi cu spatele de perete. În clipa aceea chiar nu mai avea unde să fugă. Ar fi trebuit să

cedeze sărutului, deoarece ştia că n-ar fi rănit-o niciodată cu adevărat, dar ceva din adâncul ei refuza să-şi recunoască înfrângerea. Întredeschise uşor buzele şi, când el ezită o clipă, profită imediat de acea ocazie.

Îl muşcă.

Sam îşi trase capul într-o parte şi rânji. Buza lui inferioară era plină de sânge.

— Pisică sălbatică!

Ştia foarte bine că Emeline l-ar fi plesnit încă o dată dacă nu i-ar fi strâns braţele ca într-o menghină.

Era deja prea târziu, pentru că se aplecase din nou s-o sărute. Doar că de data asta buzele lui le atingeau uşor şi delicat pe ale ei. O tachina, ca şi când ar fi avut tot timpul din lume. Emeline împinse capul în faţă pentru a adânci sărutul, însă el se retrase. Poate că îi era frică să nu-l muşte din nou. Sau poate că doar se juca cu ea. Nu mai putea să gândească limpede, dar asta nu părea să mai conteze vreun pic. Îi simţi atingerea ca un fluture care se aşeza pe buzele ei. Delicat şi dulce, ca şi când ar fi fost făcută din cristal… ca şi când ar fi fost o creatură fragilă şi gingaşă şi nu o pisică sălbatică, aşa cum îi spusese mai devreme.

În cele din urmă nu se mai putu opune. Întredeschise buzele, timidă ca o fecioară. Ca şi când nu o mai sărutase nimeni niciodată. Şi poate că într-adevăr nu mai fusese sărutată – cel puţin nu aşa. Vârful limbii lui alunecă uşor în gura ei, după care se retrase. Limba ei o urmă pe a lui, până când ajunse în gura lui, iar el i-o supse tandru, apoi o muşcă la fel de uşor. Trupul lui se apăsa de al ei cu toată greutatea, lipind-o de perete. Emeline se pomeni atunci dorindu-şi cu disperare să nu-i fi separat atât de multe straturi de material. Şi-ar fi dorit să-i poată simţi tăria corpului… să-l simtă pe el. Apoi gemu, iar sunetul acela slab îl făcu să se oprească.

O coborî cu blândeţe pe covor, după care îşi dezlipi din sărut gura, mâinile şi întreg trupul. Incapabilă să vorbească, Emeline se holbă la el.

— Noapte bună! rosti el cu o plecăciune, după care părăsi încăperea.

Lui Emeline îi tremurau picioarele, aşa că se sprijini de perete. Nici măcar nu încercă să meargă până la canapea, de teamă să nu se *prăbuşească pe drum. Când îşi* linse buzele simţi *gust de sânge,* dar nu îşi putea da seama dacă era al lui sau al ei.

*

„Un bărbat civilizat”. Sam trecu furtunos pe lângă lacheul rămas cu gura căscată de uimire şi se năpusti afară. „Un bărbat civilizat”. Coborî treptele în fugă şi continuă să alerge. Muşchii i se încordau şi i se încălzeau, iar senzaţia aceea familiară i se părea reconfortantă.

„Un bărbat civilizat”.

Dintre toate cuvintele care ar fi putut fi folosite pentru a-l descrie, cu siguranţă „civilizat” era ultimul la care s-ar fi gândit cineva. Coti pe o alee umbrită şi fu nevoit să evite un grup de derbedei beţi. Bărbaţii se împrăştiară surprinşi când îl văzură, dar până când se dezmeticiră ca să strige înjurături şi insulte, Sam era deja departe. Continuă să alerge, apoi intră furtunos pe o altă alee întunecată. Picioarele lui loveau ritmic caldarâmul, trimiţându-i prin corp impulsuri violente. Cu fiecare pas pe care-l făcea îşi simţea trupul tot mai relaxat şi mişcările tot mai line, până când ajunse să înainteze din inerţie, aproape fără niciun efort. Ar fi putut alerga aşa kilometri întregi… ore întregi. Sau chiar zile de-a rândul, dacă ar fi trebuit.

Nu avea niciun rost să-şi dorească o femeie care nu-l voia. La Boston era un om respectat şi ajunsese un adevărat lider al comunităţii de afaceri, datorită firmei unchiului său şi a averii pe care o acumulase de când o moştenise. Numai în ultimul an fusese abordat de doi gentlemani de vază care îi spuseseră foarte clar că l-ar fi primit cu braţele deschise ca ginere în familiile lor. În

ambele cazuri, domnişoarele erau încântătoare – însă nu existase nicio scânteie acolo. Nimic care să-i atragă atenţia. Începuse să creadă că avea standarde prea înalte, că pentru un om cu statutul său o căsătorie mulţumitoare însemna un chip frumos şi o familie respectabilă.

Înjură şi grăbi pasul, sărind peste un maldăr de gunoaie. În clipa aceea simţea o dorinţă prostească şi complet scăpată de sub control pentru o femeie pe care nu o putea avea. Pentru o femeie care îşi dorea un bărbat *civilizat.* De ce ea? De ce tocmai acea aristocrată dificilă, care nici măcar nu-l plăcea?

Se opri, îşi aşeză mâinile pe şale şi îşi întinse spatele. Se gândi că universul îi juca o festă. Altfel cum s-ar fi putut întâmpla toate lucrurile acelea într-o singură noapte? Coşmarurile despre masacru devenite reale şi aproape palpabile în sala de bal. Confruntarea cu Vale. Vestea şocantă că Lady Emeline era logodită cu aristocratul acela înfumurat. Îşi aruncă brusc capul pe spate şi izbucni într-un hohot de râs. Râdea la noaptea întunecată şi la cerul negru. Şi simţea că întreaga lume se zguduia în jurul său, la un pas să se prăbuşească cu totul. O pisică se sperie de el şi dispăru între umbre, miorlăind furioasă.

Sam începu din nou să alerge.

*

Când Emeline atinse cu degetul coperta verde de postav, un nor de mucegai căzu pe tăblia mesei. Căutase temeinic prin podul plin de praf, după care făcuse o baie lungă şi fierbinte ca să se simtă curată din nou, însă eforturile ei dăduseră rezultate: găsise cartea de basme pe care ea şi Reynaud o citeau fascinaţi în copilărie.

În amintirea ei cartea era nou-nouţă, iar Reynaud răsfoia curios paginile intacte cu degetele lui lungi şi subţiri. Era însă mai mult decât evident că moliile ajunseseră de mult la ea. Cotorul se deformase, iar paginile erau

îngălbenite, afectate de umezeală şi de mucegai. Emeline se încruntă când atinse cu degetele desenul în relief de pe copertă. Ilustra o suliţă – sau poate că era un fel de baston – aşezată pe o raniţă militară, de parcă soldatul în cauză se întorsese acasă de la război şi lăsase echipamentul în faţa uşii de la intrare.

Oftă şi deschise coperta, moment în care avu o altă surpriză neplăcută. Cartea era scrisă în germană, o limbă pe care o uitase complet din copilărie. Abia învăţa să citească în perioada în care ea şi Reynaud erau pasionaţi de cartea de basme, aşa că ilustraţiile îi atrăseseră cel mai mult atenţia.

Titlul de pe copertă era scris cu litere întortocheate, aproape imposibil de desluşit. Dar dedesubt era o ilustraţie în relief care înfăţişa patru soldaţi, purtând chipiuri înalte şi moletiere, ce mărşăluiau în rând. Îşi aminti că doica lor, o imigrantă prusacă, traversase Canalul Mânecii împreună cu familia ei când era doar o copilă. Oare fata le spusese poveştile din memorie? Sau le tradusese în engleză, pe măsură ce întorcea fiecare pagină?

Auzi voci răsunând pe hol, aşa că se îndepărtă câţiva paşi de masă. Dintr-un motiv sau altul, încă nu voia să-şi împărtăşească descoperirea cu invitaţii săi.

— Au sosit lordul Vale şi domnul Hartley, milady, anunţă majordomul.

— Condu-i înăuntru.

Emeline se strădui să-şi ascundă mirarea. După cearta din ajun, nu-i trecuse nicio clipă prin minte că ar fi putut veni împreună. Şi totuşi, asta se întâmplase. Jasper intră primul. Purta o redingotă stacojie superbă, împodobită cu o broderie galbenă, şi o vestă albastru cobalt care îi punea ochii în valoare. Părul său de culoarea mahonului, nepudrat, era strâns într-o coadă la spate. Fără îndoială îi stătuse impecabil dis-de-dimineaţă, când ieşise din mâinile valetului său, dar acum pe la tâmple i se zburliseră câteva bucle. Emeline cunoştea destul de multe fete care ar fi

săvârşit chiar şi o crimă numai ca să aibă un păr ca al lui Jasper.

— Bună ziua, draga mea. Vicontele se apropie şi o sărută în apropierea urechii stângi.

Emeline se uită peste umărul lui şi întâlni privirea enigmatică a domnului Hartley. Colonistul purta iarăşi o ţinută maro. Prin urmare, deşi fără îndoială era mai atrăgător, prin comparaţie cu Jasper părea un corb care stătea în umbra unui păun. Vicontele făcu un pas în spate şi se aruncă într-unul dintre fotoliile portocalii.

— Eu şi Hartley am venit cu capul plecat, ca nişte bieţi servitori în faţa reginei, zise el pe un ton glumeţ. Vrei să intermediezi un acord de pace între noi?

— Poate. Emeline se întoarse spre Samuel. Ni se va alătura şi sora dumitale?

— Nu, milady. Suferă de o migrenă, aşa că vă roagă s-o iertaţi pentru că nu a putut veni.

— Îmi pare rău să aud asta. Emeline îi făcu semn spre un fotoliu. Te rog! N-ai vrea să iei loc, domnule Hartley?

El încuviinţă scurt din cap şi se aşeză. În ziua aceea îşi purta părul strâns într-o coadă militărească. Fiecare fir de păr era aranjat şi controlat. În mod straniu, asta îi stârnea dorinţa de a i-l ciufuli. Ar fi vrut să i-l desfacă de tot, astfel încât să i se reverse liber pe umeri, şi apoi să-şi treacă degetele printre şuviţele întunecate până când ajungea să-i zgârie scalpul.

Servitoarele dădură buzna cu tăvile de ceai, şi Emeline se bucură că avea ocazia să-şi pună gândurile în ordine. Luă loc, având grijă să-şi ţină privirea îndreptată în jos. Departe de perete şi departe de *el.* Noaptea trecută o sărutase chiar acolo, în salonaş. O lipise de peretele de lângă fereastră şi-i mângâiase buzele cu vârful limbii. Iar ea îl muşcase. Şi simţise gust de sânge.

Dintr-odată, simţind că linguriţa pe care o ţinea între degete îi vibra, îşi dădu seama că mâna începuse să-i tremure. Ridică privirea şi se pomeni uitându-se fix în ochii

întunecaţi ai lui Samuel. Chipul lui părea sculptat din piatră. Îşi drese glasul şi i se adresă vicontelui:

— Vrei ceai, Jasper?

— Da, te rog, răspunse el vesel.

Oare era complet orb la schimbul subtil dintre ea şi Samuel? Sau poate că era conştient că exista ceva acolo, dar alegea să nu observe. La urma urmei, aveau o înţelegere foarte civilizată. Emeline nu se aştepta ca el să ducă o viaţă de călugăr înainte de căsătorie – sau chiar şi după aceea, dacă venea vorba. Poate era şi la el la fel de tolerant în privinţa ei.

Îi înmână ceaşca lui Jasper, apoi, fără să-şi mute privirea, întrebă:

— Domnule Hartley?

Nu primi răspuns. Jasper amestecă în ceai zgomotos, ca să dizolve cantitatea mare de zahăr – da, îi plăceau foarte mult dulciurile –, după care sorbi.

— Vrei ceai, domnule Hartley?

Emeline îşi privi degetele strângându-se tare în jurul linguriţei, până când nu mai putu suporta. Cu siguranţă Jasper îşi dăduse seama că era ceva în neregulă. Ridică privirea.

Samuel încă o studia cu ochii lui de culoarea cafelei.

— Da, mi-ar plăcea nişte ceai, spuse el. Tonul coborât al vocii lui insinua însă altceva.

Emeline îşi dădu seama că obrajii îi deveniseră stacojii. Ceainicul se ciocni de marginea ceştii în clipa care turnă lichidul fierbinte. Ce om îngrozitor! Oare voia să o umilească?

Vicontele îşi aşezase farfurioara în echilibru precar pe genunchi, însă aparent uitase asta după câteva înghiţituri, pentru că în clipa aceea ceaşca tremura uşor, gata să cadă la orice mişcare mai bruscă.

— Emmie, Sam l-a menţionat mai devreme pe Dick Thornton, zise Jasper. Nu-mi amintesc de el. Desigur, la început erau peste patru sute de soldaţi în regiment, aşa că

nu prea aveai cum să-i ştii pe toţi. Pe majoritatea din vedere, dar nu şi după nume.

Samuel îşi aşezase ceaşca pe o masă din apropierea fotoliului pe care stătea.

— Au rămas mai puţini de-atât după Québec, observă el.

Emeline îşi drese glasul.

— Domnul Thornton a fost un simplu soldat? Nu aş fi ghicit asta după ce l-am întâlnit alaltăieri. Vorbirea lui era destul de aleasă.

— Thornton era soldat când l-am cunoscut noi în război, îi explică Samuel. Era foarte bun prieten cu un alt soldat… MacDonald…

— A! Gemenii roşcovani! exclamă Jasper. Nedespărţiţi şi mereu puşi pe şotii.

— Exact.

Emeline se uita mirată de la unul la altul. Aparent, cei doi ajunseseră la un soi de acord masculin tacit fără nici ajutor din partea ei.

— Îl cunoşti şi tu pe acest MacDonald?

Jasper se aplecă în faţă şi aproape că dărâmă ceaşca de ceai.

— Să fiu al naibii! Acum îmi amintesc! A fost o treabă destul de urâtă. Nu cumva lui MacDonald şi prietenului său Brown le-au fost aduse acuzaţii de crimă şi… hm!

Fără să mai continue, se uită stânjenit spre Emeline.

Ea ridică din sprâncene, observând schimbul de priviri dintre cei doi. Expresiile de pe chipurile lor îi dădeau clar că înţeles că acea „treabă destul de urâtă” era de fapt atât de îngrozitoare, că nu era potrivită pentru urechile ei. Oftă frustrată. Bărbaţii erau atât de neghiobi uneori!

— MacDonald a supravieţuit masacrului? întrebă Jasper.

— Nu. Thornton a spus că l-a văzut murind, şi că probabil Brown a fost şi el ucis în timpul atacului. Sigur am fi auzit de un proces în faţa curţii marţiale dacă ar fi scăpat

cu viaţă.

— Dar nu ştim sigur despre Brown.

— Nu.

— Ar trebui să mergem să-l întrebăm pe Thornton, să vedem dacă el ştie, murmură vicontele.

— *Noi?* făcu mirat Samuel.

În clipa aceea Jasper semăna cu un băieţel ruşinat – era o atitudine pe care Emeline i-o cunoştea încă din copilărie. Şi se folosea adesea de ea pentru a obţine ce-şi dorea fără prea multe discuţii.

— M-am gândit că aş putea să te ajut la cercetări, de vreme ce nu sunt eu trădătorul.

— Mă bucur să ştiu că te consideri nevinovat, dar eu, unul, nu sunt la fel de optimist…

— Ei, haide, Samuel! izbucni Emeline. Ştii foarte bine că Jasper nu este trădătorul. Recunoaşte-o!

Îl privi cu asprime, dându-şi seama mult prea târziu că i se adresase cu numele de botez.

— Dorinţa domniei voastre este poruncă pentru mine, milady, răspunse el cu o plecăciune ceremonioasă, după care se întoarse către Jasper: îţi recunosc nevinovăţia, dar numai pentru a-ţi linişti logodnica.

— E foarte amabil din partea ta.

Jasper îşi dezvălui toţi dinţii într-un rânjet larg, iar Samuel îl imită pe dată.

— Bun! spuse ritos Emeline. Atunci s-a hotărât. Vom investiga masacrul şi urmările lui. Împreună.

Jasper ridică din sprâncene spre Samuel, care dădu din cap fără entuziasm.

— Împreună.

Capitolul 8

Aşa că Inimă de Fier deveni garda de corp a prinţesei

Solace, păzind-o zi de zi şi noapte de noapte. Stătea în spatele ei în timp ce lua masa. O însoţea când se plimba prin grădinile regale. Călărea lângă ea când vâna şoimi. Şi asculta serios şi înţelegător în timp ce ea îi povestea gândurile, sentimentele şi cele mai ascunse secrete ale inimii ei. Deşi poate părea un lucru straniu... o doamnă poate ajunge să iubească un bărbat, chiar dacă el nu rosteşte nici măcar un singur cuvânt...

din *Inimă de Fier*

Rebecca întredeschise uşa dormitorului şi se uită afară. Coridorul părea pustiu. Se furişă pe hol şi trase uşa în urma ei. Ar fi trebuit să fie culcată, pradă unei migrene îngrozitoare. Evans îi adusese deja o cârpă parfumată şi o instruise să o ţină pe frunte timp de jumătate de oră. Dar, cum migrena nu fusese decât o scuză, nu se simţea deloc vinovată pentru că nesocotea ordinele femeii. Ceea ce simţea în schimb era o mare teamă faţă de propria ei cameristă. Tocmai de aceea alesese să iasă din cameră pe ascuns.

Coborî scările în linişte şi se îndreptă spre uşa care ducea în grădină. Se speriase foarte tare cu o noapte înainte, când Samuel avusese criza aceea în sala de bal. Fratele ei i se păruse mereu un bărbat puternic, stăpân pe sine, aşa că o îngrozise teribil să-l vadă palid la faţă şi tremurând. Samuel era stânca pe care se sprijinea ea. Fără el, pe cine s-ar mai fi putut bizui?

Auzi voci la etaj şi înlemni, dar se relaxă când îşi dădu seama că erau doar două slujnice care se certau cine să cureţe şemineul. Coridorul era foarte întunecat, însă uşa se afla chiar în faţa ei. După spaima pe care o trăsese pentru fratele ei la bal, era ridicol să se simtă trădată odată ce aflase adevăratul motiv pentru venise el la Londra. În fond, ea fusese cea care stăruise să-l însoţească. Şi fusese foarte

fericită şi recunoscătoare când el cedase rugăminţilor ei. Totuşi, dezamăgirea pe care o simţea era direct proporţională cu entuziasmul de la început.

Deschise uşa care ducea înspre grădină şi ieşi în lumina soarelui. Din păcate, grădina avea un aer trist şi neîngrijit – probabil pentru că proprietarii dăduseră casa spre închiriere. Nu exista nici urmă de floare, sau cel puţin niciuna care să fie înflorită. Aleile de pietriş erau împrejmuite cu garduri vii care ajungeau până la înălţimea umerilor, iar în rondurile amplasate din loc în loc se aflau tufişuri micuţe, tunse în modele complicate. Numeroasele bănci dispuse la distanţe egale îi invitau la odihnă pe plimbăreţii care se plictiseau de decorul acela monoton.

În timp ce înainta pe alee, îşi lăsă mâna să alunece agale peste gardul viu. Ştia că sentimentele pe care le avea pentru fratele ei erau copleşitoare. Şi în loc să se poarte ca o femeie matură, avea senzaţia că era ca un copil mic, care îl bătea mereu la cap să-i acorde atenţie. Nu ştia exact de ce proceda astfel. Poate pentru că…

— Bună ziua.

Rebecca tresări şi se întoarse în direcţia vocii. În dreapta, gardul viu se adâncea într-un intrând de formă pătrată, cu o bancă în mijloc. Bărbatul roşcat care se ridică şi veni înspre ea avea o figură cunoscută, însă nu ştia exact de unde să-l ia. În cele din urmă îşi dădu seama că era vechiul camarad de arme al fratelui ei, pe care-l întâlnise la ceainărie. Dar nu-şi mai amintea numele lui.

— Ah! Nu v-am văzut acolo!

El afişă un zâmbet larg care-i dezvăluia dinţii perfecţi.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să vă sperii.

— Este în regulă. Stingheră, Rebecca se uită în jur. Ăăă… De ce…?

— Probabil vă întrebaţi ce caut în frumoasa dumneavoastră grădină. Când ea aprobă din cap, bărbatul continuă: Ei bine, de fapt am venit să-l vizitez pe fratele dumneavoastră. Dar nu e acasă, aşa că am ieşit aici ca să-l

aştept. Speram să avem ocazia să mai stăm la taclale. Nu prea mai ţin legătura cu tovarăşii din fostul nostru regiment. Vedeţi dumneavoastră, mulţi au murit în timpul masacrului, iar cei care au scăpat au fost împrăştiaţi pe la alte regimente.

— Spinner’s Falls, şopti ea.

Numele bătăliei era deja întipărit în creierul ei. Samuel se ferise s-o menţioneze, şi până la balul din ajun habar nu avusese cât de importante erau evenimentele acelea pentru el.

Dintr-un impuls, se aplecă înspre vizitator.

— Aţi putea să-mi povestiţi despre Spinner’s Falls? Ce s-a întâmplat acolo? Samuel nu vorbeşte deloc despre asta.

Bărbatul ridică din sprâncene, dar apoi încuviinţă din cap.

— Da, desigur. Vă înţeleg perfect. Îşi împreună mâinile la spate şi începu să se plimbe împreună cu ea. Regimentul mărşăluia înapoi de la Québec după ce capturase fortul de la francezi, începu el. Québecul era bine fortificat, aşa că a fost un asediu care a durat toată vara. Dar în cele din urmă am învins. Apoi a venit toamna şi comandanţii au hotărât că era mai bine să ne retragem înainte ca vremea să se strice. Aşa că am pornit spre sud, către Fort Edward. Doar ofiţerii ştiau ce traseu vom urma până acolo. Indienii pândeau peste tot prin pădurile din jur, iar comandantul nostru, colonelul Darby, voia să ajungem la destinaţie fără a-i alerta pe sălbatici de prezenţa noastră.

— Însă planul lui a dat greş, murmură Rebecca.

— Într-adevăr. În a doua săptămână, regimentul a fost atacat. Mărşăluiam în coloană doi câte doi, aşa că unitatea era întinsă pe aproape un kilometru când am fost prinşi în ambuscadă.

Rebecca aşteptă câteva clipe, dar el nu-şi mai reluă povestea. Ajunseseră deja în capătul grădinii, la poarta care ducea spre grajduri. Se opri şi se uită la prietenul lui Samuel. Oare cum îl chema? De ce nu reuşea niciodată să

reţină numele oamenilor?

— Şi apoi ce s-a întâmplat?

Bărbatul, care se uita la cer, îi aruncă o privire cu coada ochiului.

— Ne-au atacat din ambele flancuri, şi majoritatea oamenilor au fost ucişi. Ştiaţi că sălbaticilor le place să taie scalpul victimelor lor cu securea, ca un fel de trofeu? Cred că vă puteţi închipui groaza care a pus stăpânire pe mine. La un moment dat chiar am auzit un indian strigându-i altuia că voia scalpul meu. Cică i se părea foarte frumos, încheie el trecându-şi o mână prin păr.

Rebecca lăsă privirea în pământ. Acum că ştia o parte din ororile pe care le îndurase fratele ei, ignoranţa i se părea o binecuvântare.

— Desigur, MacDonald n-a fost la fel de norocos, continuă prietenul lui Samuel.

— Poftim? făcu ea clipind uimită.

— MacDonald. Un alt soldat cu care eram amic. Avea părul la fel de roşcat ca al meu. Indienii i-au luat pur şi simplu scalpul bietului om!

*

— Nu i-ai spus cum a murit St. Aubyn, nu-i aşa? întrebă Sam.

Se îndreptau spre East End în trăsura lui Vale. Nu-l găsiseră pe Thornton la biroul său, aşa că se hotărâseră să-l caute pe Ned Allen, sergentul care supravieţuise masacrului. Sam spera din tot sufletul să fie treaz.

— Lui Emmie? întrebă Vale. Nu. Sigur că nu i-am spus că mult iubitul ei frate a fost crucificat şi ars de viu. Tu i-ai fi spus?

— Nu.

Fără să vrea, Sam îi era recunoscător pentru că rămăsese ferm pe poziţii în faţa insistenţelor lui Lady Emeline. Ştia că, odată ce tânăra văduvă îşi propunea ceva,

doar un om foarte puternic putea să-i reziste. Vale se dovedise a fi un astfel de om. „Lua-l-ar naiba!”

— Atunci n-o să avem nicio problemă.

— Ba s-ar putea să avem. Vale ridică din sprâncene întrebător. Chiar atunci, trăsura luă o curbă strânsă, iar Sam se prinse de cureaua de piele care atârna deasupra capului său. Vrea să ştie ce s-a întâmplat. Cum a murit Reynaud.

— Iisuse! exclamă abătut vicontele.

Sam îşi feri privirea. O parte laşă şi trădătoare din el sperase că bărbatul acela nu ţinea cu adevărat la Lady Emeline şi că logodna lor era doar o chestiune de convenienţă, însă era limpede că lucrurile nu stăteau deloc aşa.

— Nu trebuie să-i spui, continuă Vale. Nu este nevoie ca ea să trăiască în minte cu imaginea aceea.

— Ştiu asta, mârâi Sam.

— Atunci ne-am înţeles.

— Da.

Vale dădu să spună ceva, dar oprirea bruscă a trăsurii îl făcu să se uite pe fereastră.

— Ia te uită în ce parte minunată a Londrei m-ai adus!

Se aflau în East End. Clădirile în paragină erau atât de aproape una de alta, încât prin aleile dintre ele abia dacă se putea strecura un om. Trebuiau să parcurgă pe jos restul drumului.

— Poţi să rămâi în trăsură, dacă ţi-e frică.

Aristocratul replică printr-un pufnet dispreţuitor la sugestia lui Sam.

Apoi portiera se deschise şi un lacheu le aşează scăriţa. Omul îi privea încruntat în ce coborau.

— Să vin cu dumneavoastră, milord? Asta nu e o zonă tocmai sigură.

— O să fim bine, îl asigură Vale bătându-l pe umăr. Rămâi aici şi păzeşte trăsura până când ne întoarcem

— Prea bine, domnule.

Sam o luă înainte pe aleea întunecată.

— Are dreptate, să ştii, zise Vale din spatele lui. Chiar trebuie să-l vizităm pe Ned Allen?

— Nu prea mai am cu cine altcineva să vorbesc. Ştii şi tu că n-au fost prea mulţi supravieţuitori. Iar Allen a fost ofiţer.

— Prea mulţi? Abia dacă au fost o mână de supravieţuitori, murmură Vale.

Când auzi în urma lui un pleoscăit şi o înjurătură, Sam îşi ascunse un rânjet.

— Ce s-a întâmplat cu locotenentul tău? Horn parcă îl chema, nu?

— Matthew Horn, da. Din câte am auzit, călătoreşte pe Continent.

— Şi botanistul?

— Munroe? întrebă Vale.

Vocea lui era relaxată, dar Sam îşi dădu seama că-i captase întreaga atenţie.

Intrară într-o curte, şi Sam aruncă o privire rapidă în jur. Clădirile de acolo arătau de parcă fuseseră ridicate în grabă după Marele Incendiu şi intraseră deja în descompunere. Se aplecau ameninţător spre curtea micuţă, care, judecând după miros, juca rol şi de toaletă publică în aer liber.

— Tipul care a scăpat odată cu tine, continuă Sam.

Se referea la un botanist civil care fusese ataşat Regimentului 28. Un scoţian tăcut, care se numărase printre cei luaţi prizonieri de indienii Wyandot.

— Din câte ştiu eu, Alistair Munroe s-a întors în Scoţia. Are un castel mare şi răcoros acolo şi nu iese prea mult din casă.

— Din cauza rănilor? întrebă Sam pe când intrau pe aleea care ducea spre locuinţa lui Allen.

Cum nu primi răspuns, se uită în spate, iar demonii ascunşi în ochii lui Vale îl puseră pe gânduri. Era, foarte posibil, aceiaşi demoni care îl chinuiau şi pe el.

— Ai văzut ce i-au făcut sălbaticii ăia. Tu ai vrea să ieşi în lume cu astfel de cicatrice?

— Nu.

Sam se cutremură. Trupele pornite să-i salveze avuseseră nevoie de aproape două săptămâni ca să dea de tabăra indienilor Wyandot. În tot acel timp, soldaţii capturaţi fuseseră torturaţi cu sălbăticie, suferinţele lui Munroe fiind printre cele mai cumplite. Mâinile lui… îşi alungă acel gând şi continuă să meargă cu ochii în patru la uşile şi umbrele pe lângă care treceau.

— Nu l-am mai văzut de ani de zile, adăugă Vale.

— Totuşi, ar trebui să-i trimitem o scrisoare.

— Crezi că n-am încercat? Doar că nu mi-a răspuns niciodată. Vale grăbi pasul până când ajunse să-i respire în ceafă tovarăşului său. După cine te uiţi?

Sam îl cântări din priviri, apoi spuse:

— Am fost urmărit acum câteva zile.

— Serios? Vicontele părea un pic prea vesel. De ce?

— Nu ştiu.

Şi asta îl tulbura cel mai mult, se gândi Sam.

— Probabil ai agitat nişte ape… Cu cine ai mai vorbit până acum?

Sam se opri când ajunse în dreptul unei uşi cu o arcadă joasă.

— Ned Allen locuieşte pe aici. Dădu să intre, dar privirea insistentă a lui Vale îl determină să-i răspundă la întrebare: Vorbisem cu trei soldaţi până-n momentul acela. Barrows şi Douglas şi…

— Nu-mi amintesc de ei.

— Păi nu ai avea cum. Erau simpli pedestraşi, care şi-au petrecut cea mai mare parte a masacrului ghemuiţi sub căruţele cu provizii. Nu păreau să ştie nimic. Al treilea a fost pionier în armată…

— Adică unul dintre oamenii aceia care tăiau copaci pentru a face loc coloanei de marş.

— Exact. Mi-a descris cum şi-a folosit toporul ca să-l

decapiteze pe unul dintre indienii atacatori. Era destul de mândru de fapta lui, dar nu mi-a spus prea multe în afară de asta. Am încercat să vorbesc şi cu Allen, dar era prea beat când l-am găsit. Mă îndoiesc că el sau pionierul l-au trimis pe cel care mă urmărea.

— Foarte interesant! comentă Vale zâmbind.

— Dacă spui tu. Sam se aplecă şi intră în clădire. Înăuntru era frig şi întuneric, aşa că începu să bâjbâie, folosindu-se de amintirile de la ultima vizită. Când îl auzi pe Vale înjurând în spatele său, îl întrebă: Totul e în regulă?

— Da. Doar mă bucuram de peisajul pitoresc, îi strigă vicontele.

Sam rânji. După ce urcară câteva trepte, ajunseră la sălaşul lui Allen. Totul era neschimbat în cămăruţa înghesuită ce duhnea îngrozitor. Ned Allen zăcea într-un colţ pe un morman de zdrenţe. Sam oftă adânc şi se apropie de el, simţind cum mirosul acela insuportabil era din ce în ce mai puternic.

— Dumnezeule mare! Vale îl lovi cu vârful piciorului pe Allen. E beat mort!

— Nu cred. Sam se ghemui lângă omul întins pe jos şi-l răsuci pe spate. Bărbatul se întoarse cu totul, ca şi când ar fi fost făcut din lemn. În pieptul său era înfipt un cuţit cu mânerul din os alb. E mort de-a binelea.

Uimit, vicontele se aşeză pe vine lângă el.

— Să fiu al naibii!

Sam se ridică repede şi-şi şterse mâinile pe pantaloni. Dintr-odată, încăperea i se părea prea mică, prea închisă şi prea urât mirositoare. Se grăbi să iasă, apoi coborî în goană scările până ajunse afară, la aer. Până şi în curtea aceea mizerabilă era mai bine decât în mormântul de la etaj. Inspiră adânc de câteva ori, încercând să domolească greaţa care îi întorsese stomacul pe dos. În timp ce-şi croia drum pe aleea îngustă, era perfect conştient de faptul că Vale mergea iute în spatele său.

— L-ar fi putut ucide oricine, la haznaua în care trăia,

zise vicontele gâfâind.

— Poate. Sam era copleşit de un sentiment bizar de recunoştinţă pentru că însoţitorul său nu comentase felul ruşinos în care se retrăsese. Individul care m-a urmărit avea un cuţit cu mâner din os.

— Atunci înseamnă că probabil sergentul Allen ştia ceva.

— Iisuse! exclamă Sam oprindu-se brusc. Ar fi trebuit să mă întorc mai repede.

Vale rămase o clipă nedumerit, după care lăsă capul pe spate şi privi peticul de cer de deasupra capetelor lor.

— Au fost atât de mulţi.

Sam se holbă la el confuz.

— Poftim?

— Îţi mai aminteşti de Tommy Pace?

În mintea lui Sam prinse contur amintirea unui flăcău care era prea tânăr ca să-şi fi dat vârsta reală când se înrolase în armată. Avea obrajii pistruiaţi, părul brunet şi o siluetă mică şi plăpândă.

— Se prefăcea cu încăpăţânare că se bărbierea, spuse Vale visător. Ştiai asta? Probabil nu avea mai mult de trei fire de păr pe bărbie, şi în fiecare dimineaţă îşi ascuţea bricul de ras... Doamne! Era aşa de mândru!

— A câştigat briciul acela de la Ted Barnes.

— Serios?! Nu ştiam asta.

— Da, da, la un joc de cărţi. Tocmai de aceea se mândrea aşa de tare cu el.

— Şi Barnes avea o barbă atât de deasă, chicoti Vale. Asta da ironie a sorţii!

Tăcură amândoi, lăsându-se în voia amintirilor. Un şobolan se năpusti printre picioarele lor şi se ascunse în umbrele din pragul unei uşi.

— Şi acum n-a mai rămas decât ţărâna din ei, murmură Vale. Din ei şi din toţi ceilalţi.

Sam nu avea ce să-i răspundă, aşa că se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre trăsură.

Vale venea agale în spatele lui. Aleea aceea era prea îngustă ca să poată merge unul lângă altul.

— Dacă au fost trădaţi, îi vom răzbuna până la ultimul. Îi vom răzbuna pe toţi, rosti ferm vicontele. Cum Sam se mulţumi să aprobe din cap, îl întrebă: Unde mergem acum?

— Să vorbim cu Dick Thornton. Poate că s-a întors la birou între timp. Trebuie să-i punem câteva întrebări.

— Mă bucur că eşti de acord. Vicontele fluieră câteva note dintr-un cântec vesel, după care se opri. Apropo de asta, ai văzut cadavrul lui MacDonald?

— Nu. Când cotiră după colţ, trăsura apăru în raza lor vizuală. Lacheul şi vizitiul stăteau lângă ea, părând destul de agitaţi. Nu m-am mai întors acolo, continuă Sam. Am fost prea ocupat să alerg până la Fort Edward şi să ghidez înapoi detaşamentul cu răscumpărarea. Acesta era unul din lucrurile despre care voiam să-l întreb pe Allen: Cine a mai supravieţuit din regiment?

Vale încuviinţă din cap în tăcere, măcinat la rândul lui de amintirile acelor clipe groaznice.

Lacheul păru uşurat să-i vadă. Când cei doi se urcară în trăsură, caii porniră la trap.

— Ţi-am mulţumit vreodată? îl întrebă Vale. Se uita pe fereastră, aparent captivat de peisajul sumbru al cartierului.

— Da, minţi Sam.

În realitate, Vale era în stare de şoc atunci când echipa de salvare reuşise să-i răscumpere pe ofiţerii supravieţuitori din tabăra indienilor Wyandot. Toţi prizonierii fuseseră nevoiţi să treacă prin furcile caudine – două şiruri de bărbaţi şi femei din tribul indian care loveau victima în timp ce alerga printre ei. În plus, din câte auzise Sam, Vale fusese silit să privească cum era ucis St. Aubyn, dar şi cum erau torturaţi Munroe şi alţii. Aşa că nu fusese în stare să mai exprime vreo mulţumire atunci când, în cele din urmă, fusese salvat.

— Aşadar, cuvântul lui Thornton este singura dovadă pe care o avem în legătură cu moartea lui MacDonald, zise posomorât vicontele.

— Da.

— Ascultă aici, dacă cineva avea vreun motiv să se asigure că regimentul nu va ajunge niciodată la Fort Edward, acela era MacDonald. Omul a fost în lanţuri pe toată durata marşului.

— Ar fi fost spânzurat odată ce ajungeam la fort, completă Sam. Viol şi crimă… procesul lui în faţa curţii marţiale ar fi fost foarte scurt.

MacDonald fusese un ticălos dat naibii. El şi un alt soldat pe nume Brown prăduiseră cabana unui colonist francez, apoi o violaseră şi o omorâseră pe soţia acestuia, care îi surprinsese în fapt. Din păcate pentru MacDonald şi tovarăşul său, soţia colonistului francez se dovedise a fi englezoaică – ba mai mult de atât, chiar sora unui colonel britanic.

Furtul şi violul erau infracţiuni pedepsite prin spânzurare. Cu toate acestea, unii ofiţeri poate că ar fi fost dispuşi să le treacă cu vederea, atâta timp cât nu era ceva ce se întâmpla foarte des, dar violarea şi uciderea unei englezoaice nu puteau fi muşamalizate. În consecinţă, se pornise o anchetă în rândul armatei britanice, iar la scurt timp după aceea mai mulţi soldaţi îşi informaseră superiorii că Brown se lăudase la beţie cu faptele sale. Odată arestat, Brown îl trădase pe MacDonald, aşa că ambii bărbaţi se aflau în lanţuri atunci când fusese atacat Regimentul 28 de Infanterie.

Gândul acela îl făcu pe Sam să se strâmbe.

— E posibil şi ca Brown să fie trădătorul.

Vale încuviinţă din cap.

— MacDonald părea să fie liderul micii lor bande, dar ai dreptate. Brown avea la fel de multe motive să ne oprească înaintarea.

— Sau poate că au lucrat împreună, opină Sam. Dar în

orice caz... cum ar fi putut şti traseul pe care urma să mergem?

— Păi Brown nu era prieten cu Allen? zise Vale ridicând din umeri.

— Ba da. Amândoi stăteau adesea în jurul focului cu Ned Allen.

— Şi, ca ofiţer, Allen trebuia să ştie traseul.

— E posibil să fi transmis un mesaj, dacă l-ar fi mituit.

— Cu siguranţă nu unui francez... nu?

— Nu. Dar nu le trebuia decât un intermediar care să ducă acel mesaj unui indian neutru. După cum ştii şi tu, erau mulţi care schimbau taberele în funcţie de recompense sau jucau la două capete.

— Dacă Allen a vorbit cu cineva despre traseul pe care-l urma regimentul, atunci ăsta ar fi fost un motiv bun să-l ucidă.

— Da, ar fi, spuse Sam, gândindu-se la cadavrul scheletic pe care tocmai îl găsiseră.

— Există multe variabile necunoscute în ipoteza asta, dar în orice caz, trebuie să vorbim din nou cu Thornton ca să vedem ce-şi mai aminteşte.

Sam se încruntă. Thornton îl neliniştise din prima clipă.

— Crezi că e înţelept? Să-l informăm pe Thornton despre toată treaba asta? La urma urmei, nu avem de unde să ştim dacă nu e chiar el trădătorul.

— Atunci avem un motiv în plus să-i dezvăluim teoria noastră. Sunt şanse mai mari să facă o greşeală dacă-şi închipuie că avem încredere în el. Vale îşi atinse buzele cu degetul lui lung şi osos, după care zâmbi. Ţine-ţi prietenii aproape şi duşmanii şi mai aproape.

*

Emeline se opri când ajunse în grădina lui Samuel. Ce căutau acolo Rebecca şi Thornton? Darămite singuri?

— Poţi pleca acum, îi spuse absentă majordomului care o condusese prin casă şi apoi în grădină.

Venise în vizită, sperând să o găsească pe Rebecca într-o stare mai bună. Se gândise s-o invite la o expediţie în căutarea unor pantofi de dans. Pe ea o înveselea întotdeauna cumpărarea unei perechi noi de pantofi, şi avea senzaţia că biata fată merita puţină distracţie după evenimentele din ajun.

Iată însă că, după toate aparenţele, Rebecca îşi revenise deja.

— Bună ziua, le spuse tare atunci când ajunse destul de aproape.

Rebecca sări ca arsă de lângă domnul Thornton şi se uită la musafiră cu o expresie teribil de vinovată.

Spre deosebire de ea, domnul Thornton se întoarse încet şi elegant.

— Lady Emeline! Este o plăcere să vă revăd!

Emeline miji ochii. Era drept, bărbatul îi fusese deja prezentat oficial Rebeccăi, dar asta tot nu scuza o întâlnire secretă cu o domnişoară neînsoţită. În orice caz, i se părea straniu să-l găsească pe domnul Thornton în grădină cu Rebecca la atât de scurt timp după ce discutase despre el cu Samuel şi Jasper.

— Domnule Thornton, zise ea înclinând uşor capul în semn de salut. Cât de… *neaşteptat* să vă întâlnesc aici. Aveţi treabă cu domnul Hartley?

Zâmbetul lui se mări considerabil când auzi întrebarea ei înţepătoare.

— Da, dar se pare că domnul Hartley nu este acasă. Aşteptam de unul singur aici, în grădină, până când mi s-a alăturat domnişoara Hartley, făcând ca timpul să zboare mult mai repede.

Îşi termină discursul cu o mică plecăciune în direcţia tinerei.

Emeline, făcând eforturi să-şi ascundă dezaprobarea, o luă de braţ pe Rebecca şi porniră împreună la plimbare.

— Dacă nu mă înşel, aţi spus că vă ocupaţi de comerţ. Nu-i aşa, domnule Thornton?

Aleea era destul de îngustă, aşa că bărbatul era nevoit să meargă în urma celor două doamne.

— Da, mă ocup cu confecţionarea de cizme.

— Cizme. Da, înţeleg. Emeline nu se deranjă să se întoarcă înspre el. Deşi grădina nu-i plăcea deloc, mergea încet, ca şi când chiar ar fi interesat-o cu adevărat plantele muribunde.

— Sunt sigură că cizmele sunt foarte importante, zise Rebecca, sărind în apărarea domnului Thornton.

— Chiar sunt. Le furnizez armatei Maiestăţii Sale, se lăudă el din spatele lor.

— Interesant, murmură Emeline.

Era foarte posibil ca omul acela să fie bogat. Chiar dacă nu avea o idee clară despre felul în care funcţiona armata, îşi putea imagina că domnul Thornton primea o grămadă de comenzi.

— Şi sunt confecţionate chiar aici, în Londra? se interesă Rebecca răsucind gâtul ca să-l vadă.

— O, da. La atelierul meu de pe Dover Street lucrează treizeci şi doi de angajaţi.

— Aşadar, nu faci chiar dumneata cizmele? întrebă Emeline pe un ton dulce.

Rebecca icni, însă domnul Thornton răspunse cu voioşie:

— Nu, milady. Mă tem că nici nu aş şti de unde să încep. Tatăl meu le confecţiona cu mâna lui, desigur, când a deschis afacerea, dar la scurt timp după aceea a tocmit nişte oameni care să asigure comenzile. Aş fi putut învăţa când eram mai tânăr, însă apoi m-am certat cu bătrânul şi…

— De aceea v-aţi înrolat în armată? îl întrerupse Rebecca.

Se opri şi se întoarse spre el, obligând-o şi pe Emeline să rămână în loc.

Domnul Thornton zâmbi, iar Emeline îşi dădu seama că era destul de chipeş în felul lui necizelat. Nu era genul de om care să iasă în evidenţă în mulţime, dar poate că asta îl făcea cu atât mai periculos.

— Da, mă tem că m-am înrolat în armată dintr-un acces de furie tinerească. Mi-am părăsit tatăl şi soţia…

— Sunteţi căsătorit? interveni Emeline.

— Nu. Biata Marie a murit la scurt timp după ce m-am întors acasă, explică el posomorât.

— Vai, îmi pare rău, şopti Rebecca.

— Mulţumesc. A fost o lovitură îngrozitoare pentru mine, zise domnul Thornton. A…

— Emmie! Aici erai! strigă Jasper din capătul aleii.

Domnul Thornton se întoarse în direcţia vocii fără să pară defel surprins. Emeline, pe de altă parte, era profund dezamăgită, căci nu pe Jasper îl aştepta. În clipa următoare însă, îl văzu pe *el,* pe Samuel, venind în spatele lui Jasper. Avea un aer sumbru, iar pleoapele grele îi umbreau parcă şi mai mult ochii.

— O, Jasper, nu mă aşteptam să vă întoarceţi până la lăsarea serii, spuse ea. Aţi avut succes cu cercetările?

Vicontele făcu o plecăciune elegantă, apoi îşi atinse uşor buzele de degetele ei.

— Din păcate, am pierdut pista pe care o urmăream, aşa că am hotărât să-l căutăm pe domnul Thornton. Doar că nu l-am găsit la biroul său, aşa că ne-am întors aici înfrânţi… numai pentru a descoperi că este chiar aici!

Samuel le salută la rândul lui pe doamne, după care îi întinse mâna vizitatorului.

— Domnule Thornton, mă bucur să te văd, dar trebuie să recunosc că sunt destul de surprins să te găsesc la mine acasă.

— Crede-mă că sunt la fel de surprins. Nu am vrut să abuzez de ospitalitatea ta, dar eram prin zonă, şi picioarele m-au condus încoace fără voia mea.

— Serios?

— Da. Poate că de vină au fost amintirile de război pe care le-am depănat la ultima noastră întâlnire. Eu... Thornton lăsă privirea în pământ, dar apoi îşi înălţă capul şi se uită sincer în ochii lui Samuel. Poate o să consideri că am o imaginaţie prea bogată, dar am avut senzaţia că nu crezi că tragedia de la Spinner’s Falls a fost doar o întâmplare.

Cei doi bărbaţi se priviră gânditori. Samuel era cu un cap mai înalt decât domnul Thornton, dar între ei existau nişte asemănări evidente. Amândoi se realizaseră prin propriile puteri şi se ocupau cu negoţul, aveau aceeaşi siguranţă de sine şi tendinţa de a-i înfrunta fără complexe pe aristocraţi. Pe deasupra, ştiau să profite de ocaziile care li se iveau, chiar dacă asta însemna să se expună unor riscuri deloc neglijabile.

În cele din urmă, Samuel îşi drese glasul şi zise:

— Cu permisiunea doamnelor, vă propun să ne retragem în biroul meu pentru a discuta această chestiune.

Emeline îşi arcui imediat sprâncenele. Oare chiar credea că o putea da la o parte atât de uşor?

— O, dar pe mine mă interesează foarte mult ce ai să-i spui domnului Thornton. Te rog. Continuă.

— Pe legea mea, Emmie! exclamă nervos Jasper.

Fără să-l bage în seamă, Emeline îl sfredeli pe Samuel cu privirea.

— Măcar atât ai putea face, nu crezi?

Zvâcnetul maxilarului său îi dezvăluia nemulţumirea. Cu toate acestea, Samuel încuviinţă din cap şi se întoarse spre domnul Thornton.

— Am fost trădaţi.

Emeline simţi un fior de satisfacţie. Samuel o trata ca pe egala lui, iar faptul că îi acorda această încredere i se părea extraordinar.

— Ştiam eu, zise domnul Thornton cu un oftat din rărunchi.

— Serios? îl întrebă Samuel.

— La momentul respectiv, nu. Dar trebuiau să coincidă prea multe lucruri ca să fim atacaţi tocmai atunci. În plus, indienii erau atât de numeroşi… nu, e imposibil să fi fost o întâmplare, conchise el clătinând din cap. Probabil cineva a plănuit treaba asta.

— Da, aşa se pare, întări Jasper. Voiam să te întrebăm dacă eşti sigur că MacDonald şi Brown sunt morţi.

— MacDonald? Thornton păru nedumerit o clipă, apoi, aruncând o privire furişă înspre cele două doamne, spuse: înţeleg spre ce făgaş se îndreaptă gândurile voastre, dar mă tem că amândoi sunt oale şi ulcele. Am ajutat personal la înmormântarea lor.

Oare ce nu voiau să le dezvăluie despre acel MacDonald? se întrebă Emeline. Trebuia să-l descoasă mai târziu pe Samuel, între patru ochi.

— La naiba! oftă Jasper. Dacă ar fi fost MacDonald, tot misterul s-ar fi rezolvat. Chiar şi aşa, mai avem câteva întrebări pentru tine.

— Poate ar fi mai bine să ne retragem înăuntru, propuse Samuel.

Îi întinse braţul Rebeccăi, dar ea îl ignoră, preferând să-şi strecoare mâna sub cotul domnului Thornton. Emeline, observând nemulţumirea lui Samuel, îl luă de braţ.

— E o idee excelentă! Un ceai mi-ar prinde foarte bine.

Samuel ridică din sprâncene aproape imperceptibil, dar singurul ei răspuns fu să-şi înalţe trufaş bărbia.

— Nu ştiu dacă vă pot fi de folos, spunea domnul Thornton din faţa lor. Cred că omul cu care ar trebui să vorbiţi este caporalul Craddock.

— De ce? vru Samuel să ştie.

— Păi, el a fost cel care s-a ocupat să-i adune pe răniţi după ce tu… ei bine, după ce ai fugit în pădure. Se poate spune că a preluat comanda trupei.

Emeline simţi cum braţul americanului se încordă sub mâna ei.

— Îl găsim aici, în oraş? întrebă Jasper, care nu părea să fi remarcat înţepătura lui Thornton.

— Nu. Din câte ştiu, s-a retras la ţară după război. Desigur, e foarte posibil să mă înşel. Am auzit foarte multe zvonuri. Dar cred că e în Sussex, lângă Portsmouth.

Emeline se strădui să-şi ascundă surprinderea, dar Samuel îşi dădu seama că ceva era în neregulă.

— Ce s-a întâmplat? îi şopti, fără a-şi lua ochii de la cărarea care se întindea în faţa lor.

Emeline ezită. Mai devreme îşi sortase corespondenţa, încercând să hotărască la ce evenimente sociale să participe în luna următoare. Era aproape ca şi când soarta întinsese acea capcană, iar ea era iepurele nefericit care căzuse în ea. Oare mai avea vreun rost să se împotrivească?

— Am fost invitată la moşia Hasselthorpe din Sussex, zise ea în cele din urmă.

— Poftim? Jasper se opri brusc şi se întoarse spre ea.

— Lord şi Lady Hasselthorpe, dragule. Îţi aminteşti? Ne-au invitat acum câteva săptămâni, iar casa lor nu este departe de Portsmouth.

— Să fiu al naibii! Ai dreptate! Ridurile din jurul gurii lui Jasper se arcuiră când rânji. Ce noroc! Putem să participăm cu toţii la această petrecere şi apoi să-l vizităm pe Craddock. Adică… Se uită apoi îngrijorat spre domnul Thornton.

Rebecca şi Samuel ar fi putut fi incluşi lesne în invitaţie, ca prieteni ai lui Emeline. Situaţia era însă cu totul alta când venea vorba de un cizmar, chiar şi unul foarte bogat.

— Nicio grijă! replică acesta zâmbitor. Eu voi putea continua cercetările la Londra câtă vreme vorbiţi voi cu Craddock.

Decizia fusese luată, se gândi Emeline. Părea să respire din ce în ce mai greu, de parcă ar fi avut o greutate uriaşă pe piept. Da, cu siguranţă aveau să se certe şi să

discute de o mie de ori toate detaliile. În plus, trebuia să-i scrie lui Lady Hasselthorpe ca să obţină invitaţii pentru Samuel şi sora sa, dar ştia că în cele din urmă toate problemele aveau să se rezolve. Urma să participe împreună cu Samuel la o petrecere la ţară.

Ridică privirea, iar când îi întâlni ochii calzi de culoarea cafelei nu putu să nu se întrebe: Oare omul acesta ştia ce se întâmpla la astfel de petreceri?

Capitolul 9

Regele nu iubea pe nimeni mai mult decât pe fiica sa, prinţesa Solace. Ţinea atât de mult la ea, că ori de câte ori îi cerea un lucru, făcea absolut tot ce-i stătea în putere ca să se asigure că îl primea. Motiv pentru care, atunci când prinţesa îl imploră să-i dea permisiunea de a se mărita cu garda ei de corp, bătrânul monarh, în loc să strâmbe din nas, cum ar fi făcut probabil majoritatea părinţilor regali, încuviinţă oftând. Şi aşa ajunse Inimă de Fier să se însoare cu cea mai frumoasă fecioară din regat, care pe deasupra mai era şi prinţesă...

din *Inimă de Fier*

— O să stai plecată *foarte* mult timp? o întrebă Daniel o săptămână mai târziu.

Stătea întins pe patul mamei sale, cu capul atârnându-i peste marginea de lemn şi cu picioarele în aer, astfel că Harris, care făcea bagajele, se împiedica mereu de el.

— Probabil două săptămâni, zise Emeline în timp ce îşi alegea bijuteriile pe care să le poarte la petrecere.

— Dar două săptămâni înseamnă paisprezece zile.

Asta e foarte mult timp. Daniel îşi aruncă un picior peste marginea patului şi se încruntă la cuvertura de sub el.

— Lord Eddings! exclamă Harris.

Adevărul era că o mamă nu trebuia să petreacă exagerat de mult timp cu odrasla, Emeline o ştia prea bine. Multe cunoştinţe de-ale sale abia dacă aveau timp pentru copiii lor. Cu toate acestea, de fiecare dată o durea inima să-şi ia la revedere de la el.

— Asta e tot, îi spuse cameristei.

— Dar n-am terminat de făcut bagajele, milady.

— Ştiu. Doar că, la cât ai muncit, cu siguranţă ai nevoie să te revigorezi un pic. De ce nu mergi să bei un ceai la bucătărie?

Harris se strâmbă nemulţumită, dar nu îndrăzni să-şi contrazică stăpâna. Prin urmare, după ce aşeză pe pat teancul de haine pe care-l ţinea în braţe, ieşi din încăpere şi închise uşa în spatele ei.

Emeline dădu la o parte grămada de jupe aşezate pe pat, apoi se aşeză cu spatele sprijinit de tăblia mare din lemn de stejar.

— Vino aici.

Daniel se grăbi să-i sară în braţe, la fel ca un căţeluş dornic de joacă.

— Nu vreau să pleci! scânci, împungând-o în coaste cu genunchii lui osoşi.

— Ştiu, dragul meu, ştiu, murmură ea dezmierdându-i buclele blonde. Dar nu o să fiu plecată prea mult, şi în plus o să-ţi scriu în fiecare zi.

Copilul se mai foi câteva clipe, după care-şi cuibări faţa mică la sânul ei.

— O să rămână cu tine *tante* Cristelle, îi şopti Emeline. Şi asta înseamnă că probabil nu o să mai ai voie să mănânci chec cu stafide, prăjiturele sau plăcintă… De fapt, cred că o să te usuci pe picioare şi o să ajungi să arăţi ca un băţ până când mă întorc. Nici n-o să te mai recunosc.

Auzi câteva râsete înfundate, apoi ochii lui albaştri o

priviră amuzaţi.

— Ce prostioară! Mătuşica o să-mi dea o groază de dulciuri.

— Crezi? exclamă Emeline, chipurile surprinsă. Cu mine este foarte severă.

— O să fiu deja gras când o să te întorci, declară puştiul, umplându-şi obrajii cu aer ca să-i facă o demonstraţie. Şi pot să mai vorbesc şi cu domnul Hartley, adăugă el.

— Of, îmi pare rău, dragule, dar domnul Hartley şi sora lui o să vină şi ei la petrecere. Remarcându-i bosumflarea, Emeline îl întrebă: Ai vorbit des cu domnul Hartley în ultima vreme?

— Mai schimbăm câte o vorbă peste zid, şi uneori mă duc să-i vizitez grădina. Dar crede-mă când îţi spun că nu îl deranjez deloc.

Emeline era destul de sceptică în privinţa ultimei afirmaţii, dar mai mult o preocupa informaţia că, aparent, între Daniel şi Samuel se formase o legătură de prietenie fără ca ea să aibă nici cea mai mică idee despre asta. Nu avea certitudinea că era un lucru bun.

Însă ţâncul agitat din braţele sale îi întrerupse brusc şirul gândurilor.

— Poţi să-mi cânţi cântecelul acela al meu? o întrebă pe un ton rugător.

Emeline îl mângâie pe cap şi îi cântă *Billy Boy,* schimbând numele băiatului din cântecel cu „Danny”, aşa cum făcuse încă de când era bebeluş.

O, unde-ai fost tu.
O, Danny, băiete... O, Danny, băiete,
O, unde-ai fost tu.
Dragul meu Danny, băieţel

În timp ce îi cânta, nu se putu abţine să nu se întrebe ce aveau să-i aducă următoarele două săptămâni.

*

Trăsura de închiriat nu era la fel de stabilă precum cea a lui Lady Emeline, şi Sam deja regreta în sinea lui că alesese acel mijloc de călătorie în loc să-şi închirieze un cal. Dar, cum el şi Becca vorbiseră extrem de puţin în săptămânile de după dezastrul care avusese loc la balul familiei Westerton, sperase ca situaţia să se remedieze dacă petreceau mai mult timp împreună.

Din păcate, planul lui nu dăduse roade până în acel moment.

Rebecca, aşezată vizavi de el, se uita pe geam, de parcă imaginea tufişurilor şi gărduleţelor vii ar fi fost cel mai fascinant lucru din lume. Cu toate că profilul ei nu era cel al unei statui clasice, lui Sam îi plăcea foarte mult să o privească, mai ales că îi aducea aminte de mama lor.

— Cred că o să aibă loc şi un bal, spuse el ca să rupă tăcerea.

— Poftim? făcu ea încruntată.

— Spuneam că s-ar putea să fie şi un bal la petrecerea asta…

— A, da?

Crezuse că avea să fie încântată, dar sora lui nu părea tocmai interesată de subiect.

— îmi pare rău că balul contelui Westerton a fost un eşec pentru tine.

Rebecca răsuflă adânc, ca şi când ar fi fost exasperată.

— De ce nu mi-ai spus, Samuel?

El rămase blocat o clipă, încercând să-şi dea seama la ce se referea. Apoi un fior rece îi traversă măruntaiele. Doar nu avea cum să fie…

— Ce să-ţi spun?

— Ştii tu. Nu vorbeşti niciodată cu mine, niciodată nu…

— Vorbim chiar acum.

— Da, dar nu-mi spui nimic! Dându-şi seama că fusese prea vehementă, se posomorî. Nu spui niciodată nimic, nici măcar atunci când ţi se aduc acuzaţii îngrozitoare. Când eram în grădină săptămâna trecută, domnul Thornton a fost la un pas de a te numi laş în faţă, şi tu nu i-ai zis nimic. De ce nu vrei măcar să te aperi?

Sam simţi cum îi zvâcneau muşchii feţei.

— Nu merită să răspunzi la balivernele unora ca Thornton.

— Aşa că preferi să taci şi să te laşi condamnat? Cum el se mulţumi să ofteze, incapabil să-i explice acţiunile sale, Rebecca urmă: Eu nu fac parte din categoria acelor oameni. Trebuie să vorbeşti cu mine, chiar dacă nu vrei să te justifici în faţa lor. Noi doi suntem singuri pe lume. Unchiul Thomas s-a dus, iar mama şi tata au murit înainte să am ocazia să-i cunosc. Chiar este atât de greşit că vreau să fiu mai apropiată de tine? Că vreau să ştiu prin ce a trecut fratele meu în război?

Venise rândul lui să-şi ferească privirea şi să se uite pe fereastră. Înghiţi în sec. I se părea că aerul din trăsură era impregnat de un miros greu de sudoare, dar ştia că era doar o festă sinistră pe care i-o juca mintea lui.

— Nu e deloc uşor să vorbeşti despre război.

— Alţii o fac, totuşi. Am auzit ofiţeri de cavalerie lăudându-se cu atacurile la care au luat parte şi marinari povestind despre bătăliile lor pe mare.

Sam se încruntă nerăbdător.

— Ei nu sunt… Deşi privirea ei străpungătoare îl incomoda, se forţă să continue: Soldaţii care au participat la lupte corp la corp, soldaţii care au simţit respiraţia unui alt om înainte de a-l priva de ea… soldaţii aceia arareori vorbesc despre asta. Nu e ceva de care să vrem să ne aducem aminte. E prea dureros.

După o tăcere de câteva clipe, Rebecca şopti:

— Atunci despre ce poţi să vorbeşti? Trebuie să fie

ceva…

Sam se uită la ea, şi o amintire îi aduse un zâmbet trist pe buze.

— Despre ploaie.

— Poftim?

— Nu prea ai unde să te ascunzi atunci când plouă în timpul unui marş. Oamenii şi hainele, şi proviziile se udă. Poteca se transformă în mocirlă, şi toţi încep să alunece. Odată ce cade primul, îi vor urma cel puţin alţii şase, iar hainele şi părul li se umplu de noroi…

— Dar cu siguranţă puteţi instala un cort când vă opriţi peste noapte.

— Putem, da. Doar că şi cortul se udă odată cu toate celelalte, aşa că în cele din urmă ajungi să te întrebi dacă are vreun rost să mai dormi în el.

Zâmbetul ei îi umplu inima de bucurie.

— Bietul de tine! Nu mi-am închipuit niciodată că trebuia să petreci atât de mult timp în noroi. Mi te-am închipuit mereu săvârşind fapte eroice.

— Majoritatea faptelor mele eroice implică un ibric.

— Un ibric?

El încuviinţă din cap şi se sprijini, ceva mai relaxat, pe bancheta trăsurii.

— După o zi întreagă de mărşăluit în ploaie, proviziile noastre erau mereu ude leoarcă. Inclusiv mazărea uscată şi pastrama.

Rebecca strâmbă din nas.

— Păstramă udă?!

— Udă şi lipicioasă. Pe care uneori trebuia s-o facem să ne ajungă o săptămână întreagă, indiferent dacă era udă sau nu.

— Păi nu mucegăia?

— Ba da, se întâmpla foarte des. Uneori, până la sfârşitul săptămânii era deja complet verde din cauza mucegaiului.

— O, Doamne! exclamă ea acoperindu-şi nasul, de

parcă ar fi simţit mirosul cărnii stricate. Păi şi ce făceaţi?

Sam se aplecă în faţă şi îi şopti:

— Ăsta e un mare secret, să ştii. Mulţi camarazi voiau să ştie ce făceam cu micul meu ibric.

— Acum râzi de mine. Bine, hai, spune-mi ce fapte eroice ai săvârşit cu ibricul tău!

— Doar am hrănit un pluton întreg cu păstramă mucegăită, zise el ridicând modest din umeri. Am descoperit că dacă o spălam de trei ori şi apoi o aruncam în apă fierbinte, se transforma într-o supă destul de bună. Desigur, ne consideram fericiţi în zilele în care prindeam vreun iepure sau vreo veveriţă.

— E absolut îngrozitor!

— Păi tu m-ai întrebat, îi replică Sam rânjind.

Tot ce conta pentru el era că Rebecca accepta să stea de vorbă. Iar dacă asta o făcea fericită, atunci avea s-o plictisească de moarte cu povestioare comice despre viaţa din armată.

— Samuel…

— Da, draga mea, ce este?

I se strângea inima când vedea expresia nesigură de pe chipul ei. Avea dreptate. Rămăseseră singuri pe lume, aşa că era foarte important să nu se îndepărteze.

Rebecca îşi muşcă buza, ceea ce îi aminti încă o dată lui Samuel cât era de tânără.

— Crezi că doamnele acelea din înalta societate vor dori să stea de vorbă cu mine?

În clipa aceea Samuel îşi dori să-i poată netezi cumva drumul în viaţă şi să se asigure că nu va mai fi niciodată rănită. Dar nu putea face altceva decât să-i spună adevărul.

— Cele mai multe, da. Fără îndoială o să fie şi vreo câteva cu nasul pe sus, dar oricum cu ele nu merită să vorbeşti.

— O, da, ştiu. Doar că am emoţii aşa de mari! Mi se pare că nu ştiu niciodată ce să fac cu mâinile, şi mă tem mereu că părul nu mi-e aranjat aşa cum trebuie.

— Păi o ai pe camerista pe care ţi-a găsit-o Lady Emeline. În plus, o să fim şi noi acolo. Cu siguranţă, Lady Emeline nu te va lăsa să ieşi în lume cu o coafură urâtă. Şi, în orice caz, eu cred deja că eşti perfectă aşa cum eşti.

Becca se îmbujoră, iar obrajii ei căpătară o nuanţă fermecătoare de roz.

— Chiar crezi asta?

— Da.

— Ei bine, atunci o să ţin şi eu minte că fratele meu a salvat armata Maiestăţii Sale transformând pastrama mucegăită în supă şi o să ţin capul sus!

Sam încă mai râdea când o zguduitură mai violentă a trăsurii îl făcu să se uite pe geam. Văzu că tocmai traversau un pod îngust de piatră, iar lateralele vehiculului aproape că se atingeau de zidurile care-l mărgineau de o parte şi de alta.

— Ne apropiem de un oraş? îl întrebă Rebecca.

Sam dădu la o parte draperia şi se uită mai în faţă.

— Nu, dar nu cred că mai avem mult de mers.

— Slavă Domnului! Am înţepenit cu totul. După câteva clipe, Rebecca adăugă: E mare păcat că nu a putut veni cu noi şi bietul domn Thornton.

— Nu cred că-l deranjează.

— Dar… Mi se pare o ipocrizie, nu crezi? Mă refer la faptul că nu a fost invitat doar pentru că este cizmar. Şi tu te ocupi de comerţ.

— Adevărat.

— Nu cred că noi am face astfel de diferenţe în Colonii.

Sam rămase tăcut. Adevărul era că îl deranja şi pe el ierarhizarea strictă a societăţii englezeşti.

— Mi se pare că aici, în Anglia, este mult mai greu ca un om să se ridice pe scara socială numai pe baza meritelor sale. Rebecca îşi ronţăia buza de jos, cu ochii la mâinile pe care le ţinea în poală. Chiar şi domnul Thornton a avut un punct de pornire, afacerea tatălui său, oricât de mică ar fi

fost la început. Dar cineva care nu are nici măcar asta, un servitor, de exemplu, ar putea fi considerat vreodată un om respectabil?

Sam miji ochii, întrebându-se dacă se gândea la vreun servitor anume.

— Poate. Cu puţin noroc şi…

— Dar este foarte puţin probabil, nu-i aşa? îl întrerupse ea.

— Da, zise el încet. Da, aici este foarte puţin probabil ca un servitor să devină vreodată un om înstărit. Cei mai mulţi vor trăi şi vor muri în slujba stăpânului.

Becca întredeschise buzele, ca şi când ar fi vrut să mai spună ceva, dar îşi luă seama şi se uită pe geam. Tăceau din nou, numai că de data asta tăcerea era una prietenoasă. Sam închise ochii şi-şi sprijini capul de spătar, întrebându-se în ce măsură curiozitatea surorii lui avea legătură cu lacheul O'Hare.

Legănatul trăsurii îl făcu să aţipească. Atunci când se trezi, tocmai intrau pe o alee imensă.

— Este foarte mare, nu crezi? murmură Rebecca impresionată.

Sam nu putea să nu fie de acord. Reşedinţa de la ţară a familiei Hasselthorpe părea mai degrabă un palat grandios decât un conac. Se ridica din mijlocul unui câmp întins de iarbă cosită, care parcă îi accentua şi mai mult splendoarea. Fără îndoială, mai multe generaţii îşi aduseseră contribuţia la ridicarea acelei structuri impunătoare din piatră. Coşurile de fum în stil Tudor coexistau cu ferestrele gotice, dar amestecul de stiluri arhitecturale nu compromitea în niciun fel frumuseţea clădirii, ci doar lăsa de înţeles că familia locuia acolo de secole. Aleea pe care înaintau se termina într-un rond unde erau deja oprite patru trăsuri împodobite cu blazoane.

Samuel se îndreptă de spate şi îi zâmbi liniştitor Rebeccăi.

— Am ajuns.

*

A doua zi dimineaţă, Emeline se gândi că era o vreme perfectă pentru un picnic. Soarele strălucea, iar cerul albastru era acoperit de doar câţiva norişori albi pufoşi. În plus, se simţea şi o mică adiere de vânt. Destul cât să se joace cu panglicile de la pălăriile doamnelor, dar nu atât de tare încât să le deranjeze coafurile. Domnii erau chipeşi şi masculini, iar doamnele, frumoase şi delicate. Priveliştea absolut minunată: pe dealurile verzi dimprejur câteva oi jucăuşe ţopăiau vesele, transformând totul într-un peisaj pastoral mirific. Un om nu putea cere mai mult decât atât.

Sau mai bine spus, *nu ar fi trebuit* să ceară mai mult, pentru că, din păcate, Lady Hasselthorpe uitase să ia vinul. S-ar fi putut spune că, teoretic, lipsa vinului era mai degrabă vina menajerei, dar toată lumea ştia că menajera era o reflexie a stăpânei. O stăpână pricepută se îngrijea să aibă o menajeră competentă, în timp ce una distrată trebuia să se descurce cu o şefă a gospodăriei care uita să pună vinul alături de celelalte provizii.

Emeline oftă. Era uimitor cât de sete i se putea face numai la gândul că nu avea nimic de băut. Lacheul-şef trimisese deja mai mulţi servitori să aducă vin, dar avea să dureze ceva, din moment ce grupul mersese mai mult de o jumătate de oră pentru a găsi acel loc minunat pentru picnic.

Lady Hasselthorpe se învârtea printre invitaţii ei, fluturând din mâini neajutorată. Era o femeie foarte frumoasă, cu un păr blond strălucitor, o frunte lată şi netedă şi o gură delicată, dar din păcate inteligenţa ei nu era pe măsura înfăţişării. Mai demult, la un bal, Emeline petrecuse douăzeci de minute chinuitoare încercând să poarte o conversaţie cu Lady Hasselthorpe, dar descoperise că interlocutoarea ei era incapabilă să menţină un şir logic de gânduri mai mult de câteva clipe.

Şi-ar fi dorit foarte mult ca Melisande să fi fost şi ea acolo, dar din păcate, prietena ei avea să sosească abia a doua zi. Apoi un hohot tare de râs îi atrase atenţia, aşa că îşi mută privirea. Jasper se afla în mijlocul unui grup de gentlemani pe care, după toate aparenţele, îi amuza copios. Prin comparaţie, lordul Hasselthorpe discuta pe un ton grav cu cel mai ilustru invitat al său, ducele de Lister. Amândoi erau membri importanţi ai Parlamentului, iar Emeline bănuia că gazda lor avea ambiţii politice chiar mai mari de atât. Îl văzu pe Lister aruncându-i o privire enervată lui Jasper, însă logodnicul ei nici măcar nu observă. Pe de altă parte, ducele, un bărbat trecut de prima tinereţe, era recunoscut pentru proasta lui dispoziţie.

— Aţi vrea să faceţi o plimbare cu mine? răsună din spatele ei vocea gravă a lui Samuel.

Emeline se răsuci spre el, deloc surprinsă. În mod bizar, ajunsese să-i anticipeze mişcările.

— Credeam că eşti supărat pe mine, domnule Hartley.

În timp ce un altul ar fi fost pus în încurcătură, Samuel îi răspunse deschis:

— Nu atât supărat, cât dezamăgit la gândul că o să vă măritaţi din comoditate şi nu din pasiune.

— Dacă te simţi atât de insultat de alegerea mea, nu înţeleg de ce ţi-ai dori să te mai plimbi cu mine.

Era prima dată când aveau ocazia să discute între patru ochi de la cearta cu Jasper din urmă cu o săptămână şi de la sărutul dezastruos care-i urmase. Acum, logodnicul ei era departe, în mijlocul unui grup de gentlemani, povestind cu însufleţire o istorioară veselă.

— Chiar nu ştiţi? murmură Samuel aplecându-se înspre ea. Sunteţi o lady cu suficientă experienţă ca să-mi înţelegeţi motivele.

— Chiar şi aşa, nu-mi place să mă plimb cu un domn care nu-şi poate controla îndeajuns de bine temperamentul.

Ochii lui îi cercetară pe ai ei. În ciuda zâmbetului pe care-l afişa pentru ceilalţi invitaţi din jurul lor, Emeline îşi

dădu seama că nu era absolut deloc amuzat.

— Nu are rost să porniţi o ceartă. Haideţi să ne plimbăm.

În momentul acela, Lady Hasselthorpe se întoarse în direcţia lor. Dintr-un motiv necunoscut, gazda lor alesese să poarte o crinolină foarte voluminoasă şi nişte fuste lungi, din satin portocaliu şi albastru-deschis, cu totul nepotrivite pentru o plimbare pe pajişte.

— O, Lady Emeline, te rog spune-mi că nu te-am dezamăgit foarte tare! Nu pot să-mi dau seama ce s-a întâmplat cu vinul. La întoarcere va trebui să o concediez de îndată pe doamna Leaping, doar că nu ştiu unde altundeva aş putea găsi o menajeră bună, se tângui gazda frământându-şi mâinile într-un mod graţios, dar absolut inutil. Sunt foarte puţine prin partea locului.

— Găsirea unei slujnice bune este o mare problemă, murmură Emeline.

— Şi uite! Doamna aceea este singură! exclamă Lady Hasselthorpe arătând spre o blondă foarte frumoasă, cu sâni opulenţi, îmbrăcată într-o rochie verde. E *prietena specială* a ducelui. El a insistat să o invităm, dar, desigur, nicio altă doamnă nu vorbeşte cu ea. Şi nu avem nici vin! O, Doamne, ce să mă fac?

— Aţi vrea să ne interesăm noi ce se mai întâmplă cu vinul? o întrebă Samuel foarte serios.

— O, aţi vrea să faceţi asta pentru mine, domnule Hartley, Lady Emeline? V-aş rămâne extrem de recunoscătoare, zise Lady Hasselthorpe. Presupun că mie îmi revine sarcina de a sta de vorbă cu doamna Fitzwilliam. E o adevărată probă de foc, nu-i aşa?

— Desigur, milady, răspunse curtenitor Samuel. Între timp, noi o să ne ocupăm de problema stringentă a vinului. Lady Emeline?

Îi întinse braţul, ştiind că nu avea cum să-l refuze.

Cu un zâmbet, tânăra văduvă acceptă. Era mult prea conştientă de fierbinţeala pe care o emana trupul lui

puternic. Nu putea decât să spere că acea fierbinţeală nu se vedea şi pe chipul ei.

În timp ce coborau dealul, Samuel îşi adaptă paşii mari la ritmul ei, şi în curând îi lăsară în urmă pe ceilalţi invitaţi. Emeline se aşteptase ca el să pornească o conversaţie odată ce reuşise s-o scoată la plimbare, însă nu scotea o vorbă. Oare la ce se gândea? Pe de altă parte, de ce i-ar fi păsat ei? La urma urmei, era o zi minunată. De ce să lase un însoţitor morocănos să-i strice…

— Cine este tânărul acela care stă de vorbă cu Rebecca şi cu celelalte fete? răsună vocea lui Samuel, întrerupându-i şirul gândurilor.

Simţi o mică dezamăgire că primele lui cuvinte fuseseră despre sora lui. Dar asta era o prostie. Oare uitase complet felul pătimaş în care o sărutase cu o săptămână în urmă? Poate că da. Ei bine, atunci avea să uite şi ea.

— Care dintre ei?

— Cel care râde ca un idiot, zise el fluturând din mână nerăbdător.

Emeline zâmbi. Din păcate, era o descriere mult prea bună a tânărului respectiv.

— Domnul Theodore Green. Are un venit anual destul de frumuşel şi o moşie în Oxford.

— Mai ştiţi şi altceva despre el?

Ea ridică din umeri, oarecum nedumerită.

— Păi ce altceva ar mai fi de ştiut? făcu ea nedumerită. Nu cred că joacă jocuri de noroc.

— Acesta este singurul criteriu după care judecaţi un bărbat? După venit?

— Şi după rang, desigur.

— Desigur.

— Este nepotul unui baron. Ar fi o partidă destul de bună pentru Rebecca, dacă poate să treacă peste râsul acela idiot, zise Emeline, dorindu-şi parcă să-l provoace. Sincer, nu cred că putem ţinti mai sus de-atât pentru ea, căci averea dumitale nu-i poate cumpăra intrarea în

societate decât până la un anumit nivel.

— Nu sunteţi atât de superficială pe cât vă prefaceţi a fi, remarcă Sam.

— Nu ştiu la ce te referi.

Emeline privea fix în faţă, străduindu-se să-şi ascundă amuzamentul. În clipa următoare o rafală de vânt îi ridică poalele fustei, aşa că se repezi să şi-o aranjeze la loc.

— Vorbiţi atât de mult despre avere şi rang, de parcă astea ar fi singurele lucruri care contează la un bărbat.

— Păi discutăm despre sora dumitale şi posibilul ei soţ, nu-i aşa? Cum altfel ai vrea să judec un gentleman?

— După caracter, inteligenţă, bunătate şi multe altele, enumeră el rapid. În funcţie de cum îşi îndeplineşte îndatoririle şi cum are grijă de cei care depind de el. Sunt multe lucruri pe care le-aş pune înaintea banilor în evaluarea pretendenţilor Rebeccăi.

Ajunseseră pe culmea unui deal. În faţa lor se întindeau garduri vii şi ziduri de piatră.

— Aşadar, dacă aş găsi pe stradă un cerşetor bun şi inteligent, ai vrea să întocmeşti imediat contractul de căsătorie? îl tachină ea.

— Nu vă prefaceţi că nu înţelegeţi la ce mă refer. Braţul lui era tare ca o stâncă sub degetele ei. Nu vi se potriveşte şi, în plus, ştiţi foarte bine ce am vrut să spun.

— Ştiu? Emeline izbucni în râs. Îmi pare rău, dar în cazul acesta chiar nu mă prea pricep. Aici, în Anglia, ne place să ne căsătorim fiicele şi surorile cu gentlemani care să le poată întreţine corespunzător…

— Chiar şi dacă mirele este un neisprăvit sau un idiot, sau…

— Da! În momentul acela Samuel mergea atât de repede, încât se chinuia să ţină pasul cu el. Ne gândim numai la bani şi la rang, pentru că suntem nişte ticăloşi foarte lacomi. Dacă aş găsi un conte care să aibă douăzeci de mii pe an, m-aş căsători cu el imediat, chiar şi dacă ar fi bolnav ori senil!

Samuel se opri brusc şi o prinse de partea de sus a braţelor. Era palid de furie, iar gura i se strâmbase într-un rânjet dispreţuitor. Emeline ştia că ar fi trebuit să-i fie frică, şi totuşi frica era ultimul lucru la care se gândea.

— Pisică sălbatică! şuieră el, după care o ridică de la pământ ca să-i lipească gura de a lui.

Cuvântul „sărut” nu era o descriere adecvată pentru îmbrăţişarea lor. Gura lui se apăsă pe a ei, obligând-o să deschidă buzele şi să-i accepte limba. Răspunzându-i cu propria furie, Emeline îşi încleştă mâinile pe umerii lui şi-şi înfipse unghiile în materialul redingotei. Dacă ar fi avut acces la pielea lui goală l-ar fi zgâriat fără mustrări de conştiinţă, însemnându-l bucuroasă cu disperarea ei. Gâfâia şi îi venea să ţipe în timp ce gura ei se mişca sub a lui cu atâta violenţă, încât dinţii le scrâşneau. Sărutul lor nu avea în el nimic delicat sau tandru. Era o manifestare a dorinţei şi a mâniei.

Îşi umplu nările cu mirosul lui. Nu era dat nici cu pudră, nici cu pomadă, nici cu parfum. Aroma aceea care o înnebunea era numai şi numai a lui. Şi-ar fi dorit să-i smulgă haina de pe umeri, să-i rupă cămaşa şi lavaliera şi să-şi îngroape nasul în gâtul lui dezgolit. Dorinţa aceea animalică îi distrugea complet stăpânirea de sine, şi în cele din urmă tocmai asta o făcu să se oprească. Lăsă uşor capul pe spate şi văzu că el o observa cu o privire calmă, analitică.

Lua-l-ar naiba! Cum îndrăznea să fie atât de senin?

Probabil că Sam îi observase indignarea, pentru că strânse tare din buze, fără a zâmbi însă.

— O faci anume, îi spuse, renunţând la formulele protocolare.

— Ce?

— Mă scoţi din fire până când nu mai pot suporta şi te sărut.

— Vorbeşti de parcă am plănuit asta. Încercă să se elibereze din strânsoarea mâinilor lui, însă el nu voia să-i

dea drumul.

— Şi nu-i aşa?

— Desigur că nu.

— Ba eu cred că da. Ai impresia că nu-mi poţi accepta atingerea decât dacă îţi este impusă.

— Asta nu-i adevărat!

— Atunci demonstreaz-o, murmură el coborându-şi din nou capul spre al ei. Ascunde-ţi ghearele şi sărută-mă!

Îşi atinse buzele de ale ei într-o mângâiere blândă. Ea icni şi întredeschise gura, iar el profită de ocazie ca să-şi aprofundeze sărutul. Senzual. Dulce. Emeline simţea că s-ar fi putut îneca în el. Dar era şi cu mult mai periculos decât sărutul brutal de mai devreme. Sărutul acesta vorbea despre dorinţă şi *nevoie.* Se cutremură la gândul că bărbatul acela o putea dori atât de mult. Şi că şi ea îl dorea pe el. Ştia că nu ar fi trebuit s-o facă, însă îşi lipi gura şi mai tare de a lui. Toată dorinţa ei fără speranţă vibra între buzele lor ca o şoaptă. Dacă…

Brusc, Sam îşi înălţă capul. Emeline deschise ochii ameţită, încă sub impresia copleşitoare a sărutului, şi văzu că se uita peste umărul ei.

— Lacheii pe care i-a trimis Lady Hasselthorpe după vin sunt pe cale să ni se alăture. Eşti bine?

— Da.

Îi tremurau mâinile, dar le ascunse în pliurile fustei şi adoptă o expresie plictisită. Lacheii urcau într-adevăr dealul, cărând împreună un coş mare, plin cu sticle de vin. Nu păreau foarte interesaţi de ei; putea să spere că nu văzuseră îmbrăţişarea lor explozivă.

— Vrei să mă iei de braţ? îi propuse el.

Emeline acceptă, încercând să-şi potolească tremurul interior. Oare când devenise atât de impulsivă? Nu-i plăcea deloc efectul pe care-l avea Samuel Hartley asupra ei; se transformase într-o creatură nesofisticată, plămădită numai din emoţii şi senzaţii, care se ghemuia la picioarele lui, incapabilă să-şi controleze instinctele. Trebuia să o

regăsească pe Emeline cea de dinainte şi să urmeze cu stricteţe ritualurile societăţii civilizate.

În schimb, când îşi aşează degetele pe braţul lui, simţi că bărbatul îi aruncă o privire triumfătoare, de parcă tocmai i-ar fi confirmat aşteptările.

*

Atingerea lui Lady Emeline venea ca o alinare pentru el, chiar dacă îi era oferită cu reticenţă. Lăsându-se învăluit de mirosul familiar de melisă, Sam închise ochii. Trebuia să-şi recapete stăpânirea de sine înainte ca lacheii să ajungă lângă ei. Fusese soldat, se gândi. Înfruntase indieni sălbatici şi rămăsese ferm pe poziţii. Cu toate acestea, îl treceau toate transpiraţiile de fiecare dată când se afla în apropierea tinerei văduve. Bombănind o înjurătură, îşi zise că povestea asta trebuia să înceteze, căci nu s-ar fi putut ridica niciodată la nivelul lui Lady Emeline.

Mulţumit că luase o hotărâre, li se adresă lacheilor:

— Am fost trimişi să vă căutăm. Pot să vă ajut la căratul coşului?

— Nu, domnule. Vă mulţumim, răspunse lacheul mai bătrân.

Abia mai putea să răsufle de atâta efort, dar nu putea să accepte oferta surprinzătoare a lui Samuel. Era cu totul neobişnuit ca un gentleman să sară în ajutorul servitorilor.

Sam oftă şi, alături de Lady Emeline, porni spre locul de picnic.

— Cei din lumea voastră adoră să împartă oamenii în categorii.

— Poftim?

Sam îi făcu semn spre lacheii care gâfâiau în spatele lor.

— Discută în detaliu despre poziţia fiecăruia în societate şi profită de orice ocazie ca să mai tragă o linie de separare. Voi, englezii, scoateţi în evidenţă până şi cele mai

mici deosebiri dintre oameni.

— Vrei să spui că în Colonii nu există clase sociale diferite? Refuz să cred aşa ceva.

— Există diferenţe, dar îţi dau cuvântul meu de onoare că statutul nu este nici pe departe idolatrizat ca aici. În America, un om poate răzbi prin propriile puteri şi se poate ridica mai sus de rangul cu care s-a născut.

— Cum a făcut de altfel şi prietenul tău, domnul Thornton, zise ea bătându-l uşor pe braţ ca să-şi sublinieze vorbele. Un englez!

— Şi totuşi, Thornton nu a fost invitat la această mică petrecere, nu-i aşa? Observând că tenul ei, deja îmbujorat, căpătase o nuanţă de roz-închis, Sam îşi reprimă zâmbetul. Ştia că detesta să piardă. Continuă pe un ton serios: Poate că a făcut avere, dar e mai mult decât evident că aristocraţii nu-l consideră demn să le ţină companie.

— Ei, haide, domnule Hartley! izbucni ea. Doar ai fost în armată. Nu încerca să-mi spui că acolo nu exista o ierarhie.

— Ba da, fireşte, îi răspunse el cu amărăciune. Şi unii dintre cei mai mari nătărăi erau deasupra mea pe scara ierarhică, ajungând chiar până la gradul de general numai în virtutea obârşiei lor. Va trebui să găseşti un argument mai bun decât acesta dacă vrei să mă convingi că este o idee atât de grozavă ca oamenii să fie separaţi după statutul social.

— Fratele meu a fost un soldat prost? întrebă ea încordată.

Sam se blestemă pentru lipsa de tact pe care o dovedise. Doamne, Dumnezeule! Cum putuse fi atât de insensibil? Era absolut normal ca Lady Emeline să se gândească mai întâi la fratele ei.

— Nu. Căpitanul St. Aubyn a fost unul dintre cei mai buni ofiţeri pe care am avut onoarea să-i cunosc vreodată.

Lady Emeline ţinea capul aplecat şi buzele strânse. Uneori putea fi extrem de vulnerabilă, şi, undeva adânc în

pieptul său, îl durea să o vadă aşa. Era foarte ciudat! Limba ei veninoasă îl făcea să se simtă viu, să-şi dorească să o prindă şi să o sărute până când gemea sub el. Dar atunci când îşi dezvăluia slăbiciunea îi trezea un sentiment de neputinţă. Se ruga din tot sufletul ca Lady Emeline să-şi expună acea vulnerabilitate numai faţă de el, căci nu ar fi putut îndura gândul că un alt bărbat i-ar fi putut vedea latura aceea. Îşi dorea să fie singurul care s-o protejeze.

— Dar Jasper? întrebă ea apoi. Şi el a fost un ofiţer bun? Nu ştiu exact de ce, dar nu prea mi-l pot imagina conducând oameni. Jucând cărţi şi glumind cu ei, da. Nu şi dându-le ordine.

— Atunci poate că nu îl cunoşti foarte bine pe logodnicul dumitale.

— Îl cunosc pe Jasper când era mică, replică ea încruntată.

În clipa aceea se apropiau de locul picnicului. Jasper era în mijlocul unui grup de bărbaţi care râdeau. Dintr-un motiv sau altul îşi scosese haina, ceea ce era foarte nepotrivit. Îmbrăcat numai în cămaşă şi vestă, vorbea tare şi flutura din braţe ca un gânsac. Gustându-i probabil gluma, grupul izbucni într-un alt hohot de râs.

— În bătălie, lordul Vale a fost cel mai curajos om pe care l-am cunoscut vreodată, zise Sam gânditor. Când Lady Emeline se întoarse mirată înspre el, îi explică: L-am văzut căzând de pe un cal împuşcat. L-am văzut ridicându-se plin de sânge şi luptând în continuare, când toţi oamenii din jurul său se prăbuşeau şi mureau. A înfruntat bătălia aceea… a înfruntat moartea, de parcă nu ar fi cunoscut frica. Şi uneori chiar a zâmbit în timp ce se lupta.

Cu sprâncenele împreunate, Lady Emeline se uită din nou la Jasper, care se prostea în faţa prietenilor săi.

— Poate chiar nu a cunoscut frica.

— Numai proştilor nu le este frică într-o bătălie, spuse Sam clătinând din cap. Iar lordul Vale nu este deloc un prost.

— Atunci înseamnă că este un actor desăvârşit.

— Poate…

— Salvatorii noştri! strigă Lady Hasselthorpe zburătăcindu-se să-i întâmpine. O, vă mulţumesc! Mi-aţi salvat picnicul de la dezastru.

Sam zâmbi şi făcu o plecăciune.

— Şi dumneata? murmură Lady Emeline în timp ce gazda lor se agita pe lângă lacheii care aduseseră vinul. Dumneata cum ai înfruntat moartea?

— Pe atât de bine pe cât am putut, răspunse el crispat.

— Cred că în timpul bătăliei ai fost un erou, la fel ca Jasper.

El îşi mută privirea. Nu se putea uita în ochii ei.

— Nu există eroi pe câmpul de luptă, milady, ci doar supravieţuitori.

— Eşti modest…

— Nu. Vorbise prea tare, riscând să atragă atenţia asupra lor, dar nu putea să ia în derâdere tocmai acest subiect. Nu sunt un erou.

— Emmie! strigă lordul Vale făcându-le cu mâna. Veniţi şi mâncaţi nişte plăcintă de porumbel înainte să fie devorată cu totul. Aproape că mi-am riscat viaţa ca să vă păstrez două felii. Mă tem că puiul la grătar a dispărut deja.

Sam încuviinţă din cap spre Vale, dar înainte să pornească într-acolo se aplecă şi îi şopti lui Lady Emeline la ureche:

— Să nu mă consideri niciodată un erou.

Capitolul 10

Şi astfel, toate lucrurile pe care i le promisese bătrânul vrăjitor deveniră realitate. Inimă de Fier trăia într-un castel minunat, iar prinţesa Solace era soţia lui. Purta

haine stacojii şi purpurii şi era înconjurat de servitori care aşteptau să-i îndeplinească fiecare poruncă. Desigur, încă nu putea vorbi, pentru că asta ar fi însemnat să-şi încalce jurământul, dar, odată cu trecerea timpului, Inimă de Fier îşi dădu seama că tăcerea nu era o oprelişte atât de îngrozitoare. La urma urmei, unui soldat i se cerea arareori părerea...

din *Inimă de Fier*

— Încruntătura asta nu ţi se potriveşte deloc, murmură Melisande în dimineaţa următoare.

Emeline încercă să-şi destindă muşchii frunţii, dar grimasa de iritare nu era uşor de înlăturat. La urma urmei, se uita la Samuel.

— Ce bine ar fi fost dacă veneai ieri!

— Draga mea, aş fi venit în grabă dacă aş fi ştiut că te usuci pe picioare de dorul meu, zâmbi Melisande. De aceea eşti aşa de posomorâtă?

Emeline oftă şi îşi luă prietena de braţ.

— Nu. Starea mea de spirit nu are absolut nimic de-a face cu tine. Dimpotrivă, sper să mă poţi ajuta să mă calmez.

Se aflau pe pajiştea vastă din spatele castelului Hasselthorpe. Jumătate dintre invitaţi se adunaseră acolo pentru un concurs de tir, iar restul aleseseră să meargă în oraşul din apropiere ca să vadă ce obiective turistice erau de vizitat acolo. La celălalt capăt al pajiştii, lacheii ridicau nişte ţinte pictate pe pânză în faţa unor căpiţe de fân menite să oprească gloanţele care ricoşau. Gentlemanii care voiau să participe la tragere le prezentau armele lor doamnelor care, desigur, aveau să-i susţină cu entuziasm.

— Arma domnului Hartley este extrem de lungă, remarcă Melisande. Fără îndoială, de aceea te uiţi la el atât de urât.

— De ce trebuie să iasă mereu în evidenţă? murmură Emeline în timp ce-şi netezea absentă fustele cu dungi rozalii şi verzi. E ca şi când ar ţine neapărat să fie altfel decât ceilalţi. Sunt sigură că face asta numai ca să mă enerveze.

— Da, probabil ăsta e primul lucru la care se gândeşte dimineaţa când deschide ochii. „Cum să fac azi ca s-o mai enervez un pic pe Lady Emeline?”

Emeline se încruntă la prietena ei, ai cărei ochi mari şi căprui o priveau nevinovaţi.

— Mă comport ca o neroadă, nu-i aşa?

— E, haide, draga mea, eu n-am zis neroadă!

— Nu, dar nici nu mai era nevoie s-o spui, oftă Emeline. În altă ordine de idei, vreau să-ţi arăt ceva. Este o carte de basme pe care obişnuia să ne-o citească fosta noastră doică. Am găsit-o de curând, dar cred că e scrisă în germană. Ai putea să mi-o traduci tu?

— Pot să încerc, dar nu îţi promit nimic. Ştiu doar puţină germană, şi există multe cuvinte pe care nu le înţeleg. Asta din cauză că am învăţat limba de la mama şi nu dintr-o carte.

Emeline încuviinţă din cap. Mama lui Melisande fusese prusacă şi nu învăţase niciodată engleza cum trebuie, deşi se măritase la vârsta de şaptesprezece ani. Iar prietena ei crescuse vorbind atât germană, cât şi engleză.

Odată ce fu aşezată şi ultima ţintă, lacheul se îndreptă spre grupul de trăgători. Domnii dădeau din cap cu un aer solemn, în mod evident hotărând în ce ordine să tragă.

— Nu ştiu de ce, dar face ca orice gând inteligent să mi se şteargă din minte, zise Emeline, după care îşi dădu seama că iar se uita urât la Samuel.

Spre deosebire de ceilalţi gentlemani, el nu făcea un spectacol din ochirea ţintei. Stătea relaxat, cu greutatea pe un picior şi cu şoldul uşor ieşit în afară, şi-şi ţinea arma de ţeavă, cu patul odihnindu-se pe pământ.

Când privirile li se întâlniră, Samuel înclină din cap scurt, fără să zâmbească. Emeline se grăbi să-şi mute privirea, însă îi vedea cu ochii minţii părul ciufulit de vânt, haina simplă, maro, şi jambierele care-i erau acum atât de familiare. Vestimentaţia aceea nu-l avantaja deloc, scoţându-l în evidenţă printre gentlemanii îmbrăcaţi adecvat pentru o partidă de tir. Ar fi putut fi confundat cu un servitor, se gândi ea. Şi totuşi, trebuia să facă uz de fiecare strop de voinţă ca să nu se uite la el.

— M-a sărutat ieri, spuse ea dintr-odată, în timp ce frământa panglica de dantelă pe care o purta la gât.

Melisande încremeni.

— Domnul Hartley?

— Da.

Simţea că el o privea, chiar dacă nu se mai uitase deloc în direcţia lui.

— Şi l-ai sărutat şi tu înapoi? o întrebă prietena ei, de parcă s-ar fi interesat la un vânzător de preţul unei panglici.

— Doamne! gemu Emeline.

— Voi presupune că asta înseamnă că da, murmură Melisande. Este un bărbat chipeş, într-un fel necizelat şi primitiv, dar nu aş fi crezut că eşti atrasă de el.

— Păi nu sunt!

Minţea. Era ca şi când ar fi suferit de o febră teribilă. Roşea până în vârful urechilor ori de câte ori Samuel se afla în preajma ei şi, mai grav, nu părea capabilă să-şi controleze nici corpul, nici emoţiile. Nu se mai simţise niciodată atât de bine, nici măcar cu Danny. Gândul acesta o făcu să-şi muşte buza. Fiul ei era atât de tânăr şi de vesel, iar ea fusese tânără şi veselă odată cu el. I se părea nedrept că în clipa aceea avea sentimente mai puternice pentru un alt bărbat – un bărbat care nici măcar nu era soţul ei.

— Atunci, fără îndoială o să-l eviţi pe viitor, zise Melisande aruncându-i o privire sceptică.

Emeline întoarse capul pentru a-l scoate pe Samuel

din raza ei vizuală. În schimb, se uita la un iaz ornamental, amplasat în spatele ţintelor. Părea să fie plin de stuf. Lady Hasselthorpe ar fi trebuit să aibă grijă să cureţe iazul înainte de a invita atât de mulţi oameni la ea acasă. O văzu apoi pe doamna Fitzwilliam stând singură la marginea apei. Biata femeie!

— Nu ştiu ce o să fac.

— O doamnă înţeleaptă ar căuta să petreacă mai mult timp în compania logodnicului ei, desigur, murmură Melisande.

Bineînţeles că şi Jasper făcea parte din grupul trăgătorilor. Adora orice activitate care implica un efort fizic. Dar spre deosebire de Samuel, el se mişca tot timpul – ba se ghemuia la pământ dintr-un motiv sau altul, ba îi ajuta pe lachei să îndrepte ţintele. Pentru o clipă, Emeline îşi aminti ce-i spusese Samuel despre Jasper: că se luptase de parcă nu ar fi cunoscut frica. I se părea că imaginea aceea nu se potrivea deloc cu bărbatul pe care-l cunoştea ea. Dar, pe de altă parte, poate că o femeie nu ajungea niciodată să-i cunoască cu adevărat pe bărbaţii din viaţa ei.

— Ştii şi tu foarte bine că treaba asta nu are nimic de-a face cu Jasper.

— Dar ai o înţelegere cu el, îi aminti prietena sa pe un ton neutru.

— O înţelegere, da. Şi exact asta este. Jasper nu este deloc implicat emoţional.

— Nu? Cu buzele strânse, Melisande se uită la vârfurile pantofilor săi. Eu cred că ţine destul de mult la tine.

— Mă vede ca pe o soră.

— Asta poate reprezenta fundamentul unei uniuni pline de iubire şi…

— Are alte femei.

Cum Melisande nu mai spuse nimic, Emeline se întrebă în sinea ei dacă o şocase. Era de aşteptat ca un aristocrat să aibă aventuri – atât înainte de căsătorie, cât şi

după dar chestiunea nu trebuia discutată cu voce tare.

— Asta nu te-a deranjat deloc înainte, zise Melisande. Hai mai bine să ne uităm cum trag la ţintă.

— Nu mă deranjează nici sentimentele pe care le are Jasper pentru mine, continuă Emeline pe când se îndreptau agale spre locul concursului. De fapt, cred că e spre binele căsniciei ca un bărbat să simtă o consideraţie tandră pentru soţia lui. Mi se pare mult mai bună decât o pasiune disperată.

Melisande îi aruncă o privire tăioasă, dar nu făcu niciun comentariu. Se apropiaseră deja destul de mult de grupul de trăgători. Ducele de Lister făcu un pas în faţă şi îşi pregăti arma cu gesturi teatrale. Neîndoielnic, primise dreptul de a trage primul datorită rangului său.

— Ce om nesuferit, murmură Melisande.

— Ducele?

— Da. Îşi târăşte amanta după el de parcă ar fi un câine în lesă.

— Pe ea nu pare s-o deranjeze.

Doamna Fitzwilliam îşi umbrise ochii cu palma ca să-l poată privi pe duce trăgând la ţintă, iar părul ei blond strălucea ca aurul în lumina soarelui. Părea complet relaxată.

— Păi nu prea poate să arate vreo nemulţumire dacă vrea să-şi păstreze poziţia, nu? pufni Melisande. Chiar şi aşa, trebuie să fie îngrozitor. Niciuna dintre doamne nu vrea să-i adreseze cuvântul, pe când el este privit ca un gentleman perfect respectabil.

În acel moment, ducele ridică arma la umăr. Melisande îşi acoperi urechile cu mâinile şi se strâmbă când sunetul împuşcăturii reverberă din zidurile castelului Hasselthorpe.

— De ce trebuie să fie armele atât de zgomotoase?

— Pentru ca noi, doamnele, să fim impresionate pe măsură, bănuiesc, zise Emeline absentă.

Un lacheu se îndreptă spre ţintă şi făcu un cerculeţ

negru în jurul găurii lăsate de glonţ, pentru ca toată lumea să poată vedea unde nimerise. Era spre marginea ţintei, spre nemulţumirea ducelui, însă doamnele aplaudară cu entuziasm. Doamna Fitzwilliam porni spre protectorul ei, parcă pentru a-l felicita, dar el, fără s-o bage în seamă, se duse să vorbească cu lordul Hasselthorpe. Emeline o privi pe femeie oprindu-se nesigură, zâmbind pe jumătate şi îndreptându-se înapoi spre malul iazului. Melisande avea dreptate, rolul de amantă nu era deloc unul uşor.

— Domnii arată foarte viguroşi cu arma în mână! exclamă Lady Hasselthorpe fluturând din mână spre ele.

În ziua aceea gazda lor purta o rochie cu buline roz şi o mulţime de panglici roz şi verzi peste o crinolină imensă, iar într-o mână ţinea un toiag alb. După toate aparenţele, voise să se deghizeze în păstoriţă, chiar dacă Emeline se îndoia sincer că existau prea multe păstoriţe care să poarte crinolină în timp ce se îngrijeau de oi.

— Îmi place la nebunie să-i privesc pe domni demonstrându-şi dibăcia, continuă Lady Hasselthorpe, însă fu întreruptă de o nouă împuşcătură zgomotoasă.

Melisande se sperie de sunet şi tresări.

— Minunat, gemu ea străduindu-se să zâmbească.

— O, iată că urmează domnul Hartley cu arma lui ciudată, zise Lady Hasselthorpe mijind ochii în direcţia standului de tir. Miopia ei ajunsese deja notorie, însă refuza cu desăvârşire să poarte ochelari. Credeţi că o tragă bine, având o ţeavă atât de lungă? O, vai! Poate o să o explodeze! Asta ar fi extrem de interesant!

— Da, într-adevăr, mormăi Emeline.

Samuel de duse la linia de demarcaţie şi, preţ de o clipă, rămase nemişcat, uitându-se la ţintă. Apoi, cu mişcări atât de rapide încât abia dacă puteau fi observate cu ochiul liber, ridică puşca pe umăr, ochi şi trase.

În public se instală imediat o tăcere uimită. Lacheul se îndrepta spre ţintă cu pensula. Samuel se îndepărtase deja, în timp ce toţi ceilalţi aşteptau cu sufletul la gură să vadă

unde nimerise glonţul. Lacheul pictă solemn un cerc negru chiar în mijlocul ţintei.

— O, Doamne, a nimerit fix în centru, murmură cineva.

Doamnele aplaudară şi toţi domnii se înghesuiră imediat în jurul lui Samuel, ca să-i examineze puşca.

— Dumnezeule, urăsc sunetul armelor de foc! oftă Melisande dezlipindu-şi palmele de pe urechi.

— Ar fi trebuit să-ţi aduci nişte dopuri din bumbac, zise Emeline absentă.

Samuel nici măcar nu clipise. Nici când ridicase arma la umăr, nici din cauza bubuiturii şi a fumului de cremene care se ridicase deasupra lui. Ceilalţi domni mânuiau cu uşurinţă o armă de foc şi probabil mergeau destul de des la vânătoare sau exersau trasul la ţintă în timpul excursiilor la ţară, dar niciunul dintre ei nu demonstrase acea naturaleţe absolută de care dăduse dovadă Samuel. Nu îi era deloc greu să-şi imagineze că ştia cum să mânuiască arma aceea şi pe întuneric, în timp ce fugea sau când era atacat. Şi probabil chiar le făcuse pe toate.

— Da, murmură Melisande, cu siguranţă aş fi arătat mult mai bine dacă din urechi mi-ar fi ieşit nişte căiţi. M-ar fi făcut să semăn perfect cu un iepure.

Emeline râse când şi-o imagină pe prietena ei având urechi de iepure. Chiar atunci însă, Samuel se uită la ea, ca şi când ar fi putut să-i audă râsetul. I se tăie respiraţia când ochii lui îi întâlniră pe ai ei. Chiar şi de la distanţa aceea putea să vadă intensitatea cutremurătoare care se ascundea în privirea lui întunecată. Samuel se întoarse apoi, când lordul Hasselthorpe îi spuse ceva. Emeline putea simţi cum tot sângele îi pulsa în tâmple.

— Ce o să mă fac? şopti ea.

*

— A naibii de bună lovitura, murmură Vale din spatele

lui Sam.

— Mersi, răspunse el, în timp ce gazda lor se pregătea să tragă.

Hasselthorpe ţinea picioarele prea apropiate şi era în pericol să cadă sau cel puţin să se dezechilibreze în timp ce apăsa pe trăgaci.

— Dar pe de altă parte, ai fost mereu un ţintaş bun, continuă Vale. Mai ţii minte când ai împuşcat cinci veveriţe pentru cină?

— Nu că ar fi ajutat la ceva, zâmbi Sam ridicând din umeri. Tot n-au fost suficiente pentru a umple oala de tocană. Erau prea pricăjite.

Era foarte conştient că Lady Emeline se afla la câţiva metri distanţă şi îi şoptea ceva prietenei sale. Oare despre ce discutau cele două doamne? Sau, pur şi simplu, era o stratagemă ca să-i evite privirea?

— Pricăjite sau nu, ne-au dat ocazia să mâncăm nişte carne proaspătă. Pe legea mea, cred că Hasselthorpe o să cadă, nu-i aşa?

— S-ar putea.

Priviră amândoi în tăcere în timp ce gazda lor închise un ochi, luă ţinta în cătare, apăsă pe trăgaci şi apoi inevitabil, se dezechilibră din cauza reculului puternic al armei. Glonţul trecu pe lângă ţintă şi o ratăcu totul. Prietena lui Lady Emeline îşi acoperi urechile şi se strâmbă.

— Cel puţin nu a căzut, remarcă Vale, părând un pic dezamăgit.

Sam se întoarse spre el.

— Ai apucat să-l întrebi de caporalul Craddock?

— Am adresa pe care ne-a dat-o Thornton şi am aflat şi unde este Honey Lane, spuse vicontele legănându-se pe călcâie. Acolo e casa lui Craddock.

— Foarte bine. Atunci nu ar trebui să ne fie greu să o găsim mâine.

— Chiar deloc. Din câte îmi amintesc eu, Craddock era o fire raţională. Dacă ne poate ajuta cineva în treaba asta,

sunt sigur că el este acela.

Sam încuviinţă din cap. Spera al naibii de mult ca Vale să aibă dreptate şi Craddock să-i poată ajuta.

Deja rămăseseră foarte puţini supravieţuitori cu care să discute.

*

În seara aceea, Emeline îşi netezi meticulos fusta corai peste crinolină, după care îşi făcu o intrare graţioasă în sala de bal a castelului Hasselthorpe. După spusele gazdei, încăperea aceea imensă fusese redecorată recent şi, aparent, proprietarii nu se dăduseră în lături de la nicio cheltuială. Pereţii erau zugrăviţi într-un roz pal, şi nenumărate ghirlande aurii de viţă-de-vie împodobeau tavanul, stâlpii de susţinere, ferestrele, uşile şi tot ce altceva le mai trecuse prin minte arhitecţilor. Din loc în loc existau medalioane cu rame din frunze aurite, în stil baroc, înfăţişând scene pastorale cu nimfe şi satiri. Întregul salon semăna cu o floare zaharisită, adică era copleşitor de dulceag.

Totuşi, pe Emeline o preocupa mai mult Samuel decât balul grandios dat de soţii Hasselthorpe. Nu-l mai văzuse de la întrecerea de tir din după-amiaza aceea. Oare avea să participe la serată, ţinând seama de reacţia pe care o avusese la balul contelui Westerton? Ştia că era o prostie din partea ei să-şi facă atâtea griji pentru o chestiune care n-o privea, dar nu se putea abţine să nu spere că Samuel hotărâse să-şi petreacă seara în camera lui. Ar fi fost îngrozitor dacă ar fi suferit o nouă criză.

— Lady Emeline!

O voce subţire ciripi în apropierea ei. Când se întoarse, Emeline nu fu deloc surprinsă să o vadă pe Lady Hasselthorpe, care purta o rochie din mătăsuri roz, aurii şi verde-deschis, cu o croială extravagantă şi o crinolină atât de amplă, încât probabil o obliga să se strecoare pe lateral

ca să-şi facă drum printre invitaţi. Nuanţa roz a fustelor sale se potrivea perfect cu aceea de pe pereţii sălii de bal.

— Lady Emeline! O, mă bucur atât de mult să te văd! îi strigă Lady Hasselthorpe, de parcă nu o mai văzuse de câţiva ani. Ce părere ai despre păuni?

Emeline clipi mirată.

— Mi se par nişte păsări foarte frumoase.

— Da, dar sculptaţi din zahăr? În superbii ochi albaştri ai lui Lady Hasselthorpe se citea o îngrijorare sinceră. Vreau să spun… zahărul este în întregime alb, nu-i aşa? În timp ce păunii sub exact opusul. Se poate spune orice despre ei, numai că sunt albi, nu. Cred că tocmai multitudinea de culori a penajului lor îi face să fie atât de frumoşi. Prin urmare, un păun de zahăr nu e acelaşi lucru cu un păun adevărat, nu?

— Nu, zise Emeline bătând-o uşor pe braţ. Dar sunt sigură că şi păunii de zahăr vor fi la fel de minunaţi precum cei reali.

— Mmm. Lady Hasselthorpe nu părea prea convinsă, dar privirea ei se mutase deja spre un grup de doamne din spatele lui Emeline.

— L-ai văzut cumva pe domnul Hartley? o întrebă aceasta înainte să apuce să se îndepărteze.

— Da. Sora lui este foarte frumoasă şi o dansatoare foarte bună. Eu cred că asta ajută întotdeauna, nu eşti de aceeaşi părere? Apoi Lady Hasselthorpe se aplecă spre o invitată şi, spre uimirea acesteia, începu să-i povestească dezlânat despre supa de ţestoasă din meniu.

Emeline oftă frustrată. O zărise pe Rebecca mişcându-se graţios în ritmul muzicii, dar unde era Samuel? Ocoli şirul de dansatori, cu intenţia de a merge în colţul opus al sălii. Trecu pe lângă Jasper, care îi şoptea ceva la ureche unei fete, făcând-o să se îmbujoreze, dar apoi drumul îi fu blocat de un grup de gentlemani în vârstă, care pălăvrăgeau cu spatele la ea.

— M-am uitat pe cartea de basme pe care mi-ai lăsat-

o în cameră, zise Melisande din spatele ei.

Emeline se întoarse. Prietena ei purta o rochie într-o nuanţă de gri-maroniu care o făcea să arate că o baborniţă prăfuită. Ridică din sprâncene, dar hotărî să nu-i comenteze opţiunile vestimentare. Mai avuseseră discuţia aceea şi în trecut, însă toate eforturile ei fuseseră zadarnice.

— Şi poţi s-o traduci?

— Cred că da. Melisande îşi deschise evantaiul şi-l flutură uşor. Nu m-am uitat decât peste o pagină sau două, dar am reuşit să descifrez mai multe cuvinte.

— O, bun.

Probabil că Melisande îi ghicise preocupările, căci îi aruncă o privire atentă.

— L-ai văzut?

Nu era nevoie să mai explice la cine se referea, se gândi abătută Emeline.

— Nu.

— Parcă l-am văzut ieşind pe terasă.

Uşile de sticlă fuseseră lăsate deschise, anume pentru a permite intrarea brizei răcoroase.

— Mulţumesc.

— Ai grijă, îi spuse Melisande închizându-şi evantaiul cu un pocnet.

— O să am, promise Emeline.

Odată ajunsă pe terasă, simţi cum o năpădea dezamăgirea. Erau câteva cupluri care se plimbau de colo, colo, însă nu văzu nicăieri silueta distinctivă a lui Samuel. Privea în jur abătută când îi simţi prezenţa în apropierea ei.

— Arăţi minunat în seara asta. Respiraţia lui îi mângâie umărul gol şi îi înfioră pielea.

— Mulţumesc, murmură ea.

Încercă să-i vadă chipul, dar el îi luase deja mâna şi i-o aşezase în scobitura cotului său.

— Ne plimbăm?

Era o întrebare retorică, dar Emeline încuviinţă din cap oricum. Aerul rece al serii era o bucurie după căldura

din sala de bal. Pălăvrăgelile invitaţilor se stinseră undeva în spatele lor când ajunseră pe aleea cu pietriş. De crengile pomilor fructiferi erau atârnate felinare care străluceau precum nişte licurici în amurgul tomnatic.

Emeline se cutremură, moment în care mâna lui se strânse pe a ei.

— Putem să intrăm, dacă ţi-e frig.

— Nu, sunt bine. Tu eşti?

— Mai mult sau mai puţin, mormăi el. Probabil mă crezi un idiot.

— Nu.

Câteva clipe nu se mai auziră decât paşii lor pe pietriş. Emeline se gândise că Samuel ar fi putut încerca să o atragă în zona întunecată a grădinii, dar el înainta neabătut pe cărarea aceea respectabilă şi luminată.

— Ţi-e dor de Daniel?

În primul moment îl înţelese greşit, crezând că se referea la răposatul ei soţ, dar îşi dădu seama repede că era vorba de băiat.

— Da. Îmi tot fac griji că s-ar putea să aibă coşmaruri. Uneori îl chinuie… La fel ca pe tatăl său.

Îl simţi apoi privind-o.

— Cum era tatăl său?

— Era foarte tânăr, spuse ea cu ochii în pământ. Extrem de tânăr. Probabil crezi că bat câmpii, dar e adevărat. La momentul respectiv nu mi-am dat seama de asta, pentru că eram şi eu foarte tânără. Era doar un băiat când ne-am căsătorit.

— Dar l-ai iubit, zise el încet.

— Da, şopti ea. L-am iubit cu disperare.

Era o uşurare să aibă ocazia de a recunoaşte cât de mult îl iubise pe Danny. Şi cât de mult o dărâmase moartea lui.

— Şi el te-a iubit pe tine?

— O, da. Nici măcar nu trebuia să se gândească prea mult înainte de a-i răspunde. Spunea că s-a îndrăgostit de

mine la prima vedere. Ne-am cunoscut la un bal, exact ca acesta. *Tante* Cristelle ne-a făcut prezentările. Era prietenă cu mama lui Danny.

Samuel încuviinţă din cap, dar nu zise nimic.

— Şi apoi mi-a trimis flori şi m-a scos la plimbare… şi a făcut tot ce era de aşteptat. Cred că familiile noastre au fost surprinse când ne-am anunţat logodna. Aproape uitaseră că nu eram deja logodiţi.

Fuseseră nişte zile minunate, dar pe care în clipa aceea şi le amintea doar ca prin ceaţă. Oare chiar fusese vreodată atât de tânără?

— A fost un soţ bun?

— Da, răspunse ea zâmbind. Uneori mai bea şi mai juca jocuri de noroc, dar toţi bărbaţii fac asta. În plus, obişnuia să-mi cumpere cadouri şi să-mi facă cele mai frumoase complimente.

— Sună ca o căsătorie ideală, remarcă el.

— Chiar a fost.

Se întrebă dacă nu cumva era gelos, însă chiar în acel moment Samuel se opri şi se întoarse cu faţa spre ea, iar Emeline văzu că nu exista nicio urmă de gelozie în ochii lui.

— Atunci de ce, după o primă căsnicie ideală şi înfăptuită din iubire, ţi-ai dori o a doua lipsită de dragoste?

Emeline icni. Se simţea de parcă tocmai primise un pumn în stomac. Ridică involuntar mâna, ori ca să se apere, ori ca să-l plesnească, însă el o prinse de încheietură şi i-o trase uşor, lăsând-o fără apărare.

— De ce, Emeline?

— Asta nu este treaba ta, spuse ea, incapabilă să-şi stăpânească tremurul vocii.

— Ba cred că este, milady.

— O să fim văzuţi, şuieră ea. În clipa aceea aleea era pustie, cu excepţia lor, dar ştia că nu avea să rămână astfel pentru mult timp. Dă-mi drumul.

— M-ai minţit! Ignorându-i rugăminţile, îşi apropie de ea ochii cercetători. L-ai iubit.

— Da! L-am iubit, iar el m-a părăsit, ducându-se pe lumea cealaltă. I se întretăie respiraţia când rosti acele cuvinte trădătoare. M-a lăsat singură.

Samuel o privea de parcă i-ar fi putut citi gândurile. De parcă ar fi văzut tot ce ascundea în sufletul ei.

— Emeline…

— Nu!

Se smulse de lângă el şi fugi. Alerga disperată pe alee, de parcă o hoardă de demoni s-ar fi aflat pe urmele ei.

*

Cerul era înnorat în dimineaţa următoare, când Sam şi lordul Vale plecară de la castel. Sam, care tremura de frig pe calul său închiriat, spera să nu-i prindă ploaia. Nu apucase să stea de vorbă cu Emeline, pentru că ea se asigurase să fie mereu în compania cuiva ori de câte ori îl zărise. Îl deranja refuzul ei de a purta o discuţie intimă. Înţelesese foarte bine că atinsese un punct sensibil în seara precedentă, când o forţase să recunoască dragostea pe care i-o purtase primului ei soţ. De fapt, Sam avea sentimentul că Emeline era capabilă să simtă o iubire profundă şi mistuitoare.

Şi poate că asta era problema. De câte ori putea să ofere acel gen de iubire şi să o piardă fără să resimtă în cele din urmă şi efectele secundare? Şi-o imagina ca pe un foc care se domolea, arzând mocnit şi economisindu-şi jăraticul, pentru a nu se stinge cu totul. Ştia că numai un bărbat foarte hotărât ar fi putut stârni din nou văpaia din sufletul ei.

Calul scutură din cap, smucind hăţurile, iar asta îl trezi din visare. El şi Vale călăreau spre Dryer’s Green, orăşelul din apropiere unde locuia caporalul Craddock. Vale fusese neobişnuit de tăcut la plecare, dar, când ajunseră la poarta masivă a domeniului Hasselthorpe, spuse:

— Ieri, la concurs, m-ai impresionat. Cred că de

fiecare dată ai nimerit în centrul ţintei.

— Mulţumesc, zise Sam, uimit de compliment. Am observat că tu nu ai tras.

Un muşchi zvâcni în maxilarul lui Vale.

— Mi-au ajuns armele şi împuşcăturile din război.

Sam încuviinţă din cap. Înţelegea asta foarte bine. Indiferent dacă fuseseră simpli soldaţi sau ofiţeri, în acel război, cu toţii avuseseră parte de experienţe pe care şi-ar fi dorit să nu le mai retrăiască niciodată.

— Probabil mă crezi laş, murmură vicontele.

— Nici pe departe.

— Eşti amabil să spui asta. În momentul acela calul lui se sperie de un morman de frunze, aşa că fu nevoit să tragă hăţurile. După aceea continuă: Este ciudat. Nu mă deranjează să aud sunetul de împuşcături sau să simt fumul de cremene, dar nu suport să ţin efectiv o armă în mână. Greutatea ei şi senzaţia pe care mi-o dă... într-un fel mă transportă înapoi în timp, şi războiul devine iarăşi real. Mult prea real.

Sam nu răspunse. La urma urmei, cum ar fi putut răspunde unei asemenea afirmaţii? Uneori, şi pentru el războiul era ceva mult prea real. Poate că, de fapt, supravieţuia mai departe în inimile tuturor soldaţilor care se întorseseră acasă, indiferent dacă fuseseră răniţi sau scăpaseră aparent nevătămaţi.

Drumul era mărginit pe de-o parte de un gard vechi, iar pe cealaltă de un zid dărăpănat, dincolo de care se întindeau câmpuri aurii şi verzi. Văzu în depărtare nişte oameni ieşiţi la cosit. Femeile aveau fustele suflecate deasupra genunchilor, iar bărbaţii purtau salopete.

— Ştiai că şi Hasselthorpe a fost în război?

— Serios? se miră Sam, gândindu-se că lordul Hasselthorpe nu avea deloc aerul sau ţinuta specifice foştilor militari.

— A fost aghiotantul unui general, zise Vale. Nu mai ţin minte al căruia.

— A fost la Québec?

— Nu. Nu ştiu dacă a participat la vreo bătălie. În orice caz, nu cred că a stat prea mult timp în armată înainte de a-şi lua în primire moştenirea.

Sam aprobă printr-un gest. Mulţi aristocraţi căutau să-şi găsească posturi călduţe în armata Maiestăţii Sale, iar aptitudinile lor pentru viaţa cazonă nu contau deloc în alegerea carierei.

Peste câteva minute ajunseră la Dryer’s Green. Era un orăşel mic, dar plin de viaţă – genul acela în care se ţinea săptămânal un târg îmbelşugat. Trecură pe lângă fierărie şi pe lângă magazinul cizmarului, după care zăriră un han.

— Mi s-a spus că Honey Lane este pe aici, zise Vale.

Pe drumeagul cu pricina nu era decât o singură căsuţă, una mică şi dărăpănată, cu un acoperiş din stuf înnegrit de vreme. Sam se uită întrebător la viconte, dar acesta ridică din umeri. Descălecară şi îşi legară caii de nişte crengi joase din apropierea zidului care împrejmuia căsuţa, apoi Vale deschise zăvorul portiţei din lemn şi înaintară pe aleea pietruită. Probabil că locul acela fusese frumos cândva. Exista o grădină, chiar dacă acum plantele erau uscate, iar casa în sine părea destul de bine proporţionată, deşi nu mai cunoscuse de mult o renovare. În mod evident, Craddock trecea printr-o perioadă dificilă sau poate că nu mai era în stare să se îngrijească de gospodărie.

Sam ciocăni la uşa joasă, însă nu veni nimeni să le deschidă. Aşteptă o clipă, după care mai bătu o dată, ceva mai tare.

— Poate că nu-i acasă, opină Vale.

— Ai reuşit cumva să afli unde lucrează?

— Nu, am…

Scârţâitul uşii îl întrerupse. Prin deschizătura cât o palmă zăriră silueta unei femei de vârstă mijlocie. Avea pe cap o bonetă albă, dar în afară de asta era complet îmbrăcată în negru. Peste hainele simple de zi purta un şal

lat, care îi acoperea pieptul şi era înnodat la talie.

— Da?

— Scuzaţi-ne de deranj, doamnă, zise Sam. Dar îl căutăm pe domnul Craddock. Ni s-a spus că locuieşte aici.

Femeia scoase un oftat plin de amărăciune.

— E adevărat că a locuit aici, dar nu mai locuieşte. E mort. S-a spânzurat acum o lună.

Capitolul 11

Trecură şase ani de fericire netulburată – ce om nu ar fi fost fericit să fie bogat şi însurat cu o femeie care-l iubea? Iar în al şaselea an Inimă de Fier cunoscu cel mai fericit moment din viaţă, atunci când prinţesa descoperi că rămăsese grea. Şi ce mai veselie puse atunci stăpânire pe Oraşul Strălucitor! În noaptea în care prinţesa născu un fiu, oamenii dansară pe străzi, şi regele le dărui tuturor monede de aur. Acel bebeluş micuţ era moştenitorul tronului şi într-o zi avea să poarte pe cap coroana regală. În noaptea aceea, Inimă de Fier le zâmbi fiului şi soţiei lui. Ştia şi se bucura că în scurt timp avea să poată rosti numele amândurora, fiindcă mai rămâneau trei zile până la sfârşitul perioadei de şapte ani de tăcere...

din *Inimă de Fier*

— Caperele, zise Lady Hasselthorpe.

Emeline luă o înghiţitură din friptura de gâscă şi se uită la gazda sa.

— Da?

— Vreau să spun... Lady Hasselthorpe privi la invitaţii aşezaţi în jurul mesei aranjate impecabil. Cu toţii se opriseră din mâncat şi aşteptau să audă continuarea. De

unde apar de fapt?

— De la bucătar! Ha! exclamă un tânăr domn, dar nimeni nu îl băgă în seamă, cu excepţia domnişoarei de lângă el, care chicoti admirativ.

Lordul Boodle, un domn în vârstă, al cărui chip palid şi subţire era pe jumătate ascuns de peruca lungă şi cam încâlcită, îşi drese glasul.

— Cred că sunt muguri.

— Într-adevăr? Minunaţii ochi albaştri ai lui Lady Hasselthorpe se făcură mari de uimire. Dar asta este destul de ciudat. Mă gândeam că sunt mai degrabă înrudite cu mazărea, doar că mai acre… Dacă înţelegi la ce mă refer.

— Da, da, aşa este, draga mea, mormăi lordul Hasselthorpe din celălalt capăt al mesei. Oamenii se întrebau uneori cum ajunsese el, un gentleman slab, morocănos şi fără niciun dram de umor, să se însoare cu frumoasa Lady Hasselthorpe. Îşi drese glasul şi adăugă: După cum spuneam…

— O mazăre foarte, *foarte* acră, îl întrerupse din nou Lady Hasselthorpe. Se uită încruntată la băltoaca de sos care înconjura felia de friptură de pe farfurie. Prin sosul acela înotau câteva capere. De fapt, nu sunt sigură dacă îmi plac… sunt mici şi acre. Stau ascunse într-un sos simplu şi bun, iar atunci când muşc dintr-una tresar surprinsă de fiecare dată. Nu ţi se întâmplă şi dumitale? îl întrebă pe ducele de Lister, care stătea chiar în dreapta ei.

Ducele era cunoscut în Parlament pentru abilităţile sale oratorice, însă în clipa aceea părea să fi rămas fără cuvinte.

— Păi…

Emeline se hotărî atunci să salveze conversaţia.

— Să-l rugăm pe lacheu să-ţi ia farfuria?

— O, nu, nu-i nevoie! exclamă surâzătoare Lady Hasselthorpe. Rochia din seara aceea avea aceeaşi nuanţă cu ochii ei albaştri. În plus, o accesorizase perfect cu un şirag de perle, care-i scotea în evidenţă gâtul lung şi

subţire. Va trebui doar să fiu mai atentă la capere, nu-i aşa? zise ea luând o înghiţitură din friptură.

— Ce femeie curajoasă! murmură ducele.

Stăpâna casei îi adresă un zâmbet radios.

— Chiar sunt, nu-i aşa? Cu siguranţă mai curajoasă decât lordul Vale şi domnul Hartley. Ei nici măcar nu s-au întors din oraş în timp util pentru cină. Dacă nu cumva… se ascund în camerele lor? încheie ea privind-o întrebător pe Emeline.

În legătură cu asta îşi făcea griji şi Emeline. Unde s-ar fi putut duce Samuel şi Jasper? Plecaseră imediat după prânz, iar orăşelul nu era departe.

Cu un aer degajat, îi răspunse gazdei:

— Probabil că s-au oprit la taverna din sat sau ceva de genul acesta. Ştii şi dumneata cum sunt gentlemanii…

Lady Hasselthorpe făcu ochii mari, de parcă n-ar fi fost prea sigură că ştia cum sunt gentlemanii.

— De fapt… Lister îşi drese glasul, apoi adăugă: Cred că lordul Vale este în seră.

Lady Hasselthorpe făcu din nou ochii mari.

— Dar ce ar putea face acolo? Nu ştie că cina nu se serveşte în seră?

— Cred că este puţin… ăăă… Ducele se bâlbâi şi se înroşi imediat la faţă… *indispus.*

— Prostii! pufni gazda lor fără menajamente. Nu ai de ce să stai în seră dacă eşti indispus. Cu siguranţă ar fi ales biblioteca dacă era într-adevăr aşa.

Ducele ridică uimit din sprâncenele-i stufoase, dar Emeline abia dacă-i observă reacţia. Ce căuta Jasper în seră? *Indispus?* Ar fi trebuit să se fi întors de ceva timp ca să apuce să se îmbete. Dar, mai important de atât, unde era Samuel?

— L-aţi văzut cumva pe domnul Hartley? îl întrebă pe duce, întrerupându-i explicaţia sa întortocheată despre motivul pentru care un domn ar fi ales să fie indispus în seră.

— Nu, doamnă, îmi pare rău.

— Ei bine, atunci vor rata amândoi cina, conchise veselă Lady Hasselthorpe. Şi se vor duce la culcare nemâncaţi.

Emeline făcu eforturi să zâmbească la acea glumă nesărată. Cina mai dură o oră, şi pentru nimic în lume nu ar fi putut să spună în ce fel participase la conversaţie. După ultimul fel, compus din brânzeturi şi pere, zăbovi atât cât mai era nevoie pentru a nu fi considerată nepoliticoasă, după care se grăbi în direcţia serei. Când ajunse la o uşă mare, din sticlă şi lemn, menită să ţină căldura şi umezeala în interior, o deschise cu sufletul la gură.

— Jasper?

Nu se auzea nimic altceva decât un susur de apă. Se încruntă exasperată şi închise uşa în urma ei.

— Jasper?

Auzi un zăngănit un pic mai în faţă, urmat de o voce masculină care înjura. Fără îndoială era Jasper. Sera avea o formă alungită, cu pereţii şi tavanul din sticlă. Din loc în loc erau aşezate câteva ghivece cu flori, dar cam la atât păreau să se reducă eforturile lui Lady Hasselthorpe în materie de botanică, restul spaţiului fiind ocupat până la refuz de obiecte ornamentale.

Emeline îşi adună fustele şi continuă pe culoarul de marmură. Când ajunse în capăt, dădu ocol unei statui din piatră care o înfăţişa pe Venus şi-l găsi pe Jasper lenevind pe o bancă. În spatele său se afla o alveolă având în centru o fântână bogat împodobită.

— Aici erai, zise ea.

— Aici eram?

Cu ochii închişi, Jasper stătea într-o rână, iar părul şi hainele lui aveau un aspect dezordonat. Emeline nu-şi putea da seama cum de nu căzuse încă de pe bancă. Îşi aşeză mâna pe umărul lui şi îl scutură zdravăn.

— Unde este Samuel?

— Încetează! Mă faci să ameţesc. Se chinuia să-i dea

mâna la o parte cu ochii închişi, însă nici măcar nu era pe aproape.

Dumnezeule! Emeline se încruntă. Ştia că domnii consumau cantităţi mari de alcool şi că lui Jasper în mod special îi plăceau tăriile, dar nu-l mai văzuse niciodată cu adevărat beat. Vesel, da. Beat, nu. Şi pe deasupra şi în public! Iar asta nu făcea altceva decât să-i sporească şi mai mult îngrijorarea.

— Jasper! Ce s-a întâmplat? Unde este Samuel?

— E mort!

O trecu instantaneu un fior de groază pură, dar apoi îşi dădu seama că aşa ceva era pur şi simplu imposibil. Cu siguranţă ar fi auzit dacă Samuel avusese vreun fel de accident. Nu? Lui Jasper îi căzuse capul în faţă, astfel că bărbia i se odihnea pe piept. Emeline se lăsă în genunchi ca să-i poată vedea faţa.

— Jasper, dragule, spune-mi, te rog, ce s-a întâmplat.

Ochii lui turcoaz se deschiseră brusc. Erau atât de plini de amărăciune, încât Emeline icni.

— Omul acela. S-a sinucis. Of, Emmie, treaba asta nu se va termina niciodată, nu-i aşa?

Avea doar o idee vagă despre ce bolborosea logodnicul ei, dar era limpede că se întâmplase ceva cumplit.

— Şi Samuel? Samuel unde s-a dus?

Când Jasper îşi aruncă braţul peste spătarul băncii, aproape că se prăbuşi pe spate în fântână. Emeline îl cuprinse de talie ca să-l stabilizeze, dar el nu păru să observe nici că fusese pe punctul să cadă, nici că-l ajutase ea.

— Pe undeva pe dealurile astea. A dispărut imediat ce-am descălecat. Aleargă. Sam ăsta-i un mare alergător, dacă nu ştiai. L-ai văzut vreodată alergând, Emmie?

— Nu, nu l-am văzut. Indiferent unde ar fi fost Samuel, măcar putea fi liniştită că era în viaţă. Cu un oftat, Emeline zise: Hai să te duc în pat, dragule. Nu ar trebui să

fii afară în starea asta.

— Dar nu sunt afară, protestă Jasper confuz. Sunt aici, cu tine.

— Mmm. Chiar şi aşa, cred că ţi-ar fi mai bine în pat.

Îl trase de talie, iar Jasper, spre surprinderea ei, se ridică destul de uşor. Cu toate acestea, se legăna ca o trestie în bătaia vântului.

„Doamne, Dumnezeule! Oare o să-l pot duce singură până în camera lui?” se întrebă.

— Cum vrei tu, îngăimă el aşezându-şi o mână mare pe umărul ei. Mi-aş fi dorit să fie aici şi Sam. Atunci am fi putut da o petrecere.

— Da, ar fi fost minunat, zise Emeline gâfâind, în timp ce îl conducea pe coridor.

La un moment dat, Jasper se împiedică şi se sprijini de un portocal, rupând una dintre crengi. O, Doamne!

— Ţi-am spus vreodată că e un tip pe cinste?

— Da, ai menţionat asta.

Emeline privi uşa cu îngrijorare, căci nu ştia cum să o deschidă fără să-i dea drumul lui Jasper. Din fericire, el rezolvă problema deschizând-o singur.

— M-a salvat, mormăi el când păşiră pe coridor. A adus întăriri chiar când începusem să cred că sălbaticii aceia o să-mi taie *bijuteriile.* Ups! exclamă apoi când îşi dădu seama ce spusese. N-ar trebui să vorbesc aşa în faţa ta, Emmie. Ştii ce? Cred că m-am îmbătat un pic.

— Sincer îţi spun că nu mi-aş fi dat seama, murmură ea. Dar nu ştiam că Samuel a fost cel care a adus întăririle.

— A alergat trei zile. A fugit şi-a fugit, şi-a fugit, chiar şi cu o rană de cuţit pe-o parte. Chiar este un alergător formidabil!

— Ai mai spus asta.

Se aflau la baza scărilor, aşa că îl strânse mai tare. Dacă s-ar fi prăvălit, nu ar fi avut cum să-i susţină greutatea şi ar fi căzut şi ea odată cu el. Şi era un miracol că nu îi văzuse nimeni până atunci.

— Dar l-a costat enorm, adăugă Jasper.

Emeline se concentra să urce treptele, dar ridică privirea când îl auzi.

— Poftim?

— Tot alergatul acela. Picioarele lui erau nişte cioturi însângerate când a ajuns la fort. Cum Emeline, pradă emoţiilor, nu dădu nicio replică, Jasper urmă: Cum ai putea să-i mulţumeşti unui om pentru aşa ceva? A alergat până a făcut băşici în tălpi. A alergat până când i s-au spart băşicile şi au început să sângereze. Şi chiar şi atunci a continuat să alerge.

— Doamne, Dumnezeule! şopti ea.

Nu avusese nici cea mai mică idee. În momentul acela ajunseseră în faţa dormitorului lui Jasper. Ştia că nu era cuviincios să intre, dar nici nu-l putea lăsa pe coridor. În plus era *Jasper,* pentru numele lui Dumnezeu! Se ştiau de mici, îi era aproape ca un frate!

Se întinse să pună mâna pe clanţă, dar uşa se deschise înainte să apuce să o atingă. În prag apăru Pynch, valetul voinic al lui Jasper, cu chipul său impasibil.

— Îmi daţi voie să vă ajut, milady?

— O, mulţumesc, Pynch, zise Emeline recunoscătoare. Ai putea să ai tu grijă de el?

— Desigur, milady.

Dacă ar fi apărut vreo expresie pe chipul de piatră al bărbatului, cu siguranţă ar fi fost una ofensată. Era de la sine înţeles că avea să se ocupe de stăpânul său.

— Mulţumesc.

Emeline fu necuviincios de uşurată să-l lase pe Jasper în grija lui Pynch. Îi zâmbi scurt valetului, după care se grăbi în jos pe scări. Trebuia neapărat să-l găsească pe Samuel.

*

Se lăsase deja noaptea. Cerul căpătase nuanţa aceea

metalică care anunţa că lumina zilei era pe cale să se stingă.

Şi Sam încă mai alerga.

Alerga de ore întregi. Suficient de mult cât să fie extenuat. Suficient cât să-i treacă oboseala, să-şi revină şi să depăşească acel punct critic. Acum nu-l mai mâna voinţa, ci inerţia. Corpul său se mişca într-un ritm repetitiv, ca o maşinărie. Doar că maşinăriile nu cunoşteau disperarea, pe când el, chiar şi stors de puteri, nu reuşea să scape de gândurile negre.

Un soldat mort prin sinucidere. Reuşise să scape cu viaţă după bătălii sângeroase, după marşuri interminabile, după mâncarea stricată, după ce îndurase frigul iernii în haine nepotrivit de subţiri şi după toate bolile care chinuiseră periodic regimentul. Era un miracol că scăpase viu şi nevătămat din toate acestea şi din masacrul de la Spinner’s Falls. Se întorsese la o căsuţă confortabilă şi la o soţie iubitoare. Totul ar fi trebuit să se termine cu poveşti spuse iarna la gura vetrei. Aşa ar fi trebuit să fie. Cu toate astea, Craddock se urcase pe un scaun, îşi înfăşurase o frânghie în jurul gâtului şi apoi lovise scaunul.

De ce? Aceasta era întrebarea de care nu putea scăpa Sam. Dacă înşelase deja o dată moartea, de ce s-ar fi lăsat apoi de bunăvoie în braţele ei? Şi de ce tocmai atunci?

Abia îşi mai trăgea răsuflarea în timp ce urca un deal. Membrele îi tremurau de oboseală şi, la fiecare pas, simţea o durere sfâşietoare în picioare. Nu-i plăcea să alerge prin beznă, deoarece cu fiecare metru creştea riscul să facă un pas greşit. Să dea peste vizuina unui iepure sau peste nişte pietre, să se împiedice şi să cadă. Dar nu trebuia să cadă. Trebuia să continue să alerge pentru că alţii depindeau de el. Dacă s-ar fi oprit, atunci însuşi motivul pentru care începuse să fugă de la bun început s-ar fi dovedit unul fals. Ar fi fost doar un laş care fugea de bătălie. Şi el nu era un laş. Supravieţuise masacrului. Şi ucisese oameni – atât albi, cât şi indieni. După război devenise un bărbat înstărit şi

respectat. Erau oameni care depindeau de el. Oameni care încuviinţau din cap serioşi când auzeau părerile lui. Şi deja nu prea îl mai acuza nimeni de laşitate – cel puţin nu în faţă.

Se împiedică şi se lovi tare la piciorul stâng. Cu toate acestea, nu se prăbuşi. Nu căzu. În schimb se răsuci pe jumătate, plângând în hohote din cauza durerii. Stelele de deasupra capului său se înceţoşară.

„Aleargă mai departe! Nu renunţa!”

Craddock renunţase. Craddock depusese armele în faţa întunericului care i se infiltrase în minte în cele mai ciudate momente, în faţa coşmarurilor care-i sfâşiaseră somnul şi a gândurilor pe care nu le putuse ţine la distanţă. În clipa aceea Craddock dormea somnul cel veşnic. Era liniştit. Gata cu coşmarurile şi fricile care-i măcinaseră sufletul. Craddock se odihnea.

„Nu renunţa!”

*

Emeline nu ştia ce anume o trezise, căci Samuel se mişca într-o linişte deplină, tăcut şi secretos ca un motan ce se întorcea acasă de la o vânătoare nocturnă. Cu toate acestea, deschise ochii în clipa în care el intră în camera lui.

— Unde ai fost? îl întrebă, din fotoliul de lângă şemineu în care se cuibărise.

Samuel nu păru mirat să o găsească în dormitorul lui. Chipul lui era palid şi indescifrabil în lumina slabă a lumânărilor, iar trupul îi părea neobişnuit de ţeapăn. Emeline, observând că în urma paşilor săi rămâneau pete întunecate pe covor, vru să-l mustre pentru că nu se ştersese pe picioare, dar în clipa aceea înţelese adevărul şi se trezi de-a binelea.

— O, Doamne, ce ai făcut? Se repezi să-l prindă de braţe şi să-l împingă pe fotoliul în care stătuse ea. Cât de neghiob poţi să fii? Se răsuci să mai adauge nişte cărbuni în

foc, după care aduse mai aproape o lumânare. Ce-ai făcut? Ce te-a apucat?

Dar închise repede ochii, pentru că aproape i se făcu rău de la ceea ce văzu la lumina flăcării. Alergase până când îşi tocise tălpile mocasinilor. Nu mai avea decât nişte fâşii zdrenţuite de piele în jurul picioarelor. Şi picioarele lui... O, Doamne, Dumnezeule, picioarele lui nu mai erau altceva decât nişte cârpe însângerate – cioturile despre care îi vorbise Jasper cu câteva ore mai devreme. Doar că în clipa aceea erau reale şi se aflau chiar acolo, în faţa ei. Se uită disperată prin cameră. Exista un urcior pe masa de lângă pat, dar sigur apa era rece ca gheaţa. Şi unde ar fi putut găsi nişte cârpe pe care să le folosească pe post de bandaje? Porni spre uşă, însă mâna lui se mişcă cu viteza unui fulger şi o prinse de braţ.

— Rămâi! Avea vocea guturală şi răguşită din cauza epuizării, dar ochii lui o fixau intens. Rămâi!

Oare câţi kilometri alergase?

— Trebuie să aduc nişte apă şi bandaje.

— Vreau să rămâi, repetă el clătinând din cap.

Emeline se smulse din strânsoarea mâinii lui, dar nu plecă.

— Şi nici nu vreau să mori din cauza infecţiei!

Era perfect conştientă că i se citea teama în ochi. Dar el îi zâmbi. În ciuda mustrării aspre şi a expresiei severe întipărite pe chipul ei, Samuel îi zâmbea.

— Atunci să te întorci repede.

— Sigur că o să mă întorc, murmură ea.

Fără să aştepte un răspuns, înşfăcă lumânarea şi ieşi în grabă pe coridor. Se opri acolo numai o clipă, cât să verifice că nu se afla nimeni prin preajmă, apoi o luă spre bucătărie. Petrecerile la ţară erau notorii pentru întâlnirile clandestine care aveau loc în fiecare noapte. Probabil că niciun oaspete nu s-ar fi mirat s-o vadă furişându-se prin casă la ora aceea târzie, dar de ce să rişte nişte bârfe inutile? Mai ales că nu se simţea cu nimic vinovată.

Bucătăriile castelului Hasselthorpe erau foarte mari şi aveau o sală principală cu arcadă, care probabil data din timpuri medievale. Emeline fu mulţumită să observe că bucătăreasa lăsase focul aprins în vatră. Pe când se îndrepta spre şemineul mare de marmură, aproape că se împiedică de un băieţel care dormea în faţa focului.

Băiatul se descolăci din cuibul de pături ca un şoricel.

— Doamnă?

— Îmi pare rău, şopti ea. Nu am vrut să te trezesc.

Văzu într-un colţ un vas imens din lut şi ridică uşor capacul ca să arunce un ochi în interior. Încuviinţă din cap satisfăcută. Conţinea apă. În timp ce umplea un ceainic de fier, îl auzi pe băiat foşnind în spatele ei.

— Pot să vă ajut cu ceva, doamnă?

Se uită la el, după care aşează ceainicul pe foc şi răscoli cărbunii. Băiatul se ridicase în şezut pe pături şi părul său negru îi stătea ciufulit în toate părţile. Probabil era de vârsta lui Daniel.

— Bucătăreasa are pe undeva o alifie pentru arsuri şi tăieturi?

— Da. Băiatul se ridică în picioare şi se duse la un dulap înalt, unde deschise un sertar. Scotoci prin interior până scoase un borcan mic pe care i-l întinse.

Emeline scoase capacul şi se uită înăuntru. Borcanul era pe jumătate plin cu o substanţă unsuroasă, închisă la culoare. Apropiindu-şi nasul de marginea lui, identifică imediat mirosul ca fiind un amestec de miere şi ierburi.

— Da, cred că asta o să fie numai bună. Puse la loc capacul şi îi zâmbi băiatului. Culcă-te la loc.

— Bine, doamnă, zise copilul cuibărindu-se înapoi între păturile sale.

Când apa dădu în clocot, o turnă într-un urcior de metal. Într-un coş din dulap găsi un teanc de cârpe curate şi împăturite ordonat. Luă mai multe, şi cu una dintre ele apucă toarta urciorului. După aceea îi zâmbi băiatului.

— Noapte bună.

— Noapte bună, doamnă.

Ochii micuţului se închideau deja când plecă ea din bucătărie. Se grăbi să iasă pe coridor, apoi în sus pe scări, cu urciorul greu într-o mână, cu borcanul de pomadă în cealaltă şi cu cârpele curate aşezate peste braţ. Fusese nevoită să lase în urmă sfeşnicul. Dar oricum cunoştea drumul, chiar şi pe întuneric.

Se gândi că Samuel adormise, dar el întoarse alert capul când o auzi intrând. Emeline turnă apa fierbinte într-un lighean, adăugă un pic din apa rece de pe masă şi se apropie de pat.

— Ai vreun cuţit?

Ca răspuns, Samuel scoase un briceag mic din buzunarul vestei. Emeline îl luă şi tăie cu grijă ce mai rămăsese din mocasinii lui. Câteva fâşii de piele se lipiseră de sângele uscat şi, oricât de grijulie ar fi fost, nu reuşi să le înlăture fără să deschidă rănile. Probabil că durea al naibii de tare! Şi totuşi, el nu scoase niciun sunet.

Rulă marginile jambierelor lui brodate şi trase ligheanul sub el.

— Bagă-ţi picioarele aici.

Sam şuieră încet când picioarele lui întâlniră apa fierbinte. Emeline ridică privirea, dar pe chipul lui nu se citea altceva decât oboseală.

— Cât de mult ai alergat? îl întrebă.

S-ar fi aşteptat ca el să nege, dar Samuel îi răspunse sincer:

— Nu ştiu.

Emeline se încruntă la lighean. Apa începea să devină roşie de la sânge.

— Ţi-a spus Vale? o întrebă el.

— Jasper mi-a spus că omul pe care aţi fost să-l vizitaţi era mort, murmură ea absentă. Se gândi apoi că rănile lui trebuiau să fie pline de pământ şi grohotiş, dacă alergase până când i se rupseseră tălpile mocasinilor. Trebuia să le cureţe temeinic, altfel s-ar fi infectat foarte

repede. Avea să fie îngrozitor de dureros.

— Unde e Vale? vru el să ştie.

— În camera lui. L-am lăsat în grija valetului său. A băut până s-a făcut criţă. Cum Samuel nu comentă în niciun fel afirmaţia ei, Emeline îşi aşeză o cârpă în poală şi îl bătu uşor pe piciorul stâng: Ridică-l.

Samuel se conformă şi scoase piciorul ud. Îl ghidă să şi-l pună în poala ei, astfel încât să-i poată examina talpa. Era roşie şi i se luase pielea, lăsând să se vadă carnea vie, însă era într-o stare mult mai bună decât se temuse ea. Avea mai multe băşici sparte, dar o singură tăietură. Emeline observă că avea o labă a piciorului foarte elegantă pentru un bărbat... Picioarele lui erau mari şi osoase, dar aveau o boltă înaltă şi degete lungi. Ce gând prostesc în astfel de împrejurări!

— S-a spânzurat, şopti Samuel.

Emeline se uită la el. Ţinea ochii închişi şi capul sprijinit de spătarul fotoliului. Flacăra pâlpâitoare a lumânării îi trimitea umbre pe chip, scoţându-i în evidenţă extenuarea. Prin ce minune era încă treaz? Inspiră adânc şi-şi mută privirea înapoi la piciorul său.

— Soldatul pe care aţi fost să-l vizitaţi tu şi Jasper?

— Da. Am găsit-o doar pe soţia lui la căsuţă. A spus că s-a întors acasă de la război şi a părut să fie bine o vreme...

— Şi apoi?

Emeline luase o altă cârpă pe care o rupsese în mai multe fâşii de lăţimea palmei. Acum înmuie o bucată de cârpă în pomadă şi începu să-i cureţe cu grijă talpa piciorului. Se încruntă în sinea ei. Ar fi trebuit să ia şi o perie de frecat de la bucătărie.

Dintr-odată îl auzi oftând.

— A încetat să mai trăiască.

Ridică privirea. Era nevoită să-i mânuiască piciorul destul de brutal pentru a scoate murdăria din răni, şi probabil durea al naibii de tare. Cu toate acestea, chipul lui era neted şi calm.

— Ce vrei să spui? îl întrebă în cele din urmă.

— Craddock a început să iasă tot mai puţin din casă, până când a ajuns să nu mai iasă deloc. Iar înainte de asta şi-a pierdut slujba. Lucra ca vânzător la băcănia din sat. În cele din urmă a încetat şi să mai vorbească. Soţia lui a spus că pur şi simplu stătea lângă şemineu şi se uita la foc de parcă ar fi fost hipnotizat.

Emeline îi aşează piciorul pe o cârpă curată şi-l bătu uşor pe celălalt. Se uită apoi cum ridică piciorul ud şi-l aşează în poala ei.

Nu voia să asculte asta. Nu voia să audă despre foşti soldaţi care se întorceau acasă de la război şi nu puteau să trăiască o viaţă normală. Oare Reynaud ar fi ajuns ca domnul Craddock dacă ar fi mai trăit? Oare ar fi fost nevoită să asiste la moartea lui lentă?

Şi cum rămânea cu Samuel?

Îşi drese glasul şi luă o cârpă curată.

— Şi apoi?

— Apoi a încetat să mai doarmă.

— Cum se poate? Toţi oamenii au nevoie de somn, nu este ceva ce poate fi controlat.

Samuel deschise ochii şi se uită la ea cu o tristeţe nesfârşită. Amărăciunea de pe chipul său o făcea să-şi dorească să fugă din camera aceea şi să nu se mai gândească niciodată la război şi la oamenii care luptaseră în el.

— Îl chinuiau coşmarurile, spuse el într-un târziu.

Emeline se uită în ochii lui, care în lumina focului păreau negri, şi-şi simţi sânii împingându-se în corset când inspiră adânc şi-şi umplu plămânii cu aer. Nu voia să ştie. Chiar nu voia să ştie. Unele lucruri erau prea îngrozitoare ca să şi le imagineze. Prea îngrozitoare ca să le păstreze în suflet pentru tot restul vieţii. Îşi revenise în toţi acei ani care trecuseră de la moartea lui Reynaud. Jelise şi se răzvrătise împotriva sorţii, iar apoi acceptase, pentru că nu avusese de ales. Dar să afle în clipa aceea cum fusese cu

adevărat războiul, cum încă îi mai chinuia pe oamenii care se întorseseră acasă vii şi nevătămaţi... Era pur şi simplu prea mult!

Inspiră din nou ca să prindă putere, după care îl întrebă:

— Tu ai coşmaruri?

— Da.

— Ce... Se opri, dându-şi seama că era indiscretă, dar trebuia să afle: Despre ce visezi?

Ridurile de expresie din jurul gurii lui se adânciră, conferindu-i un aspect sumbru.

— Visez o duhoare insuportabilă. Visez multe corpuri... cadavre, mai exact... visez că mă strivesc, cu rănile lor încă deschise, din care curg şuvoaie de sânge roşu, strălucitor, chiar dacă sunt morţi. Visez că eu însumi sunt deja mort. Că am murit acum şase ani şi că nu mi-am dat seama. Că doar cred că sunt viu, dar când privesc în jos, îmi văd carnea putrezindu-mi pe mâini.

— O, Doamne! se cutremură ea.

— Şi ăsta nici măcar nu e cel mai rău lucru, şopti el.

— Dar care e cel mai rău?

Samuel închise ochii, parcă pregătindu-se sufleteşte, după care spuse:

— Visez că mi-am dezamăgit camarazii. Că alerg prin pădurile din America, dar nu ca să aduc ajutoare, ci că pur şi simplu fug de bătălie. Că sunt un laş, aşa cum s-a răspândit vorba.

Era o reacţie extrem de nepotrivită, ba chiar de-a dreptul oribilă! Cu toate acestea, Emeline nu-şi putu reprima un hohot de râs. Îşi îndesă pumnul în gură ca un copil mic, încercând să înăbuşe sunetul, dar acesta se propagă dincolo de mâna ei şi răsună tare în încăpere.

— Îmi pare rău, icni ea. Îmi pare aşa de rău!

Un colţ al gurii lui se ridică într-un zâmbet. Se întinse apoi şi o trase în poala lui. Fustele i se târau prin ligheanul plin de apă însângerată, dar nu-i păsa. În clipa aceea nu o

mai îngrijora decât Samuel, cu coşmarurile lui infernale.

— Îmi pare rău, repetă ea. Lăsă să-i cadă din mână cârpa plină de sânge şi îşi aşeză palma pe chipul lui. Dacă i-ar fi putut absorbi toate suferinţele şi durerile în fiinţa ei, ar fi făcut-o negreşit. O, Samuel, îmi pare atât de rău!

— Ştiu, spuse el mângâind-o blând pe păr. Dar ce te-a făcut să râzi?

Lui Emeline i se tăie răsuflarea când auzi tandreţea din vocea lui.

— Faptul că este absolut ridicol! Cine s-ar putea gândi că eşti laş?

— Nu e ridicol, şopti Sam apropiindu-şi faţa de a ei. Nu mă cunoşti.

— Ba da. Eu... Voise să-i spună că îl cunoştea mai bine decât pe orice alt bărbat de pe faţa pământului. Mai bine chiar decât pe Jasper. Dar nu apucă să mai rostească niciun cuvânt, pentru că buzele lui le acoperiră pe ale ei.

Emeline absorbi toată tristeţea care se ascundea în spatele acelui sărut tandru. De ce tocmai acel bărbat? De ce nu oricare altul, de rangul ei şi din ţara ei? Îi luă chipul în palme şi-şi lipi şi mai apăsat buzele de ale lui. În clipa aceea gura ei nu era nici moale, nici blândă, pentru că nu-şi dorea blândeţe. Îi linse buzele, simţindu-le gustul sărat, apoi îşi împinse cu forţa limba în gura lui. Îşi răsuci trunchiul şi se lipi de el fără nicio reţinere, ca o femeie uşoară.

Samuel cedă. Îşi încolăci braţele în jurul ei şi o ţinu strâns în timp ce limbile lor se dedau unui joc erotic plin de pasiune. Emeline îi simţi bărbăţia întărindu-se chiar şi prin toate straturile de haine, şi un fior feminin de răspuns se născu în propriul trup.

Chiar atunci însă, el o împinse la o parte.

Se agăţă de umerii lui ca să nu cadă în ligheanul plin cu apă.

— Ce...?

— Pleacă!

Chipul i se întunecase, şi putea vedea că se lupta cu mai multe sentimente contradictorii. Oare îi interpretase greşit interesul? Uitându-se la poala lui, îşi putea da seama că fusese pe deplin implicat în sărutul lor. Şi atunci de ce...?

— Pleacă! Samuel o ridică şi o aşeză pe picioare, după care o împinse neelegant spre uşă. Pleacă!

Emeline rămase câteva clipe descumpănită, după care o rupse la fugă pe coridor. Din fustele ei picura apă plină de sânge şi îşi simţea inima copleşită de durere.

Capitolul 12

În noaptea aceea era linişte deplină în castel. Inimă de Fier se trezi când ceasul anunţă miezul nopţii. Simţea o frică necunoscută, aşa că o lăsă pe prinţesă dormind, îşi luă sabia şi se duse să-şi caute fiul. Când ajunse la odaia copilului, descoperi că gărzile adormiseră la post în faţa uşii.

Întredeschise uşa, şi ceea ce văzu înăuntru făcu să-i îngheţe sângele în vene. Deasupra pătuţului copilului său stătea un lup uriaş, cu colţii strălucindu-i în întuneric...

din *Inimă de Fier*

Foarte ciudat, dar dormise bine. Acesta fu primul gând al lui Sam a doua zi dimineaţă. Era ca şi când Lady Emeline îi pusese balsam nu doar pe picioare, ci şi pe suflet. Cu siguranţă ar fi râs dacă ar fi auzit asta. Era o creatură mică şi foarte temperamentală.

Al doilea lui gând fu acela că îl dureau îngrozitor picioarele. Gemând, se ridică în şezut în patul imens din camera de oaspeţi de la castelul Hasselthorpe. Încăperea era splendidă – ca toată casă, de altfel. Patul cu baldachin

era împodobit cu draperii roşii de catifea, pereţii erau căptuşiţi cu lambriuri sculptate din mahon şi podeaua scumpă era acoperită cu un covor gros. Căsuţa din lemn în care crescuse el aproape că ar fi încăput în dormitorul acela. Şi dacă asta îi oferiseră lui, care era probabil cel mai puţin important dintre invitaţi, nu putea să nu se întrebe în ce condiţii erau cazaţi ceilalţi.

Se strâmbă. Gândul acela îi lăsa o senzaţie stranie de nemulţumire. Locul lui nu era acolo, printre catifele şi lambriuri patinate. El venea din Lumea Nouă, unde oamenii erau judecaţi în funcţie de ceea ce realizau în viaţă prin propriile puteri şi nu după ceea ce moşteniseră de la strămoşii lor. Şi totuşi, nu putea dispreţui Anglia cu totul, pentru că era căminul lui Lady Emeline, care făcea parte încă de la naştere din acea lume strict ierarhizată. Acesta ar fi trebuit să fie un motiv suficient de puternic ca să stea departe de ea. Lumile lor. Experienţele lor. Vieţile pe care le trăiseră. Absolut totul îi despărţea.

Nu de asta o împinsese din poala lui noaptea trecută. Nu, aceea fusese o mişcare instinctivă, care venise în opoziţie cu dorinţele sale trupeşti. Fusese foarte excitat şi dornic să-şi unească trupul cu al ei, dar ştiuse imediat că nu era în regulă. Nu voise ca ea să îi cedeze şi să i se ofere numai din milă. Mila nu era ceea ce-şi dorea de la Lady Emeline. Nu, în niciun caz milă! Pe de altă parte, mădularului său nu păruse să-i pese câtuşi de puţin de motivul pentru care Emeline i se înmuiase în braţe ca untul pe o felie de pâine prăjită. Nu. Mădularul ştiuse numai că doamna îl dorea şi ea. Şi, la fel ca un ogar care prinsese mirosul prăzii, se ridicase mândru, pregătit de vânătoare.

Mai întâi de toate trebuia să se ocupe de el însuşi. Mirosea ca o cocină după ce alergase în noaptea precedentă până când sudoarea i se scursese din trup. Şchiopătă până la uşă şi ceru să i se aducă nişte apă fierbinte, apoi se aşeză să-şi examineze tălpile. Lady Emeline chiar făcuse o treabă bună. Avea tălpile pline de

băşici sparte şi o tăietură destul de urâtă la călcâiul drept, dar rănile erau curate. Ştia din experienţă că aveau să se vindece fără probleme.

Trupul abia îi încăpu în cada de tablă, dar căldura şi aburul veneau ca o binecuvântare pentru muşchii săi dureroşi. După ce termină baia, îşi puse haine curate şi, strâmbându-se, încălţă o pereche de mocasini mai vechi, după care coborî la micul dejun. Poate că pentru el era destul de târziu, dar ştia foarte bine că pentru un aristocrat englez trebuia să fie încă devreme. Nu fu deloc surprins să descopere că salonul era doar pe jumătate plin.

Ferestrele cu ochiuri romboidale de pe peretele exterior permiteau razelor de dimineaţă să inunde încăperea cu lumină. Sam îl salută din cap pe un domn al cărui nume nu şi-l mai amintea şi încercă să-şi strunească picioarele în direcţia farfuriilor aşezate pe bufetul din capătul opus. Rebecca era deja acolo şi se uita la un platou cu şuncă prăjită.

— Aici erai! îi zise în şoaptă sora lui.

— Bună dimineaţa şi ţie, replică el mustrător.

Rebecca dădu să se încrunte, dar îşi luă seama când o surprinse pe Lady Hopedale privindu-i.

— Nu face asta.

— Ce să nu fac? întrebă el în timp ce-şi lua o felie de şuncă.

— Să te prefaci că nu ştii despre ce vorbesc, pufni ea exasperată.

Sam o studie mirat. Chiar nu avea nici cea mai mică idee despre ce vorbea.

Rebecca oftă prelung, după care îi spuse încet, ca şi când s-ar fi adresat unui copil:

— Ai fost plecat ieri toată ziua. Nu ştia nimeni unde v-aţi dus tu şi lordul Vale. Aţi dispărut pur şi simplu. Sam dădu să replice, dar ea continuă în şoaptă: Mi-am făcut griji pentru tine. Nu e ceva nefiresc. Dacă dispari fără urmă şi nu te găseşte nimeni şi oamenii încep să se întrebe dacă nu

cumva ai căzut într-un şanţ sau zaci mort pe undeva, e normal ca sora ta să se îngrijoreze.

Sam clipi uimit. Nu era obişnuit să dea socoteală pentru faptele sale. Era un bărbat în toată firea, sănătos tun. De ce şi-ar fi făcut cineva griji pentru el?

— Nu ai de ce să fii neliniştită. Pot să am grijă de mine şi singur.

— Nu asta e ideea! şuieră Rebecca suficient de tare încât o doamnă mai în vârstă, cu fălcile lăsate, să se întoarcă spre ei. Ai putea să fii şi cel mai puternic şi bine înarmat om din lume, şi tot mi-aş face griji dacă ai dispărea fără niciun motiv.

— Asta nu are nicio logică.

Rebecca îşi aruncă pe farfurie un hering sărat.

— Tu nu ai nicio logică, zise ea mâhnită, după care se întoarse şi plecă.

Fratele ei rămăsese pe loc, încercând să-şi dea seama cu ce anume greşise, când Vale vorbi din spatele său:

— Sora ta pare destul de supărată.

Sam se uită la el şi tresări. Chipul lui de obicei vesel era palid cenuşiu. În plus, se clătină aproape imperceptibil când se aplecă să se uite la platoul cu şuncă.

— Arăţi ca dracu!

— Foarte drăguţ din partea ta. Verde la faţă, vicontele adăugă: Cred că e prea devreme ca să mănânc.

— Bună idee, zise Sam şi-şi puse pe farfurie nişte rinichi în sos de unt. Poate nişte cafea?

— Nu. Vale închise ochii pentru o clipă. Nu. Doar nişte apă de orz.

— Cum crezi tu.

Sam chemă un lacheu şi ceru un pahar cu apă de orz.

— Cred că o să mă duc să stau la masa din colţ, unde-i linişte, gemu Vale.

Sam rânji superior. După ce-şi puse şi două felii de pâine prăjită pe farfurie, îl urmă pe viconte la masa mică şi rotundă din colţ. Nu avea cum să nu fie înţelegător cu

prietenul său. Erau chinuiţi amândoi de aceiaşi demoni, chiar dacă simptomele pe care le evocau erau diferite.

— Ai văzut-o pe Emmie în dimineaţa asta? îl întrebă Vale când Sam se aşează pe scaunul de vizavi.

— Nu.

Dumnezeule, cât ura familiaritatea acelei porecle! Îi venea să-i tragă un pumn în faţă vicontelui ori de câte ori o rostea.

Vale zâmbi slab.

— Mă tem că aseară m-am purtat ca un măgar.

— Serios? Sam simţea cum ostilitatea creştea tot mai mult în pieptul lui. Aşadar, a fost cu tine?

— Nu pentru mult timp. Sau cel puţin nu cred. Eram destul de beat.

Sam se stăpâni cu greu. Oare Lady Emeline se dusese şi în cameră la Vale? Îl dezbrăcase şi îl pregătise de culcare? Oare îl îngrijise cu aceeaşi tandreţe pe care i-o arătase şi lui? Gândul acela îl făcu să apese prea tare pe cuţit, iar tacâmul zgârie farfuria şi împinse pe masă bucata de şuncă.

— Hopa! făcu Vale zâmbind.

Chiar în acel moment, Lady Emeline îşi făcu apariţia în salon.

Sam o studie cu ochii mijiţi, fără să se lase păcălit de rochia modestă, alb cu roz. Când purta roz arăta ca o doamnă prostuţă din înalta societate, ca o femeie care nu ar fi fost niciodată în stare să ia singură o decizie. Ştia că în realitate era exact opusul acelei imagini. Era o femeie puternică. Cea mai puternică pe care o cunoscuse în viaţa lui.

— Uite-o pe Emmie! exclamă Vale.

Sam se întrebă dacă logodnicul ei o privise vreodată ca pe o femeie în toată firea. Probabil că nu, altfel nu i s-ar fi mai adresat cu diminutivul acela atât de copilăros. Nu i-ar fi spus niciodată „Emmie”. Simţea cum ostilitatea se acumula în interiorul lui. Vale o privea ca pe o soră, şi nimic

mai mult. Şi chiar dacă dragostea fraternă putea fi extrem de intensă, tot nu era sinonimă cu pasiunea. Emeline era o femeie puternică, în sufletul căreia clocoteau emoţii profunde. Avea nevoie de mult decât de o iubire fraternă.

Îl văzuse. Era sigur de asta, chiar dacă se prefăcea nepăsătoare, schimbând câteva cuvinte cu gazda. Ştia întotdeauna unde se afla el, iar Sam ar fi trebuit să înţeleagă un lucru foarte simplu: nu se putea ascunde de ea nici dacă ar fi încercat.

— Emmie! o strigă Vale. Să fiu al naibii! De ce nu ne vede?

În clipa aceea se uită înspre ei, dar avu mare grijă să nu-i întâlnească privirea lui Sam. Îi mai spuse ceva lui Lady Hasselthorpe, după care îşi îndreptă umerii şi porni spre masa lor.

— Bună dimineaţa, Jasper. Domnule Hartley.

Când Vale îi luă mâna într-a lui, degetele lui Sam se strânseră în pumn sub masă.

— M-ai putea ierta vreodată, Emmie? Mi-e ruşine că m-am purtat ca un bădăran beţiv aseară.

Zâmbetul ei dulce întări bănuielile lui Sam.

— Desigur că te pot ierta, Jasper. *Tu* eşti întotdeauna foarte înţelegător.

Accentuase pronumele într-un fel aparte, se gândi Sam. Îşi drese glasul, încercând să-i atragă atenţia, dar ea părea extrem de hotărâtă să nu-l privească.

— Vă rog, milady. Luaţi loc alături de noi.

Ştia că nu îl putea ignora când i se adresa direct. Emeline se uită spre el şi afişă un zâmbet încordat.

— Nu cred că…

— Ba da, ba da! strigă Vale. Mă duc să-ţi aduc o farfurie.

În ochii ei apăru atunci o strălucire de exasperare pură.

— De fapt, eu…

Era prea târziu. Vale se ridicase deja în picioare şi se

îndrepta spre bufet. Sam zâmbi şi îi trase un scaun, invitând-o să se aşeze.

— Nu prea ţi-a dat de ales.

Pufnind, se aşeză demnă şi îşi ridică bărbia cu un gest trufaş.

În mod ciudat, asta îl excita la culme. Se aplecă spre ea, sperând să-i simtă parfumul.

— Îmi pare rău că te-am îndepărtat azi-noapte.

Obrajii ei căpătară imediat o nuanţă splendidă de roz. În cele din urmă, acceptă să se uite la el.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Sam îi cercetă ochii întunecaţi, după care zise:

— Mă refer la faptul că te-ai aşezat în poala mea şi că mi-ai băgat limba în gură, milady.

— Eşti nebun? tresări ea. Nu poţi vorbi despre astfel de lucruri aici.

— Nu că nu mi-ar fi plăcut să-ţi sug limba dulce…

— Samuel! protestă ea. Şi totuşi, ochii ei se opriră asupra buzelor lui.

Doamne, Dumnezeule! Îl făcea să se simtă atât de viu! O dorea. La naiba cu diferenţele dintre ei, la naiba cu Vale şi la naiba cu toată ţara aceea blestemată! Îl dorise şi ea noaptea trecută.

— Şi mi-a plăcut felul în care te-ai frecat de mădularul meu.

Ea făcu ochii mari, indignată.

— Încetează! E prea periculos! Nu poţi să…

— Iată, zise Vale fericit. Îi aşeză în faţă lui Emeline o farfurie încărcată, în timp ce pentru el adusese doar un pahar în care părea să fie tot apă de orz. Nu ştiam ce ţi-ai dori să mănânci, aşa că ţi-am adus un pic din toate.

— Eşti foarte drăguţ.

— Într-adevăr un bărbat galant, murmură Sam. Va trebui să iau lecţii de la el, nu credeţi, Lady Emeline?

— Nu este nevoie să…

— O, ba da. Sam îşi pierduse orice stăpânire de sine

din cauza atenţiilor cu care o copleşea vicontele. Omul acela n-o cunoştea deloc, pentru numele lui Dumnezeu! Îşi dădea seama că i se încordaseră muşchii feţei şi că probabil dezvăluia prea mult, dar nu se putea opri, aşa că spuse: Manierele mele sunt necizelate şi vorbirea mea mult prea directă. Trebuie să-mi mai şlefuiesc comportamentul ca să pot avea o întâlnire intimă cu o doamnă aşa cum se cuvine.

Emeline scăpă furculiţa din mână, iar Vale se înecă cu înghiţitura de apă de orz şi tuşi.

— Nu credeţi, Lord Vale? îl întrebă Sam.

— Îmi pare rău, tocmai mi-am amintit că… Palidă de furie, Emeline căuta o scuză ca să fugă. Nu ştiu. Trebuie să plec. După aceea se ridică în picioare şi părăsi în grabă încăperea.

— „Întâlnire intimă” nu este tocmai expresia potrivită, bătrâne, zise Vale. Mai degrabă conversaţie sau…

— Nu? Îmi recunosc greşeala. Scuză-mă.

Nu mai aşteptă ca Vale să-i răspundă. Nu-i mai păsa deloc. Emeline fugise de el, şi probabil îşi dăduse deja seama ce reacţie putea să-i provoace fuga ei unui prădător.

*

Emeline îşi adună fustele şi se grăbi să traverseze holul. Ce om îngrozitor! Dar absolut îngrozitor! Cum îndrăznea ca, după ce o respinsese noaptea trecută, împingând-o efectiv de pe el, să se comporte ca şi când tot *el* ar fi fost cel nedreptăţit? Coti după un colţ şi aproape că se izbi de ducele de Lister. Mormăi câteva scuze în grabă, apoi îşi continuă drumul. Dar cel mai mult o neliniştea faptul că atracţia pe care o simţea faţă de omul acela oribil nu se diminuase în niciun fel. Şi era absolut înspăimântător!

I se oferise, iar el o respinsese fără echivoc. În ciuda acestor lucruri, era incapabilă să înăbuşe dorinţa animalică pe care o nutrea pentru el.

Fusese foarte îngrijorată, încă din prima clipă în care îl văzuse în sala de mese. Oare ce-i făceau picioarele? Oare îi curăţase bine rănile? Oare cum fusese în stare să mai meargă în dimineaţa aceea? Şi apoi începuse s-o tortureze cu vorbele lui, fără să-i pese că îl putea auzi oricine. Era sigură că se comportase aşa din cauza lui Jasper. Samuel reacţiona cu aceeaşi posesivitate teritorială, masculină, instinctuală a unui copoi care îşi păzea prada. Ei bine, ea nu era vreun os mucegăit pentru care să se lupte doi câini.

Scările se aflau chiar în faţa ei, dar vederea îi era neclară din cauza furiei şi a frustrării. Nu îi păsa de el! *Refuza* să îi pese de el! Era doar un colonist nesofisticat şi fără maniere. Îl ura! Se rugă în sinea ei să poată ajunge în dormitor înainte de a se prăbuşi cu totul. Asta ar fi fost picătura care umplea paharul – să fie văzută rătăcind pe holurile castelului Hasselthorpe, înnebunită de un bărbat! Aproape că fugi restul distanţei până la camera ei. Odată ajunsă acolo se năpusti înăuntru, după care trânti uşa în spatele ei.

Sau cel puţin încercă să trântească uşa. Pentru că întâmpina rezistenţă. Se uită peste umăr şi, spre groaza ei, descoperi că Samuel stătea în prag, cu palma proptită de uşă.

— Nu! îi strigă Emeline împingându-se în uşă cu toată puterea ei. Ieşi afară! Ieşi afară, ticălos nemernic şi idiot ce eşti!

— Ssst! îi şopti el.

O prinse de umăr şi o îndepărtă de lângă uşă înainte de a o închide, dar asta nu făcu decât să-i sporească furia.

— Nu, nu, nu te las!

Emeline se zbătea disperată ca să se smulgă din strânsoare, plesnindu-l peste mâini şi smucind din cap ca să-l muşte.

— Ba da!

Apoi o trase brutal înspre el şi gura lui se lipi de a ei. Emeline îl muşcă de îndată ce îi simţi buzele. Sau cel puţin

încercă să o facă, pentru că Sam dădu capul pe spate şi rânji la ea, chiar dacă nu exista nici cea mai mică urmă de amuzament pe chipul său.

— Îmi amintesc trucul ăsta.

— Ticălosule!

Încercă să-i dea o palmă, dar el o prinse de încheietură, o lipi de un perete şi o imobiliză acolo, ca pe un fel de molie nefericită. După aceea aplecă uşor capul, îi evită gura şi o muşcă de gât, chiar sub ureche. Iar atunci trupul ei – trupul ei *idiot* şi trădător – răspunse înmuindu-se şi încălzindu-se. Îi ronţăi pielea gâtului, iar ea îşi lăsă capul pe spate, scoţând un fel de mârâit animalic. Samuel chicoti.

— Să nu îndrăzneşti să râzi de mine! scrâşni ea, mânioasă ca o harpie.

— Nu râd. Nu aş râde niciodată de tine.

Trase de corsajul ei până când se auzi ceva rupându-se. În secunda imediat următoare gura lui era pe moviliţele sânilor peste marginea corsetului.

Felul în care buzele lui şopteau cărnii ei înfierbântate o făcu să suspine.

— Să nu îndrăzneşti să faci asta din gelozie.

Samuel ridică uşor capul. Era îmbujorat şi avea buzele roşii şi umede, observă ea.

— Treaba asta nu implică pe nimeni altcineva. Este doar între noi doi. O apucă de mână şi îi trase palma, lipindu-i-o de pantalonii lui.

Şi atunci îl simţi. Lung şi fierbinte, aşteptând-o în spatele straturilor de haine. Era un fel de victorie că îi putea excita trupul într-atât. Îşi dorea asta. Îl dorea pe el. Aşa că-şi lipi tare palma pe toată lungimea bărbăţiei lui.

Samuel gemu şi o întoarse cu faţa la perete, în timp ce mâinile lui încercau să rupă şnururile corsetului. Emeline îşi propti palmele pe perete până când unghiile ei răzuiră varul. Obrazul ei febril era lipit de ipsosul rece, şi asta îi trimitea un fior de plăcere prin trup. Era o dementă! Nebunie curată! Dar nu îi mai păsa.

El îi smulse apoi mânecile rochiei. Emeline auzi foşnetul materialului rupându-se şi simţi pe umeri aerul rece. După aceea mâinile lui mari şi calde se plimbară pe spatele ei, de-a lungul coloanei vertebrale. Îi simţea bătăturile aspre, virile, pe pielea ei moale şi feminină.

Închise ochii când Sam îi sărută mărunt ceafa. Trecuse atât de mult timp. Atât de mult timp! Se topea sub atingerea lui. Era atât de pregătită pentru el, că acolo s-ar fi putut termina totul.

Dar Samuel nu părea să se grăbească deloc. Sau poate că îi plăcea să o simtă aşa, în toată goliciunea şi vulnerabilitatea ei. În clipa aceea îi săruta şira spinării. Fiecare atingere a buzelor lui şi fiecare mângâiere umedă a limbii lui îi înfiorau şi mai mult trupul, smulgându-i gemete de plăcere.

Samuel ajunse la şoldurile ei, unde rochia, cămăşuţa şi jupoanele erau încurcate într-un ghem încâlcit. Fără să stea pe gânduri, alese soluţia cea mai rapidă, sfâşiind dintr-un gest mătăsurile bogate şi dezgolind-o. Îşi lipi apoi gura de şalele ei şi o sărută uşor înainte de a coborî ca să-i sărute... ei bine, ca să-i sărute fesele. Gestul acela neelegant, animalic şi îndrăzneţ nu ar fi trebuit să-i placă deloc. Chiar nu ar fi trebuit să-i placă!

— Samuel, gemu ea.

— Ssst, murmură el.

O zorea să-şi depărteze picioarele. Într-o parte a minţii ei se născu gândul că din poziţia aceea nu oferea cea mai atrăgătoare imagine, însă uită repede de orice nesiguranţă când el îşi trecu degetul mare peste miezul feminităţii ei.

— Eşti udă, remarcă el. Avea vocea răguşită şi întunecată de satisfacţie masculină.

Când îl auzi spunând asta, Emeline tresări şi vru să se retragă. Cum îndrăznea să profite de vulnerabilitatea ei?

Dar el îi înclină uşor şoldurile şi...

O, Doamne, Dumnezeule! Şi apoi o linse *acolo.*

Obrazul ei se lipi din nou de perete, neputincios. Nu mai conta absolut nimic! Nici poziţia ei dizgraţioasă, nici firea lui sălbatică. În momentul acela nu-şi dorea decât să continue la infinit. Limba lui se juca tachinând-o şi lingând-o, şi Emeline se gândi că nu mai simţise niciodată ceva asemănător. Apoi gura lui se retrase uşor şi suflă pe locul unde se aflase înainte, răcorind-o şi excitând-o în acelaşi timp.

Peste câteva clipe, îl simţi pătrunzând cu limba până în miezul fiinţei sale. Gemea şi-şi împingea şoldurile, lipindu-se şi mai mult de faţa lui. Ştia că dacă s-ar fi oprit să se gândească chiar şi o fracţiune de secundă ar fi fost complet îngrozită, aşa că preferă să se concentreze asupra senzaţiilor. Asupra gurii lui care-i săruta cel mai intim petic de carne. Asupra limbii lui care-i căuta mugurele.

Gemu când îl găsi în cele din urmă. Şi gemu din nou, cu fiecare atingere delicată a limbii lui.

Îl simţi apoi cuprinzându-i şoldul cu mâna şi croindu-şi drum printre cârlionţii ei feminini. Cu răsuflarea tăiată, deschise ochii şi se uită în jos. Imaginea aceea era insuportabil de erotică. Degetele lui bronzate îi mângâiau pielea albă şi se afundau printre cârlionţii dintre coapsele ei. Apoi, când îşi strecură degetul în tunelul ei de catifea, Emeline nu-şi mai putu ţine ochii deschişi. Îl simţi lingând-o din nou şi apoi împingându-şi limba în interiorul ei, iar asta o făcu să explodeze în spasme violente. Se cutremură din tot corpul şi icni, răzuind cu unghiile varul de pe pereţi.

Şoldurile ei se mişcau involuntar în timp ce valurile de plăcere se revărsau prin ea. O pătrunse cu limba iar şi iar, fără ca degetul lui să-şi înceteze mângâierile asupra miezului ei, până când un nou şir de spasme violente puse stăpânire pe ea. I se părea că trăia un orgasm nesfârşit… ca un râu zbuciumat şi strălucitor de lumină, care nu se mai oprea.

În cele din urmă, explozia se potoli. I se înmuiaseră genunchii, iar braţele îi tremurau în timp ce încerca să-şi

menţină echilibrul.

Când gura lui o părăsi vru să se întoarcă, dar el continua să o ţină strâns în braţe.

— Apleacă-te.

Era ameţită, avea mintea întunecată de o ceaţă sexuală febrilă. Supusă, se aplecă din talie, întinse braţele şi îşi propti mâinile de perete ca să se susţină.

Degetele lui se jucară câteva clipe cu carnea ei umedă şi fierbinte, apoi îi simţi mădularul. Oftă. Era o senzaţie atât de minunată! Carnea lui tare şi fierbinte o pătrundea uşor. Asta era cea mai frumoasă parte. Partea descoperirii. Când el era doar un bărbat, aşa cum îl lăsase Dumnezeu, iar ea doar o femeie care-l primea în ea. Îi plăcea să-l exploreze şi să-l simtă. Să descopere cum era să fie cu el.

Probabil era deja peste măsură de excitat. Cu toate acestea, se mişca încet. Îl simţi pătrunzând-o centimetru după centimetru, până când materialul pantalonilor lui se lipi de fundul ei gol. Samuel inspiră profund şi se împinse o dată în ea, pătrunzând-o cu totul. Emeline gândi visătoare că ar fi putut rămâne aşa pentru totdeauna, ţinându-i în ea carnea tare, savurând senzaţia de plenitudine pe care i-o oferea.

Se retrase la fel de uşor cum o pătrunsese; muşchii interni ai tunelului ei de catifea se contractară, parcă nedorind să-l lase să plece. Apoi se împinse din nou în ea atât de tare, încât lui Emeline i se îndoiră coatele din cauza forţei impactului.

— Stai nemişcată, murmură el aproape neinteligibil, după care o apucă de şolduri şi începu să o pătrundă tare şi repede.

Mişcările de du-te-vino ale mădularului lui i se păreau deopotrivă chinuitoare şi delicioase, aşa că îşi aplecă şoldurile ca să-l primească mai bine.

— Dumnezeule! mârâi el.

Dintr-odată degetele lui ajunseră iarăşi prin cârlionţii

ei feminini, explorând până ce găsiră mugurele care tânjea după atingerea lui. O apăsă ferm acolo, în timp ce mădularul lui o pătrundea pe la spate. Simţea un ţipăt de plăcere acumulându-i-se în gât. Era pur şi simplu prea mult! Fierbinţeala cărnii lui, pătrunzând-o! Presiunea degetului său cunoscător! Durerea pe care o simţea în braţe în timp ce încerca să se susţină de perete!

Dintr-odată, Samuel o trase tare, lipindu-i spatele gol de pieptul lui, apoi, îngropat adânc în ea, se eliberă. Era o poziţie ciudată, dar foarte erotică. Emeline stătea pe vârfuri, cu picioarele desfăcute larg, cu pântecul şi sânii expuşi aerului răcoros şi înfiptă în mădularul lui de oţel. Îl auzi gemând şi savură felul în care îşi pierduse orice stăpânire de sine. Se concentra temeinic pe feminitatea ei, apucând cu toată mâna acel mugure delicat, în timp ce o inunda cu sămânţa lui.

În acel moment nu-şi mai putu opri ţipătul. Valurile aproape dureroase ale plăcerii se revărsară prin ea, făcând-o să se cutremure. Sam îi puse mâna la gură, într-o încercare de a înăbuşi sunetul, dar ea îl muşcă, savurându-i gustul.

— Pisicuţă sălbatică!

Se retrase din ea, apoi o duse în braţe până la pat şi o întinse pe spate pe saltea.

— Probabil o să mă muşti din nou, dar s-ar putea să merite.

Îi despărţi picioarele şi o pătrunse din nou, apoi rămase în ea, greu şi fierbinte, sărutând-o cu nesaţ.

Emeline deschise gura ca să-i primească limba şi remarcă ameţită că el nici măcar nu se dezbrăcase. Încă mai purta haina, vesta, pantalonii şi jambierele. Şi probabil nu-şi scosese nici mocasinii! Dar acel gând îi zbură în momentul în care se predă limbii lui seducătoare, simţind înfiorată cum nasturii reci de metal ai vestei lui i se apăsau de sânii goi.

Cineva ciocăni la uşă. Emeline încremeni. Samuel

înălţă repede capul.

— Sunteţi bine, milady? răsună vocea cameristei din spatele uşii.

Samuel ridică dintr-o sprânceană. Emeline îşi drese glasul, conştientă că trupul lui era încă îngropat adânc în al ei.

— Da, sunt foarte bine. Poţi pleca.

— Desigur, milady.

Auziră apoi sunetul de paşi care se îndepărtau.

Emeline, răsuflând uşurată, îl împinse uşor.

— Dă-te jos de pe mine.

— De ce? o întrebă el leneş. Îmi place aici.

— Camerista mea o să se întoarcă, spuse ea, simţind cum o năpădea panica.

Samuel se retrase şi îi cercetă chipul.

— Asta mi se pare puţin probabil. Sunt sigur că angajezi doar cei mai bine instruiţi servitori.

Când Emeline îl mai împinse o dată, el cedă şi se dădu la o parte, retrăgându-şi mădularul la fel de brusc cum o pătrunsese. Emeline se dădu jos din pat fără să-şi acorde răgazul de a regreta despărţirea.

— Ar trebui să pleci.

I se părea îngrozitor de ciudat să stea complet goală în faţa bărbatului cu care făcuse dragoste ca o femeie stricată. Ar fi trebuit să aibă decenţa – decenţa unui *gentleman* – şi să plece în linişte imediat după consumarea actului. Dar aparent nu o avea. Îi simţi privirea fierbinte studiind-o când se aplecă peste maldărul de haine, căutând ceva – orice – cu care să-şi acopere goliciunea. Găsi în cele din urmă cămăşuţa, cu care îşi acoperi imediat partea din faţă, dar descoperi cu stupoare că era mai degrabă o cârpă zdrenţuită decât o haină. Era prea mult!

Aruncă pe jos resturile cămăşuţei şi se răsuci spre bărbatul de pe patul ei.

— Trebuie să pleci!

Exact cum bănuise, el lenevea sprijinit într-un cot şi o

privea amuzat. Avea încă părul strâns într-o coadă îngrijită. Hainele lui erau destul de şifonate, dar întregi. Gura lui se relaxase într-un zâmbet mare şi senzual, iar ochii săi acoperiţi de pleoape grele păreau aproape somnoroşi. Nu avusese nici măcar decenţa de a-şi închide prohabul pantalonilor. Împotriva voinţei sale, Emeline se uită la singura parte expusă a trupului lui. Mădularul strălucitor şi tare. Ar fi trebuit să fie deja flasc şi mic şi poate chiar să-i stârnească un pic de milă, dar nu era cazul. Dimpotrivă, stătea acolo arogant şi pe jumătate erect, de parcă ar fi vrut să o ia de la capăt.

Imaginea aceea o înfurie.

— De ce nu ai plecat?

El oftă şi se ridică în şezut.

— Speram să mai stăm o vreme îmbrăţişaţi, milady. Dar aparent tu nu îţi doreşti asta.

Emeline simţi cum un val de căldură îi invadă obrajii şi gâtul. Ştia că era morocănoasă şi absurdă. Ştia că ar fi trebuit să dea dovadă de eleganţă şi poate de o indiferenţă sofisticată. Dar nu putea. Pur şi simplu nu putea!

— Te rog să pleci. Îşi încrucişă braţele la piept peste sânii goi şi îşi mută privirea.

Samuel se ridică în picioare şi-şi încheie pantalonii fără grabă.

— O să plec acum, dar asta nu înseamnă că s-a terminat.

— Ba sigur că s-a terminat! ţipă ea îngrozită. Ai obţinut ce voiai, aşa că nu e nevoie să mai… să mai…

Pur şi simplu nu ştia cum să-şi transpună gândurile în cuvinte. Doamne, cât de mult şi-ar fi dorit să fie şi ea o văduvă sofisticată! Genul acela de femeie care îşi lua amanţi discreţi şi se angaja în aventuri în care ambele părţi implicate cunoşteau regulile comportamentului elegant. Însă ea fusese nevoită să aibă grijă de Daniel şi de *tante* Cristelle, iar apoi murise Reynaud… în plus, nu simţise niciodată nevoia de a-şi căuta un iubit.

În timp ce se gândea la lipsa ei de experienţă, comparându-se cu o driadă îmbătrânită, Samuel, care îşi aranjase hainele, se aplecă uşor şi-şi atinse buzele de ale ei atât de încet şi tandru, că aproape îi veni să plângă.

După aceea făcu un pas în spate.

— Da, am obţinut ce mi-am dorit şi ce ţi-ai dorit şi tu, dar asta nu mi-a potolit foamea de tine. O să mai vin la tine. Ori mă primeşti în linişte, ori scot din ţâţâni uşa dormitorului tău, trezind toată casa. Colţul gurii lui se ridică într-un zâmbet strâmb. Poate că nu cunosc pe deplin toate subtilităţile societăţii tale, dar cred că nu ţi-ai dori asta.

Emeline îl ascultă cu gura căscată. Abia la final reuşi să protesteze:

— Cum îndrăzneşti să presupui că…

Dar el se întoarse şi o prinse de umeri, transformându-i afirmaţia indignată într-un chiţăit neputincios. Aplecă uşor capul şi îi vorbi şoptit, dar ferm la ureche:

— Îndrăznesc pentru că acum niciun sfert de oră m-ai primit în tine. Trupul tău şi-a revărsat rouă peste mădularul meu, şi vreau ca asta să se mai întâmple şi altă dată.

Îi acoperi din nou gura, doar că acum sărutul nu mai era blând, ci vorbea despre dorinţele bărbăteşti care se învolburau în fiinţa lui. Îşi strecură limba în gura ei şi înclină capul astfel încât să-i poată cuprinde buzele cu totul. Emeline se arcui înspre el, simţind că îl dorea cu o disperare pe care n-o mai cunoscuse niciodată.

Dintr-odată, Samuel făcu un pas în spate. Era încruntat şi roşu la faţă.

— Primeşte-mă în noaptea asta, Emeline.

Părăsi încăperea înainte ca ea să-i poată răspunde.

Emeline se prăbuşi pe grămada de haine distruse şi, brusc, îşi dădu seama de un lucru înspăimântător. Îşi pierduse orice urmă de raţiune şi, mai mult decât atât, nu avea niciun control asupra relaţiei cu Samuel.

*

— Craddock s-a spânzurat acum o lună, zise lordul Vale în după-amiaza aceea.

Sam se chinui să-şi smulgă gândurile de la Emeline. De la pielea şi de la sânii ei. De la faptul că nu voia să-l mai vadă. Se concentră în schimb asupra problemei Regimentului 28.

— Thornton ar fi trebuit să ştie, nu?

— Thornton nu a spus când l-a văzut ultima dată pe Craddock, îi aminti vicontele.

— Adevărat.

— Cine e următorul pe lista celor cu care trebuie să vorbim?

— Nu mai e nimeni, oftă Sam.

Afară ploua cu găleata, iar asta o adusese la disperare pe gazda lor. Aparent, Lady Hasselthorpe plănuise o expediţie la ruinele unei vechi abaţii, un obiectiv turistic destul de faimos din partea locului. În sinea lui, Sam se simţea uşurat că ploua. Nu ar fi fost capabil să cutreiere dealurile în ziua aceea, cel puţin nu fără să fie nevoit să suporte o durere chinuitoare, şi ştia că Rebecca ar fi devenit suspicioasă dacă ar fi inventat o scuză ca să rămână la castel. Observase că sora lui înţelegea mult mai multe lucruri decât ar fi crezut el. În plus, nu ştia cum ar fi putut să-i explice de ce avea picioarele bandajate.

Prin urmare, cei mai mulţi dintre invitaţi se retrăseseră într-un salon din spatele castelului. Nu şi Emeline, desigur, întrucât ar fi făcut orice ca să-l evite. Dar în afară de ea, era cam toată lumea prezentă. Unii se amuzau jucând cărţi, în timp ce alţii citeau sau vorbeau în grupuri mai mici.

La fel ca el şi Vale.

— Nu mai este chiar nimeni cu care să stai de vorbă? întrebă neîncrezător vicontele.

Sam scrâşni din dinţi.

— Accept bucuros orice sugestie.

— Ăăă…

— Asta presupunând că ai tu nişte idei, nu?

— Ei bine… Vale părea brusc foarte interesat de geamurile scăldate de ploaie.

— Mă gândeam eu, murmură Sam.

Priveau amândoi ferestrele, de parcă ar fi fost hipnotizaţi de vremea îngrozitoare de afară. Vale bătea darabana pe braţul fotoliului, într-un mod extrem de enervant. În cele din urmă, trase aer în piept şi zise:

— Dacă Thornton a fost vinovatul, ar fi trebuit să aibă un motiv ca să trădeze Regimentul 28.

Sam rămase cu ochii la geam. Nu era deloc surprins că gândurile lui Vale porniseră pe acelaşi făgaş pe care se îndreptaseră şi ale lui.

— Să înţeleg atunci că îl consideri suspect?

— Tu nu?

Sam se gândi la neliniştea pe care o simţise de când îl revăzuse pe Thornton la Londra.

— Poate că îl suspectez, dar nu-mi vine în minte niciun motiv pentru care ar trăda întregul regiment. Ai tu vreo idee?

— Habar n-am. Poate că pur şi simplu s-a săturat de tot piureul de mazăre pe care a trebuit să-l mâncăm pe timpul acelui marş blestemat.

Sam îşi zise că vicontele chiar părea să-l simpatizeze. Faptul că el însuşi era atât de ipocrit încât să-i arate prietenie unui bărbat cu a cărui logodnică tocmai făcuse dragoste îl irita la culme. L-ar fi evitat bucuros, dar Vale îi căutase compania încă de când intrase în salon.

— Presupun că banii constituie întotdeauna un mobil, cugetă Vale. Dar tot nu văd cum ar fi beneficiat Thornton de pe urma uciderii unui regiment întreg, dacă nu cumva a fost plătit de francezi.

— Thornton vorbeşte franceza?

— N-am idee. Vale bătu din nou darabana câteva

clipe, aparent reflectând asupra abilităţilor lingvistice ale lui Thornton. Dar nu cred că mai contează. Chiar tu ai spus că scrisoarea a fost scrisă în engleză. Pe deasupra, sunt mulţi francezi care vorbesc engleza.

— Avea datorii?

Sam observă Rebecca înclinase uşor capul, ca să asculte ce îi spunea o altă tânără. Se bucura în sinea lui că sora lui îşi găsise o parteneră de conversaţie.

— Ar trebui să aflăm. Sau, mai degrabă, eu ar trebui să aflu. Până acum nu am contribuit prea mult la anchetă. Ar trebui să ajut şi eu cumva, nu?

Sam se uită la Vale. Bărbatul îl privea cu ochii lui mari şi sinceri, care semănau cu cei ai unui câine bătut. Ce fel de om ar trăda un astfel de prieten?

— Mulţumesc, zise el pe un ton grav.

Expresia de pe chipul vicontelui se schimbă imediat. Sam ştia că era capabil de transformări bruşte şi radicale. Chipul său jovial se lumină când zâmbi, iar ochii albaştri îi străluciră ca două nestemate în lumină.

— Pentru puţin, bătrâne.

Sam îşi plecă ochii, nefiind în stare să-i mai întâlnească privirea. Dacă ar fi fost un om de onoare, ar fi hotărât să nu o mai vadă niciodată pe Lady Emeline. Aşa însă, era cea mai detestabilă creatură de pe faţa pământului.

Pentru că intenţiona să o întâlnească din nou în noaptea aceea şi să facă dragoste cu ea.

Capitolul 13

Lupul uriaş se năpusti spre pătuţul copilului, cu fălcile căscate larg. Dar Inimă de Fier se aruncă în calea fiarei cu sabia scoasă din teacă, pentru a-şi proteja fiul. Şi ce bătălie

se porni atunci! Inimă de Fier trebuia să rămână tăcut, aşa că nu putea striga după ajutor, iar monstrul lup îi punea la încercare toată puterea şi priceperea. Lupta se dezlănţui, şi cei doi combatanţi vuiau prin cameră ca o furtună, zdrobind mobilierul şi făcându-l ţăndări. Apoi pătuţul copilului se răsturnă, şi pruncul începu să plângă. Inimă de Fier lovi cu sabia şi reteză piciorul din spate al lupului. Fiara scoase un urlet îngrozitor de durere şi se năpusti asupra lui, azvârlindu-l la podea cu o bubuitură care făcu întreg castelul să se cutremure. Inimă de Fier se izbi tare cu capul de pardoseala de piatră şi îşi pierdu cunoştinţa...

din *Inimă de Fier*

Emeline îşi petrecuse ziua în camera ei, pradă remuşcărilor. Se străduia cu orice preţ să-l evite pe Sam, iar motivele pentru care trebuia să stea departe de el erau clare. Făceau parte din clase sociale diferite şi proveneau din lumi diferite. Ea trebuia să se gândească la fiul şi la familia ei. Iar el era prea temperamental, un bărbat care nu se lăsa uşor condus. Nu ar fi putut deţine controlul în relaţia cu el. Şi totuşi...

Şi totuşi...

Poate era din cauză că despicase prea mult firul în patru, dar niciunul dintre argumentele pe care şi le oferea singură nu părea să mai stea în picioare. Aşa că le îndepărtă, conştientă că păleau în comparaţie cu nevoia pe care o simţea. O şoca felul în care se transformase. Nu mai făcuse niciodată asta. Era pentru prima dată în viaţa ei când dădea la o parte raţiunea şi-şi lăsa natura primitivă să ia iniţiativa.

Capitularea în faţa laturii ei pur senzuale i se părea ceva deopotrivă înfricoşător şi palpitant. Până atunci avusese mereu grijă să-şi păstreze stăpânirea de sine şi să exercite un control strict în orice împrejurare. Trebuise s-o

facă, pentru că o părăsiseră toţi bărbaţii care ar fi trebuit să ţină familia unită: mai întâi Reynaud, apoi Danny şi, şase luni mai târziu, tatăl ei. O lăsaseră singură, înspăimântător de singură.

Se încordă când auzi paşi în faţa uşii. Era pregătită pentru el – goală şi deja în pat – şi simţea exaltarea revărsându-se prin fiecare fărâmă a fiinţei sale.

Când intră în cameră, Sam nu se mai obosi să-şi ascundă şchiopătatul. Emeline observă ridurile adânci care-i brăzdau obrajii şi încovoierea umerilor săi. Îşi putea da seama că era foarte obosit. Probabil încă nu-şi revenise complet după cursa singuratică din ajun, dar nu-i păsa. Voia să-l aibă în noaptea aceea. Să-l folosească, la fel cum o folosise şi el pe ea.

Dintr-odată o văzu. Samuel se opri, cu haina pe jumătate scoasă, iar ea se ridică în şezut în pat. În patul *lui.* Cearşaful îi alunecă până la talie, descoperindu-i sânii goi.

— Te aşteptam.

— Serios? întrebă el şi-şi dădu jos haina. Vocea lui era relaxată, însă rămăsese cu ochii aţintiţi asupra sânilor ei.

Emeline se lăsă un pic pe spate, iar asta îi făcu sânii să se ridice. Nu trebuia să se mai uite în jos ca să ştie că sfârcurile i se întăriseră în contact cu aerul rece al nopţii… şi ca răspuns la vederea lui.

— Mi se pare că te-aştept de ore întregi.

— Îmi pare rău, zise el în timp ce-şi descheia vesta. Degetele lui lucrau neobosite, chiar dacă nu-şi lua nicio clipă ochii de la ea. M-aş fi grăbit, dacă aş fi ştiut…

— De fapt, aş prefera să nu te grăbeşti.

Se bosumflă un pic, parcă nemulţumită de gândurile care-i alergau prin minte. Degetele lui se opriră atunci.

— O să ţin minte asta.

Îşi scoase vesta şi cămaşa, după care se îndreptă încet spre ea, cu pieptul dezgolit. Avea un piept minunat! Era lat şi musculos, acoperit cu un păr negru care i se ondula în jurul sfârcurilor, coborând apoi într-o linie pe

abdomen. Se udă toată numai văzându-l, dar îşi reaminti că nu trebuia să piardă avantajul pe care îl avea.

— Aşa să faci. Privirea ei coborî spre pantalonii, jambierele şi mocasinii pe care încă îi mai purta. Şi totuşi, se pare că te apropii de mine prea devreme.

El miji ochii, stârnindu-i temerea că poate mersese prea departe. Ţinea buzele strânse şi nu părea prea mulţumit. Dar apoi luă un scaun şi-l aşeză cu faţa la ea, la doar câţiva centimetri de pat. Îşi puse un picior pe scaun şi începu să-şi dezlege mocasinii. Erau diferiţi de cei pe care-i distrusese alergând în noaptea precedentă, ceea ce însemna că probabil avea mai multe perechi, se gândi Emeline în timp ce-i contempla muşchii braţelor şi ai spatelui. Samuel se descălţă, o privi şi apoi începu să-l dezlege şi pe celălalt.

Emeline înghiţi apăsat. În clipa aceea nu făcea altceva decât să-şi scoată pantofii. Şi totuşi, ştia. Ştia că se pregătea... că se dezbrăca numai şi numai pentru ea. Gândul acela îi tăie respiraţia.

Sam îşi scoase apoi şi cel de-al doilea mocasin, dând la iveală bandajele de pe picioare. Părţile expuse de piele păreau să se vindece foarte bine, remarcă Emeline. După ce îşi desfăcu şi jambierele, duse mâna la nasturii pantalonilor, sub privirea ei lacomă. Mişcările degetelor lui erau precise şi controlate. Gândindu-se la plăcerea pe care aveau să i-o aducă în curând degetele acelea lungi şi pricepute, Emeline aproape că gemu de nerăbdare. Cu toate acestea, nu rupse tăcerea.

Rămase gol, în toată splendoarea, cu excepţia unei fâşii de piele care i se întindea sub buric. Emeline îl privi cu răsuflarea tăiată câtă vreme desfăcu şi acel ultim veşmânt şi îl aruncă peste jambiere. Trupul lui era lung şi neted, iar pielea, bronzată în locurile unde o văzuse soarele. În rest era doar oacheş de la natură. Avea gambe zvelte, presărate cu păr negru, genunchi osoşi şi coapse groase şi puternice. Şi mai erau şi acele curbe masculine minunate şi secrete,

din locul în care şoldurile i se îmbinau cu bazinul. Abdomenul era marcat de o cicatrice mică şi palidă, iar o alta îi sluţea partea dreaptă a pieptului.

Emeline îşi aminti ce-i spusese Jasper, că alergase zile întregi cu o rană de cuţit. Probabil fusese un chin îngrozitor. Era foarte mândră că stârnea dorinţa unui bărbat atât de curajos.

Privirea ei coborî pe nesimţite. Păstrase pentru final ce era cel mai bun: bărbăţia lui. Mădularul lui era erect şi tare şi plin de vene care pulsau de la cât de excitat era. Înghiţi apăsat şi-şi trase cu greu răsuflarea.

— Eşti satisfăcută? o întrebă el, rupând tăcerea. Stătuse neclintit şi o lăsase să-i studieze pe îndelete trupul.

— Cred că da, murmură ea cu glas şovăitor.

Samuel ridică din sprâncene. După toate aparenţele, se simţise insultat.

— *Crezi*? Dacă nu eşti sigură, milady, dă-mi voie să te ajut să te hotărăşti.

Într-o clipită era deja lângă pat. Se năpusti spre ea cu o iuţeală care o făcu să tresară. Veni deasupra ei în patru labe, ca un animal. Şi chiar când se gândea că o să o sărute, gura lui coborî asupra sfârcului ei stâng. Emeline îşi arcui spatele, şi un suspin îi scăpă printre buze. Nu o atingea nicăieri altundeva, ci doar îi sugea tare sfârcul. Oare cum era posibil să simtă atât de multe de la atingerea unui petic atât de mic de carne? Se întinse şi-şi încolăci braţele în jurul trupului său, savurând tot ceea ce înainte nu avusese timp să facă. Să îl atingă. Să-i simtă fierbinţeala pielii sub palmele ei, să-şi alunece mâinile peste crestele coastelor lui, să-l mângâie pe toată lungimea spatelui aceluia minunat. Îşi dorea să-i simtă fiecare centimetru de piele. Să-l guste. Şi să-l primească în ea până când ajungea să-i cunoască trupul la fel de bine cum îl cunoştea pe al ei.

Sam îşi înălţă capul, dar rămase cu privirea aţintită spre sânii ei.

— M-am gândit la asta toată ziua… la sânii tăi goi şi

ce-aş putea face cu ei. Abia dacă am putut să merg, la cât de înfierbântat eram. Asta îmi faci! se răsti el. Mă transformi într-un mădular flămând şi fără minte.

Cuvintele lui o făcură să se zvârcolească. Erau atât de simple şi de explicite!

— Oferă-mi sânii tăi, ca să-i pot suge până ai orgasm.

O, Doamne! Nu *trebuia* să-l lase să-i vorbească aşa. Ar fi dobândit prea multă putere asupra ei dacă îi permitea să-i dea astfel de ordine. Pe de altă parte, miezul feminităţii ei se umezise la acele vorbe. Îşi dorea să i se ofere. Îşi dorea să-l lase să-i sugă sfârcurile. Aşa că îşi aşeză palmele sub sâni şi îi ridică, de parcă i-ar fi adus o ofrandă unui zeu păgân, pe jumătate animal.

El mârâi gutural şi aprobator, apoi se repezi asupra lor. Îi linse, îi ronţăi şi prinse uşor între dinţi mugurii rozalii, zgâriindu-i pielea sensibilă cu barba lui de două zile. Apoi cuprinse în gură un sfârc şi-l supse cu ardoare în timp ce degetele lui îl tachinau pe celălalt. Acele două puncte de plăcere se aprinseră în interiorul ei, revărsând valuri de extaz nebănuit, până când se arcui neputincioasă sub el, chinuindu-se să-şi tragă răsuflarea. Era prea mult! Avea să o rănească. Nu mai putea suporta chinul acela.

Se cutremură, şi o lumină orbitoare apăru în spatele pleoapelor ei închise, înfierbântându-i membrele. Limba lui îi dezmierda tandru sânul, dar fiecare atingere umedă dădea naştere unei alte scântei. În cele din urmă, când îi sărută blând sfârcul, Emeline îi simţi buzele ca pe un balsam.

Deschise ochii, şi văzu că expresia de pe chipul lui era intensă şi deloc blândă.

— Nu pot să mai aştept, murmură el.

Îi desfăcu coapsele fără menajamente şi se afundă între ele, ghidându-şi membrul cu o singură mână. Se împinse înăuntru, apoi, după un scurt moment de retragere, o pătrunse iar, până când toată lungimea bărbăţiei lui ajunse să fie îngropată adânc în ea.

Emeline zâmbi. Dar cum ar fi putut să nu zâmbească, la câtă plăcere primea în acele momente? Îi mângâie obrazul, şi Samuel deschise ochii. Erau incredibil de strălucitori.

— Râzi de mine, o mustră el.

Ea clătină din cap şi dădu să-i explice, dar el se ridicase deja pe antebraţe. Îşi lipi gura de a ei, afundând-o în salteaua moale, după care începu să se mişte ritmic. Se retrase şi apoi o pătrunse din nou, tare şi repede. Emeline uită orice voise să spună. Atâta timp cât se mişca în ea, nu-i mai păsa deloc dacă se simţise jignit sau dacă era supărat pe ea. Bărbăţia lui tare se freca de carnea ei sensibilă cu un singur scop, acela de a le stârni plăcere amândurora.

— Asta te satisface? mârâi el.

Emeline era pierdută într-un ocean al extazului, aşa că nu îi răspunse.

Se mai împinse o dată în ea, apoi rămase nemişcat.

— Te *satisface* asta, milady?

Ea deschise ochii brusc şi se uită furioasă la el.

— Da! apoi îl apucă de fese, zorindu-l să se mişte din nou. Da! Da! Da! Doar *mişcă-te,* lua-te-ar naiba!

El se conformă scoţând un sunet gutural, fie un chicotit, fie un mârâit. Lui Emeline era imposibil să-şi dea seama, pentru că ochii i se încinseseră încă de la prima penetrare. Oricum, nu avea nicio importanţă. Nu o mai interesa decât să-i simtă trupul mişcându-se în ea. Să simtă împingerile lui neobosite şi plăcerea infinită care izvora din ele. Să-i simtă carnea tare şi mişcările nesăţioase, îşi dorea să nu se mai oprească niciodată… dar absolut, absolut niciodată!

Valurile de extaz o inundară unul după altul. Deschise ochii în timp util ca să-l vadă arcuindu-se în timp ce îşi împingea pelvisul în ea. Atunci îl privi pe Samuel Hartley cutremurându-se din toate încheieturile şi revărsându-se adânc în interiorul ei.

*

Abia dacă îşi putea trage răsuflarea. Era mai epuizat decât atunci când alerga. Femeia aceea îl storsese de vlagă, dar se simţea în al nouălea cer.

Sam se prăbuşi apoi peste Emeline. Avu grijă să nu o strivească sub greutatea trupului său, dar se lăsă suficient cât să-i simtă sânii, pântecul şi picioarele încolăcite în jurul genunchilor săi. Undeva în cotloanele minţii, ştia că dorinţa aceea venea din nevoia de a o controla pe femeia de sub el – pe femeia *lui* – şi că nu era ceva bun sau de care ar fi trebuit să se simtă mândru. Era însă prea obosit ca să facă raţionamente complicate; în plus, poziţia aceea era perfectă.

Poate nu şi pentru ea.

— Dă-te jos de pe mine, bombăni Emeline.

Nu credea că o mai auzise vreodată pe cuviincioasa Lady Emeline exprimându-se astfel. Era absolut încântat.

— Te strivesc?

— Nu, zise ea, după care rămase tăcută. Sam se gândi că adormise, însă apoi o auzi vorbind din nou: Dar ar trebui să te dai jos de pe mine, oricum.

— De ce? Îşi aşezase capul lângă al ei pe pernă şi îi studia trăsăturile delicate.

Emeline strâmbă din nas, fără să deschidă ochii.

— Pentru că aşa e politicos.

— Aha. Te informez că stau foarte bine aici unde sunt şi în clipa aceasta nu mă interesează deloc politeţea.

Ea deschise ochii brusc şi se încruntă într-un mod absolut adorabil. Nu că i-ar fi spus asta vreodată, dar furia ei i se părea teribil de excitantă.

— Confortul meu nu contează deloc pentru tine? ceru ea să ştie, pe un ton trufaş şi aristocratic.

— Nu, zise el amabil. Absolut deloc.

— Hm! pufni Emeline. Nu era un răspuns tocmai elocvent, şi asta îl făcu să zâmbească. Adora faptul că o

redusese la cuvinte monosilabice. Eşti foarte sigur pe tine, remarcă ea.

— Asta pentru că… Se aplecă suficient cât să ajungă să o sărute pe obraz, apoi îi şopti la ureche: Pentru că mădularul meu este în tine.

— Pari foarte mulţumit.

— Da. Şi tu la fel.

— Culcă-te odată, înfumuratule!

Sam zâmbi pentru sine, apoi trase cearşaful şi-i acoperi pe amândoi. Îşi păstră trupul unit cu al ei, dar, de parcă i-ar fi îndeplinit ordinul, adormi în câteva secunde.

*

Emeline se trezi brusc la apropierea zorilor, amintindu-şi că îşi petrecuse noaptea în camera lui Samuel, care încă mai dormea, strângând-o în braţe. Încercă să se mişte un pic, însă el nu se clinti. Trebuia să plece, dar cum avea să reuşească?

Rămase o clipă privindu-l. Stătea într-o poziţie destul de strâmbă, cu capul întors spre ea. Şoldurile lui le acopereau pe ale ei, dar cea mai mare pare a trunchiul lui era pe pat. Cu excepţia unui braţ, întins posesiv peste sânii ei. Liniile de expresie de pe chipul lui erau aproape netede şi părea destul de tânăr. Mai ales că avea şi părul castaniu ciufulit ca un băieţel. Oare aşa arătase înainte de război?

Samuel deschise ochii, iar privirea i se întunecă brusc în clipa în care îşi dădu seama că erau împreună în pat. Tăcut, îi cercetă chipul. Probabil avea un aspect foarte răvăşit, se gândi Emeline. Cu toate acestea, îl lăsă să o privească. I se părea că ochii lui o studiau mai intim chiar decât noaptea trecută, când o văzuse în toată goliciunea ei. Oare ce vedea când se uita la ea? Nu-şi putea da seama. În orice alt moment s-ar fi înfuriat pe ea însăşi pentru că se lăsase atât de expusă, dar acum, când lumina difuză a dimineţii învăluia camera, prefera să savureze ultimele

minute în compania lui.

Sam ridică palma şi îi mângâie ceafa, apoi îşi apropie încet capul de al ei şi o sărută. Gura lui era mai moale dimineaţa. Mult mai relaxată şi mai leneşă. Îi putea simţi barba zgâriindu-i uşor pielea, în contrast cu buzele lui moi şi senzuale. Nu părea deloc grăbit, chiar dacă îl putea simţi incredibil de tare la nivelul pântecului.

Se ridică apoi pe coate şi îi luă faţa în palme. O înconjura cu masculinitatea lui, deopotrivă protectoare şi posesivă. Nu se mai simţise niciodată atât de preţuită sau atât de dorită. Îi depărtă picioarele şi mai mult şi îşi poziţionă şoldurile între coapsele ei, astfel că părul de pe piept şi sfârcurile lui îi gâdilau pielea. Totul i se părea foarte intim. Nu era sigură dacă putea îndura să facă dragoste cu el aşa şi să se apropie atât de mult. Îşi simţea sufletul expus. Era pe punctul de a dezvălui prea multe lucruri pe care le ţinuse ascunse prea mult timp. Cu toate acestea, se lăsă pradă momentului. Se lăsă sedusă de propria dorinţă şi de omul care stătea deasupra ei în pat.

Mâna lui coborî pe gâtul ei, apoi îi dezmierdă umerii şi lateralele corpului. Se opri însă când ajunse în dreptul şoldului, aparent acaparat de sărutul pe care nu-l întrerupsese niciun moment.

Pe nesimţite, mâna lui se deplasă mai jos, îi ridică genunchiul peste şoldul lui şi îl lăsă acolo, în timp ce-şi lipea şi mai mult pelvisul de al ei.

Emeline eliberă un suspin în gura lui. În poziţia aceea era deschisă şi vulnerabilă, iar când se lipi de ea, îl simţi pe fiecare centimetru delicat de piele. Nu era sigură dacă îi plăcea asta… conexiunea incredibilă, sau acel mod *deplin* de a face dragoste. Îi dezgolea sufletul, indiferent dacă asta era sau nu intenţia lui. Poate că nici nu-şi dădea seama ce îi făcea. Dar când vru să-l îndepărteze, fu ademenită din nou de simpla împingere a şoldurilor lui.

Samuel ridică uşor capul ca să o privească în timp ce îi pătrundea încet carnea expusă. Ea icni din cauza

senzaţiei necunoscute şi se încruntă la el. Era incredibil de nepoliticos din partea lui să se uite la ce se întâmpla în clipa aceea! Oare nu ştia că aşa ceva pur şi simplu nu se făcea? Că ceea ce trăiau nu era nimic mai mult decât o plăcere trecătoare?

Nimic mai mult…

Dar când se mişcă şi o apăsă din nou, înţelese că nu era doar ceva pur fizic. Nu. Era mai mult. Mult mai mult! Copleşită de greutatea lui şi de sentimentele contradictorii care o năpădiseră, intră în panică. Încercă să răsucească într-o parte capul şi ridică braţele ca să-l împingă de pe ea, dar el o prinse repede şi, fără niciun efort, îi imobiliză încheieturile pe pernă, de o parte şi de alta a capului.

Emeline suspină, furioasă şi neajutorată. Şi se simţea şi mai furioasă pe ea însăşi pentru că permitea să i se vadă cele mai profunde emoţii.

— Opreşte-te.

El clătină din cap şi se afundă şi mai mult în ea, făcând-o să se deschidă ca o floare. Făcând-o şi mai vulnerabilă la toate senzaţiile pe care i le oferea. Îşi strânse o clipă pleoapele, de parcă şi el s-ar fi simţit copleşit de ceea ce se întâmpla între ei, dar apoi deschise ochii şi o ţintui cu privirea.

— Nu.

Îşi aplecă uşor capul ca să-i lingă broboanele de sudoare de pe linia părului. Asprimea limbii lui, împreună cu presiunea exercitată de mădularul tare în interiorul ei când îşi ridică şoldurile mai sus şi-i apăsă punctul plăcerii maxime, o aduseră în pragul nebuniei. Samuel se retrase un pic, dar tot mai putea simţi frecarea când mădularul lui trecu peste pliurile de carne sensibilă. Apoi se trase mai jos… frecându-se… frecându-se… frecându-se de mugurele ei umflat, până când nu mai putu suporta senzaţia.

Şi în clipa aceea se prăbuşi în faţa lui. Toate secretele, toate îndoielile, toate temerile şi speranţele pe care le reprimase şi le ascunsese atât de mult timp ieşiră la iveală,

libere şi descătuşate. Expuse în aerul rece al dimineţii. Şi în faţa ochilor lui.

Ridică privirea numai pentru a-l vedea scrâşnind din dinţi şi cutremurându-se, la fel de tulburat ca şi ea, în timp ce-şi revărsa sămânţa în interiorul ei.

*

Ceaşca de ceai tremură când Emeline o ridică la buze. Se încruntă la acea manifestare exterioară a tumultului ei lăuntric şi îşi forţă degetele să rămână nemişcate. Niciunul dintre cei prezenţi în jurul ei în salonul de dimineaţă nu păruse să observe. Poate doar Melisande, care stătea vizavi de ea la măsuţa rotundă pe care o împărţeau şi în clipa aceea îi arunca o privire excesiv de atentă. Spiritul perceptiv nu era întotdeauna de dorit într-o prietenie, pentru că ducea la întrebări incomode şi priviri insinuante.

Emeline încercă să se gândească la altceva decât la felul tulburător în care făcuse dragoste în dimineaţa aceea. Şi în noaptea precedentă. Şi în dimineaţa de dinainte de asta. Se încruntă la ceaşca ei de ceai. Poate că prea mult sex îi înceţoşa mintea. Asta ar fi putut să-i explice blocajul mental din acel moment. Fără îndoială era complet nesănătos să se gândească, să se macine şi să devină obsedată de un bărbat… şi de picioarele lui lungi, şi de pieptul lui musculos… şi de mădularul lui foarte, foarte tare.

Tuşi deasupra ceaiului şi se uită vinovată spre Melisande, care îi spuse:

— Am reuşit să traduc titlul primei poveşti din cartea pe care mi-ai dat-o. Se numeşte „Inimă de Fier”.

— Serios?

Pentru o clipă, vestea îi distrase atenţia de la necazurile ei. Îşi amintea povestea aceea. „Inimă de Fier”. Era despre un bărbat curajos, puternic şi loial. Îşi dădu seama dintr-odată că personajul semăna foarte mult cu Samuel, şi asta i se păru foarte ciudat.

— Lord Vale a întrebat de tine noaptea trecută, adăugă Melisande.

Emeline aproape că îşi vărsă ceaiul, aşa că lăsă jos ceaşca în grabă, decizând că, în mod clar, nu era făcută pentru astfel de subterfugii.

— Şi ce i-ai spus?

Melisande ridică mirată din sprâncenele-i maronii ca blana unui şoricel.

— Nimic. Oricum nu m-ar fi observat.

Amărăciunea din glasul prietenei sale o făcu pe Emeline să uite de propriile griji.

— Nu fi prostuţă. Sigur că te-ar fi observat.

— Nu ştie nici măcar cum mă cheamă.

— Poftim?

Melisande încuviinţă din cap. Totuşi, în ochii ei căprui nu se ascundea nicio urmă de autocompătimire.

— Nu are nici cea mai vagă idee cine sunt.

Emeline îşi mută privirea spre locul unde stătea logodnicul ei, înconjurat de câteva domnişoare. Făcea gesturi largi şi povestea ceva cu însufleţire. Când mâna lui dreaptă zbură prin aer, fu cât pe ce să-i smulgă boneta unei fete din apropiere. Ar fi vrut să se răstească la prietena ei şi să-i spună că vorbea prostii, dar era foarte posibil ca Melisande să aibă dreptate. Jasper obişnuia să-şi concentreze atenţia asupra celor mai frumoase doamne din preajma lui.

În definitiv, era ceva normal, se gândi Emeline. Bărbaţii erau mult mai superficiali de felul lor, aşa că tindeau să fie mai atenţi la aspectul fizic decât la mintea sau la sentimentele unei femei. Sau cel puţin majoritatea bărbaţilor. Samuel stătea în colţul opus al încăperii, între sora lui şi doamna Ives – o doamnă în vârstă, cu o înfăţişare banală. Participa la conversaţie, dar privirea lui o întâlni pe a ei chiar în clipa în care se uită la el.

Emeline simţi că roşise. Lua-l-ar naiba să-l ia! Nu era suficient că îi folosise trupul până o durea fiecare părticică

din el, trebuia să-i mai invadeze şi fiecare gând raţional.

— … sper că te-ai protejat cumva, spunea Melisande.

— Poftim? întrebă Emeline pe un ton prea tăios.

— Am spus că sper că te-ai protejat cumva azi-noapte.

Emeline încremeni, holbându-se la ea.

— Despre ce vorbeşti?

— Ca să previi apariţia unui bebeluş. Când Emeline se înecă, prietena ei o întrebă sincer îngrijorată: Eşti bine?

Emeline flutură din mână şi luă o înghiţitură de ceai. Se gândi o clipă să nege că petrecuse noaptea cu Samuel, dar îşi dădu seama că discuţia lor trecuse de mult de punctul în care ar fi putut face asta.

— Da. Dar cum… cum…?

Melisande îi aruncă o privire aspră.

— Nu pot să-mi dau seama cum te-ai implicat într-o astfel de relaţie fără să-ţi iei măsurile de precauţie corespunzătoare. Există nişte bureţei care încap în corpul unei femei şi…

— De unde, Doamne iartă-mă, ştii tu astfel de lucruri?

Uimirea ei se justifica pe deplin: Melisande era necăsătorită şi probabil încă fecioară.

— Există anumite cărţi, dacă te interesează.

Emeline făcu ochii mari.

— Cărţi despre…

— Da.

— Doamne, Dumnezeule!

— Fii atentă, îi zise Melisande pe un ton profesoral. Ţi-ai luat vreo măsură de precauţie?

— E cam târziu pentru asta, mormăi Emeline.

Mâna ei se mută involuntar pe pântecul acoperit cu dantelă. Cum era posibil să nu se fi gândit la ceva atât de important, chiar şi în focul pasiunii? Posibilitatea de a concepe un copil era reală şi foarte îngrijorătoare. Jasper era într-adevăr un om sofisticat, dar niciun bărbat nu îşi dorea ca moştenitorul său să fie progenitura altuia. Şi dacă

era într-adevăr însărcinată, trebuia să se mărite cu Samuel.

Acel simplu gând îi făcu stomacul să se strângă, pentru că ar fi însemnat să nu se mai poată ascunde nicăieri. Ar fi fost în permanenţă expusă. Sentimentele sale şi cele mai îngrozitoare trăsături ale ei ar fi fost o carte deschisă pentru Sam, căci *el* o vedea cu adevărat. Şi o citea aşa cum nu o fusese citită niciodată. Nu îi plăcea deloc asta. Cu siguranţă i-ar fi cerut diverse lucruri, sentimente pe care nu-şi dorea să le nutrească, şi ştia foarte bine că orice prefăcătorie ar fi fost inutilă.

Melisande, sesizându-i spaima, se aplecă în faţă şi-şi aşeză mâna peste a ei.

— Nu intra în panică. Este prea devreme ca să ştii. S-ar putea să nu ai niciun motiv de îngrijorare. Dacă nu cumva… relaţia asta durează de mai mult timp decât ştiu eu?

— Nu, gemu Emeline îndurerată. O, nu. S-a întâmplat doar…

Nu-şi mai termină fraza. Oare ce gândea Melisande despre ea? Se zbenguise cu un bărbat pe care îl cunoştea de foarte puţin timp, şi pe deasupra la o petrecere la care participa şi logodnicul ei.

— Nu are niciun rost să-ţi faci griji, murmură prietena ei bătând-o uşor pe mână. Bucură-te de restul petrecerii şi nu te mai întâlni cu el fără protecţie.

— Sigur că nu, zise Emeline cu respiraţia întretăiată. Nici măcar nu o să mă mai uit la el. Cu siguranţă nu mă mai întorc la… Flutură din mână vag şi se îndreptă de umeri. Nu se va mai întâmpla.

— Mhmm, făcu Melisande neutru, dar cu o expresie sceptică pe chip.

Emeline nu o putea condamna. Se străduise să fie foarte fermă, însă propria voce i se păruse până şi ei nesigură. Împotriva voinţei sale, privirea îi rătăci din nou spre colţul unde stătea Samuel. O studia cu ochii mijiţi. Era sigură că oricine altceva ar fi interpretat expresia de pe

chipul lui ca fiind una de relaxare. Nu şi ea, pentru că în ochii lui vedea dorinţă, posesivitate şi încredere în propriile forţe. Şi în clipa aceea înţelese să bărbatul acela nu avea să renunţe la ea fără luptă.

O, Doamne, Dumnezeule! În ce se băgase?

Capitolul 14

A doua zi dimineaţă, în zori – cu o zi înainte să fie eliberat din jurământul tăcerii –, Inimă de Fier fu trezit de ţipătul unei femei. Doica stătea în pragul camerei devastate a copilului şi răcnea ca din gură de şarpe, deoarece fiecare piesă de mobilier devenise un maldăr de stinghii, pereţii erau stropiţi cu sânge roşu aprins şi, cel mai rău dintre toate, pruncul lipsea! În curând odaia se umplu de oameni din castel – gărzi, servitori, bucătari şi cameriste – top veniţi să vadă ce se întâmplase. Se holbau cu toţii la Inimă de Fier, care era acoperit de sânge din cap până-n picioare şi zăcea în mijlocul camerei în care dormise fiul său. Dar inima îl duru cu adevărat abia în clipa în care prinţesa Solace se împinse prin mulţime şi veni în faţa lui. Se uita la soţul ei cu ochii plini de amărăciune...

din *Inimă de Fier*

Îl evita. Lucrul acesta îi era foarte clar lui Sam în dimineaţa aceea. El şi Emeline se mişcau ca într-un dans ciudat şi tainic. Când el intra într-o încăpere, ea se retrăgea şi îi întorcea spatele. Dacă reuşea să se apropie pe furiş, Emeline inventa o scuză şi părăsea imediat încăperea. Jucară acest joc de nenumărate ori, până când frustrarea lui ajunse la apogeu. Deja nu-i mai păsa dacă încercările lui de a o prinde erau observate şi de ceilalţi invitaţi. Singurul lui

obiectiv era s-o încolţească. Şi de fiecare dată când ea reuşea să se eschiveze, devenea şi mai hotărât.

Se aflau în bibliotecă. Petrecerea fusese mutată în interior, întrucât afară continua să plouă cu găleata. Sam nu făcu niciun gest să se apropie de ea, aşteptând calm să i se ivească ocazia potrivită. Emeline stătea în colţ împreună cu prietena ei, domnişoara Fleming. Cealaltă femeie părea destul de şterşă prin comparaţie cu frumuseţea lui Emeline, însă avea ochii ageri şi era foarte atentă la mişcările lui.

Fie Emeline îi mărturisise prietenei sale despre relaţia lor, fie aceasta ghicise de una singură. Nu că ar fi contat vreun pic pentru el. Chiar dacă domnişoara Fleming se purta ca un câine de pază fioros, nu avea de gând s-o lase să stea între el şi prada lui.

Când îi apăru în minte acel gând, se strâmbă şi-şi mută privirea. Era prima dată când nutrea astfel de sentimente primitive şi lipsite de delicateţe faţă de o femeie pe o dorea. Ştia că era pe punctul să-şi piardă controlul, dacă nu o făcuse deja. Şi totuşi, nu se putea abţine. O dorea şi simţea respingerea ei ca pe o bucată de gheaţă ţinută prea mult pe piele. Era dureroasă şi inacceptabilă.

Emeline îi permisese să facă dragoste cu ea, aşa că în clipa aceea nu se putea retrage de lângă el. Nu?

Sub tot acel amalgam de sentimente exista şi un strat de suferinţă pe care nu voia încă să o recunoască. Îl rănise, nu doar în orgoliu, ci şi în adâncurile sufletului. Avea nevoie să oprească durerea aceea vecină cu agonia.

Avea nevoie de ea.

— Nu vrei să jucăm cărţi? îl întrebă Rebecca, pe care nu o văzuse apropiindu-se.

— Nu, răspunse el absent.

— Atunci nu te mai uita la Lady Emeline ca un câine la o bucată de carne.

— Aşa fac?

— Da, zise ea exasperată. Mă aştept să înceapă să-ţi curgă balele în orice clipă. Nu e frumos.

— E chiar aşa de vizibil?

— Poate pentru alţii nu, dar eu sunt sora ta. Eu observ anumite lucruri.

— Aşa e. Sam o studie atent. Era strălucitoare în rochia aceea galbenă. Dintr-odată, îşi dădu seama că sora lui era probabil una dintre cele mai frumoase doamne de la petrecere. Îţi place aici? Nu am apucat să te întreb.

— Este… interesant, răspunse ea plecându-şi ochii în pământ. La început mi-a fost teamă că n-o să vorbească nimeni cu mine, dar nu a fost cazul. Celelalte doamne au fost foarte amabile. Mă rog, majoritatea.

Sam se încruntă.

— Cine nu s-a purtat frumos cu tine?

— Nimeni, zise ea fluturând din mână nerăbdătoare. Nu contează. Nu te agita.

— Sunt fratele tău, n-am cum să nu mă agit, replică el, încercând să facă o glumă.

Ea nu schiţă niciun zâmbet. În schimb, îi aruncă o privire ironică.

Sam respiră adânc şi mai încercă o dată:

— Am observat că ţi-ai petrecut destul de mult timp în compania domnului Green.

— D-da, bolborosi ea aruncând o privire spre domnul Green, care juca cărţi la o masă din colţ.

Sam se simţi ca un ticălos. Rebecca îl invitase să joace cărţi. Probabil avea nevoie doar de un pretext ca să se apropie de Green. Prin urmare, îi zâmbi şi-i întinse braţul.

— Mergem să facem o partidă?

— Credeam că nu vrei să joci cărţi, zise ea nedumerită.

— Poate că m-am răzgândit.

Sora lui oftă, de parcă tocmai spusese o prostie incredibil de mare.

— Samuel, nu vrei să joci cărţi.

— Nu, dar credeam că tu vrei.

Se simţea ca şi când căuta o potecă ascunsă din pădure. Sau poate că se rătăcise şi pierduse cărarea cu totul.

— Voiam, dar nu din motivul la care te gândeşti tu. Ia spune-mi, l-ai auzit pe domnul Green râzând?

— Da.

— În cazul ăsta nu mai e nimic de spus. Dornică să schimbe subiectul, Rebecca îşi împreună mâinile, ca şi când s-ar fi pregătit sufleteşte. Am auzit că domnul Craddock era deja mort când v-aţi dus să vorbiţi cu el.

— Da, aşa e, răspunse el precaut.

— Îmi pare rău. Bănuiesc că văduva lui nu ştia nimic, nu?

— Nu. Ancheta noastră va trebui să aştepte până ne întoarcem la Londra. Se gândi că atunci avea să-l poată încolţi şi pe Thornton. Uitându-se peste umărul Rebeccăi, o văzu pe Emeline pe punctul de a părăsi încăperea, aşa că îi spuse grăbit: Scuză-mă, te rog.

— Presupun că a fugit din nou, comentă ea.

Sam se aplecă şi o sărută scurt pe tâmplă, exact de unde i se ridica părul în cocul elaborat.

— Eşti mult prea perspicace pentru o soră.

— Da, da, şi eu te iubesc, mormăi ea.

O privi uimit. Sora lui era deja o femeie în toată firea şi nu putea spune că o înţelegea mereu. Însă o iubea foarte mult. Aşa că zâmbi, uitându-se în ochii ei îngrijoraţi.

Apoi ieşi din salon şi porni din nou la vânătoare.

*

Asta era problema dacă te implicai într-o *affaire de coeur* cu un bărbat venit din Colonii: omul pur şi simplu nu înţelegea când se termina.

Emeline aruncă o privire peste umăr, apoi se furişă pe

un coridor de serviciu slab luminat. Nu-l putea vedea pe Samuel, dar era convinsă că se afla undeva în spatele ei. Oricare altul în locul lui ar fi înţeles foarte clar că i se dăduseră papucii. Avusese mare grijă toată dimineaţa să nu se uite la el şi nici să nu iniţieze vreo conversaţie. Făcuse tot ce-i stătuse în putere ca să stea departe de el; numai nu-i întorsese spatele când i se adresase direct. Totuşi, nu voia să se dea bătut. Cel mai rău lucru era că hotărârea lui nestrămutată nu o deranja pe cât ar fi trebuit. Doamne, Dumnezeule! Probabil o dorea enorm, dacă o urmărea aşa! Nu se putea abţine să nu se simtă măgulită.

Era deja complet dezorientată. Coti prudentă pe coridor, neştiind dacă nu cumva se rătăcise, însă chiar atunci o mână mare ieşi din întuneric şi o prinse. Samuel o trase imediat în spatele unei draperii prăfuite. Se aflau într-un mic alcov care era folosit ca depozit, îşi zise ea, distingând formele butoaielor aşezate lângă perete. Cum spaţiul era destul de înghesuit, era forţată să stea lipită de pieptul lui, ceea ce o făcu să protesteze vehement.

— Ssst, murmură Sam cu chipul îngropat în părul ei. Doamne, eşti atât de gălăgioasă!

— Aproape că mi-ai provocat o criză de apoplexie, mârâi ea. Era inutil să încerce să-l împingă, aşa că renunţă şi îl privi încruntată. Ce crezi că faci?

— Încerc să vorbesc cu tine, şopti el. Şi nu mi-a fost deloc uşor.

Chiar şi prin multitudinea de straturi de haine, tot îi putea simţi excitaţia. Părea frustrat, şi o parte mică şi feminină din interiorul ei se bucura pentru asta.

— Asta pentru *că eu nu am vrut* să vorbesc cu tine.

Încercă din nou să-l împingă, chiar dacă îşi promisese că nu o va face. Era însă zadarnic. Samuel nu se mişcă nici măcar un milimetru.

— Eşti o creatură mică şi ţâfnoasă.

— Nu vreau să te mai văd. Şi nu vreau nici să mai vorbesc cu tine. Sentimentul de neputinţă o făcu să

explodeze de furie şi să-i tragă o palmă peste piept. Dă-mi drumul!

— Nu.

— Nu putem continua aşa. A fost plăcut, dar acum s-a terminat, rosti ea pe un ton aspru.

— Nu prea cred.

— N-a fost nimic altceva decât o aventură provincială. În curând o să ne întoarcem la Londra, şi atunci totul va reveni la normal. Trebuie să pleci.

— Chestia asta îţi iese perfect. Părea amuzat şi nicidecum jignit de cuvintele ei.

— Ce anume? întrebă ea irascibilă.

— Să le dai ordine bărbaţilor. Cu toate că vorbea în şoaptă, lui Emeline i se părea că glasul lui răsuna mult prea tare în spaţiul acela înghesuit şi slab luminat. Probabil că după aceea fug cu coada între picioare ca să-şi lingă rănile provocate de limba ta ascuţită.

— Eşti imposibil!

— Iar tu eşti răsfăţată şi te-ai obişnuit ca toată lumea să-ţi facă mereu pe plac.

— Ba nu, ripostă Emeline şi lăsă capul pe spate, încercând să-i vadă chipul. Nu ştii nimic despre mine.

Îl simţi lipindu-se de ea în tăcere. Când vorbi din nou, o făcu pe un ton serios şi extrem de intim.

— Ştiu că ai o limbă ascuţită şi o minte ageră care nu gândeşte mereu cele mai plăcute lucruri. Şi ştiu că încerci să ascunzi toate acestea şi să te prefaci că eşti la fel ca orice altă doamnă… că eşti dulce ca o bezea şi că nu ai altceva în cap decât norişori.

— O doamnă ar trebui să fie dulce, şopti ea.

I se părea absolut îngrozitor că îi ghicise secretul. Mai îngrozitor chiar decât intimităţile împărtăşite în timpul partidelor de sex. Cu majoritatea oamenilor reuşea să păstreze aparenţele, sau cel puţin aşa credea. În fond, o lady trebuia să fie dulce, nu să aibă limba ascuţită şi tot felul de gânduri răutăcioase învârtindu-i-se prin minte. Iar

ea era prea puternică, prea arogantă şi prea masculină. Probabil se simţea dezgustat.

— Deci în Anglia există reguli şi pentru comportamentul unei doamne? îi murmură el la tâmplă. În ţara asta trebuie să faci atât de multe lucruri ca la carte, că nu-mi dau seama cum de rezişti.

— Eu…

— Mie îmi plac doamnele ţâfnoase.

Oare chiar îi simţea limba pe lobul urechii?

— Îmi place gustul acrişor. Îmi plac surprizele revigorante, ca atunci când muşti dintr-un măr verde, urmă el.

— Merele verzi provoacă dureri de stomac, şopti ea, lipită de pieptul lui.

Simţea un nod ciudat în gât, ca şi când ameninţau să o năpădească lacrimile. Cum îndrăznea să-i facă una ca asta? Cum îndrăznea să treacă dincolo de scutul de ei de apărare? Să distrugă zidurile pe care le construise în jurul inimii sale, ca şi când ar fi fost confecţionate din hârtie?

El chicoti, iar vibraţia se transmise şi în gâtul ei.

— Mie merele verzi nu-mi provoacă niciodată dureri de stomac, în plus, din ele se face cea mai gustoasă plăcintă. Altele sunt prea dulci şi se fac terci atunci când sunt gătite, dar un măr verde… mmmmm… făcu el în timp ce-i ridica fustele cu o mână. Aroma unui măr verde este potenţată de zahăr şi de condimente. Aproape că o simt pe limbă.

Apoi o sărută, şi Emeline fu încă o dată pierdută. Gustul lui era îmbătător, amintindu-i de aroma cafelei: luxuriant, aromat, dulce-amar şi pur masculin. I se tăie răsuflarea şi întredeschise buzele, dorind să soarbă din el. Dar trebuia să fie ultima dată! În curând trebuia să pună capăt acelei nebunii! Totuşi, îşi alungă din minte acel gând şi se lăsă pradă simţurilor. Braţele lui în jurul trupului ei. Limba lui în gura ei. Greutatea lui fierbinte lipită de ea.

Dintr-odată se auziră paşi pe coridor. Emeline tresări,

pe punctul de a ţipa, dar Samuel îi acoperi gura cu mâna lui.

— Chiar şi-a pierdut minţile? mormăia o voce supărată dincolo de draperie. Să încerce să joace tenis în salonul principal! Doamne păzeşte!

Emeline lăsă privirea în pământ şi văzu o pereche de pantofi mari, cu catarame, chiar sub tivul draperiei. Se uită apoi la Samuel cu o groază mută. Mâna lui rămânea fermă peste buzele ei, dar în colţul gurii îi apăruse un zâmbet. Era amuzat! Miji ochii la el. Dacă l-ar fi putut lovi fără să-l alerteze pe omul care stătea la nicio jumătate de metru distanţă de ei, ar fi făcut-o fără nicio ezitare.

— Ei bine, nu prea au ce altceva să facă, nu? zise un al doilea bărbat. Glasul lui era mai subţire şi aproape nedesluşit, de parcă ar fi băut. Crema societăţii trebuie să se amuze cumva, nu?

— Da, dar tenis? exclamă primul cu vocea plină de dezgust. Şi în casă? De ce nu pot să joace şi ei cărţi sau zaruri… sau orice altceva?

— Zaruri? Nu fi neghiob. Crema societăţii nu joacă zaruri.

— Ei bine, de ce nu? Spune-mi tu, ce are să joci zaruri?

Emeline îl putea simţi pe Samuel tremurând, ca şi când încerca să-şi înăbuşe un hohot de râs. Cum putea să se distreze în situaţia aceea, când ea încremenise de groază că ar fi putut fi descoperiţi? Ridică încet piciorul şi-şi apăsă tocul pe mocasinul lui. Îi provoca o durere considerabilă, fără îndoială, dar, în loc să devină serios, Samuel părea să se amuze şi mai tare. În cele din urmă îşi îndepărtă mâna de pe buzele ei şi o înlocui cu gura lui într-un sărut plin de tandreţe.

Din spatele draperiei se auzi un oftat.

— Ai vreun pic din tutunu’ al’ bun?

— Da, uite.

— Mulţam!

Doamne, Dumnezeule! Cei doi servitori se pregăteau să fumeze o pipă! Spaima lui Emeline se transformă într-o plăcere infinită în momentul în care Samuel îşi strecură limba în gura ei. Începuse din nou să se joace cu fustele ei, ridicându-le puţin câte puţin, dar ţesătura foşni când îi trecu mai sus de coapse, ceea ce o făcu să înlemnească.

Putea simţi mirosul aromat de tutun. Probabil îşi aprinseseră amândoi pipe. Dar acel gând se evaporă când Samuel îi atinse cârlionţii dezgoliţi dintre coapse.

— De ce crezi că au ales tocmai tenisu'? întrebă bărbatul cu voce joasă.

Degetele lui Samuel îşi croiau drum printre buclele ei feminine şi se apropiau tot mai mult de locul plăcerii absolute. Emeline îl apucă de umeri. Se simţea confuză şi incredibil de excitată.

— Nu ştiu, răspunse gânditor cel cu voce subţire. Da tot e mai bine decât să încerce popice pe iarbă. Măcar aşa stau înăuntru, nu?

Samuel ridică atunci capul şi îi întâlni privirea. Rânji la ea ca un diavol împielităt în momentul în care mâna lui îi găsi mugurele sensibil dintre coapse. Emeline se forţă să-şi înăbuşe un geamăt când îşi trecu degetul peste el. Mustrând-o din ochi, el continuă s-o dezmierde cu mişcări circulare.

— Păi şi cum rămâne cu geamurile?

— Care geamuri?

— Geamurile din salonul principal.

— Ei bine, ce-i cu ele? Bărbatul cu vocea subţire părea deja iritat.

Samuel îşi muşcă buza, parcă pentru a se abţine să nu râdă. Dar Emeline deja urcase pe culmile extazului, aşa că nu prea mai putea fi atentă la el. Dacă lacheii ar fi tras draperia în clipa aceea ar fi găsit-o pe jumătate goală – de la talie în jos –, cu mâna mare a lui Samuel între picioarele ei.

Introduse apoi un deget lung în tunelul ei de catifea,

în timp ce cu degetul mare încă o mai apăsa pe mugurele sensibil. Emeline deschise gura ca într-un ţipăt mut şi se încruntă la el.

— Păi mingile de tenis le-ar sparge, nu? zise atunci bărbatul cu voce joasă.

Despre ce naiba tot bălmăjea omul acela? De fapt, nici nu mai conta, câtă vreme îşi ţinea ocupat interlocutorul. Samuel îşi retrase uşor degetul, după care îl înfipse la loc repede, făcându-i şoldurile să tresară din cauza mişcării bruşte. Nu mai putea să reziste! Avea să-i dea de gol pe amândoi! Prin urmare, făcu singurul lucru pe care-l putea face: îşi încolăci braţele pe după gâtul lui şi-i lipi buzele de ale ei. În timp ce el creştea ritmul, Emeline deschise gura şi-i primi limba. Avea nevoie de el. Toate senzaţiile şi sentimentele acelea erau mult prea intense! Şi-ar fi dorit să-i călărească trupul. Şi-ar fi dorit să-l îngenuncheze de plăcere.

Cum se făcea că tocmai *acel* bărbat – dintre toţi pe care-i cunoştea – avea o astfel de putere asupra ei? Când se afla în prezenţa lui, se transforma într-o gelatină tremurătoare de dorinţă disperată, şi el părea singurul capabil să-i umple golul lăuntric.

I se tăie respiraţia, pentru că în momentul acela chiar o *umplea.* Primului deget i se alăturase un al doilea, şi o pătrundea lent şi senzual cu amândouă. Apoi, când ajunse suficient de adânc, le îndepărtă uşor, deschizând-o. Era udă de dorinţă, însă nici măcar acel gând nu o mai putea face să se ruşineze. Întreaga ei fiinţă părea să fie compusă numai din emoţie şi plăcere. Şi nu-şi dorea să se mai oprească niciodată.

— Mai bine ne-am întoarce la muncă, zise cel cu vocea joasă. Se auzi un pantof scârţâind pe pardoseala coridorului, semn că omul îşi stingea pipa. Încă nu ne-am uitat în pivniţă, nu?

— Nu fi neghiob. În clipa aceea paşii se îndepărtau. Echipamentele de tenis n-au ce să caute în pivniţă.

O, Doamne! Samuel nu încetase nicio clipă să o sărute sau să-şi mişte degetele în interiorul ei; în momentul acela simţea primele spasme înnebunitoare care anunţau orgasmul. Emeline se desprinse din sărut şi îşi muşcă buza ca să nu ţipe.

Dar el îşi retrase mâna brusc, o prinse de talie, o ridică şi o sprijini de un butoi în echilibru precar. Apoi se poziţionă între picioarele ei şi începu să-şi descheie grăbit pantalonii.

— Doamne! gemu el. Printr-o singură mişcare rapidă, se eliberă din strânsoarea pantalonilor şi o pătrunse cu mădularul lui imens şi fierbinte. Doamne!

Emeline îşi înfipse unghiile în umerii lui şi se ţinu de el cu toate puterile, încolăcindu-şi picioarele pe talia lui, în timp ce Samuel se împingea în ea tare, într-un ritm neabătut. Orgasmul ei se mai domolise, dar nu trecuse de tot, iar acum reîncepu de pe culmi mult mai înalte, mai dulci şi aproape dureroase. Samuel îşi proptise o mână pe peretele din spatele ei, iar cu cealaltă îi ţinea şoldurile. Trase disperată de haina lui până îi rupse mâneca în partea superioară, apoi, dornică să-l guste, îl muşcă. Se agăţa de el disperată, în timp ce mădularul lui îi satisfăcea pe amândoi.

O pătrunse dur, până când o făcu să vrea să ţipe de plăcere. O pătrunse până când i se tăie răsuflarea. O pătrunse până când se revărsă în ea şi trupul lui impresionant se cutremură. Sămânţa lui fierbinte o inunda cu o plăcere nebănuită, aducând-o din nou pe culmile extazului. Cu toate acestea, Emeline ştia. Trebuia să fie ultima dată!

*

— Putem vorbi o clipă? îl întrebă Emeline pe Jasper în după-amiaza aceea.

Abia reuşise să-l prindă pe holul de la etaj. Ceilalţi

invitaţi deja zăboveau pe lângă sala de mese, aşteptând un prânz târziu.

— Desigur, spuse el zâmbind larg.

Emeline îşi dădu seama că nu era cu adevărat atent la ea.

— Jasper! îl mustră, atingându-i mâneca.

El o privi nedumerit, cu sprâncenele încruntate.

— Ce este?

— E important.

Ochii lui îi studiară chipul. Emeline se gândi că avusese prea puţine ocazii să-l vadă pe adevăratul Jasper, cel care se ascundea sub masca jovialităţii. Ei bine, în clipa aceea se uita la ea. Chiar se uita la ea.

— Totul e în regulă?

Emeline inspiră adânc şi spre uimirea ei, adevărul i se prelinse de pe buze.

— Nu.

Jasper ridică privirea şi se uită în jur. Nu erau singuri: câteva servitoare pregăteau masa, iar oaspeţii se adunaseră în salonul alăturat. O prinse de mână şi o trase după el spre un coridor cu mai multe uşi, apoi alese una la întâmplare. O deschise şi vârî capul în cameră.

— Asta e foarte bună. O trase după el înăuntru şi închise uşa în urma lor. Era un salonaş sau un birou ţinut în conservare, căci în şemineu nu se făcuse de mult focul, iar mobilierul era acoperit cu pânze. Încrucişându-şi braţele la piept, Jasper îi ceru: Spune-mi despre ce e vorba.

Doamne, cât de mult şi-ar fi dorit să-i poată spune! Dorinţa de a-i mărturisi toate secretele ei era copleşitoare. Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut să-i povestească totul, de-a fir-a păr! Atunci, el ar fi bătut-o uşor pe umăr şi i-ar fi zis: „Stai liniştită!”

Ştia însă că el nu ar fi făcut asta nici într-o mie de ani. Poate că Jasper îi era aproape ca un frate şi poate că era scandalos de liberal în privinţa aventurilor amoroase, dar adevărul era că rămânea un viconte. Implicit, era de

aşteptat din partea lui să producă un moştenitor care să ducă mai departe numele acelei familii străvechi şi foarte respectate. Nu l-ar fi bucurat deloc să afle că logodnica lui avusese o relaţie secretă.

Prin urmare, nu avea altă soluţie decât să-l mintă:

— Nu mai suport să stau aici. Chiar nu mai pot. Ştiu că ar trebui să fiu mai răbdătoare şi să o suport pe Lady Hasselthorpe cu conversaţia ei stupidă, dar pur şi simplu nu mai pot. Crezi că ai putea să mă duci înapoi la Londra, Jasper? Te rog?

Chipul lui era neobişnuit de inexpresiv. I se părea ciudat că un om atât de extrovertit şi atât de amuzant se putea închide astfel în sine atunci când voia.

Tăcerea lui i se părea sinistră. Peste câteva clipe însă, Jasper sări brusc şi făcu un pas în faţă, cu chipul animat din nou. Emeline se gândi că era ca şi când un păpuşar tocmai ce întorsese cheiţa unei jucării foarte inteligent concepute.

— Desigur, dragă Emmie. Desigur! O să pun imediat să mi se facă bagajele. Crezi că plecarea noastră poate aştepta până mâine-dimineaţă, sau...?

— Aş vrea să plecăm azi, dacă nu te superi. De fapt, chiar acum.

Lui Emeline aproape că îi venea să plângă de uşurare când el încuviinţă din cap. După aceea se aplecă spre ea şi o sărută pe obraz.

— Ar trebui să-l anunţ de îndată pe Pynch, zise, apoi plecă în grabă.

Emeline simţi că i se înmuiaseră picioarele. Faptul că îi era din ce în ce mai greu să-şi controleze emoţiile o înspăimânta. Se considerase întotdeauna o femeie cumpătată, calmă, raţională, care le oferea celorlalţi sprijin la nevoie. Abia dacă plânsese la moartea tatălui ei, pentru că fusese prea ocupată să-i facă bagajele lui *tante* Cristelle, să treacă moşia în proprietatea următorului conte şi să îşi mute familia îndurerată la Londra. Toată lumea o admirase pentru stoicismul şi judecata limpede de care dăduse

dovadă. Şi totuşi, în momentul acela era ca un copil neajutorat: o tulbura fiecare emoţie, cât de mică.

Porni spre camera ei, dar rămase mereu vigilentă, la fel un animal sălbatic care se temea să nu apară vânătorul. În fond, comparaţia nu era deplasată. Samuel era vânător, şi încă unul foarte bun. O vânase în dimineaţa aceea, o urmărise până când o încolţise şi apoi îşi făcuse de cap cu ea. Se strâmbă la acel gând. Nu, în realitate lucrurile nu stăteau chiar aşa. Poate că Samuel o urmărise, dar şi ea fusese încântată să fie prinsă. Şi în timp ce el îşi făcuse de cap cu ea, ea procedase la fel cu el.

Asta era adevărata problemă: nu avea nicio modalitate de a se apăra. Nu se considerase niciodată o sclavă a poftelor trupeşti, şi totuşi în clipa aceea fugea de un bărbat tocmai pentru că nu putea rezista avansurilor lui. Aparent, în toţii anii aceia fusese o femeie stricată, doar că nu-şi dăduse seama. Ori asta, ori de vină era numai bărbatul în cauză.

Îşi îndepărtă acel gând din minte când intră în cameră. Harris îi împacheta lucrurile cu ajutorul a două slujnice de la castel.

— După cum aţi cerut, vom fi gata într-o jumătate de oră, doamnă.

— Mulţumesc, Harris.

Emeline întredeschise uşa şi aruncă un ochi afară înainte de a se aventura din nou pe coridor. Ar fi preferat să petreacă acea jumătate de oră în siguranţa relativă a camerei sale, dar ştia că prezenţa ei n-ar fi făcut altceva decât să întârzie munca femeilor. În plus, ar fi fost nepoliticos să plece fără s-o anunţe pe Melisande.

Camera prietenei sale era pe acelaşi palier, la numai câţiva paşi distanţă, aşa că porni într-acolo. Melisande ar fi trebuit să fie deja în salon, împreună cu ceilalţi invitaţi, dar era cunoscută pentru obiceiul ei de a întârzia la evenimentele sociale. Probabil era un şiretlic pe care-l folosea ca să evite conversaţiile, se gândi Emeline.

Melisande era o fire timidă, dar îşi ascundea bine această trăsătură sub masca sarcasmului şi a indiferenţei.

Ciocăni uşor. Se auzi un foşnet înăuntru, apoi Melisande întredeschise uşa. Ridică din sprâncene mirată când îşi văzu prietena, după care deschise uşa larg, ca o invitaţie tăcută. Emeline se grăbi să intre.

— Închide uşa.

— Ne ascundem de cineva? o întrebă uimită Melisande.

— Da.

Pe când îşi încălzea mâinile lângă foc, Emeline auzi fustele lui Melisande foşnind în spatele ei.

— Cred că este un dialect german.

— Poftim? Emeline se întoarse şi o văzu pe prietena sa aşezată într-un fotoliu cu spătar înalt.

Melisande îi făcu atunci semn spre cartea deschisă pe care o ţinea pe genunchi.

— Cartea doicii tale. Cred că e scrisă într-un dialect german care se vorbeşte numai într-o zonă restrânsă, într-un sat sau două, dacă nu mă înşel. Pot să încerc să o traduc pentru tine, dacă vrei.

Emeline se holba la carte. Dintr-un motiv sau altul, nu i se mai părea la fel de importantă ca înainte.

— Nu-mi pasă.

— Serios? Am descifrat deja titlul: *Aventurile a patru soldaţi întorşi acasă de la război.*

— Aveam impresia că era o carte de basme, zise Emeline nedumerită.

— Păi chiar este, tocmai asta e partea amuzantă. Toţi cei patru soldaţi au nume foarte ciudate, la fel ca cel despre care ţi-am povestit deja, Inimă de Fier. În plus…

— Nu mai contează, o întrerupse Emeline. Cuprinsă de remuşcări la vederea tristeţii de pe chipul lui Melisande, adăugă: Iartă-mă, draga mea. Mă port ca o scorpie. Continuă, te rog.

— Nu. Cred că ce ai tu să-mi spui e mult mai

important, zise Melisande, după care închise cartea şi o puse deoparte. Ce s-a întâmplat?

— Plec, anunţă Emeline prăbuşindu-se într-un fotoliu. Astăzi.

Melisande se lăsă pe spătar. Ochii ei erau dintr-odată serioşi şi umbriţi de pleoape grele.

— Te-a rănit?

— Samuel? Nu!

— Atunci de ce toată graba asta?

— Nu mai pot… nu pot… Frământându-şi mâinile, Emeline suspină. După aceea respiră adânc şi continuă: Se pare că nu pot să-i rezist.

— Absolut deloc?

— Nu!

— Asta e foarte interesant. De obicei, eşti foarte stăpână pe tine. Probabil domnul Hartley este foarte bun ca…

— Da, ei bine, chiar e, o întrerupse Emeline agitată. Şi oricum, ce ştii tu despre altfel de lucruri? Se presupune că eşti fecioară.

— Ştiu, replică sec Melisande. Dar acum vorbim despre tine. Te-ai gândit ce o să faci dacă ai rămas însărcinată?

Lui Emeline îi îngheţă inima în piept. Dintr-odată, spaimele ei căpătau o înfăţişare concretă.

— Nu se va întâmpla.

— Eşti absolut sigură de asta?

— Nu…

— Păi şi ce faci dacă *se întâmplă?*

— Atunci va trebui să ne căsătorim.

Rostise acele cuvinte cu groază, deşi, undeva în adâncul sufletului, simţea o tresărire de bucurie. Dacă ar fi fost însărcinată n-ar mai fi avut de ales, trebuind să îmbrăţişeze puma în ciuda tuturor temerilor şi îndoielilor ei.

— Şi dacă nu?

Emeline făcu apel la raţiune pentru a-şi alunga

sentimentele trădătoare. Nu se putea căsători cu un bărbat din Colonii.

— Dacă nu, o să fac ceea ce-am plănuit de la bun început.

— Şi o să-i mărturiseşti lordului Vale ce s-a întâmplat în timpul acestei petreceri?

— Nu, zise Emeline înghiţindu-şi nodul din gât.

Melisande se uita în jos, iar chipul ei lipsit de orice expresie era indescifrabil.

— Probabil aşa este cel mai bine, dacă vrei să-ţi clădeşti o viaţă împreună cu el. Bărbaţii suportă rareori să audă adevărul.

— Crezi că sunt o ticăloasă?

— Nu. Desigur că nu, draga mea. De ce îţi închipui că te-aş judeca?

Emeline închise ochii îndurerată.

— Mulţi oameni ar face-o în locul tău. Cred că până şi eu aş face-o, dacă aş auzi numai faptele concrete şi nu aş şti nimic despre persoanele implicate.

— Eu nu sunt o puritană, spre deosebire de tine, spuse Melisande cu o umbră de ironie. Totuşi, aş vrea să te întreb ceva. Cum te va ajuta plecarea la Londra să rezolvi *problema* cu domnul Hartley?

— M-aş îndepărta de el, nu înţelegi? Dacă nu mă voi mai afla sub acelaşi acoperiş cu omul acesta, nu voi mai fi atât de sensibilă la... la... ştii tu la ce, încheie Emeline fluturând din mână.

Melisande părea gânditoare. Şi deloc convinsă de tirada ei.

— Păi şi ce se întâmplă când se va întoarce şi el la Londra?

— Totul se va termina până atunci. Sunt sigură că timpul şi distanţa o să conteze enorm.

Siguranţa afişată de Emeline nu păru s-o convingă pe prietena ei, care o privi neîncrezătoare. Cu toate acestea, nu spuse nimic, ci pur şi simplu se ridică din fotoliu ca să-i

arate un semn de afecţiune – lucru pe care îl făcea extrem de rar. O trase în braţe şi o strânse tare la pieptul ei.

— Atunci, îţi urez mult noroc, draga mea. Sper ca planul tău să funcţioneze.

Emeline îşi aşeză capul pe umărul delicat al prietenei sale, închise ochii strâns şi se rugă în sinea ei ca Melisande să aibă dreptate. În caz contrar, n-ar fi avut unde să se ascundă.

Capitolul 15

„Crimă!" strigară paznicii. „Crimă!" strigară lorzii şi doamnele de la curte. „Crimă!" strigară oamenii din Oraşul Strălucitor. Inimă de Fier nu putea face altceva decât să-şi strângă capul în mâinile-i pline de sânge, în timp ce prinţesa plângea şi implora... mai întâi pe soţul ei mut, să rupă acel jurământ al tăcerii şi să le explice ce se întâmplase, iar apoi pe tatăl ei, să aibă milă. Totul fu în zadar. Regele nu avu de ales decât să-l condamne pe Inimă de Fier la moarte prin ardere pe rug. Execuţia lui urma să aibă loc a doua zi, înainte de ivirea zorilor...

din *Inimă de Fier*

— A fost o petrecere minunată, nu crezi? spuse Rebecca, nemaisuportând tăcerea care dura de mai bine de o oră.

Sam îşi smulse cu greu privirea de la peisajul sumbru care se întindea dincolo de geam şi încercă să se concentreze asupra surorii lui. Stătea vizavi de el în trăsura lor închiriată şi părea destul de nefericită – din cauza lui, după cum o ştia prea bine. Trecuseră trei zile de când Emeline părăsise pe neaşteptate petrecerea de la castel. El

nu aflase decât târziu, după ce o pândise zadarnic în salonul unde luau oaspeţii prânzul, astfel că avea deja un avans de două ore.

Cu toate acestea, ar fi urmărit-o, dacă nu i-ar fi băgat Rebecca minţile în cap. Ea îl implorase să rămână şi-i atrăsese atenţia că s-ar fi iscat un scandal monstruos dacă ar fi urmat-o pe Lady Emeline la atât de scurt timp după ce plecase. Personal, lui nu-i păsa deloc de bârfe, dar în cazul Rebeccăi lucrurile stăteau cu totul altfel. Sora lui abia reuşise să intre în relaţii cu câteva domnişoare din familii englezeşti de seamă, iar un scandal i-ar fi năruit orice şansă de a se împrieteni cu ele.

Aşa că Sam îşi temperase nevoia disperată de a o urmări pe Lady Emeline, de a o prinde şi de a o ţine în braţele sale până când îşi venea în fire şi rămânea lângă el. În schimb, purtase conversaţii politicoase cu fetele emotive şi doamnele insipide de la petrecere. Se îmbrăcase în cele mai bune haine ale sale, luase parte la jocuri prosteşti şi mâncase feluri mult prea sofisticate, iar în fiecare noapte visase la limba ei ascuţită şi la sânii ei moi şi calzi. Îşi înfrânase pornirile timp de trei zile, până când invitaţii începuseră să plece şi sora lui decretase că puteau să părăsească şi ei castelul Hasselthorpe. Acele trei zile fuseseră un iad pentru el, însă ştia că nu fusese în niciun fel vina Rebeccăi; de aceea nu merita s-o pedepsească prin ore întregi de tăcere posomorâtă.

— Te-ai simţit bine la petrecere?

— Da, răspunse ea zâmbind uşurată. Şi mă bucur că, spre final, multe domnişoare au intrat în vorbă cu mine. Surorile Hopedale chiar m-au invitat la ceai într-o după-amiază, după ce ne întoarcem la Londra.

— Ar fi trebuit să intre în vorbă cu tine de la început.

— Ei, doar trebuiau să mă cunoască un pic, nu? Oamenii de aici nu sunt aşa de diferiţi de cei de acasă.

— Îţi place la Londra? o întrebă el încet.

Rebecca şovăi o clipă, după care ridică din umeri.

— Cred că da. Dar ţie? Ţie îţi place Londra suficient de mult cât să rămâi aici cu Lady Emeline?

Sam nu se aşteptase la o întrebare atât de directă – deşi poate că ar fi trebuit, cunoscând perspicacitatea surorii sale. Când sosiseră la Londra, plănuise să rămână acolo numai cât era nevoie ca să încheie afacerea cu domnul Wedgwood şi să facă cercetări despre masacrul de la Spinner’s Falls. Negocierile pe tema porţelanurilor erau finalizate, aşa că-i mai rămânea doar să discute cu Thornton ca să clarifice ultimele detalii legate de bătălia din America. Nu ştia ce avea să facă după aceea.

— Nu ştiu.

— De ce nu?

— Păi, printre altele, nu a stat locului destul cât să vorbim pe îndelete.

Rebecca îl studie cu atenţie, după care îl întrebă pe un ton sfios:

— O iubeşti?

— Da.

Sam răspunsese fără să gândească, însă apoi îşi dădu seama că era adevărat. Cumva, pe nesimţite, se îndrăgostise de micuţa şi ţâfnoasa lui Emeline. I se părea un lucru ciudat, dar în acelaşi timp extrem de firesc. Ca şi când ştiuse dintotdeauna că ea era femeia de care avea nevoie. Şi era un sentiment foarte îmbucurător. Se simţea de parcă aşteptase toată viaţa să găsească acea bucăţică lipsă din el.

— Să ştii că ar trebui să-i spui asta şi ei.

— Îţi mulţumesc pentru sfat, mormăi el. O să-i spun de îndată ce doamna îmi dă voie s-o prind la o discuţie.

— Şi apoi ce o să faci? insistă Rebecca.

Se gândi la Lady Emeline şi la felul în care se certa cu el ori de câte ori avea ocazia, iar asta îl făcu să-şi amintească de diferenţa de rang dintre ei. Şi de frica pe care Emeline o simţea, dar pe care părea să o ascundă foarte bine, faţă de toată lumea. De toată lumea, mai puţin

de el, desigur. Îşi aminti cât de speriată păruse atunci când se predase cu totul în braţele lui. De parcă nu-şi putea închipui cum era să nu mai controleze tot ce o înconjura, inclusiv propriul corp. Şi se gândi la tristeţea pe care o vedea uneori în ochii ei. Îşi dorea să o strângă în braţe şi să-i soarbă acea tristeţe. Să o legene la pieptul lui şi să o aline până când amărăciunea i s-ar fi transformat în fericire. Voia să-i simtă din nou mâinile pe trupul lui, ca în noaptea în care îi oblojise picioarele rănite, alinându-l şi ungându-i sufletul cu balsam. Ea îl încălzise. Şi îl vindecase.

În clipa aceea înţelese ce avea de făcut. Zâmbind, îşi informă sora:

— O să mă însor cu ea, desigur.

*

— De ce nu s-a întors şi domnul Hartley? întrebă Daniel.

Când Emeline ridică privirea, văzu că unicul ei copil tocmai aţâţa focul din şemineu cu o hârtie. Foaia se aprinse, şi Daniel îi dădu drumul chiar înainte ca flăcările să ajungă la degetele lui. Hârtia în flăcări pluti spre pământ, dar din fericire ateriză în vatră şi nu pe covor.

— Dragule, ai vrea să fii bun şi să nu incendiezi camera mamei? Nu cred că Harris ar fi prea fericită.

— Ooo… da.

— Şi ar fi de preferat să nu-ţi arzi degetele. Sunt destul de utile, să ştii. În plus, s-ar putea să ai nevoie de ele mai târziu în viaţă.

Înveselit, Daniel veni să se cocoaţe pe un scaun de lângă biroul ei. Emeline se crispă când auzi scârţâitul produs de pantofii lui pe perna de satin, însă decise să nu zică nimic. Se bucura să-l aibă din nou alături de ea, după o perioadă de despărţire atât de lungă.

Puştiul îşi încrucişă braţele pe masă şi îşi sprijini bărbia pe ele.

— Dar ar trebui să se întoarcă în curând, nu?

Emeline îşi întoarse privirea spre foaia pe care scria instrucţiile pentru recepţia din acea seară, încercând să păstreze o expresie calmă. Nu era nevoie să mai întrebe la cine se referea Daniel. Era un copil tenace şi, în mod clar, nu avea să renunţe cu una, cu două la discuţia despre vecinul lor – despre amantul ei.

— Nu ştiu, dragul meu. Nu ştiu tot ce face domnul Hartley. Daniel apăsă cu degetul pe sugativa plină de cerneală şi strâmbă din nas când hârtia se găuri sub unghia lui.

— Dar se mai întoarce?

— Presupun că da. Trăgând aer în piept, Emeline adăugă: Mai devreme, bucătăreasa făcea tarte cu pere. Poate ar trebui să te duci la bucătărie să vezi dacă sunt gata.

De regulă, menţionarea prăjiturilor îi distrăgea imediat atenţia fiului ei. Dar nu şi în ziua aceea.

— Sper să se întoarcă. Îmi place de el.

Lui Emeline i se strânse inima. Simţind că era pe punctul să lăcrimeze, lăsă jos tocul şi spuse:

— Şi mie îmi place de el, dar domnul Hartley are viaţa lui. Nu poate fi tot timpul aici, ca să te amuze pe tine… ca să ne amuze pe noi. Cum puştiul îşi examina bosumflat unghia plină de cerneală, se străduí să-l bine dispună. Totuşi, putem apela oricând la lordul Vale. Îţi place şi de el, nu-i aşa? Pot să-l întreb dacă ar vrea să ne însoţească la o plimbare prin Hyde Park. Sau… sau la un târg, sau poate chiar la pescuit.

Daniel înclină uşor capul şi îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— La pescuit?

Emeline încercă să şi-l închipuie pe viconte stând pe malul unui râu învolburat şi ţinând o undiţă în mână. În clipa următoare, Jasper cel din imaginaţia ei alunecă, flutură din braţe energic şi se prăvăli în râu. Strâmbând din

nas, îşi recunoscu eroarea:

— Sau poate nu la pescuit.

Daniel se apucase să traseze cu degetul forme de semilună pe sugativa ei.

— Lordul Vale este drăguţ, dar el nu are o puşcă mare.

— Îmi pare rău, dragule, zise ea încet.

Emeline se uită la hârtiile împrăştiate pe birou, dar privirea i se înceţoşă. Să-l ia naiba pe Samuel pentru că intrase în vieţile lor! Să-l ia naiba pentru că o abordase în acea primă zi în salonul doamnei Conrad! Pentru că vorbise atât de frumos cu fiul ei… şi pentru că o făcuse să simtă din nou.

I se tăie respiraţia la acel gând. Aceasta era adevărata problemă. O făcuse să simtă din nou. Cumva, dărâmase zidul de piatră pe care-l construise în jurul inimii sale şi o lăsase vulnerabilă şi fără apărare. Oare cât putea dura senzaţia aceea? Cât timp avea să mai treacă până când îşi putea construi un alt zid? Se uită la Daniel, la copilul ei frumos. Creştea atât de repede! Parcă abia ieri fusese un prunc neajutorat, iar acum îşi făcea griji să nu-i strice mobila cu pantofii lui mari. Dar întrebarea era alta: Oare chiar îşi dorea să se ferească din nou de orice emoţii?

Se aplecă peste birou din impuls, astfel că fruntea aproape că i se atinse de cea a fiului ei.

— O să fie bine. Chiar o să fie bine. O să mă asigur de asta.

— Dar ar putea să fie bine *cu* domnul Hartley?

— Nu, dragule, răspunse ea, după care se îndreptă şi întoarse capul, ca micuţul să nu-i observe tristeţea din ochi. Asta nu cred că se poate.

— Dar…

Ridicară amândoi capetele în clipa în care uşa se deschise şi *tante* Cristelle intră în cameră. Bătrâna îi aruncă lui Emeline aceeaşi privire ascuţită ca de obicei.

— Scumpule, trebuie să stau de vorbă cu *tante*

Cristelle. Ce-ar fi să te duci să vezi dacă sunt gata tartele cu pere? Poate bucătăreasa o să te lase să guşti una.

— Sigur, mămico.

Daniel nu era tocmai încântat să fie trimis de acolo, dar fusese întotdeauna un copil cuminte şi ascultător. Se dădu jos de pe scaun fără tragere de inimă şi făcu o mică plecăciune în faţa mătuşii lui înainte de a părăsi camera.

— Lui i-a fost cel mai dor de tine cât ai fost plecată, zise *tante* Cristelle pe un ton dezaprobator. Ridurile din jurul gurii ei se adânciră, subliniindu-i cuvintele. Ataşamentul ăsta exagerat nu cred că e benefic.

Mai avuseseră discuţia aceea de o mie de ori, şi în mod normal Emeline ar fi contrazis-o. Dar în ziua aceea pur şi simplu nu mai avea energia s-o facă. În timp ce-şi aduna hârtiile, auzi bastonul mătuşii răsunând pe covorul persan din spatele ei şi apoi îi simţi mâna fragilă pe umăr. Ridică încet capul şi se uită în ochii ei plini de înţelepciune.

— Faci ceea ce trebuie, să nu te îndoieşti niciodată de asta.

Tante Cristelle o bătu uşor pe umăr, într-un gest de afecţiune care nu-i era deloc caracteristic, după care părăsi încăperea.

Şi o lăsă din nou pe Emeline cu ochii plini de lacrimi.

*

Se întunecase de câteva ore bune când trăsura se opri în faţa casei lui Sam. El şi Rebecca plecaseră destul de târziu şi aşteptaseră mult la un han ca să li se schimbe caii, ceea ce le prelungise neplăcut călătoria spre Londra. Iar apoi, când intraseră pe strada lor, se pomeniseră în mijlocul unei aglomeraţii neobişnuite de trăsuri. Probabil cineva organiza un bal. Samuel se dădu jos din trăsură şi se întoarse să o ajute şi pe sora lui să coboare. În acel moment îşi dădu seama că luminile puternice veneau chiar de la reşedinţa vecină. De la casa lui Emeline.

— Lady Emeline dă o petrecere? întrebă Rebecca. Nu ştiam. Tu ştiai?

Sam clătină uşor din cap.

— În tot cazul, noi nu au primit nicio invitaţie.

— Poate că a plănuit petrecerea înainte să ne cunoască. Sau... sau poate că nu se aştepta să ne întoarcem aşa curând din provincie.

— Da, asta trebuie să fie, zise el sumbru.

Vrăjitoarea aceea mică îi dădea peste nas, arătându-i că el nu făcea parte din viaţa ei de la Londra. Ştia foarte bine că nu ar fi trebuit să muşte momeala, dar mâinile i se strânseseră deja în pumni şi picioarele îi zvâcneau, gata să păşească în casa ei şi să o înfrunte. Dându-şi seama că nu era momentul potrivit pentru o astfel de confruntare, îi întinse braţul surorii sale.

— Să mergem să vedem dacă bucătăreasa ne poate pregăti o cină rece?

— Da, haide, îi răspunse ea zâmbind.

Pe când intrau, Sam nu putu să nu observe lumina care se revărsa de la casa învecinată şi oaspeţii elegant îmbrăcaţi care soseau la petrecerea lui Emeline. Se duse în sufragerie împreună cu sora lui, comandă o cină simplă şi fu în stare chiar şi să facă conversaţie politicoasă pe timpul mesei. Cu toate acestea, mintea lui era în altă parte. Şi-o imagina pe Emeline purtând cea mai elegantă rochie a sa, cu pieptul strălucindu-i alb şi erotic în lumina miilor de lumânări.

După ce mâncară, Rebecca, frântă de oboseală, se retrase în camera ei. Sam se duse în bibliotecă, unde îşi turnă un pahar de coniac pe care îl ridică în lumină ca să-i admire nuanţa chihlimbarie. Când era mic, tatăl său obişnuia să bea băuturi spirtoase făcute în casă, cumpărate de la o familie care locuia la vreo cincisprezece kilometri distanţă de ei. Sam gustase şi el o dată.

Băutura incoloră ca apa, dar foarte tare îi lăsase o senzaţie de arsură pe gât. Oare tatăl său băuse vreodată în

viaţa lui coniac franţuzesc? Poate că numai atunci când îl vizitase pe unchiul Thomas la reşedinţa sa din Boston. Cu siguranţă i se păruse ceva exotic şi special, care trebuia savurat pe îndelete.

Sam se prăbuşi într-un fotoliu aurit. Ştia foarte bine că locul lui nu era acolo. Se întindea o prăpastie foarte adâncă între viaţa pe care o dusese în copilărie şi cea pe care o avea în acel moment. Dar un om nu se putea schimba mai mult de-atât în decursul unei singure vieţi. Nu avea să se potrivească niciodată pe deplin în societatea engleză şi nici nu-şi dorea asta cu adevărat. Dar aceea era viaţa pe care o cunoştea Emeline. Reşedinţele luxoase, coniacul franţuzesc şi balurile care se prelungeau mult după miezul nopţii. Iar oceanul care despărţea lumile lor – atât la propriu, cât şi la figurat – însemna o distanţă mult prea mare. Cunoştea foarte bine aceste argumente pentru că le mai analizase de multe ori.

Acum însă nu aveau nicio valoare.

Dădu pe gât şi restul coniacului şi se ridică din fotoliu cu un scop clar în minte. Trebuia să o vadă pe Emeline. Indiferent dacă trăiau în lumi diferite sau nu, ea era o femeie, iar el, un bărbat. Şi asta era tot ce conta.

Ajuns afară, privi luminile care se revărsau de la casa învecinată. Vizitiii stăteau ghemuiţi pe capre şi câţiva lachei se adunaseră mai încolo, împărţind o sticlă de vin. Când urcă treptele de la intrarea casei lui Emeline se pomeni faţă în faţă cu un lacheu voinic. Omul făcu o mişcare, parcă pentru a-i bloca drumul.

— Sunt vecinul lui Lady Emeline, îl informă Sam încruntat.

Nu era echivalentul unei invitaţii, desigur, dar lacheul trebuie să-i fi sesizat hotărârea din privire, pentru că decise să nu i se împotrivească.

— Da, domnule, zise el scurt şi îi deschise uşa.

Sam simţi pericolul îndată ce trecu pragul. În hol nu se aflau decât câţiva servitori, însă scara mare, în formă de

spirală, era aglomerată. Îşi croi drum cu greu printre grupurile de oameni care vorbeau mult prea tare. Sala de bal a lui Emeline se afla la etajul superior. Pe măsură ce se apropia, larma devenea tot mai asurzitoare şi aerul tot mai greoi şi fierbinte. Simţi câteva picături de transpiraţie apărându-i pe ceafă. Nu mai fusese într-un spaţiu atât de aglomerat de la balul contelui Westerton, iar atunci cedase în faţa demonilor săi în cel mai ruşinos mod cu putinţă. „Nu aici!” *se* rugă *în* sinea lui.

Respira greu şi se simţea de parcă alergase kilometri întregi. Pentru o clipă, se gândi să se întoarcă. Emeline aprinsese mii de lumânări din ceară de albine în suporturile de pe pereţi şi în candelabrele care atârnau de tavan. Sala era luminoasă şi strălucea ca într-o poveste. Tavanul şi pereţii erau acoperiţi cu metri întregi de mătase stacojie, la îmbinarea cărora fuseseră aşezate flori portocalii şi roşii. Încăperea era superbă, dar lui nu-i păsa deloc. Femeia *lui* se afla undeva acolo, şi nu îşi dorea altceva decât să o prindă şi să o strângă în braţe.

Inspiră adânc pe gură şi se aruncă în vâltoarea mulţimii transpirate şi fremătătoare. Putea auzi cântecul slab al unor viori, însă sunetul era aproape înghiţit cu totul de râsete zgomotoase şi voci care trăncăneau. Un domn îmbrăcat în catifea purpurie se întoarse şi se lovi de pieptul lui. *Sânge şi ţipete, ochi bulbucaţi pe o faţă palidă, sub un scalp plin de sânge.* Închise ochii şi se împinse ca să treacă pe lângă el. Puţin mai în faţă se deschidea ringul de dans, iar perechile de dansatori se mişcau cu o graţie solemnă. Ajunse la marginea ringului şi se opri, chinuindu-se să-şi tragă răsuflarea. O doamnă îmbrăcată într-o rochie galbenă de mătase îl ţintui cu privirea, apoi îi şopti ceva prietenei sale în spatele evantaiului. Să-i ia naiba pe toţi, oricum! Să-i ia naiba pe toţi aristocraţii aceia graşi şi împodobiţi excesiv. Când cunoscuseră ei vreodată teama? Când simţiseră cum era să fie împroşcaţi de sângele unui camarad? *Uimirea de pe chipul unui soldat tânăr când jumătate din cap îi era*

spulberat.

Dansatorii se opriră. S-ar fi aşteptat să gâfâie şi ei, însă erau calmi, de parcă ar fi stat jos în ultimele cinci minute. Păreau plictisiţi şi apatici, ca şi când abia dacă se deranjau să rămână în poziţie verticală. Mulţimea se împingea în el, iar Sam fu nevoit să închidă ochii şi să se concentreze; altfel, instinctul l-ar fi îndemnat să lovească persoana care se afla cel mai aproape de el. Inspiră adânc şi încercă să se gândească la ochii lui Emeline. În mintea lui ţinea ochii mijiţi de exasperare, iar asta aproape că-l făcu să zâmbească.

Când deschise ochii îl văzu pe lordul Vale păşind agale în mijlocul ringului de dans, care era deja aproape gol.

— Prieteni! Mă puteţi asculta o clipă?

Deşi strigătul lui răsunase destul de tare, fu aproape înghiţit de mulţime. Cu toate acestea, conversaţiile începură să se stingă în jur.

— Prieteni! Aş vrea să vă spun ceva!

Câţiva tineri gentlemani se mutară atunci în faţa lui Sam, blocându-i vederea. Abia dacă păreau suficient de mari ca să se bărbierească.

— Prieteni! strigă Vale încă o dată.

Sam întrezări o sclipire stacojie, şi inima începu să-i bată nebuneşte. Întinse mâna şi împinse puţin umărul din faţa lui, iar tânărul se întoarse şi se uită urât la el. Sam trase aer în piept şi simţi miros de sudoare. Sudoare bărbătească fierbinte şi pregnantă. Mirosul fricii. *Prizonierul MacDonald stând chircit sub o căruţă, în timp ce bătălia se dezlănţuia în jurul lui. MacDonald întâlnindu-i privirea din locul unde se ascundea. MacDonald rânjind şi făcându-i cu ochiul.*

— Vreau să fac un anunţ care mă bucură extrem de mult.

Sam se încruntă, ignorând duhoarea, ignorându-şi demonii şi ignorând înţelegerea faptului că ajunsese prea

târziu.

— Lady Emeline Gordon a fost de acord să devină soţia mea.

Când mulţimea izbucni într-un ropot de aplauze, Sam înaintă în grabă printre bărbaţii – vii şi morţi – care stăteau între el şi Emeline. Ajunse pe ringul de dans şi o văzu pe Emeline zâmbind politicos în dreapta lui Vale. În clipa aceea vicontele ţinea braţele ridicate triumfător. Emeline întoarse capul, iar zâmbetul îi dispăru imediat când îl văzu pe Sam.

Porni spre ei. În momentul acela, mintea lui era invadată de un singur gând trădător: crimă!

Apoi îl zări şi Vale. Aristocratul miji ochii şi făcu un semn cuiva din spatele lui, iar Sam se pomeni apucat de braţe şi tras spre spate. Doi lachei voinici îl cărau cu forţa spre ieşire, în timp ce un al treilea le elibera drumul. Totul se întâmpla atât de repede, că nici măcar nu avu timp să o strige pe Emeline. Când ajunseră la capătul sălii se dezmetici şi, în sfârşit, înţelese ce se întâmpla. Aşa că se răsuci violent, luându-i prin surprindere pe lachei. Reuşi să îşi elibereze un braţ şi să-şi arunce pumnul spre unul dintre ei, dar, înainte să-l lovească, se pomeni împins tare din spate. Lacheul care încă îl mai ţinea îi dădu imediat drumul, astfel că Sam fu pe punctul să se prăbuşească. Se îndreptă şi se întoarse, dar atunci pumnul lui Vale se izbi tare de maxilarul său.

Sam se împletici înapoi şi ateriză în şezut. Vale stătea deasupra lui, cu pumnii încleştaţi.

— Asta a fost pentru Emmie, nemernicule. Se răsuci apoi spre lacheii din spatele său. Luaţi gunoiul ăsta şi azvârliţi-l…

Nu mai apucă să-şi termine fraza, căci Sam se întinse şi îl apucă mai sus de genunchi. Vale se prăbuşi cu o bubuitură răsunătoare şi cu Sam deasupra lui. Mai multe femei ţipară, iar mulţimea se împrăştie din jurul lor. Sam încercă să-i încalece pieptul, însă Vale se răsuci şi căzură amândoi, rostogolindu-se spre scări. O doamnă ţipă şi o

rupse la fugă, împingând alte doamne din faţa ei ca să-şi facă loc. Fustele lor măturau ca un vârtej treptele scării, care se golea văzând cu ochii.

Sam se prinse de balustradă ca să oprească inerţia căderii, dar Vale îi trase un picior în burtă, obligându-l să dea drumul stinghiei de lemn ca să se apere. Alunecă pe trepte, dar reuşi să-şi apuce adversarul de braţ şi să-l târască după el. Se rostogoleau amândoi în jos, fără niciun control, cu membrele încurcate într-o grămadă ucigaşă. Fiecare treaptă îi împungea dureros spatele lui Sam, dar în clipa aceea nu-i mai păsa deloc dacă scăpa cu viaţă. Voia doar să se asigure că îl lua cu el şi pe duşmanul său. La jumătatea scării se izbiră de balustradă, şi asta le opri coborârea tumultuoasă. Sam îşi încolăci atunci braţul în jurul unui stâlp şi-l lovi aprig pe Vale, nimerindu-l din plin sub coaste.

Vicontele se arcui din cauza forţei impactului.

— Drace! urlă el. Se răsuci şi-şi împinse tare antebraţul în traheea lui Sam, lăsându-l fără aer, apoi se apropie la câţiva centimetri de chipul lui. Îi vorbi în şoaptă, însă chipul lui era palid de furie: Colonist prost şi mizerabil! Cum îndrăzneşti să-ţi pui mâinile alea împuţite pe…

Sam dădu drumul balustradei şi-şi izbi ambele mâini peste urechile vicontelui. Vale se clătină în spate şi îi eliberă gâtul, permiţându-i să respire, însă deja îşi reluaseră alunecarea pe scări. Vale aruncă o rafală de pumni, lovindu-l în faţă, în stomac şi în coapse. Sam tresărea la fiecare impact, dar în mod ciudat, nu simţea nimic. Întreaga lui fiinţă era inundată de furie şi amărăciune. Aşa că aruncă şi el câteva lovituri, nimerindu-l oriunde apuca, îşi simţi încheieturile degetelor despicându-se şi auzi o pocnitură umedă când îi sparse nasul adversarului.

Impactul aterizării îi făcu spatele să-i trosnească. Vale era deasupra lui şi avea un avantaj clar, însă lui Sam nu-i mai păsa deloc. Pierduse totul, iar vina îi aparţinea în întregime vicontelui. Poate că indignarea lui Vale era

îndreptăţită, însă furia pe care o simţea el era pur şi simplu soră cu disperarea. Nici nu se puteau compara.

Se ridică în picioare sub ploaia de lovituri. În clipa aceea nu mai simţea altceva decât dorinţa de a ucide. Îl apucă pe Vale şi-l izbi de pământ, după care se aruncă asupra lui şi începu să-l lovească în faţă cu sete. Era o senzaţie extraordinară. Simţea osul sfărâmându-se sub pumnul său şi era împroşcat cu sânge, dar pur şi simplu nu îi păsa. Nu îi păsa.

Nu îi păsa.

Până când, sesizând o mişcare din colţul ochiului, se ridică şi înlemni. Pumnii lui încleştaţi şi plini de sânge se aflau la doar câţiva centimetri de faţa lui Emeline.

— Nu o face.

Sam rămase încremenit, holbându-se la ea. La femeia aceea cu care făcuse dragoste şi în care îşi vărsase sufletul. La femeia aceea pe care o iubea. Avea ochii plini de lacrimi.

— Nu o face, repetă ea, apoi întinse o mână mică şi albă şi o înfăşură în jurul pumnului său rănit şi plin de sânge. Nu o face.

Vale respira greu sub el.

Emeline îşi mută privirea spre logodnicul ei şi un potop de lacrimi îi năpădi obrajii.

— Te rog, Samuel. Nu o face.

Atunci simţi toată durerea revărsându-se prin trupul şi prin inima lui. Coborî pumnul şi se îndreptă de spate.

— Lua-te-ar naiba!

Coborî scările împleticindu-se şi ieşi afară în noaptea rece.

Capitolul 16

În noaptea aceea, Inimă de Fier zăcea în lanţuri în temniţa rece şi umedă. Ştia că pierduse totul. Fiul lui

dispăruse, prinţesa era pradă disperării, regatul rămăsese lipsit de apărare, iar înainte de răsărit urma să fie executat. Nu era nevoie decât să rostească un singur cuvânt ca să se salveze, dar acelaşi cuvânt l-ar fi trimis înapoi la măturat străzi şi ar fi ucis-o pe prinţesa Solace. Nu-i păsa cum se termina viaţa lui, însă n-ar fi acceptat nici în ruptul capului să abată moartea asupra prinţesei. Pentru că în cei şase ani de căsnicie se întâmplase ceva straniu şi minunat.

Se îndrăgostise de soţia lui...

din *Inimă de Fier*

A doua zi dimineaţă, două dintre slujnicele lui Samuel vorbeau agitate în şoaptă pe coridor. În momentul în care o zăriră pe Rebecca înlemniră şi, fără să mai scoată o vorbă, se holbară la ea.

— Bună dimineaţa.

— Bună dimineaţa, domnişoară.

Slujnica mai în vârstă făcu o reverenţă adâncă, apoi se îndepărtă în grabă, urmată de prietena ei.

Rebecca oftă, gândindu-se că evenimentele din ajun făcuseră senzaţie în rândurile personalului. Samuel trezise toată casa când dăduse buzna clătinându-se pe uşa principală, cu chipul plin de sânge. Insistase vehement să nu fie chemat un medic, dar, pentru prima dată, Rebecca luase atitudine şi trecuse peste porunca fratelui ei mai mare, căci tot sângele acela şi apatia lui o speriaseră de moarte. Încă nu îl văzuse pe lordul Vale, dar, din ceea ce reuşise să afle de la doctor şi de la servitori, vicontele era într-o stare mult mai gravă.

Şi-ar fi dorit din tot sufletul să se poată furişa până la casa vecină şi să stea de vorbă cu Lady Emeline. Părea genul de femeie care ştia exact ce trebuia făcut în orice situaţie. Genul care ar fi putut îndrepta orice lucru. Se temea însă că aristocrata nu avea să-i mai adreseze

niciodată cuvântul. Probabil că pentru situaţia lor nu exista o regulă de etichetă. *„Cum să abordezi o doamnă pe al cărei logodnic fratele tău l-a bătut de l-a lăsat lat şi plin de sânge*". Era într-adevăr foarte ciudat.

Încruntată, se plimba de colo, colo prin salon. Samuel abia dacă rostise două vorbe în ajun, şi ştia de la servitori că încă nu ieşise din dormitorul său în dimineaţa aceea. Prin urmare, avea să fie singură la micul dejun. De fapt, se simţise extrem de singură încă de când pusese piciorul în Anglia. Şi-ar fi dorit să aibă pe cineva căruia să i se poată destăinui, însă, pe lângă taciturnul ei frate, era înconjurată doar de servitori.

Dădu să-şi tragă un scaun, dar văzu o mână bărbătească trăgându-l pentru ea. Se uită în sus – mult în sus – şi direct la chipul lacheului O'Hare.

— O, nu te-am văzut.

— Într-adevăr, domnişoară, zise el pe un ton protocolar, de parcă n-ar fi discutat atât de amical cu câteva săptămâni în urmă.

Pe de altă parte, mai era încă un lacheu prezent în încăpere, iar majordomul se afla şi el prin preajmă. Rebecca se aşeză dezamăgită, abia reuşind să-şi stăpânească lacrimile. Dar asta era o prostie! Să plângă doar pentru că un servitor nu se purta cu ea prieteneşte? Deşi chiar ar fi avut nevoie de un prieten în clipa aceea.

Se uită apoi cum mâna mare şi roşie a lui O'Hare îi turna o ceaşcă de ceai.

— Mă întreb dacă… şopti ea, fără să-şi ducă până la capăt gândul.

— Da, domnişoară?

Avea o voce gravă, plăcută, pe care accentul irlandez o îndulcea.

— Jeleurile de mere sunt dulciurile preferate ale fratelui meu, şi nu a mai mâncat de ani întregi. Crezi că ar fi posibil să cumpărăm câteva?

O'Hare clipi nedumerit din ochii săi verzi. Rebecca

observă atunci că avea nişte gene lungi şi minunate, ca de fată.

— Nu ştiu dacă au jeleuri de mere la magazin, domnişoară, dar aş putea să mă duc să văd şi…

— Nu, nu tu. Rebecca îi zâmbi suav celuilalt lacheu – un bărbat voinic şi crăcănat, care le urmărise conversaţia cu un aer posomorât. Aş vrea să mergi tu.

— Da, doamnă, zise al doilea lacheu, prea bine instruit ca să-şi arate nedumerirea. Făcu o plecăciune şi ieşi din salon, probabil gândindu-se unde putea să găsească jeleuri de mere.

Astfel Rebecca rămase singură cu O'Hare.

Sorbi din ceai. Era prea fierbinte pentru gustul ei, aşa că aşeză grijulie ceaşca pe masă.

— Nu te-am văzut de când ne-am întors din provincie.

— Nu, domnişoară.

— Tocmai mi-am dat seama. Nici măcar nu ştiu cum te cheamă.

— Mă cheamă O'Hare, domnişoară.

— Nu la asta mă refeream, ci la celălalt nume. Numele tău de botez.

— Gil, domnişoară. Gil O'Hare. La dispoziţia dumneavoastră.

— Mulţumesc, Gil O'Hare.

Rebecca îşi împreună mâinile în poală. Stătea în spatele ei ca un lacheu cuviincios, pregătit să o servească cu orice ar fi avut nevoie. Doar că lucrul de care avea ea nevoie nu se afla nici pe masă, nici pe servantă.

— L-ai… l-ai văzut pe fratele meu noaptea trecută?

— Da, domnişoară.

Se uită spre coşul cu chifle din mijlocul mesei. Chiar nu îi era deloc foame.

— Presupun că toată lumea vorbeşte despre asta la bucătărie.

O'Hare îşi drese glasul fără să spună nimic, iar Rebecca luă asta ca pe o confirmare. Oftând abătută,

murmură:

— A fost destul de spectaculos felul în care a dat buzna în casă şi s-a prăbuşit în hol. Nu am mai văzut niciodată atât de mult sânge. Cămaşa lui este complet distrusă, sunt sigură.

Se auzi un foşnet în spatele ei, apoi braţul lui, învelit într-o mânecă verde, se întinse după coşul cu pâine.

— Aţi dori o chiflă? Sunt proaspete. Bucătăreasa le-a făcut chiar în dimineaţa asta.

Îl privi apoi ridicând o chiflă şi aşezându-i-o pe farfurie.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere, domnişoară.

— Problema e că pur şi simplu nu am cu cine să vorbesc, suspină ea cu ochii la chifla singuratică. Iar faptul că fratele meu s-a încăierat aşa cu lordul Vale... e absolut tulburător.

Gil merse la bufet şi aduse un platou cu ouă fierte moi.

— Dar v-aţi făcut câteva prietene la petrecerea la care aţi fost, nu-i aşa, domnişoară?

Rebecca îl urmări cum îi aşeza cu lingura două ouă pe farfurie.

— De unde ştii asta?

Îmbujorat, irlandezul ridică din umeri.

— Am auzit vorbe pe la bucătărie. Poftiţi, zise el înmânându-i o furculiţă.

— Probabil se refereau la surorile Hopedale, zise ea absentă, după care luă o înghiţitură de ou. Dar probabil nu vor dori să mă mai revadă după noaptea trecută.

— Sunteţi sigură?

Rebecca se jucă o clipă cu ouăle gălbui din farfurie, apoi luă o îmbucătură.

— Mă îndoiesc că o să ne mai primească în vizită cineva din societate.

— Ba dimpotrivă, ei ar fi cei norocoşi să vă aibă la

petrecerile alea pompoase, zise Gil din spatele ei.

Ea se răsuci să-l privească. Văzând că nu era supărată, lacheul se destinse.

— Dacă nu vă deranjează că spun asta, domnişoară.

— Nu, nu mă deranjează, răspunse ea şi-i zâmbi. Este chiar foarte drăguţ din partea ta.

— Mulţumesc, domnişoară.

Rebecca se întoarse spre masă şi sorbi din ceai. Se mai răcise deja.

— Din păcate, şi dacă m-ar primi în vizită, nu cred că aş putea discuta despre asta cu domnişoarele Hopedale. În general, conversaţia noastră se rezumă la vreme şi la modele de pălării. Nu că eu aş şti prea multe despre pălării, dar este un subiect care pare să le facă plăcere. Şi uneori discutăm despre care budincă este mai bună, cea de lămâie sau cea de ciocolată. Să trecem de la budincă la faptul că fratele meu a încercat să omoare un alt nobil mi se pare un salt destul de mare.

— Aşa este, domnişoară. O'Hare plecă din nou de lângă ea ca să se ducă la bufet. Mai avem aici un hering delicios şi nişte şuncă prăjită.

— Dar poate că despre asta vorbesc de obicei doamnele din Londra. Rebecca luă furculiţa şi înţepă chifla de pe farfurie. Nu am de unde să ştiu. În Colonii, de unde vin eu, multe lucruri sunt altfel.

— Într-adevăr, domnişoară? întrebă Gil ezitant, apoi ridică platoul cu hering şi se întoarse lângă ea.

— O, da. Obârşia unui om nu contează atât de mult ca aici.

— Serios? făcu el în timp ce-i aşeza o bucată de hering pe farfurie.

— Da. Mă rog, asta nu înseamnă că acolo oamenii nu au tendinţa de a-i judeca pe ceilalţi. Oricum, cred că asta se întâmplă pretutindeni. Dar în Colonii contează mai mult ce a făcut un om cu viaţa lui şi dacă are bani. Şi, vezi tu, oricine poate câştiga bani dacă munceşte din greu. Pe

cuvântul meu că heringul acesta e absolut delicios! exclamă apoi distrată.

— O să-i transmit bucătăresei că aţi spus asta, zise Gil din spatele ei. Dar cum aşa, chiar *orice* om, domnişoară?

— Poftim? întrebă ea neatentă. Chiar îi plăcea heringul. Poate că nu avusese nevoie decât de un mic dejun zdravăn ca să se simtă mai bine.

— Chiar *orice* om poate avea succes în America?

Se opri din mâncat şi se uită peste umăr. Gil avea o expresie încordată, de parcă răspunsul ei ar fi contat enorm pentru el.

— Da, aşa cred. La urma urmei, şi fratele meu a crescut într-o cămăruţă cu o singură cameră. Ştiai asta? Când lacheul clătină din cap, adăugă: Ei bine, da. Şi acum este foarte respectat în Boston. Toate doamnele îl vor la petrecerile lor şi foarte mulţi domni îi cer sfaturile în afaceri. Desigur, şi el a început cu afacerea de import a unchiului Thomas. Dar era o companie foarte mică atunci când a moştenit-o Samuel. În momentul de faţă, datorită muncii lui asidue şi minţii lui iscusite, cred că este printre cele mai mari din Boston. Şi mai cunosc mulţi alţi gentlemani din Boston care au avut parte de un început modest, dar au devenit oameni de succes.

— Înţeleg.

— Nu prea sunt obişnuită cu oamenii de felul aristocraţilor englezi, care sunt atât de legaţi de trecut şi de aşteptările sociale. Spre exemplu, nu înţeleg de ce Lady Emeline s-a hotărât să se mărite cu lordul Vale.

— Sunt un lord şi o lady, domnişoară. E de la sine înţeles că s-ar căsători.

— Da, dar ce se întâmplă dacă se îndrăgostesc de cineva care *nu este* un lord sau o lady? Vreau să spun… dragostea nu este ceva ce poate fi controlat, nu? Asta mi se pare uimitor. Adevărul este că o persoană se poate îndrăgosti de cineva complet neaşteptat. Ca Romeo şi Julieta, de exemplu.

— Cine, domnişoară?

— Ştii tu, Shakespeare.

— Mă tem că n-am auzit niciodată de oamenii ăştia.

— O, ce păcat! Este o piesă de teatru foarte frumoasă, mă rog, toată mai puţin finalul. Vezi tu, Romeo se îndrăgosteşte de Julieta, care este fiica duşmanului său. Sau mai bine spus, fiica duşmanului *familiei* sale.

— Asta nu pare o treabă prea inteligentă, afirmă pragmatic irlandezul.

— Păi asta e şi ideea, nu crezi? Nu a ales el de cine să se îndrăgostească, ci s-a întâmplat pur şi simplu, indiferent dacă a fost *inteligent* sau nu din partea lui.

— Mda, mormăi el, nepărând convins de forţa copleşitoare a dragostei. Şi după aceea ce s-a întâmplat?

— A, păi au loc mai multe dueluri şi o căsătorie secretă, iar la final mor amândoi.

Gil ridică din sprâncene uimit.

— Mor amândoi?

— Ţi-am zis eu că finalul nu e tocmai frumos, îi aminti ea. Oricum, totul este foarte romantic.

— Parcă e mai bine să rămâi în viaţă decât să fii mort şi romantic, cugetă el.

— Ei bine, s-ar putea să ai dreptate. Se pare că dragostea nu prea i-a adus multă fericire nici fratelui meu.

— De aia l-a atacat pe lordul Vale?

— Cred că da. O iubeşte pe Lady Emeline. Aruncându-i o privire vinovată, tânăra femeie adăugă: Dar nu trebuie să spui asta nimănui.

— N-o să spun, domnişoară.

Rebecca îi zâmbi, aşa că îi zâmbi şi el. Îşi dădu seama că se simţea foarte bine în compania lui. Cu majoritatea oamenilor trebuia să fie foarte atentă la ce spunea şi la ce impresie le făcea, dar cu Gil putea să fie ea însăşi şi să vorbească liber.

Se întoarse apoi spre masă, ca să-şi termine mâncarea. Se bucura să ştie că Gil stătea chiar în spatele

ei.

*

Emeline se afla în salonaş, bând ceai şi ascultând-o pe *tante* Cristelle. Şi dorindu-şi să fi fost oriunde altundeva.

— Eşti foarte norocoasă, afirmă cu tărie mătuşa ei. Într-adevăr, extrem de norocoasă! Nu-mi dau seama cum a reuşit omul acela să-şi ascundă atât de bine comportamentul criminal.

„Omul acela” era Samuel. Printr-o logică pe care doar ea o înţelegea, *tante* Cristelle hotărâse că încăierarea teribilă din ajun avusese drept cauză faptul că Samuel nu-şi putuse stăpâni firea violentă.

— Dar cred că nebunii sunt foarte şireţi. Şi mai poartă şi nişte pantofi foarte ciudaţi, adăugă *tante* Cristelle gânditoare.

— Nu cred că pantofii lui au vreo legătură cu cele întâmplate, murmură Emeline.

— O, ba da! Trebuie să aibă! exclamă indignată mătuşa ei. Pantofii unui om spun foarte multe despre caracterul său. Beţivii, de exemplu, poartă pantofi murdari şi tociţi. Iar doamnele cu reputaţie îndoielnică, pantofi prea înzorzonaţi. Cât despre criminalul ăsta din Colonii, poartă nişte ciudăţenii. Auzi şi tu, mocasinii unui indian sălbatic!

Emeline îşi ascunse picioarele sub fustă. Pantofii pe care alesese să-i poarte în ziua aceea erau din păcate, brodaţi din abundenţă cu fir auriu. Căută să schimbe subiectul în grabă.

— Nu ştiu cum vom supravieţui bârfelor. Crema societăţii londoneze, care era adunată aseară în sala de bal, l-a văzut pe domnul Hartley aruncându-l pe scări pe Jasper.

— Da, asta e într-adevăr foarte ciudat.

Emeline ridică din sprâncene nedumerită.

— Că toată lumea se holba?

— Nu, nu! zise bătrâna fluturând din mână nerăbdătoare. Că lordul Vale s-a lăsat azvârlit pe scări atât de uşor!

— Nu cred că…

— Domnul Hartley este mai mic de statură decât Vale, şi totuşi a izbutit să-l copleşească fără prea mare greutate. Te face să te întrebi de unde a avut atât de multă putere.

— Poate că nebunia a fost de vină, sugeră Emeline cu umor negru. Nu voia să se gândească la încăierarea dintre cei doi. La imaginea bărbaţilor pe care îi iubea, încercând să se omoare unul pe altul. La privirea care apăruse în ochii lui Samuel la final… Dar îi era greu să-i distragă atenţia mătuşii de la acel subiect, aşa că se hotărî să continue: Sunt sigură că nunta va fi pur şi simplu distrusă. O să avem noroc dacă apar doi oameni dintre toţi cei pe care i-am invitat.

— Nu este chiar atât de grav, o contrazise bătrâna doamnă. Mă refer la bârfe şi la curiozitatea generală. S-ar putea crede că bârfele sunt întotdeauna ceva rău, dar nu e deloc aşa. Pentru că se va vorbi mult despre cele întâmplate, şi asta va face ca toată lumea să-şi dorească să asiste la nuntă. Cred că o ai parte de foarte mulţi invitaţi.

Emeline se cutremură şi coborî privirea spre ceaşca pe care o ţinea sprijinită în poală. Gândul că toţi oamenii aceia ar fi putut să vină la nunta ei doar ca să se holbeze şi să spere că îşi va face din nou apariţia Samuel ca să tulbure ceremonia i se părea oribil. Şi mai trist era gândul că Samuel o abandonase complet. Expresia de deziluzie şi de dezgust care apăruse în ochii lui noaptea trecută o lovise direct în inimă. Ştia că nu va mai dori să o vadă niciodată. Desigur, acesta era de fapt un lucru pozitiv, căci era mult mai bine să se rupă cu totul de el.

Trebuia să găsească o cale de a se bine dispune, măcar cât să se poată gândi la viitorul care o aştepta. Calea aceea îi fusese sortită încă de dinainte să se fi născut. Era o aristocrată, fiică şi soră de conţi. Trebuia să-şi găsească o

partidă bună, să se căsătorească, să facă copii şi să se conformeze normelor societăţii. Nu era deloc o îndatorire dificilă, şi până în clipa aceea nu avusese nicio îndoială cu privire la calea de urmat. Fusese o soţie devotată şi o mamă bună. La urma urmei, nu-şi ţinuse familia unită în pofida tuturor loviturilor sorţii? Sau, în fine, ce-i mai rămăsese din familie. Nu-şi găsise un al doilea soţ la fel de vrednic ca primul? În definitiv, faptul că dragostea lor era fraternă şi nu pasională, iar căsnicia avea să fie marcată de numeroase infidelităţi din partea lui Jasper, nu era deloc nefiresc. Doar o femeie nesăbuită s-ar fi împotrivit sorţii în acel moment tardiv.

Doar o femeie nesăbuită.

Îşi muşcă buza şi se uită la ceaiul rece în timp ce *tante* Cristelle pălăvrăgea pe scaunul de vizavi. În ciuda tuturor mustrărilor mătuşii, continua să jelească după un bărbat care nu era din lumea ei. Samuel o privise şi o văzuse drept cine era cu adevărat. Probabil avea să fie primul şi ultimul om din viaţa ei care să reuşească asta vreodată. În plus, era un adevărat miracol că nu dăduse bir cu fugiţii. Îi descoperise temperamentul groaznic şi judecata lipsită de feminitate şi spusese că erau admirabile. Nu era aşadar de mirare că încă mai jelea după el.

Şi totuşi, era o femeie nesăbuită.

*

În după-amiaza aceea, în timp ce îşi croia drum pe una din străzile aglomerate ale Londrei, Sam îşi dădu seama că toţi ochii trecătorilor erau aţintiţi asupra lui. Se văzuse şi el în oglindă şi ştia foarte bine la ce se holbau: la un ochi vânăt, la o buză spartă şi umflată şi la vânătăile violet de pe obraz şi maxilar. Ştia de ce se uitau chiorâş la el, şi totuşi detesta asta. Nu fusese niciodată genul de om care să se piardă în mulţime – la urma urmei, purta mocasini şi jambiere –, dar în ziua aceea îl priveau toţi de

parcă ar fi fost un nebun.

Aceasta era prima problemă. A doua era că şi-ar fi dorit să-l aibă alături pe Vale în acea expediţie. Ştia că era o prostie, dar se obişnuise cu zeflemelele vicontelui şi cu viziunea lui sardonică asupra lumii. Şi tot îi era dor de el, chiar dacă îl detesta. De asemenea, ar fi fost util să aibă cu el pe cineva care să-i păzească spatele.

Se uită peste umăr, verificând dacă nu era urmărit, şi se strecură pe o alee îngustă. Fu nevoit să se oprească o clipă şi să se sprijine de un zid mizerabil, ţinându-se de laterala corpului. Simţea un junghi acolo. Probabil avea o coastă ruptă. Sau poate mai multe. Rebecca ar fi făcut o criză de nervi dacă ar fi ştiut că se dăduse jos din pat. În ajun insistase cu atâta încăpăţânare să-i cheme un doctor, încât cedase în faţa rugăminţilor ei. Dar ce mai conta asta, când întreaga lume se prăbuşise în jurul lui?

Aruncă o privire după colţul zidului de care stătea sprijinit şi îşi reluă mersul, ignorând durerea continuă pe care o simţea în coaste. Trebuia să mai rezolve un singur lucru, după care puteau să plece de pe insula aceea blestemată şi să se ducă acasă.

Se afla într-o zonă liniştită şi destul de curată a Londrei, aşa că mirosurile care îi asaltau nările erau suficient de slabe cât să nu-l deranjeze. Clădirile de pe Starling Lane erau din cărămidă nouă, fiind construite probabil după Marele Incendiu. La nivelul străzii se înşiruiau prăvălii cu vitrine întunecate, iar deasupra acestora erau apartamentele negustorilor.

Sam deschise uşa unei croitorii. Încăperea, slab luminată, avea un tavan jos şi mirosea a praf. Se uită în jur, dar nu părea să fie nimeni înăuntru, aşa că dădu să iasă.

— Aşteptaţi-mă o clipă, vă rog, domnule! răsună o voce masculină de undeva din spate.

În magazin nu era prea multă marfă, în afară de câteva baloturi de stofă şi o singură vestă expusă pe un umeraş. Era bine cusută şi părea destul de rezistentă, însă

materialul nu era de cea mai bună calitate. Asta îi dădu de înţeles lui Sam că acel croitor lucra mai degrabă pentru comercianţi, doctori şi avocaţi, nu pentru gentlemanii din înalta societate.

Se strecură pe după tejgheaua înaltă şi aruncă o privire în spate. După cum bănuise, încăperea aceea era mult mai vastă. Cea mai mare parte a spaţiului era ocupat de o masă lungă pe care erau împrăştiate bucăţi de pânză, creioane de marcat, papiote de aţă şi multe tipare de hârtie. Doi tineri stăteau cu picioarele încrucişate pe masă, cosând, în timp ce un bărbat chel, mai în vârstă, era aplecat deasupra unei bucăţi de material pe care o tăia repede cu o foarfecă.

Bătrânul ridică privirea, fără a se opri din tăiat.

— O clipă, domnule.

— Pot vorbi şi în timp ce lucrezi, zise Sam.

— Vă ascult, spuse el. Mâna lui zbură de-a lungul materialului, de parcă ar fi avut o viaţă proprie.

— Am câteva întrebări pentru dumneata. Despre un fost vecin de-al dumitale.

Croitorul ezită o clipă, privindu-l suspicios, însă asta nu-l miră pe Sam. Ştia foarte bine că vânătăile de pe chipul său nu-l ajutau să pară respectabil.

— A fost cândva o cizmărie lângă magazinul dumitale, continuă el.

— Aşa este, domnule. Croitorul răsuci materialul şi se întoarse la tăiat.

— L-ai cunoscut cumva pe proprietar? Pe Dick Thornton?

— Posibil. Croitorul se aplecă şi mai mult deasupra stofei, parcă pentru a-şi ascunde ochii de privirea vizitatorului.

— Din câte ştiu, tatăl lui Thornton a fost proprietarul cizmăriei înaintea lui.

— Întocmai, domnule. Bătrânul George Thornton. Croitorul aruncă foarfecă deoparte, luă materialul de pe

masă şi netezi în locul lui o altă bucată de pânză. A fost un om pe cinste. A deschis prăvălia cam cu un an înainte să moară, dar chiar şi aşa, oamenii de pe stradă i-au simţit lipsa.

Sam încremeni.

— Bătrânul Thornton abia deschisese magazinul? Adică nu a fost aici înainte?

— Nu, domnule, nu a fost. S-a mutat aici din alt loc.

— De pe Dogleg Lane, interveni unul dintre tineri.

Meşterul se încruntă şi-i aruncă băiatului o privire pătrunzătoare, aşa că acesta îşi plecă fruntea şi se întoarse la munca sa.

Sam îşi propti şoldul de marginea mesei şi încrucişă braţele la piept.

— Dick se întorsese din război când a murit tatăl său?

— Nu, domnule. Dick s-a întors cam la vreun an după aceea. Soţia lui, adică nora lui George, a ţinut cizmăria în lipsa lui. Era cumsecade, dar nu cea mai chibzuită femeie, dacă înţelegeţi la ce mă refer. Lucrurile nu mergeau tocmai bine când a ajuns acasă Dick, dar la scurt timp după aceea a izbutit să pună afacerea pe roate. A mai stat aici doar vreo doi ani, după care şi-a deschis un magazin mai mare în alt cartier.

— L-ai cunoscut pe Dick înainte să plece la război? Sau măcar l-ai văzut vreodată?

— Nu, domnule. Încruntat, croitorul tăie o formă ovală perfectă în pânză. Dar faptul că nu l-am cunoscut pe Dick Thornton n-a fost cine ştie ce pierdere.

— Nu îţi place de el, murmură Sam.

— Adevărul este că nu l-au plăcut prea mulţi oameni pe aici, spuse tânărul care vorbise mai devreme.

Bătrânul croitor ridică din umeri.

— Se poartă frumos şi zâmbeşte mereu, dar nu mi-a inspirat niciodată încredere. Până şi soţia lui se temea de el.

— Serios? Dacă bănuielile lui Sam erau corecte,

probabil era puţin spus că doamna Thornton *se temuse* de soţul ei. Vi s-a plâns?

— Nu. Dar nici n-am prea mai văzut-o după *ce* s-a întors Dick.

— De ce?

— Păi a murit. Croitorul îi întâlni privirea o clipă, înainte de a se întoarce la munca sa. Cu toate acestea, Sam apucă să observe licărirea şireată din ochii lui. A căzut pe scări şi şi-a rupt gâtul. Sau cel puţin asta susţine soţul ei.

Cei doi tineri clătinară din capete ca să arată ce credeau despre afirmaţia lui.

Sam fu străbătut de un fior sălbatic de triumf. În mod clar că asta era. Dick Thornton nu era cine pretindea a fi. *Prizonierul MacDonald stând chircit sub o căruţă, în timp ce bătălia se dezlănţuia în jurul lui. MacDonald întâlnindu-i privirea din locul unde se ascundea. MacDonald rânjind şi făcându-i cu ochiul.* Asta îşi amintise cu o noapte înainte, la petrecerea lui Emeline, când se împinsese să-şi facă loc prin mulţime. Felul în care rânjea şi făcea cu ochiul MacDonald era reprodus identic de Thornton cel de acum. Într-un fel sau altul, prizonierul MacDonald îi luase locul lui Thornton.

Îi uzurpase identitatea şi în clipa aceea îi trăia viaţa.

Zece minute mai târziu, Sam deschise uşa croitoriei şi ieşi în stradă. Ajunsese aproape de final. Nu mai trebuia decât să-l confrunte pe Dick Thornton – sau mai bine zis, pe omul care se dădea drept Dick Thornton – cu dovezile, după care putea pleca acasă. La capătul unui an întreg în care căutase răspunsuri, morţii de la Spinner’s Falls aveau să se poată odihni în pace.

Nu acelaşi lucru îl putea spune despre el însuşi. Poate că trupul lui avea să se întoarcă la Boston, însă inima lui avea să rămână pentru totdeauna în Anglia.

Ajunsese în spatele casei sale. Ezită o clipă, dar apoi trecu pe lângă poartă şi se îndreptă spre poarta care ducea în grădina lui Emeline. Cum era încuiată, se căţără peste

zid. Durerea din coaste îl făcea să se mişte un pic mai lent decât şi-ar fi dorit.

Grădina era pustie. Steluţele erau înflorite de-o parte şi de alta a aleii, iar arborii ornamentali tocmai începeau să înverzească. Putea vedea spatele casei şi ferestrele de la etajele superioare. Era posibil ca ea să se uite pe geam chiar în clipa aceea, se gândi el.

Ştia cât de nesăbuit era să se strecoare în grădina femeii care îl respinsese, iar faptul că se simţea ruşinat de asta îl înfuria la culme. Trebuia să se întoarcă acasă în curând, ca să se schimbe pentru cină. Cu toate acestea, hotărî să mai zăbovească un minut. Inima îi bătea într-un ritm constant şi dureros, aproape cântându-i: *numai dacă... numai dacă... numai dacă...*

Închise ochii şi reflectă. Lucrurile nu puteau să rămână aşa. Trebuia să stea de vorbă cu Emeline. Dar acela nu era momentul potrivit, aşa că mai aruncă o privire scurtă spre fereastră, după care părăsi grădina. Trebuia să aştepte momentul potrivit. Şi avea să aştepte răbdător.

Avea să aştepte răbdător căderea nopţii.

Capitolul 17

La scurt timp după miezul nopţii, Inimă de Fier fu târât din celula lui. Gărzile îl conduseră pe scările castelului, apoi afară, până în piaţa din mijlocul oraşului. Străzile erau pline de oameni care duceau torţe. Chipurile lor păreau înfricoşătoare în lumina stranie a flăcărilor. Locuitorii din Oraşul Strălucitor erau tăcuţi. Toţi, cu excepţia unuia. Vrăjitorul parcurse în paşi de dans tot drumul până în piaţă, cântându-şi bucuria că Inimă de Fier fusese condamnat la moarte. La încheietura mâinii lui se afla un porumbel alb, legat cu un lanţ de aur, care tresărea cu fiecare pas sălbatic de dans...

din *Inimă de Fier*

Se făcuse târziu şi era foarte obosită, dar tot îi simţi prezenţa înainte de a-l vedea efectiv. Inima lui Emeline tresări de emoţie. Era acolo! Samuel era acolo!

Se întoarse de la măsuţa de toaletă, unde îşi pieptăna părul, şi îl descoperi în pragul uşii care făcea trecerea din dormitorul ei în garderobă. Avea chipul tumefiat. Ochiul lui stâng era umflat şi învineţit, iar mâna şi-o ţinea apăsată sub coaste, de parcă l-ar fi durut foarte tare. Emeline se holbă la el încremenită. Nu îndrăznea să creadă că era adevărat. Nu îndrăznea nici să respire, de teamă că s-ar fi putut evapora din faţa ochilor ei.

— Ai un păr minunat, murmură Sam.

Era ultimul lucru pe care se aştepta să-l audă de la el. O făcea să se ruşineze şi să devină incredibil de timidă. Nu o văzuse niciodată cu părul desfăcut. Nu o văzuse niciodată într-un cadru atât de normal şi de intim.

— Mulţumesc, şopti ea. Lăsă peria pe măsuţa de toaletă, dar mâinile îi tremurau atât de tare, că fu pe punctul de a o doborî pe podea.

— Am venit să-mi iau rămas-bun.

— Pleci atât de curând?

Dintr-un motiv sau altul, nu se aşteptase nici la asta. Crezuse că ea avea să plece prima, după nunta cu Jasper. Dar asta era o prostie, desigur. La un moment dat, Samuel tot trebuia să se întoarcă în Colonii. O ştiuse încă de la bun început.

— Da. Eu şi Rebecca vom pleca de îndată ce-mi termin treburile aici.

— O! Avea mii de întrebări pe care voia să i le pună. Mii de lucruri pe care voia să i le destăinuie. Dar, dintr-un motiv sau altul, rămăsese blocată în acea conversaţie politicoasă. Îşi drese glasul şi zise: Treburi legate de comerţ

sau de găsirea celui care ţi-a trădat regimentul?

— Şi una, şi alta. Păşi agale în cameră, dar se opri în dreptul unui vas de porţelan. Îl întoarse şi se uită ce scria pe spatele lui.

Emeline îşi înghiţi nodul din gât.

— Dar cu siguranţă va dura săptămâni sau chiar luni întregi să afli cine…

— Thornton e trădătorul, o întrerupse el aşezând vasul la loc.

— De unde ştii?

Sam ridică din umeri, de parcă subiectul nu-l interesa în mod deosebit…

— În realitate nu e Thornton. Cred că e un alt soldat, MacDonald, care era sub arest când am fost atacaţi. Cumva MacDonald i-a luat locul lui Thornton şi şi-a asumat identitatea lui.

Emeline îşi strânse mai bine halatul în jurul taliei. Pe dedesubt purta doar o cămaşă de noapte subţire şi avea picioarele goale. Se simţea vulnerabilă în prezenţa lui, dar nu şi speriată. Avea impresia că ştiuse dintotdeauna că într-o zi Samuel avea să intre în dormitorul ei, iar în clipa aceea nu-şi dorea altceva decât să-l mai ţină acolo un pic. Se uită la mâinile tremurânde pe care le ţinea în poală şi puse o altă întrebare, ca şi când ar fi putut să amâne deznodământul:

— Dar nu crezi că familia sau prietenii lui Thornton l-ar fi dat pe mâna poliţiei pe MacDonald?

— Majoritatea prietenilor lui Thornton au fost ucişi la Spinner’s Falls. Cât despre familia lui, nu-i mai rămăsese nimeni, spuse el atingând cu un gest leneş draperia de brocart de deasupra patului. Mai puţin soţia lui, desigur, dar a murit şi ea la scurt timp după ce s-a întors acasă Thornton. Sau MacDonald. Îmi imaginez că el a ucis-o.

Lui Emeline i se tăie răsuflarea când îi auzi ultima frază.

— De ce faci asta, Samuel?

El îşi înălţă capul şi o privi nedumerit.

— Ce anume?

— De ce eşti aşa de hotărât să urmezi pista asta? Şi-ar fi dorit să-i poată străpunge zidul de apărare la fel de uşor cum îl dărâma el pe al ei. Le mai rămânea atât de puţin timp împreună! De ce ai irosi atâta timp şi resurse pentru a urmări un om? De ce ai face asta, după atâţia ani?

— Pentru că eu sunt singurul care poate.

— Ce vrei să spui? şopti ea.

Samuel dădu drumul draperiei şi se întoarse cu totul spre ea. Nu folosea nicio stratagemă, nicio mască menită să-i ascundă amărăciunea de pe chip.

— Sunt morţi. Sunt toţi morţi.

— Jasper…

Sugestia ei îl făcu să izbucnească în râs.

— Chiar şi cei care au supravieţuit sunt morţi, nu înţelegi? Poate că Vale glumeşte şi bea, şi se joacă de-a bufonul, dar te vei mărita cu un cadavru. Să nu te îndoieşti de asta.

— Ba mă îndoiesc de asta, se răsti ea ridicându-se în picioare ca să-l înfrunte. Poate că are şi el demonii lui, dar Jasper e *viu.* Tu l-ai salvat, Samuel!

— Nici măcar nu am fost acolo, spuse el clătinând din cap.

— Dar ai fugit ca să aduci ajutoare…

— Am fugit şi atât, mârâi Sam. În mijlocul luptei, când am înţeles că o să pierdem, că nu avem nicio şansă şi că indienii vor învinge şi vor lua scalpurile oamenilor cât erau încă în viaţă, mi-am dat seama că nu avea niciun rost să mai lupt, aşa că m-am ascuns. Iar când i-au luat pe Vale, pe Munroe, pe fratele tău şi pe ceilalţi, am fugit.

Emeline se apropie de el şi-l apucă de haină cu pumnii încleştaţi, simţind lâna aspră pe degete. Ridicându-se pe vârfuri, îşi apropie chipul de al lui cât putu de mult.

— Te-ai ascuns pentru că ţi-ai dat seama că era inutil să mori. Şi ai fugit ca să salvezi vieţile prizonierilor.

— Aşa am făcut? şopti el. Aşa am făcut? Asta mi-am spus mie la vremea aceea… că fugeam pentru ceilalţi. Dar poate că m-am minţit singur. Poate că am fugit numai pentru mine.

— Nu! Eu te cunosc, Samuel. *Te cunosc.* Ai fugit numai şi numai ca să-i salvezi pe ei, şi te admir pentru asta.

— Serios? Şi totuşi fratele tău a fost omorât înainte să mă pot întoarce cu răscumpărarea. L-am dezamăgit. Te-am dezamăgit pe tine.

— Nu, zise ea cu lacrimi în ochi. Să nu crezi niciodată asta!

Îl sărută, încercând să insufle toate gândurile şi speranţele ei contradictorii în acel gest simplu. Două guri unite şi două perechi de buze care se mişcau împreună. Un sărut era un lucru atât de simplu şi uşor de oferit. Dar îşi dorea ca *acel* sărut să însemne ceva mai mult. Voia ca Samuel să ştie că ea nu-l considerase niciodată un laş.

Îşi dorea ca el să ştie că îl iubea.

Da, *îl iubea.* Şi nu mai conta cu cine se mărita sau dacă urma să nu-l mai vadă niciodată, pentru că avea să-l iubească pentru totdeauna pe bărbatul acesta. Şi nu avea niciun control asupra iubirii pe care o simţea pentru el. Chiar dacă Samuel era bărbatul nepotrivit cu care să se mărite şi omul nepotrivit lângă care să-şi petreacă restul vieţii… nu putea să nu îl iubească.

Aşa că îl sărută cât mai tandru cu putinţă. Buzele ei se mişcau pe ale lui, murmurând alinturi incoerente. Apoi limba ei îl linse, ca să-i poată simţi gustul. Avea nevoie să păstreze momentul acela pentru totdeauna în inima ei, pentru că doar atât, o amintire, urma să-i mai rămână de la el.

Samuel se mişcă brusc şi o apucă de braţe. Neştiind dacă încerca să o împingă de lângă el sau să o apropie şi mai mult, Emeline se panică. Nu putea să-l lase să plece înainte să-i arate că îl iubea.

— Te rog, şopti ea pe buzele lui. Te rog. Dă-mi voie…

Sprâncenele lui se împreunară deasupra ochilor de culoarea cafelei, de parcă ar fi fost nedumerit. În clipa aceea, Emeline îşi lipi palmele de pieptul lui şi-l împinse. Ştia că nu ar fi reuşit niciodată să-l clintească din loc fără voia lui, dar el făcu un pas în spate. Când ea împinse din nou mai făcu un pas în spate, până când ajunse cu picioarele lipite de marginea patului.

Se uită peste umăr la patul din spatele său şi iarăşi la ea.

— Emeline…

— Ssst! şopti ea lipindu-şi degetele de buzele lui. Te rog!

Samuel îi cercetă atent ochii. Probabil îi desluşise rugămintea incoerentă, pentru că încuviinţă din cap.

Emeline îi zâmbi fericită. În noaptea aceea avea să lase deoparte orice gânduri despre viitor. Avea să-şi lase deoparte neliniştile şi temerile, şi toate poverile pe care le purta. Şi pe toţi oamenii care depindeau de ea. Avea să uite de tot timp de câteva ore preţioase.

Îi scoase uşor haina de pe umeri, atentă să nu-i zgândăre rănile, apoi o împături cu grijă şi o aşeză pe masă. După aceea începu să descheie pe rând nasturii vestei lui maronii. Îşi dădu seama că, în timp ce răsuflarea ei era rapidă şi sacadată, el respira adânc şi egal. O privea dezbrăcându-l, fără să facă nicio mişcare să o ajute sau să o împiedice. Pur şi simplu îşi ţinea mâinile nemişcate de-o parte şi de alta a corpului.

Ridică privirea şi, când îi întâlni ochii, simţi un val de căldură invadându-i obrajii. Gestul de a dezbrăca un bărbat i se părea ceva foarte intim.

Cu un zâmbet, Sam îşi scoase vesta, permiţându-i să se ocupe de nasturii cămăşii, apoi îşi aşeză mâinile pe şoldurile ei. Fierbinţeala degetelor lui, pe care o simţea chiar şi prin straturile de material, o făcu să tremure.

Samuel se aplecă spre ea şi o sărută pe creştet. Trupul lui o învăluia cu totul, aşa că inspiră adânc şi-i inhală

mirosul. Era o combinaţie de lână şi bumbac, piele şi pătrunjel. Apoi îi dădu cămaşa în lături şi se uită la pieptul lui gol. Avea o piele atât de frumoasă! Îşi plimbă degetele peste clavicula lui şi-şi lipi palmele pe pieptul acoperit cu păr. Îi putea simţi bătăile lente ale inimii. Era acolo, cu ea, în carne şi oase. Cum avea să îndure despărţirea? Cum avea să îndure gândul că era departe, dincolo de un ocean foarte, foarte vast?

Nu era însă momentul pentru lamentaţii, îşi spuse ea zorindu-l să se aşeze pe pat. Samuel o privi pe sub pleoapele-i grele, aşteptând următoarea ei mişcare.

Emeline se lăsă în genunchi şi începu să-i dezlege mocasinii. Când el dădu să o ridice la loc, privirea ei imploratoare îl convinse imediat să lase mâinile jos.

Se aplecă deasupra şnururilor, străduindu-se să le deznoade. Era conştientă că picioarele lui se aflau în faţa ei şi că stătea într-o poziţie rugătoare. Poziţia aceea i se părea umilă şi în acelaşi timp erotică.

Reuşi să-i scoată primul mocasin şi se mută la al doilea. El îi mângâia uşor părul în timp ce îl descălţa. Şi o privea în tăcere. Fără să spună nimic. Iar asta o făcu să se întrebe ce părere avea despre tot ce se întâmpla. Cu o zi înainte fusese furios. Ridică uşor capul, dar nu văzu altceva decât dorinţă în ochii lui.

Samuel se aplecă şi o sărută, împingându-şi limba în gura ei şi ţinându-i capul în palme. În clipa aceea fu pierdută. Uită de scopul ei şi de ce-şi dorise să facă. Se clătină şi-şi aşeză mâinile pe coapsele lui ca să se stabilizeze, în timp ce el îi arcuia capul pe spate, hrănindu-se cu gura ei. O, Doamne, cât de mult îl dorea pe bărbatul acela! apoi o trase mai aproape şi o întemniţă cu trupul lui. Încă mai stătea în genunchi, prinsă ca într-o menghină între coapsele lui tari şi puternice. Iar în faţa ei… îşi plimbă palmele încet, până ajunseră la sursa atâtor clipe de plăcere de până atunci. Sam o sărută năvalnic, sorbindu-i parcă tot aerul din plămâni. Era excitat, şi putea simţi cum

mădularul lui se împingea deja în stofa pantalonilor. Îi cuprinse toată lungimea bărbăţiei şi dădu să-l mângâie, dar el o prinse de mâini.

Nedumerită, ridică privirea.

— Dă-mi voie... Cum nu părea dispus să-i cedeze nimic, şopti: Te rog.

Samuel îşi desfăcu mâinile într-un gest de supunere. Emeline îl strânse uşor prin ţesătura pantalonilor, apoi se luptă câteva clipe cu prohabul şi cu lenjeria de corp. În cele din urmă îl găsi, roşiatic şi mândru, înconjurat de un păr negru şi creţ. I se părea o privelişte şocant de intimă. La un nivel primitiv şi-ar fi dorit ca numai ea să aibă parte de imaginea aceea. Bărbatul acela splendid şi mădularul lui îi aparţineau cu totul.

Rămase o clipă privindu-i bărbăţia, după care ridică uşor capul şi se uită la el.

— Dă-i jos.

Probabil tonul vocii ei fusese un pic prea poruncitor, pentru el îi zâmbi, dar în clipa aceea nu îi mai păsa. Îl voia complet gol. Îşi dorea să-şi imprime în minte imaginea lui. După ce Samuel îşi scoase jambierele şi restul hainelor, Emeline se ridică în picioare şi îl împinse pe spate în pat. Se dezbrăcă şi ea de halat, apoi se strecură lângă el, purtând doar cămaşa de noapte subţire. Stătea culcat pe spate şi pipăi imediat ca s-o găsească, dar ea alunecă în jos pe lungimea trupului său.

— Emeline...

— Ssst...

Ajunsese la nivelul bărbăţiei lui, şi creatura aceea o fascina, îi atinse lungimea cu vârful unui deget, alunecând peste vene. Ştia că existau femei care considerau organele genitale ale unui bărbat ca fiind urâte şi ruşinoase, dar ea nu fusese niciodată una dintre ele. Probabil ar fi fost o soţie mai experimentată dacă Danny ar fi trăit mai mult, pentru că în cele din urmă ar fi ajuns să-i exploreze şi ea trupul. Dar din păcate nu avuseseră niciodată timp pentru aşa

ceva. În consecinţă, era hotărâtă să nu rateze acea ocazie cu Samuel.

Îşi mută privirea spre chipul lui şi văzu că o observa atent. Dintr-odată i se născu în minte un gând căruia nu i-ar fi dat glas în niciun alt moment al vieţii ei. Dar ei doi nu aveau la dispoziţie ani întregi pentru a depăşi timiditatea şi constrângerile societăţii. Aveau la dispoziţie numai noaptea aceea, şi Emeline nu era dispusă să irosească puţinul lor timp împreună.

Aşa că îl întrebă:

— Tu ce faci când eşti singur?

Samuel ridică din sprâncene. Pentru o clipă se simţi dezamăgită. În mod sigur, se prefăcea că nu-i înţelesese întrebarea ei vulgară. El rămase cu privirea aţintită asupra ei, însă îşi mută mâna şi o înfăşură pe întreaga lungime a mădularului său. Văzu uimită că îşi ţinea penisul mult mai strâns decât ar fi îndrăznit ea şi îşi mişca mâna în sus şi-n jos. Iar când ajungea sus, capul bărbăţiei sale dispărea aproape complet în pumnul lui.

— Nu te doare?

Îl auzi chicotind răguşit, dar nu-şi putea lua ochii de la ceea ce făcea nici măcar cât să-i întâlnească privirea.

— Ba chiar din contră.

Şi apoi făcu ceva care depăşea orice limită a imaginaţiei. Se aplecă şi îl linse în jurul coroanei mădularului.

El se opri brusc şi trase aer în piept.

— Mai fă asta o dată.

Emeline se sprijini în mâini şi se lăsă deasupra lui, lingându-i şi sărutându-i coroana, în timp ce el continua să-şi mişte pumnul în sus şi-n jos. Nu era un gest tocmai sofisticat. Uneori limba ei îi atingea şi mâna, nu doar bărbăţia, iar sânii îi atârnau neelegant pe sub cămaşa de noapte. Dar nu îi păsa. Adora să-i simtă gustul sărat şi condimentat. Îi adora gâfâitul înăbuşit şi gutural. Şi era conştientă că se uda din ce în ce mai tare, numai slujindu-l

pe el. Nu ştia de ce un act atât de simplu era încărcat de atâta erotism. Dar era! Apoi, observând că mâna lui se mişca din ce în ce mai repede şi încercă să-i cuprindă în gură toată coroana. Şoldurile lui se arcuiră involuntar şi se ridicară de pe pat.

— Emeline! Încordarea din vocea lui răspândi un fior de triumf sexual prin toată fiinţa ei. Emeline...

Ea închise ochii când simţi lacrimile adunându-i-se în spatele pleoapelor. În cele din urmă, şoldurile lui căzură pe pat.

Lacrimile acelea idioate i se revărsau din ochi, şi una dintre ele căzu pe piciorul lui. Îi venea să plângă din cauză că îl ajutase să ajungă la orgasm, se gândi ea uluită.

— Ce s-a întâmplat?

— Ssst, gemu Emeline, înecându-se cu propriile lacrimi.

Nu avea cum să-i explice ceea ce simţea. Cum i-ar fi putut spune că deja suferea pentru că urma să-l piardă? Că şi-ar fi dorit să fi fost ea însăşi o persoană diferită şi maleabilă? Nu avea cum, aşa că nu spuse nimic. În schimb, se căţără pe trupul lui şi se poziţionă deasupra.

Mâinile lui o prinseră de şolduri, liniştind-o şi stabilizând-o.

— Eşti bine?

— Desigur, şopti ea.

Răspunsul nu era deloc convingător, din moment ce lacrimile continuau să-i şiroiască pe obraji.

Închise ochii ca să nu poată vedea îngrijorarea şi dragostea din privirea lui şi-şi scoase cămaşa de noapte peste cap. În clipa aceea era şi ea goală, la fel ca el. Nu mai purta nici măcar un ac de păr. Erau exact aşa cum îi lăsase Dumnezeu. O femeie şi un bărbat. Fără haine şi alte indicii ale rangului, averii sau poziţiei sociale. Ar fi putut fi Adam şi Eva. Primii oameni, care nu ştiau nimic despre criteriile stricte care îi separau pe copiii lor.

Deschise ochii şi îşi aşeză palma în mijlocul pieptului

lui Sam.

— În clipa asta eşti al meu.

— Şi tu eşti a mea.

Era aproape ca un jurământ.

Însă el nu-i ceru mai mult. Simţi o mică parte din ea murind, chiar dacă savura din plin momentul acela. Ştia că Samuel renunţase la ideea unui viitor comun. Despărţirea lor era inevitabilă. Dar ca el să fi acceptat asta atât de uşor…

Îşi alungă acel gând şi se aplecă să sărute punctul în care stătuse mâna ei. Era ud, pentru că îi căzuseră lacrimi şi acolo. Îi împrăştie pe piept sărutări mici şi umede, iar când ajunse la un sfârc îşi plimbă agale limba în jurul lui, fericită să guste acel petic de carne. Fericită să-l guste pe Samuel.

El oftă şi se întinse ca să-i mângâie părul. Îi putea simţi mădularul încă pe jumătate erect sub pântecul ei. Apoi îşi schimbă poziţia şi se mută la celălalt sfârc, pe care-l linse cu vârful limbii. Lacrimile îi împânzeau din nou ochii, însă nu mai era deloc atentă la ele. Erau doar o manifestare fizică a tumultului ei interior, ceva ce nu putea controla sub nicio formă. Se prelinseră pe pieptul lui şi se amestecară cu sarea pielii lui, până când ajunse să nu le poată deosebi gustul.

Se uită la mădularul lui gros, care începea să se întărească iarăşi. Îşi dorea să simtă şi ea acea bucăţică din el. Îşi mai dorea acea ultimă conexiune. Aşa că se lăsă să alunece până când vârful bărbăţiei lui se lipi de zonele ei intime. Era udă, deschisă şi sensibilă. Şi senzaţia era atât de plăcută! Nu era nevoie decât de o presiune minimă. Nu trebuia decât să-şi mişte şoldurile un pic. Când în miezul fiinţei ei se aprinse un foc mocnit, îşi muşcă buza şi mai coborî puţin.

Ţinea ochii închişi, aşa că tresări în clipa în care două mâini se aşezară pe sânii ei, apoi degetele lui o strânseră de sfârcuri. O, Doamne! Creştea sub ea şi se îngropa încet,

încet în faldurile ei. Se arcui în palmele lui şi se apăsă mai tare pe el, pierdută în senzaţii şi încercând să ignore lacrimile care i se prelingeau pe obraji.

— Primeşte-mă în tine, îl auzi spunând.

Ea clătină din cap. Îşi dorea să-l simtă aşa mereu. Îşi dorea să rămână pentru totdeauna blocaţi în clipa aceea, ca într-un vis. Să nu se mai trezească niciodată. Începu să se mişte mai repede, frenetic, răsucindu-şi şoldurile, plângând şi cu obrajii umeziţi de lacrimi.

Aproape… aproape…

Sam o strânse de sfârcuri, dar tot nu era suficient de bine. Nu putea ajunge la orgasm. Îl clipa aceea deja gâfâia şi plângea fără să se mai ferească. Şi dintr-odată îşi dădu seama că avea nevoie să-l simtă în ea ca să poată ajunge în punctul plăcerii supreme. Îşi ridică repede şoldurile, îl poziţionă la intrarea în locul ei secret şi se lăsă în jos. Şi apoi…

Era în ea, pe deplin excitat şi greu. I se părea sublim să simtă cum o deschidea centimetru după centimetru. Se opri o clipă, savurând senzaţia şi dorindu-şi să dureze la infinit. Muşchii tunelului ei interior se contractară în jurul lui şi ajunse la orgasm în valuri lungi, fierbinţi şi minunate. Suspină cu voce tare ca mulţumire pentru acea eliberare splendidă.

Samuel mormăi ceva şi o pătrunse cu împingeri puternice şi rapide, gemând gutural. Îi simţea mădularul tare, fierbinte şi lung în ea, iar mişcările lui şi disperarea lui evidentă nu făceau altceva decât să-i prelungească plăcerea. Era încă în extaz când o inundă şuvoiul cald, asemenea unui val de la tropice. În cele din urmă, când se prăbuşi pe pieptul lui, simţindu-i respiraţia fierbinte pe tâmpla ei umedă, îl auzi şoptind:

— Te iubesc.

*

Focul din şemineul lui Emeline se stinsese cu mult timp în urmă. Probabil cândva în mijlocul nopţii, când încă o mai ţinea în braţe. Sam se gândi să îl aprindă la loc, deoarece era destul de răcoare, însă ea era ascunsă sub un maldăr de pături, iar el nu avea să mai rămână mult. În plus, nu era sigur dacă un simplu foc îl mai putea încălzi.

Stătea într-un fotoliu, complet îmbrăcat. Nu-l împiedica nimic să plece. Servitorii urmau să se trezească în curând şi ştia că Emeline ar fi fost jenată şi furioasă dacă l-ar fi găsit cineva în dormitorul ei. Cu toate acestea, simţea nevoia să mai rămână.

Din fotoliul acela o putea privi, putea să-şi imprime în memorie felul în care ţinea strâns pătura cu două degete sub bărbie. Dormea pe o parte, cu faţa spre el. Gura ei era moale şi ţinea buzele întredeschise. Cu ochii ei ageri închişi, părea mult mai tânără.

Zâmbi, gândindu-se că nu i-ar fi mulţumit pentru acea observaţie. Nu discutaseră niciodată despre asta, dar Sam îi detectase o anumită sensibilitate în privinţa vârstei sale. I-ar fi plăcut să abordeze subiectul cu ea, să o convingă de faptul că o femeie de treizeci de ani era superbă – după părerea lui mult mai frumoasă decât una de douăzeci. Iar apoi, când continua să-l contrazică – şi sigur ar fi făcut-o, pentru că era foarte încăpăţânată –, ar fi sărutat-o până când îi dădea dreptate. Şi poate că după aceea ar fi avut încă o repriză de amor.

Din păcate, era prea târziu. Nu mai aveau timp nici pentru discuţii în contradictoriu, nici pentru sărutări şi nici pentru dragoste. Timpul lor împreună se terminase.

Emeline oftă somnoroasă şi-şi trase pătura peste gură. Sam urmări cu lăcomie mişcarea aceea, înmagazinând-o în memorie. Curând. Foarte curând urma să se ridice şi să plece. Să iasă afară în lumina zorilor. Să se întoarcă la casa care nu era cu adevărat a lui. Iar peste două zile urma să se îmbarce la bordul unui vapor şi timp de o lună avea să privească valurile oceanului mistuindu-se

în spumă. Şi odată ajuns acasă? Ei bine, avea să-şi continue viaţa ca şi când nu cunoscuse niciodată o femeie pe nume Emeline.

Şi poate că viaţa lui urma să arate la fel din exterior, însă pe dinăuntru avea să fie cu totul diferită. Nu avea s-o uite niciodată pe doamna lui caldă. Nici măcar dacă mai trăia încă şaizeci de ani. Urma s-o poarte cu el mereu, pentru tot restul zilelor lui. Avea să fie fantoma care-l însoţea în timp ce se plimba pe străzile din Boston sau când discuta cu cunoscuţii săi, când mânca sau când dormea. Şi ştia în sinea lui că atunci când timpul său pe acest pământ urma să se încheie, ultimul său gând avea să zboare către Emeline, înainte de a intra în vidul adormirii eterne.

Mirosul de melisă avea să-l bântuie pentru totdeauna.

Aşa că mai rămase puţin, ca să o privească dormind. Avea nevoie să-şi înmagazineze în memorie – şi în suflet – acele ultimele secunde petrecute cu ea.

Pentru că trebuiau să-i ajungă o viaţă întreagă.

Capitolul 18

Gărzile îl legară pe Inimă de Fier de un par imens şi îi îngrămădiră la picioare un maldăr de ramuri spinoase. Se uită în jur şi o văzu pe dulcea lui soţie plângând lângă tatăl ei, regele. Inimă de Fier închise ochii strâns, încercând să uite imaginea aceea. Şi apoi simţi cum crengile spinoase luară foc la picioarele lui. Focul se înteţi repede, şi flăcările se ridicară în grabă spre cerul întunecat. Scânteile zburau în toate părţile, de parcă ar fi ţintit să atingă cerul şi să se amestece cu stelele. Vrăjitorul cel rău ţipa de bucurie. Dar se întâmplă un lucru ciudat. Chiar dacă hainele lui Inimă de Fier fuseseră transformate în cenuşă, corpul lui rămase neatins. În timp ce se zvârcolea în flăcări, inima lui fier putea fi văzută bătând tare pe pieptul său dezgolit. O inimă

de fier care strălucea din cauza căldurii focului...

din *Inimă de Fier*

Când se trezi a doua zi dimineaţă, Samuel dispăruse. O slujnică stătea ghemuită lângă vatră, încercând să aprindă focul care se stinsese cândva pe timpul nopţii.

Emeline închise ochii o clipă. Nu îşi dorea să dea piept cu ziua aceea. Sau poate că de fapt nu voia să dea piept cu propria viaţă, în lipsa lui Samuel. Chiar atunci însă, simţi un şuvoi cald scurgându-se din interiorul ei. Se gândi că poate era sămânţa lui, dar când se uită în jos descoperi că era o pată mult mai familiară. Îi venise *vizitatorul* lunar. Şi aceea era partea cea mai îngrozitoare: în loc să fie uşurată că nu mai stătea nimic în calea căsătoriei cu Jasper, o năpădise o dezamăgire cumplită. Ce prostie! Era o uriaşă prostie, dar îşi dorea să fi avut copilul lui Samuel în pântec. Îşi dorea ca în felul acesta să fie obligată să se mărite cu el.

I se tăie răsuflarea. Poate că mintea – *raţiunea* ei – ştia că o căsătorie cu Samuel ar fi fost un dezastru, dar, după toate aparenţele, inima ei era de altă părere.

— Pot să vă aduc ceva, milady? întrebă servitoarea. Femeia rămăsese cu mâna pe vătrai şi se uita la ea.

Probabil făcuse ceva – scosese vreun sunet sau afişase vreo grimasă – care să-i trădeze suferinţa. Ridicându-se în şezut, spuse cu glas ferm:

— Nu, nimic, mulţumesc.

Fata încuviinţă din cap şi se întoarse spre şemineu.

— Îmi cer scuze că îmi ia atât de mult în dimineaţa asta, doamnă. Nu pot să-mi dau seama de ce se aprinde atât de greu focul.

Emeline îşi găsi halatul pe marginea patului şi se strădui să se îmbrace repede, cât slujnica era încă cu spatele la ea.

— Probabil e de vină umezeala din aer. Haide, lasă-

mă pe mine să încerc. Dar oricâte surcele aprinse ar fi aruncat în vatră, cărbunii pur şi simplu refuzau să se aprindă. Ei bine, nu mai contează! exclamă ea nervoasă în cele din urmă. Pune să mi se pregătească o baie fierbinte în salonaş. Acolo este aprins focul, nu-i aşa?

— Da, milady.

— Atunci o să mă îmbrac acolo.

O oră mai târziu, baia lui Emeline se răcise, dar în loc să iasă, agita mohorâtă apa din jurul genunchilor. Indiferent dacă îi convenea sau nu, trebuia să iasă din cadă şi să dea piept cu viaţa şi cu alegerile pe care le făcuse.

Se ridică în picioare în timp ce slujnica îi ţinea desfăcut un prosop enorm.

Se gândi că probabil în Colonii nu se făceau prosoape atât de mari. Era foarte norocoasă că îl respinsese pe Samuel, pentru că aşa nu trebuia să se chinuie cu accesorii de baie de calitate inferioară.

Starea ei de spirit nu se îmbunătăţi nici măcar atunci când servitoarele îi prezentară noua rochie din mătase de culoarea vinului. O comandase cu câteva săptămâni în urmă, pe când o ajuta pe Rebecca să-şi pregătească garderoba pentru intrarea în societatea londoneză, dar în clipa aceea nu-i păsa nici dacă ar fi fost îmbrăcată într-un sac.

I se părea că trecuse o veşnicie de când Harris îi aranja coafura cu foarte multă migală, iar asta o făcu să cedeze psihic şi să se enerveze.

— E în regulă, las-o aşa. Oricum nu o să primesc vizitatori astăzi. Cred că o să ies doar la o plimbare prin grădină.

Harris se uită neîncrezătoare spre fereastră.

— Dar, milady, dacă îmi dai daţi voie să vă spun… arată ca şi când o să înceapă ploaia.

— O, serios? pufni ea disperată.

Aceasta era picătura care umplea paharul! Chiar şi elementele naturii păreau să conspire împotriva ei. Se duse

la fereastra care dădea spre stradă şi se uită afară. Chiar atunci, Samuel cobora treptele casei sale şi se îndrepta spre calul pe care i-l ţinea un lacheu. Lui Emeline i se tăie respiraţia. Vederea lui neaşteptată îi stârni o durere sfâşietoare în suflet, ca şi când cineva ar fi înjunghiat-o cu un cuţit. Cu o mână tremurândă, atinse geamul rece. Ar fi trebuit să ridice privirea în clipa aceea. Ar fi trebuit să o vadă privindu-l de la fereastra salonului ei. Doar că asta nu se întâmplă. Samuel încălecă şi porni la galop.

Harris încă mai vorbea în spatele ei, ca şi când nu se întâmplase nimic.

— Atunci o să strâng rochiile noi, milady. Dacă nu cumva aveţi nevoie de mine să vă ajut cu altceva.

— Nu, asta e tot. Dezlipindu-şi brusc privirea de la fereastră, adăugă: Nu, aşteaptă.

— Da, milady?

— Adu-mi pelerina, te rog. Vreau să o vizitez pe domnişoara Hartley, alături.

Era posibil ca aceea să fie ultima ei ocazie de a o revedea pe la Rebecca, şi nu i se părea corect să o lase să plece spre Colonii fără să-şi fi luat rămas-bun de la ea.

Îşi azvârli pelerina peste umeri şi se grăbi să coboare scările, încheindu-şi nasturii din mers. Nu ştia cât timp avea să fie plecat Samuel, dar i se părea imperios necesar să nu se intersecteze cu el. Afară, cerul era sumbru şi încărcat de nori grei ce prevesteau o ploaie iminentă. Dacă Rebecca era acasă, trebuia să ţină minte să nu stea prea mult, altfel risca să fie blocată acolo de furtună. Inspiră adânc şi ciocăni la uşa casei lui Samuel.

Majordomul păru surprins s-o vadă, căci era mult prea devreme pentru o vizită. Dar, la urma urmei, ea era fiica unui conte.

Omul făcu o plecăciune, cât ea trecu furtunos pe lângă el şi intră în hol, după care o conduse în salonul de zi şi se duse să o cheme pe Rebecca.

— Milady! exclamă aceasta uimită.

Emeline îi întinse mâinile şi zise:

— Nu te puteam lăsa să pleci fără să-mi iau la revedere. În clipa aceea Rebecca izbucni în plâns.

O, Doamne! Nu ştiuse niciodată cum să reacţioneze într-o astfel de situaţie. Emeline crezuse mereu că doamnele care plângeau în public îşi doreau atenţie. Ea însăşi plângea extrem de rar şi niciodată de faţă cu alţi oameni. Cu toate acestea, o făcuse chiar noaptea trecută – plânsese în faţa lui Samuel.

Dornică să alunge acel gând incomod, înaintă câţiva paşi şi o bătu stângaci pe umăr pe Rebecca.

— Stai liniştită, draga mea.

— Îmi pare rău, milady, icni fata.

— E în regulă, zise Emeline întinzându-i batista ei. Ce altceva ar fi putut să facă? Să sun să ni se aducă nişte ceai?

Fata încuviinţă din cap printre lacrimi. Emeline o conduse spre un fotoliu în timp ce-i dădea instrucţii unei servitoare.

— Pur şi simplu mi-aş dori ca lucrurile să poată sta altfel, zise Rebecca atunci când rămaseră singure.

— Şi eu. Emeline se aşeză pe canapea şi îşi aranjă fustele cu mult prea multă atenţie. Aţi stabilit când veţi pleca?

— Mâine.

— Atât de repede? exclamă Emeline şocată.

Tânăra ridică din umeri.

— Samuel a găsit ieri o cuşetă la bordul unui vas. A spus că noi vom pleca mâine şi că vom lăsa aici restul lucrurilor să fie împachetate şi trimise cu altă corabie, mai târziu.

Emeline tresări. Probabil Samuel îşi dorea să plece cât mai repede din Anglia – şi de lângă ea.

— Este din cauză că nu-l iubeşti? izbucni Rebecca. Întrebarea ei fu atât de bruscă şi o luă prin surprindere atât de tare, încât Emeline răspunse fără să gândească:

— Nu. Dându-şi seama că aproape îşi recunoscuse

sentimentele, clătină din cap energic. Sunt foarte multe aspecte la mijloc.

— Ai putea să mi le spui şi mie?

Emeline se ridică în picioare şi se îndreptă spre şemineu.

— Păi ar fi rangul şi poziţia socială, desigur.

— Dar este mai mult de-atât, nu-i aşa?

Emeline nu putea îndura să se uite în ochii tinerei, aşa că se concentră asupra flăcărilor din vatră.

— Voi doi veniţi dintr-o altă ţară, dintr-un loc foarte îndepărtat. Nu cred că Samuel şi-ar dori ca Anglia să devină casa lui.

Rebecca nu spuse nimic, dar însăşi tăcerea ei părea să ceară o explicaţie.

— Trebuie să mă gândesc la familia mea, continuă Emeline oftând. Nu-i mai am decât pe Daniel şi pe *tante* Cristelle, dar ei depind foarte mult de mine.

— Şi crezi că Daniel şi mătuşa dumitale ar refuza să vină în America?

Pusă în perspectivă, obiecţia ei chiar suna ca o născocire grosolană. Da, *tante* Cristelle cu siguranţă ar fi bombănit dacă auzea de o călătorie pe mare – dar la urma urmei, bătrâna nici nu era obligată să plece din Anglia, dacă nu voia. Şi probabil pe Daniel l-ar fi încântat la culme şansa de a vedea America.

Emeline îşi frământă mâinile, căutând un răspuns.

— Nu ştiu. Vezi tu, m-au părăsit cu toţii. Şi Reynaud, şi soţul meu, şi tata. Nu cred că aş putea face asta din nou… să mă bizui pe altcineva ca să mă ştiu în siguranţă.

Rebecca se încruntă.

— Dar tot nu înţeleg. Samuel n-ar permite să-ţi facă nimeni niciun rău.

Emeline izbucni într-un hohot de râs amar.

— Da, şi eu am învăţat asta din fragedă pruncie. Chiar dacă subiectul nu s-a discutat niciodată cu voce tare, era de la sine înţeles că domnii din familia mea mă vor proteja.

Că nu va trebui să-mi fie teamă niciodată pentru situaţia mea. Ei ar fi trebuit să se ocupe de toate chestiunile de afaceri şi atunci eu n-ar fi trebuit decât să le fiu o parteneră iubitoare şi să am grijă de casa lor. Dar n-a fost să fie aşa, nu? Mai întâi l-am pierdut pe Reynaud în războiul din Colonii… apoi a murit Danny, când eram încă amândoi foarte tineri, şi apoi tata – fu nevoită să-şi tragă răsuflarea ca să prindă curaj, pentru că nu se mai destăinuise astfel nimănui – apoi tata s-a dus şi el şi am fost abandonată, înţelegi? Şi odată cu moartea lui Reynaud, titlul, moşiile şi toată averea i-au revenit vărului meu.

— Te-au lăsat fără bani?

— Nu. În mod evident, am destui bani cât să-mi ajungă. Renta mea e suficientă. Mi-am asumat rolul de însoţitoare doar ca să câştig bani pentru cheltuieli mărunte. Dar am rămas fără niciun sprijin, nu înţelegi? M-au părăsit cu toţii. Acum eu trebuie să iau deciziile pentru viaţa mea, dar şi pentru *tante* Cristelle şi pentru fiul meu. Investiţiile îmi aduc multe bătăi de cap, şi mă îngrijorează faptul că Daniel trebuie să meargă la Eton în curând. În plus, trebuie să fiu atentă ce fac administratorii, ca să mă asigur că nu mă fură. Nu am pe nimeni altcineva în care să am încredere şi nu mă pot baza decât pe mine însămi. Clătină din cap, ştiind că ceea ce încerca să-i spună era aproape de neînţeles. Vezi tu, eu nu îmi pot permite să mă relaxez. Nu pot doar să… trăiesc pur şi simplu.

I se părea extrem de ciudat că îi făcea astfel de mărturisiri Rebeccăi, când nu putuse discuta despre asta nici măcar cu Samuel.

— Cred că înţeleg la ce te referi, spuse tânăra. Nu poţi lăsa jos poverile pe care le porţi pe umeri. Pentru că nu ai încredere în nimeni altcineva să le ducă în locul dumitale.

— Da. Da, asta este! exclamă Emeline uşurată.

— Dar ai de gând să te căsătoreşti cu lordul Vale în curând, îi atrase atenţia Rebecca.

— Asta nu va conta în niciun fel. Îl iubesc pe Jasper ca

pe un frate, însă căsătoria cu el nu va schimba câtuşi de puţin modul în care trăiesc sau în care îmi gestionez viaţa. Iar dacă mă va părăsi... sau dacă va muri şi el la fel ca toţi ceilalţi, lucrurile vor continua pe făgaşul lor.

Rebecca o privea în tăcere.

— Ţi-e teamă că Samuel o să moară, şopti ea în cele din urmă. Îl iubeşti şi ţi-e prea frică să-ţi laşi soarta în mâinile lui.

Emeline clipi uimită. Teama părea un motiv atât de copilăresc şi de laş pentru a-l respinge pe Samuel! Nu, nu putea să fie asta. Aşa că încercă să-i explice:

— Nu, eu doar...

În clipa aceea uşa salonului se deschise. Emeline se întoarse, iritată că le fusese întreruptă discuţia. Intră o servitoare care aducea o tavă cu ceai, urmată îndeaproape de domnul Thornton.

Doamne, Dumnezeule! Ce căuta omul acela acolo?

Thornton păşi în cameră cu trăsăturile luminate de un zâmbet strălucitor. Zâmbise de fiecare dată când îl văzuse, dar acum expresia de pe chipul lui părea stranie, de-a dreptul suspectă. Era ca şi când ar fi încercat să mascheze gândurile îngrozitoare care-i treceau prin minte, ascunzându-se în spatele unei faţade vesele. Cum de nu observase până atunci? Oare el nu mai avea aceeaşi stăpânire de sine? Sau poate că ea învăţase să remarce mai multe detalii?

— Sper că nu vă deranjează că am intrat neanunţat. Am venit să-l vizitez pe domnul Hartley.

— Mă tem că fratele meu nu e acasă, zise Rebecca. De fapt, dacă nu mă înşel, cred că s-a dus chiar să viziteze magazinul dumneavoastră de pe Starling Lane. Nu, îmi cer scuze, adăugă ea repede. Acolo a fost ieri. Astăzi s-a dus să vă caute pe Dover Street.

Emeline îi aruncă o privire tăioasă. Expresia de pe chipul Rebeccăi era relaxată şi sinceră, cu o urmă de enervare pentru că le fusese întreruptă discuţia anterioară.

Ori fata era o actriţă foarte bună, ori Samuel nu-i mărturisise bănuielile legate de Thornton.

Vizitatorul încremenise în loc.

— Starling Lane, spuneţi? Dar ce interesant! Mă întreb de ce s-ar fi dus acolo ieri domnul Hartley. Nu mai am un magazin acolo de când m-am întors de la război, şi au trecut şase ani de atunci.

— Serios? făcu Rebecca încruntându-se. Poate că Samuel a crezut că deţineţi două magazine.

— Este foarte posibil. În orice caz, îmi pare rău că nu l-am prins acasă, zise domnul Thornton uitându-se lung la serviciul de ceai pe care-l aşeza servitoarea.

— Şi nouă, spuse Emeline încordată. Dar, dacă vă grăbiţi, poate îl mai prindeţi la biroul dumneavoastră.

— Pe de altă parte, este posibil să trecem unul pe lângă altul pe drum fără să ne întâlnim, sugeră domnul Thornton. Ar fi mare păcat, nu-i aşa?

— Aţi putea să luaţi ceaiul cu noi, aşteptându-l aici să se întoarcă, zise Rebecca.

— O, minunat! Absolut minunat! Domnul Thornton făcu o plecăciune şi luă loc. Sunteţi amabilitatea întruchipată, domnişoară Hartley.

— O, nu ştiu ce să spun despre asta, murmură ea în timp ce umplea ceştile. La urma urmei, este doar un ceai.

— Da, dar puţine persoane ar fi atât de amabile cu un om care munceşte, replică el aruncându-i o privire vicleană lui Emeline. Mărturisesc că, în inima mea, am rămas un simplu cizmar.

— Dar aveţi propria dumneavoastră afacere, obiectă Rebecca.

— O, da, aşa este. Am un atelier imens. Dar pe care l-am ridicat numai prin sudoarea muncii mele. Afacerea pe care mi-a lăsat-o tatăl meu era destul de mică.

— Serios? întrebă Rebecca politicoasă. Nu ştiam asta.

Domnul Thornton clătină din cap cu tristeţe, parcă amintindu-şi de micuţa afacere a tatălui său.

— Am preluat-o de îndată ce m-am întors din Colonii. Acum şase ani, mai exact. A fost nevoie de şase ani de muncă asiduă şi de griji neîncetate pentru a o aduce la nivelul la care este astăzi. Pe legea mea, cred că aş fi în stare să omor pe oricine ar încerca să mi-o ia.

Rebecca îl privi uimită. Cuvintele sale fuseseră mult prea categorice pentru conversaţia aceea. Ţinându-şi răsuflarea, Emeline îl studie atent. Şi, chiar sub ochii ei, vizitatorul avu o reacţie extrem de ciudată. Ridică din bărbie trufaş în direcţia ei, afişă un rânjet larg şi îi făcu cu ochiul.

Emeline simţi cum întreaga fiinţă îi fu traversată de un fior de groază care era complet disproporţionat în raport cu gestul acela simplu.

*

Sam se îndrepta spre casă abia stăpânindu-şi frustrarea. Nu-l găsise pe Thornton nici acasă, nici la birou, iar unele dintre informaţiile pe care le aflase mai devreme îi dădeau motiv să-l suspecteze că intenţiona să fugă. În plus, un soi de instinct animalic îi accentua şi mai mult nevoia de a-l găsi imediat pe Thornton. Experienţa anilor lungi de vânătoare îi spunea că prada lui era pe cale să se facă nevăzută. Dacă nu îl putea găsi pe Thornton până la căderea nopţii, trebuia să renunţe la cuşeta pe care o cumpărase pentru el şi Rebecca la bordul vasului *The Hopper,* care ridica ancora a doua zi dimineaţă.

Pe deasupra, o şedere prelungită la Londra însemna şi mai mult timp petrecut în preajma lui Emeline, şi nu era sigur că putea îndura asta fără a înnebuni cu totul.

Un copil al străzii se apropie prea mult de botul calului său. Sam trase de hăţuri în ultima clipă, reuşind să-l evite, iar puştiul dispăru cu iuţeala fulgerului. Probabil că scăpase de mii de ori ca prin urechile acului de-a lungul vieţii sale tinere, pentru că străzile londoneze semănau mai degrabă

cu nişte râuri învolburate decât cu nişte artere de circulaţie. Vânzătorii ambulanţi îşi lăudau mărfurile pe la colţuri şi uneori chiar şi prin mijlocul străzii, în timp ce trăsurile se rostogoleau ca nişte elefanţi fără viaţă, blocând complet drumul, iar lacheii care purtau lectici pe umeri îşi croiau drum sprinteni prin mulţime. Trecătorii – bărbaţi, femei, copii, prunci purtaţi în braţe, bătrâni cu bastoane – se îngrămădeau în toate părţile, grăbiţi să ajungă la destinaţie. Era de mirare că toţi acei plămâni nu consumaseră deja tot aerul.

Sam îşi simţi propriii plămâni blocându-se involuntar la gândul că tot aerul fusese extras din atmosferă, astfel că inspira numai otrava răsuflării celorlalţi. Pufnind enervat că putuse născoci o asemenea prostie, îşi concentră atenţia asupra drumului. Putea să respire. Exista suficient de mult aer – chiar dacă duhnea a canalizare, putregai şi fum. Nu era nimic în neregulă cu plămânii lui.

Continuă să-şi repete în minte lucrurile acestea până când ajunse acasă. Cu siguranţă Rebecca încă îşi mai împacheta lucrurile, dar spera să o convingă să facă o pauză şi să ia masa cu el. Chiar în timp ce descăleca, una dintre trăsurile acelea mari şi greoaie se opri în faţa casei lui Emeline. Pe portiera lăcuită a vehiculului era încrustat blazonul lui Vale. Sam se grăbi să intre în casă. Nu mai avea niciun rost să se întâlnească din nou cu vicontele – în fond, îşi spuseseră deja tot ce aveau de spus.

Odată ajuns înăuntru, îi înmână majordomului mantaua şi pălăria şi-l întrebă unde se afla sora lui.

— Domnişoara Hartley tocmai a plecat, domnule.

— Serios? Sam se încruntă. Oare se dusese să facă nişte cumpărături de ultim moment? Acum cât timp?

— Acum aproximativ o jumătate de oră.

— Singură? A ieşit pe jos, sau a luat trăsura?

— A plecat cu o trăsură, domnule. Împreună cu Lady Emeline şi domnul Thornton.

Majordomul se întoarse ca să atârne mantaua şi

pălăria, ignorând complet efectul pe care-l avuseseră cuvintele sale asupra lui Sam.

Sângele îi îngheţă în vene la gândul că sora sa şi iubirea vieţii lui se urcaseră de bunăvoie în trăsură cu un violator şi un criminal. Probabil că nu o făcuseră de bunăvoie. Nu îi spusese Rebeccăi despre suspiciunile pe care le avea în privinţa lui Thornton, dar Emeline ştia. Şi atunci de ce ar fi plecat cu el?

— Ce-ai făcut cu ea?

Sam nu apucă să reacţioneze, că fu izbit tare de cel mai apropiat perete. Fără să bage de seamă tabloul care se prăbuşise la podea, Vale îşi împinse chipul îngrozitor de vânăt spre el.

— Emmie a venit aici acum mai bine de o oră. Unde este?

Sam îşi înfrână dorinţa de a-i trage un pumn în faţă. O făcuse deja şi nu îmbunătăţise cu nimic lucrurile. În plus, ştia că şi Vale ţinea la Emeline.

— Emeline şi Rebecca au plecat cu Thornton.

Vale pufni dispreţuitor.

— Ce prostie! De ce s-ar duce Emmie cu fanfaronul ăla? Nu, sigur ai ascuns-o pe undeva. Se propti cu picioarele bine ancorate în podea şi strigă: Emmie! Pe legea, Emmie! Vino aici imediat!

„Grozav”, se gândi Sam abătut. Vale era singurul lui aliat în toată povestea aceea şi, în acelaşi timp, un idiot de prima mână. O luă cu paşi mari spre uşă, căci nu avea timp să parlamenteze cu vicontele.

O altă voce răsună pe hol, făcându-l să se oprească.

— E adevărat, milord.

Se răsuci şi-l văzu pe Vale holbându-se confuz la lacheul O’Hare.

— Tu cine naiba mai eşti?

O’Hare făcu o plecăciune suficient de scurtă ca să fie considerată o insultă.

— Atât domnişoara Hartley, cât şi Lady Emeline s-au

urcat în trăsura domnului Thornton. Se uită apoi peste umărul lui Vale şi-i întâlni privirea lui Sam. Nu mi-a plăcut felul în care stătea, extrem de aproape de domnişoara Hartley, domnule. Cred că e ceva în neregulă.

Sam nu se mai obosi să-l întrebe de ce nu îl oprise pe Thornton. Ştia foarte bine că în ţara aceea un servitor putea fi concediat fără nicio referinţă – sau poate chiar mai rău – pentru un astfel de gest.

— Ai idee unde se duc?

— Da, domnule. La Debarcaderul Princiar din Wapping. L-am auzit pe domnul Thornton dându-i indicaţii vizitiului.

Vale părea complet dezorientat.

— În Wapping? De ce le-ar duce Thornton la un debarcader?

— Pentru că un ponton înseamnă corăbii.

— Crezi că Thornton are de gând să le răpească?

— Numai Dumnezeu ştie, îi răspunse Sam. Dar n-avem timp de discuţii. Hai să mergem, luăm trăsura ta.

— Ia stai o clipă, zise Vale apucându-l de braţ. De ce atâta grabă? De unde ştiu eu că nu ai ascuns-o pe Emmie pe undeva… sau că…

Sam îşi răsuci braţul în jos, smulgându-se din strânsoare.

— Pentru că Thornton e trădătorul şi probabil a aflat că ştiu asta.

Sprâncenele stufoase ale vicontelui se împreunară într-o încruntătură.

— Dar…

— Ţi-am spus deja că nu avem timp de pierdut, mârâi Sam. O’Hare, vrei să ne ajuţi în treaba asta?

— Desigur, domnule! exclamă tânărul fără să ezite nici măcar o fracţiune de secundă.

— Haide, atunci. Sam se năpusti pe uşă fără să mai aştepte consimţământul lui Vale. Avea să se urce în trăsura care aştepta chiar şi dacă proprietarul ei insista să mai

zăbovească.

Dar când ajunse la trăsură, descoperi că Vale era chiar lângă el.

— La Debarcaderul Princiar din Wapping, îi strigă vicontele vizitiului său. Cât poţi de repede!

Cei trei bărbaţi se înghesuiră rapid în vehicul.

— Bun, zise apoi Vale, aşezându-se vizavi de Sam şi O'Hare. Acum spune-mi tot.

Sam stătea cu privirea aţintită pe fereastră. Ştia că trăsura lui Thornton plecase cu mult timp în urmă, dar în mod prostesc, tot se mai chinuia să o vadă.

— MacDonald i-a luat locul lui Thornton în timpul masacrului de la Spinner's Falls sau la scurt timp după aceea.

— Ai dovezi în acest sens?

— Că un soldat pe care l-am cunoscut amândoi cu şase ani în urmă peste ocean a preluat identitatea altui soldat care a murit? Nu, nu am. Dar probabil a ucis orice martor al faptei sale.

O'Hare se foi pe banchetă. Nu spusese nimic de când plecaseră, dar se vedea pe chipul lui că era îngrijorat. Trăsura încetini când intră într-o curbă. Se auzeau ţipete de pe stradă.

Sam abia se putu abţine să nu bată cu pumnul în tavan. În schimb, se întoarse spre O'Hare.

— Vezi tu, au fost doar doi soldaţi roşcaţi în regiment. Unul era Thornton şi celălalt MacDonald. Dar nu i-a băgat nimeni în seamă până când MacDonald n-a fost arestat, pus în lanţuri şi adus în faţa curţii marţiale.

— Dar ce a făcut? întrebă lacheul.

Sam se uită la Vale, iar vicontele, cu buzele strânse, încuviinţă din cap.

— A violat şi a ucis o femeie.

O'Hare se albi la faţă.

— Înţeleg cum MacDonald ar fi putut face schimb de identităţi cu Thornton în haosul care a urmat masacrului de

la Spinner’s Falls… Dar ce s-a întâmplat când s-a întors în Anglia? Cu siguranţă Thornton avea şi el o familie.

— O soţie, zise Sam. O soţie care a murit la scurt timp după ce s-a întors el acasă.

— Aha, făcu Vale gânditor.

— Bine, dar ce vrea de la doamne acum? izbucni O’Hare.

— Nu ştiu, murmură Sam.

Oare Thornton era nebun? Dacă presupunerile lui erau corecte, individul ucisese deja două femei – şi asta numai din ce ştiau ei. Şi atunci ce ar fi făcut un astfel de om cu femeile unui bărbat pe care-l considera duşmanul său?

— Şantaj, sugeră Vale. Poate că, ţinându-le prizoniere pe Rebecca şi pe Emeline, speră să-ţi închidă ţie gura, Hartley.

Sam închise ochii, încercând să domolească vocile care-l zoreau să acţioneze, în loc să cugete.

— Nu, Thornton e mai inteligent de-atât.

— Chiar şi cei mai inteligenţi oameni intră în panică, observă vicontele ridicând din umeri.

Un om ca Thornton ar fi ucis, dacă intra în panică.

— Cât de departe e? întrebă Sam.

— Wapping? Un pic mai departe de Turnul Londrei.

Sam inspiră adânc. Încă se mai aflau în West End. Turnul se afla la mai bine de un kilometru distanţă, şi trăsura nu se mişca suficient de repede.

— Tocmai mi-am amintit ceva, murmură Jasper, care se făcuse alb ca varul. S-a întâmplat când ne-am întâlnit cu Thornton în grădina ta. După ce am intrat în casă să bem un ceai, mi s-a lăudat că se pregătea să facă o livrare importantă armatei britanice.

— Cu ce destinaţie?

Jasper înghiţi apăsat, apoi răspunse sumbru:

— India.

Sam simţi cum inima îi îngheţă în piept. Dacă Thornton le urca pe Emeline şi pe Rebecca pe un vas care

naviga spre India…

Trăsura încetini şi apoi se opri de tot. Sam se uită pe geam. Un vânzător ambulant îşi oprise căruciorul chiar în mijlocului drumului, pentru că i se sfărâmase o roată. Fără să aştepte ciorovăiala inevitabilă, deschise cu putere portiera trăsurii.

— Unde te duci? îi strigă Vale.

— Mă mişc mai repede pe jos. Voi continuaţi cu trăsura. Poate totuşi ajungeţi înaintea mea.

Apoi sări jos şi începu să alerge.

Capitolul 19

Prinţesa Solace scoase un ţipăt de disperare la vederea inimii lui care strălucea în flăcările fierbinţi. Nu putea îndura să-i vadă agonia, aşa că fugi spre locul unde era pironit şi aruncă o găleată de apă peste el, intenţionând să-i aline un pic durerea. Focul se mai domoli, într-adevăr… dar este bine ştiut ce se întâmplă cu metalul atunci când se răceşte brusc.

Inima lui Inimă de Fier se frânse în două cu un pocnet răsunător…

din *Inimă de Fier*

Pistolul era lipit ferm de coastele Rebeccăi şi nu se mişca nici măcar un milimetru când trăsura trecea peste denivelări sau lua o curbă. Emeline îşi muşcă buza. De o parte şi de alta a ei stăteau două brute – acoliţi ai lui Thornton – care o înghesuiau pe banchetă. Ea şi Rebecca nici măcar nu-i văzuseră până nu urcaseră în trăsură. Nu că ar fi mai contat în vreun fel. Domnul Thornton îşi scosese pistolul acela blestemat şi-l înghiontise în coastele

Rebeccăi, după care le ordonase amândurora să iasă afară şi să urce în trăsură. La momentul respectiv lui Emeline îi fusese prea teamă ca să-l înfrunte. Pericolul ca Rebecca să moară chiar sub ochii ei i se păruse un risc mult prea mare.

În clipa aceea însă, nu mai era sigură că luase decizia corectă. Era foarte posibil să le omoare pe amândouă odată ce ajungeau la debarcader. În primele câteva minute se gândise să sară din trăsură, dar, din păcate, ar fi trebuit mai întâi să treacă de cele două brute. În plus, pistolul era încă lipit de coastele Rebeccăi. Nu avea nici cea mai mică îndoială că domnul Thornton ar fi apăsat pe trăgaci şi ar fi ucis-o numai de ciudă, dacă nu ar fi avut un alt motiv. Individul era nebun de legat. Era un mister pentru ea cum reuşise să-şi ascundă boala până atunci. Agitat la culme, rânjea şi-i făcea cu ochiul la fiecare câteva minute, expresia de pe chipul lui semănând tot mai mult cu o mască grotescă.

— Aproape am ajuns, doamnelor, anunţă el, făcându-i iarăşi cu ochiul. Aţi fost vreodată în Orient? Nu? E, nu-i nimic, bănuiesc că foarte puţini oameni au fost. Ce aventură minunată ne aşteaptă!

Bărbatul din dreapta lui Emeline mârâi ceva şi îşi schimbă poziţia. Mişcarea aceea eliberă o duhoare îngrozitoare de sub haina lui stacojie. Trăsura gonea hurducându-se spre capătul de est al Londrei pe un drum mărginit de depozite. Afară, cerul se întuneca din ce în ce mai tare.

Emeline îşi strânse mâinile în poală şi spuse pe un ton cât mai calm:

— Puteţi să ne lăsaţi aici, domnule Thornton. Chiar nu aveţi niciun motiv să ne duceţi mai departe.

— O, dar mă bucură atât de mult compania voastră, chicoti omul acela mic şi odios.

Emeline inspiră adânc, după care zise încet:

— Prezenţa noastră aici nu este decât un motiv în plus ca Jasper şi Samuel să continue să vă urmărească.

Eliberaţi-ne şi veţi putea scăpa.

— Ce drăguţ din partea domniei voastre să vă gândiţi la bunăstarea mea, milady! Dar cred că logodnicul dumneavoastră şi Samuel Hartley vor continua să mă urmărească, indiferent dacă vă dau drumul sau nu. În special domnul Hartley… pare de-a dreptul obsedat. Am fost cu ochii pe el – făcu un semn scurt din cap spre borfaşul îmbrăcat în haină stacojie, apoi continuă: Din prima clipă în care am aflat că a început să pună întrebări tuturor supravieţuitorilor din regimentul nostru. Prin urmare, prefer să rămân în compania voastră plăcută.

Emeline întâlni privirea Rebeccăi. Fata nu rostise niciun cuvânt de când fuseseră obligate să urce în trăsură, dar în ochii ei vedea aceeaşi disperare care ameninţa s-o copleşească şi pe ea. Răpirea lor nu avea nicio logică, şi tocmai acea lipsă de logică îi apăsa pieptul, îngreunându-i respiraţia.

Afară începu să toarne cu găleata, la fel de brusc precum o cortină care cădea pe scenă la finalul unei piese de teatru. Trebuia să se gândească. Iar timpul pe care-l aveau la dispoziţie era probabil foarte scurt.

Se temea sincer că domnul Thornton intenţiona să le omoare pe amândouă.

*

Cerurile se deschiseră, şi ploaia se revărsă într-un şuvoi infernal. Sam tresări când primul val de stropi îl lovi ca o palmă peste faţă, dar continuă să alerge. Potopul îi uşura sarcina într-o oarecare măsură, căci trecătorii se risipiseră, fugind cât puteau de repede să caute un adăpost. Din păcate, tot mai rămâneau destul de multe vehicule, spre exemplu căruciorul vânzătorului ambulant, care probabil încă mai bloca trăsura lui Vale. Sam sări peste un şir de pietre sparte din caldarâm şi se concentră numai pe alergat. Nu putea face nimic pentru a-şi potoli gândurile

care i se învârteau prin cotloanele minţii, dar pentru moment întreaga lui energie era mobilizată pentru alergare.

Coborâse din trăsură undeva pe Fleet Street, după care o luase pe diverse scurtături. În clipa aceea alerga paralel cu Tamisa, care făcea un cot mai în faţă.

Îşi simţi muşchii picioarelor întinzându-se şi încordându-se în timp ce se străduia să prindă şi mai multă viteză. Nu mai alergase aşa – copleşit de disperare şi de speranţă – de la masacrul de la Spinner’s Falls. Doar că atunci ajunsese prea târziu, în ciuda tuturor eforturilor. Reynaud murise.

Se dădu într-o parte ca să evite o tânără cu un copil în braţe şi se izbi de un om masiv cu un şorţ de piele. Bărbatul înjură aprig şi încercă să-l lovească, dar Sam trecuse deja de el. Junghiuri noi de durere îi spintecau gambele, făcându-l să se întrebe dacă nu cumva i se deschiseseră şi rănile din tălpi.

Şi apoi îl lovi o duhoare cumplită.

Nu ştia dacă venea de la bărbatul cu şorţ sau de la cineva pe lângă care abia trecuse… sau poate că nu era decât un produs al imaginaţiei sale. Dar simţea un miros pregnant de sudoare. De sudoare bărbătească. „O, Doamne, nu acum!” Se obligă să-şi ţină ochii deschişi şi picioarele în mişcare, deşi în clipa aceea nu şi-ar fi dorit nimic mai mult decât să se arunce la pământ şi să-şi acopere faţa. Morţii de la Spinner’s Falls păreau să-l urmărească. Cadavre invizibile care duhneau a sânge şi transpiraţie. Mâini fantomatice care îl apucau de mâneci şi îl implorau să aştepte. Simţise nălucile astea şi în pădure, după ce părăsise locul masacrului, tot drumul până la Fort Edward. Uneori le şi văzuse: un băiat tânăr cu ochii bulbucaţi de spaimă, un soldat bătrân cu scalpul tăiat. Nu ştiuse niciodată dacă fusese o plăsmuire sau dacă fantomele morţilor de la Spinner’s Falls chiar se infiltraseră în trupul lui viu. Poate că le purta mereu cu el, pretutindeni,

dar nu-şi dădea seama de asta decât atunci când era la ananghie. Şi poate că avea să le poarte mereu cu el, la fel cum alţii rămâneau cu schije în corp.

Ca o durere tăcută. Ca o amintire invizibilă a războiului căruia îi ce supravieţuise.

Traversă o baltă şi simţi cum stropii îi biciuiau coapsele. Oricum nu mai conta, era deja ud până la piele. Ştia că se apropia de chei, căci putea simţi deja mirosul rânced al fluviului. Pe marginea aleii se ridicau, de-o parte şi de alta, depozite uriaşe. Respira greu şi simţea o durere usturătoare sub coaste. Pierduse complet noţiunea timpului. Nu ştia cât timp sau cât de departe alergase. Dacă urcaseră deja la bordul vasului? Dacă Thornton le omorâse deja?

Dintr-odată îi apăru în minte o imagine terifiantă: Emeline zăcând nemişcată, goală şi plină de sânge, cu chipul alb ca varul. Nu! Închise ochii strâns, încercând să o izgonească din minte, dar se împiedică. Mâinile şi picioarele lui se izbiră tare de caldarâmul rece şi ud.

— Ai grijă pe unde mergi! îi strigă o voce aspră.

Sam deschise ochii şi văzu că la numai câţiva centimetri de faţa lui se aflau nişte copite de cai. Se împletici stângaci şi se dădu la o parte, târându-se în patru labe, în timp ce vânzătorul ambulant îi blestema toţi strămoşii. Îl dureau genunchii. Mai ales cel drept, care probabil preluase impactul căzăturii. Cu toate acestea, se ridică în picioare.

Ignoră înjurăturile vânzătorului. Ignoră respiraţia care îi zgâria plămânii ca o bucată de şmirghel. Ignoră durerea. Şi continuă să alerge.

Emeline.

*

Când trăsura luă o curbă largă, Emeline putu zări debarcaderul pe fereastră. Ploaia continua să cadă cu

putere, învăluind într-o ceaţă stranie corăbiile înalte din mijlocul Tamisei. Între ele era îngrămădite mai multe bărci care transportau mărfuri şi oameni până la ţărm. În mod normal, docurile ar fi trebuit să fie împânzite de muncitori, prostituate şi bande de hoţi care îşi câştigau traiul furând din încărcăturile vaselor, însă din cauza vremii nu se vedea nici ţipenie de om.

Trăsura se opri clătinându-se.

Domnul Thornton apăsă ţeava pistolului în coastele Rebeccăi.

— E timpul să coborâm, domnişoară Hartley.

Fără să arate pic de teamă, Rebecca se întoarse spre răpitorul lor.

— Ce aveţi de gând să faceţi cu noi?

Thornton înclină capul trufaş, după care îşi repetă ticul macabru: rânji şi îi făcu cu ochiul.

— Nimic rău, vă asigur. Ba chiar mă gândesc să vă arăt lumea întreagă. Haideţi să vedeţi.

În mod ciudat, afirmaţia lui veselă îi confirma lui Emeline cele mai îngrozitoare temeri. Văzu pe uşa deschisă a trăsurii apele învolburate ale Tamisei. Dacă se urcau la bordul unei corăbii cu Thornton, era puţin probabil ca vreuna dintre ele să supravieţuiască până la sfârşitul călătoriei. Dar în clipa aceea nu aveau de ales. Thornton le făcu un semn din cap oamenilor de lângă ea.

— Mişcă-te, mârâi acolitul în haină stacojie, care se afla în dreapta lui Emeline.

Îşi înfăşură degetele groase şi urâte ca nişte cârnaţi pe braţul ei, fără îndoială lăsându-i urme de grăsime pe piele. Era cel mai scund din cei doi şi purta un tricorn uzat. Probabil Thornton nu-l plătea prea bine, pentru că cizmele lui erau pline de găuri şi printr-una i se vedea un deget mare şi tuciuriu.

Emeline îi zâmbi încordată Rebeccăi, vrând să o încurajeze, apoi îşi adună fustele şi păşi în ploaie, cu derbedeul acela încă ţinând-o de braţ. Celălalt borfaş îi

urmă. Era un bărbat înalt şi slab, cu braţe extrem de lungi şi un păr rar şi grizonant. Îşi cocoşase umerii şi aştepta ca Thornton să coboare cu Rebecca.

— Bun, zâmbi Thornton. Omul chiar zâmbea la orice, se gândi Emeline. Hai să ne grăbim. Barca pe care am tocmit-o o să ne ducă la vasul *The Sea Tiger.* Sunt sigur că nu vreţi să nu mai staţi în ploaie. Dacă ne…

Nu apucă să termine. Rebecca se smulse brusc din strânsoarea lui şi se lăsă într-o parte, ascunzându-se în spatele borfaşului chel. Pentru o fracţiune de secundă, domnul Thornton nu ştiu încotro să îndrepte pistolul, aşa că arma flutură prin aer. Dar apoi, cu rânjetul odios pe buze, întoarse ţeava armei spre pântecul lui Emeline.

Stană de piatră, Emeline îl privi pe Thornton făcându-i cu ochiul şi fixându-şi degetul pe trăgaci, ştiind că urma să fie ucisă.

Doar că asta nu se întâmplă.

Samuel apăru ca de nicăieri şi se aruncă pe braţul lui Thornton, deviindu-i arma. Pistolul se declanşă, împroşcând în jur cu fragmente de piatră smulse din caldarâm. Bărbatul înalt şi chel se năpusti spre Sam, apucându-l din spate, şi toţi trei se prăbuşiră zvârcolindu-se într-un ghem de braţe şi picioare. Rebecca ţipă şi trase de haina chelului. Borfaşul cu haină stacojie îi dădu drumul lui Emeline, dar nu apucă să se mişte, că ea îşi înfipse tocul prin cizma lui. Omul urlă de durere şi, înjurând aprig, o plesni puternic peste tâmplă. În clipa imediat următoare, Emeline se pomeni la pământ, într-o băltoacă.

— Eşti bine? icni Rebecca din spatele ei.

— Samuel, şopti Emeline.

Cei trei ticăloşi îl ţintuiseră la pământ. Aproape că nu se vedea de picioarele şi braţele care-l loveau. Dacă nu făcea ceva, aveau să-l omoare în bătaie chiar sub ochii ei.

Se uită în jur disperată. Nu era nicio bucată de lemn şi nicio piatră pe care s-o smulgă. Nu avea decât propriul trup, aşa că se folosi de el. Se ridică în picioare

împletindu-se şi fugi spre omul acela mic şi odios şi acoliţii săi. Îl apucă de păr pe unul dintre ei şi trase cu toată puterea, dar cel pe care îl prinsese – unul dintre borfaşi – se scutură şi o împinse la o parte. Emeline se clătină şi aproape căzu, însă atacă din nou. Se năpusti înainte izbind, ţipând şi zgâriind corpurile care îl atacau pe Samuel. Din colţul ochiului văzu că Rebecca lovea cu pumnii ei mici şi firavi spatele unuia dintre atacatori. Stropii de ploaie se amestecau cu lacrimile fierbinţi şi sărate de pe chipul ei şi era pe jumătate oarbă, dar nu avea de gând să se dea bătută. Dacă îl omorau pe Samuel, trebuiau să o omoare şi pe ea.

Pantoful lui Emeline se izbi de şezutul lui Thornton, iar acesta se întoarse surprins. Samuel profită imediat de neatenţia lui şi îi trase un pumn în faţă. Capul lui Thornton zbură pe spate şi se rostogoli pe caldarâm, cu o mână întinsă pentru a-şi atenua căderea. Dădu imediat să se ridice, însă Emeline îl călcă tare pe mână. Simţi o mulţumire ciudată când auzi ceva pocnind sub tocul ei. Thornton urlă de durere.

Apoi un foc de armă explodă în spatele lui Emeline.

— Doamne, Dumnezeule, Emmie! Habar nu aveam că eşti atât de însetată de sânge, zise o voce masculină.

Emeline ridică privirea şi-l văzu pe Jasper coborând din trăsură. Lacheul de lângă el ţinea câte un pistol în fiecare mână, iar cel din partea dreaptă fumega.

În clipa aceea, frica şi exasperarea o făcură să uite complet de bunele maniere.

— Jasper, nu fi idiot! Vino imediat şi ajută-l pe Samuel!

Vicontele păru uimit, dar îşi reveni repede şi spuse:

— Că bine zici, Emmie. Hei, voi doi! Daţi-vă imediat de pe domnul Hartley. Încetişor, încetişor!

Borfaşii făcură schimb de priviri încruntate, dar apoi se ridicară în picioare şi se îndepărtară de Samuel, care zăcea alb ca varul pe caldarâm.

Emeline se grăbi spre el, îngrozitor de speriată.

— Samuel! Îl văzuse mai devreme trăgându-i un pumn lui Thornton, dar în clipa aceea nu se mai mişca deloc. Samuel! Îngenunche pe dalele ude şi mizerabile şi-i atinse uşor obrazul cu vârful degetelor.

Parcă sub vraja atingerii ei, Sam deschise ochii.

— Emeline.

— Da. Era o nebunie, dar pur şi simplu nu se putea abţine să nu-i zâmbească în ploaie, în timp ce lacrimi fierbinţi i se prelingeau pe obraji. Da. Numai Dumnezeu ştia ce îi spunea, dar el părea să o înţeleagă.

Întoarse capul şi-i sărută palma cu buzele-i tumefiate şi învineţite. Se uită apoi peste umărul ei, iar privirea îi deveni tăioasă.

— L-au prins pe Thornton?

Încerca să se ridice, aşa că Emeline îşi aşeză umărul sub subsuoara lui ca să-l ajute.

— Da, Jasper are totul sub control.

Lacheul lui tocmai îi lega pe cei doi borfaşi în timp ce Rebecca îi ameninţa cu pistoalele. Iar Jasper îl ţinea pe Thornton.

— Ce facem cu el acum? întrebă vicontele dezgustat. Arăta de parcă ar fi ţinut un sac de gunoi.

— Aruncaţi-l în râu, mârâi lacheul, atrăgându-şi un zâmbet din partea Rebeccăi.

— Asta nu-i o idee rea, spuse Samuel pe un ton glacial.

Thornton izbucni în râs.

— Pentru ce?

Jasper îl scutură violent, asemenea unui câine care scutură în colţi un şobolan.

— Pentru că ai încercat să le răneşti pe domnişoara Hartley şi pe Lady Emeline, mizerabilule!

— Dar până la urmă n-am făcut-o, nu-i aşa? replică Thornton arogant. Nu au nicio rană.

— Le-ai ameninţat cu pistolul şi…

— Ce să zic! Chiar crezi că o să-i pese vreunui magistrat? Thornton afişă un rânjet vesel şi aproape normal. Nu părea să înţeleagă în ce necaz intrase.

Emeline se cutremură în braţele lui Samuel. Încrederea maniacală a lui Thornton că ar fi putut câştiga în faţa lui Jasper – care era *viconte* – reprezenta dovada finală că omul îşi pierduse complet minţile.

— Ai omorât o femeie în America, spuse Samuel. Te vor spânzura pentru asta.

Pe chipul domnului Thornton nu se citea nicio tulburare.

— Nu ştiu la ce te referi.

— Până aici! răbufni Jasper. Ştim că eşti MacDonald. Ştim că ai omorât-o pe femeia aceea. Şi ştim că ne-ai trădat francezilor şi aliaţilor lor indieni la Spinner’s Falls.

— Şi mai exact cum veţi demonstra toate astea?

— Poate că nu trebuie să demonstrăm nimic, zise Samuel. Poate că te vom îneca pur şi simplu în Tamisa şi vom încheia toată povestea. Mă îndoiesc că o să-i fie cuiva dor de tine.

— Samuel, şopti Rebecca.

Se uită la ea şi, chiar dacă expresia îi rămase neschimbată, vocea i se mai înmuie puţin.

— Dar nu am nicio îndoială că judecătorul te va condamna. Sunt câţiva supravieţuitori care sigur îşi amintesc şi de MacDonald şi de Thornton. În ultimă instanţă, putem să-l întrebăm pe socrul tău.

— Poftim? tresări Emeline.

— Da, ăsta este unul dintre lucrurile pe care le-am aflat azi. Thornton are un socru bătrân, pe care nu l-a mai văzut de când s-a căsătorit cu fiica lui. Omul, care locuieşte în Cornwall, a avut bănuieli încă de când i s-a spus că fiica lui a căzut pe scări şi a murit. A tot bătut la cap mai mulţi poliţişti să-i investigheze moartea, iar azi, în căutările mele, l-am găsit pe agentul care a preluat cazul. În plus, sunt sigur că dacă îi punem la dispoziţie o trăsură nu va avea

nicio problemă să vină la Londra şi să depună mărturie că nu acesta este omul care s-a căsătorit cu fiica lui.

Thornton nu se mai putea opri din rânjit şi făcut cu ochiul.

— Încearcă, n-ai decât! Moşul e cu un picior în groapă, nu va supravieţui călătoriei la Londra.

— Lasă-ne pe noi să ne facem griji pentru asta, zise Jasper mai scuturându-l o dată. Tu ar trebui să-ţi faci griji pentru spânzurătoare. Se întoarse spre Samuel şi adăugă: Te superi dacă îl împrumut pe omul tău ca să-i însoţesc pe ăştia trei la Newgate?

— Chiar te rog. Eu o să le duc pe doamne acasă cu trăsura ta.

Urletul lui Thornton îl făcu să se oprească în loc.

— Hartley! Poate că o reuşeşti să mă scoţi vinovat pentru moartea femeii din America, dar niciodată pentru Spinner’s Falls. Nu eu am trădat regimentul la Spinner’s Falls. Nu eu sunt trădătorul!

Samuel îl privea cu o expresie nepăsătoare, însă lipsa lui de reacţie păru să-l inflameze şi mai tare pe Thornton.

— Eşti un laş, Hartley! Tu ai fugit la Spinner’s Falls. Toată lumea ştie asta! Eşti un laş!

Vale se înroşi tare la faţă, iar Emeline auzi icnetul îngrozit al Rebeccăi.

În mod uimitor, Samuel zâmbi.

— Ba nu, rosti el încet. Nu sunt.

Capitolul 20

Prinţesa Solace îşi strânse în braţe soţul muribund. Lacrimile ei sărate îi scăldau chipul. În timp ce plângea deasupra lui, se crăpă de ziuă şi razele aurii ale soarelui inundară pământul.

Inimă de Fier deschise ochii. Se uită la soţia lui şi apoi

rosti primele cuvinte după şapte ani lungi de tăcere...

din *Inimă de Fier*

— Are nevoie de un doctor, spuse Rebecca în timp ce o ajută pe Emeline să-l urce pe fratele ei în trăsură.

Emeline era întru totul de acord. Samuel părea neobişnuit de palid, chiar şi cu tenul său măsliniu, iar din tăietura de deasupra ochiului sângele curgea fără oprire.

— Nu vreau niciun doctor, mormăi el.

Emeline întâlni privirea Rebeccăi şi înţelese că gândeau la fel. Trebuia neapărat să-l vadă un medic.

Ritmul lent în care se deplasa trăsura pe străzile londoneze transforma călătoria spre casă într-un coşmar. Samuel stătea cu ochii închişi şi nu scotea nicio vorbă.

— A leşinat? îi şopti Emeline Rebeccăi.

— Cred că doar a adormit, îi răspunse fata.

Fu nevoie de doi lachei voinici ca să-l care pe scări până în dormitor. Fără să mai stea pe gânduri, Emeline trimise după un doctor.

O oră mai târziu, Rebecca intră în bibliotecă pentru a-i comunica diagnosticul.

— A spus că e doar epuizare.

— Slavă Domnului! exclamă Emeline lăsându-şi capul pe spătarul fotoliului.

— Şi tu pari epuizată, că tot veni vorba, remarcă fata pe un ton mustrător.

Emeline dădu să clatine din cap. Nu voia să-l părăsească pe Samuel. Dar îşi dădu seama că mişcarea aceea o ameţea, aşa că se opri imediat.

— Du-te acasă şi odihneşte-te. Oricum Samuel doarme.

— Eşti o copilă foarte dulce, dar uneori un pic cam autoritară, observă Emeline cu un zâmbet slab.

— A avut cine să mă înveţe, replică surâzătoare fata,

întinzându-i mâna ca să o ajute să se ridice.

În clipa aceea se auzi agitaţie pe coridor. Emeline se uită spre uşa bibliotecii şi îl văzu pe Jasper dând buzna înăuntru.

— Emmie! Eşti bine? o întrebă el îngrijorat. M-am dus la tine acasă, dar nu te-am găsit acolo.

Emeline se încruntă. Jasper nu o cunoştea chiar deloc?

— Ssst! Sunt bine, dar o să-l trezeşti pe Samuel cu toate ţipetele astea.

Vicontele îşi mută privirea spre tavan, de parcă ar fi putut vedea prin lemn şi tencuială.

— Bănuiesc că şi el a avut o zi destul de grea, nu?

— Jasper… începu Emeline. Era pregătită să-l dojenească, însă Rebecca o întrerupse.

— Te superi dacă plec? Trebuie să… să… Fata se încruntă, în mod evident căutând o scuză, dar într-un final hotărî să fie sinceră: Să mă asigur că O'Hare e bine.

— Cine e O'Hare?

— Lacheul meu, zise Rebecca, după care se grăbi să părăsească încăperea.

Emeline încă se mai uita mirată în urma ei când Jasper îi întrerupse şirul gândurilor:

— Emmie…

Pe chip îi apăruse o expresie de resemnare pe care Emeline nu i-o mai văzuse niciodată.

— Nu o să ne mai căsătorim, nu-i aşa?

Emeline clătină din cap.

— Nu, dragul meu. Nu cred.

— Presupun că e cel mai bine aşa, oftă el prăbuşindu-se într-un fotoliu. Nu mi-ai fi putut suporta niciodată ciudăţeniile. Şi probabil nu există nicio femeie capabilă de asta.

— Nu-i adevărat. Când el făcu o strâmbătură comică, Emeline adăugă: Poate că nu e uşor, dar sunt sigură că undeva există o femeie minunată care te aşteaptă.

Un colţ al gurii lui se ridică într-un zâmbet.

— Am treizeci şi trei de ani, Emmie. Dacă ar fi existat vreo femeie care să mă poată iubi... sau, şi mai important, care să mă poată *suporta...* nu crezi că aş fi găsit-o până acum?

— Poate ar fi o idee să n-o mai cauţi prin bordeluri şi spelunci, ci să te orientezi spre nişte locuri mai respectabile.

Asprimea cuvintelor ei fu îndulcită de căscatul larg pe care nu şi-l putu ascunde.

Asta îi oferi lui Jasper ocazia perfectă să schimbe subiectul:

— Dă-mi voie să te conduc acasă, ca să te poţi odihni cum se cuvine. Poţi continua să mă dojeneşti mâine.

Emeline nu mai era în stare să protesteze nici măcar de formă, îl lăsă pe Jasper să o ajute să se ridice din fotoliu şi să o însoţească cei câţiva paşi până la uşa casei ei. Odată ajunşi, vicontele o sărută pe obraz cu blândeţe, aşa cum o făcea de când erau copii, şi dădu să plece.

— Jasper, îl strigă ea încet.

El se opri şi se uită peste umăr cu ochii lui turcoaz minunaţi. Trupul lui părea firav în lumina lunii, iar chipul său prelung avea un aer tragic.

Lui Emeline i se topi inima. Fusese cel mai bun prieten al lui Reynaud. Îl cunoştea de o viaţă.

— Să ştii că te iubesc.

— Ştiu, Emmie, ştiu. Asta e partea cea mai îngrozitoare, şopti el cu o imensă amărăciune.

Nu era sigură ce ar fi putut răspunde unei asemenea afirmaţii.

Jasper flutură dintr-un deget, în semn de rămas-bun, după care noaptea îl înghiţi.

Emeline urcă abătută treptele. Când intră, le găsi pe *tante* Cristelle şi Melisande în hol.

— Ce cauţi aici? o întrebă uimită pe aceasta din urmă.

— Am venit să-ţi aduc înapoi cartea de basme, însă când am ajuns, majordomul domnului Hartley tocmai o

informa pe mătuşa ta că e ceva în neregulă. Aşa că am hotărât să rămân să-i ţin companie până când primea vreo veste despre tine. Dar nu ni s-a spus exact ce s-a întâmplat.

Aşa că, în timp ce beau ceai cu prăjituri, Emeline fu nevoită să le povestească aventura prin care trecuse, *Tante* Cristelle o întrerupea frecvent, ceea ce nu făcea decât să-i sporească oboseala.

Melisande, cu ochiul ei atotcunoscător, probabil observase asta, pentru că spuse pe un ton ferm:

— Trebuie să te bagi în pat de îndată ce-ţi termini ceaiul.

Emeline se uită la ceşcuţa care se răcise şi încuviinţă absentă din cap. Mai degrabă le simţi decât le văzu pe cele două femei făcând schimb de priviri îngrijorate pe deasupra capului ei.

— Imediat, zise ea, doar ca să păstreze controlul asupra situaţiei.

Melisande oftă şi făcu un semn spre o măsuţă.

— Ţi-am lăsat acolo cartea de poveşti.

Emeline întoarse privirea şi văzu cartea aceea veche şi prăfuită. Reprezenta o amintire dragă de la Reynaud, însă nu părea să mai conteze la fel de mult.

— De ce mi-ai adus-o?

— Păi am crezut că… nu vrei s-o mai traduc?

Emeline lăsă deoparte ceaşca de ceai.

— Cartea asta a fost ca un liant între mine şi Reynaud. Ceva care să mă asigure că nu-l voi uita niciodată. Dar acum nu mi se pare la fel de important să am o amintire palpabilă a lui. Doar nu e ca şi când l-aş putea uita vreodată, nu? Luă cartea, îi netezi coperta zdrenţuită, după care ridică privirea. Ai vrea să o păstrezi tu pentru mine?

— Poftim?

Emeline zâmbi şi îi întinse cartea celei mai bune prietene a ei.

— Tradu-o. Poate o să găseşti în ea ceea ce n-am

putut găsi eu.

Melisande se încruntă, dar luă cartea. O ţinea strâns în poală, cu ambele mâini.

— Dacă crezi că aşa e cel mai bine…

— Aşa cred. Emeline căscă obosită, uitând de regulile bunei-cuviinţe. Dumnezeule! Gata, mă duc la culcare.

Melisande o conduse pe coridor şi murmură „Noapte bună”, după care se îndreptă spre uşă.

Emeline porni pe scări, dar fu oprită de un gând care îi apăru brusc în minte, parcă produs de delirul epuizării.

— Melisande…

Prietena ei tocmai îşi punea şalul.

— Da?

— Crezi că ai putea să ai grijă şi de Jasper pentru mine?

Melisande – femeia aceea impasibilă şi imperturbabilă – icni de uimire.

— Poftim?

— Ştiu că este o cerere ciudată şi în clipa asta sunt înnebunită de oboseală, dar îmi fac griji pentru Jasper. Îi zâmbi apoi prietenei sale. Ai vrea să ai tu grijă de el?

— Desigur, draga mea, spuse Melisande, care îşi revenise întrucâtva din şoc.

— O, ce bine!

Mulţumită, Emeline îşi continuă drumul pe trepte. Simţea că în clipa aceea scăpase măcar de o problemă.

O auzi pe Melisande strigându-i „la revedere” din spatele său şi probabil îngăimă şi ea un răspuns. Dar adevărul era că nu se putea gândi decât la un singur lucru.

Că avea nevoie de somn.

*

— Chiar crezi că Thornton a fost un trădător? întrebă Rebecca mai târziu în noaptea aceea.

Era somnoroasă şi aproape că aţipise în faţa focului.

Samuel se ridicase din pat ca să ia o cină rece împreună cu ea, după care se retrăseseră în salon. Ştia că ar fi trebuit să fie deja în pat. Era epuizată după aventurile zilei, dar, dintr-un motiv sau altul, avea senzaţia că mai lipsea ceva ca să se liniştească pe deplin.

Samuel îşi înălţă paharul de coniac şi se uită în flăcări prin el.

— Cred că da.

Chipul lui era tumefiat şi nişte vânătăi noi apăruse deasupra celor vechi, care abia începuseră să se vindece. Cu toate acestea, îi era foarte drag, se gândi Rebecca.

— Dar nu eşti absolut sigur.

El clătină din cap ferm şi goli conţinutul paharului.

— Thornton este un mincinos înnăscut. Este imposibil de spus dacă într-adevăr n-a avut nimic de-a face cu masacrul. Poate că nu mai ştie nici el. Uneori, mincinoşii ajung să-şi creadă propriile minciuni. Mă îndoiesc că vom fi vreodată absolut siguri.

— Dar ai venit aici din celălalt capăt al lumii ca să descoperi adevărul, ca să poţi pune capăt definitiv acestei poveşti cu masacrul, zise ea înăbuşindu-şi un căscat. Chiar nu te deranjează posibilitatea ca altcineva să fie trădătorul?

— Nu. Nu mă mai deranjează.

— Nu înţeleg.

Un zâmbet lumină brusc trăsăturile fratelui ei.

— Am ajuns la concluzia că nu-mi voi putea şterge niciodată din creier amintirea masacrului de la Spinner’s Falls. E pur şi simplu imposibil.

— Dar asta e îngrozitor! Cum…

Samuel ridică mâna ca să-i oprească protestul îngrijorat.

— Dar am mai învăţat şi că pot trăi cu amintirea asta. Că face parte din mine.

— E cumplit, Samuel. Să trebuiască să trăieşti cu asta toată viaţa…

— Nu e chiar atât de rău. Am trăit deja şase ani,

luptându-mă cu amintirile. Ba chiar cred că o să fie mai bine acum că ştiu că amintirile sunt o parte din mine.

— Tot nu înţeleg, dar mă bucur dacă te-ai împăcat cu asta, spuse ea oftând.

— Da, m-am împăcat cu amintirile.

Se aşternu o tăcere senină timp de câteva minute. Rebecca aproape că aţipi din nou, dar un lemn trosni în foc, aducându-i aminte că mai avea şi altceva de discutat cu fratele ei înainte să adoarmă.

— Te iubeşte, să ştii. Samuel nu scoase o vorbă, aşa că Rebecca deschise ochii ca să vadă dacă nu cumva adormise. Descoperi că se uita la flăcări, cu mâinile împreunate în poală. Am spus că te iubeşte.

— Am auzit.

— Păi şi? N-ai de gând să faci ceva în privinţa asta? Corabia noastră pleacă mâine.

— Ştiu. Sam se ridică şi îşi roti umerii ca să-i dezmorţească, dar tresări când simţi un junghi de durere sub coaste. Mai ai puţin şi adormi în fotoliul acela, aşa că va trebui să te iau în braţe şi să te duc în pat ca pe un copil, zise el întinzându-i mâna.

— Nu mai sunt un copil, bombăni ea.

— Ştiu asta. Ajutând-o să se ridice, se uită în ochii ei şi spuse: Eşti sora mea, care a crescut şi a devenit o doamnă minunată şi interesantă.

— Da, sigur, pufni ea strâmbând din nas.

El şovăi o clipă, apoi o prinse şi de cealaltă mână şi-i mângâie dosul palmelor cu degetele lui mari.

— O să te mai aduc cât de curând în Anglia, dacă vrei, ca să îl poţi revedea pe domnul Green sau pe orice alt domn care ţi-a stârnit interesul. Nu am nicio intenţie de a-ţi strivi speranţele.

— Nu prea am speranţe de genul acesta.

Samuel se încruntă.

— Dacă te îngrijorează faptul că nu suntem de obârşie nobilă, să ştii că în opinia mea…

— Nu, nu e asta, îl întrerupse ea.

Coborî privirea ca să se uite la mâinile lui mari care le dezmierdau pe ale ei. Încă mai avea pielea bronzată, chiar dacă se aflau în Anglia de câteva săptămâni.

— Atunci ce este?

— Îmi place domnul Green, zise ea precaută, şi dacă vrei să continui să-l încurajez şi să mă văd cu el…

Sam o trase uşor de mâini până când o făcu să ridice ochii din pământ şi să-l privească.

— De ce crezi că ar conta pentru mine dacă ai continua sau nu să te vezi cu domnul Green?

— Păi am crezut că… „Doamne, ce jenant!” gândi ea. Am crezut că vrei să-l încurajez, pe el sau un alt bărbat ca el. Am crezut că îţi place faptul că este un domn din înalta societate engleză, chiar dacă are un râs prostesc. Uneori mi-e atât de greu să-mi dau seama ce îţi doreşti!

— Îmi doresc să fii fericită, răspunse el, de parcă ar fi fost cel mai evident lucru din lume. S-ar putea să am ceva de obiectat dacă o să alegi un om care prinde şobolani sau un bunic de optzeci de ani, dar în afară de asta nu-mi pasă prea mult cu cine te măriţi, câtă vreme te face fericită.

Rebecca îşi muşcă buza. Bărbaţii puteau fi atât de neghiobi uneori!

— Dar îmi doresc să am aprobarea ta.

— Ai deja aprobarea mea. Acum ar trebui să începi să te gândeşti ce *îţi place ţie.*

— Asta nu-mi uşurează de loc sarcina, oftă ea cu o licărire de amuzament în ochi.

Sam îi aşeză mâna pe scobitura braţului său şi o îndrumă spre scară.

— Asta-i un lucru bun. Pentru că înseamnă că nu o să iei decizi pripite.

— Mmm… înăbuşindu-şi un căscat, Rebecca îi spuse: Aş vrea să te rog ceva.

— Ce anume?

— Ai putea să-i oferi o slujbă lui O’Hare? Cum el o

privea întrebător, adăugă sfioasă: în America, vreau să spun.

— Cred că da. Dar nu există nici garanţie că o s-o şi accepte.

— O, ba da, o s-o accepte, replică ea cu toată convingerea. Mulţumesc, Samuel.

— Cu plăcere. Noapte bună.

— Noapte bună. În timp ce Sam se îndrepta spre camera lui, îi strigă neliniştită: O să vorbeşti cu Lady Emeline, da?

Însă el nu păru să o audă.

*

Când Emeline se trezi a doua zi dimineaţă, soarele strălucea deja pe fereastră. Se uită o clipă visătoare la razele matinale ce mângâiau lemnul pervazului, dar semnificaţia acelui lucru o frapă dintr-odată.

— O, Doamne, Dumnezeule!

Sări din pat ca arsă şi sună disperată după o servitoare, însă, temându-se că avea să dureze prea mult, deschise uşa şi începu să ţipe pe coridor ca o mahalagioaică de rând.

Se întoarse în cameră, găsi o geantă de voiaj şi începu să-şi azvârle în ea lucrurile la întâmplare.

— Emeline! exclamă *tante* Cristelle din prag. Ce te-a apucat?

— Samuel! Emeline se uită la geamantanul din care ieşeau haine în toate părţile şi îşi dădu seama că nu mai avea timp să împacheteze nimic. Corabia lui pleacă în dimineaţa asta. E posibil să fi plecat deja. Trebuie să-l opresc.

— De ce, Doamne iartă-mă?

— Trebuie să-i spun că îl iubesc! Lăsă apoi geanta şi fugi la garderobă, ca să-şi scoată cea mai simplă rochie pe care o avea. Cum Harris îşi făcuse apariţia, îi strigă:

Repede! Ajută-mă să mă îmbrac!

Tante Cristelle se prăbuşi pe pat.

— Nu înţeleg de ce atâta grabă. Dacă omul acela nu ştie deja că simţi o anumită *afecţiune* pentru el, atunci este un mare imbecil.

Emeline se chinuia să se îmbrace cu toate straturile de muselină.

— Da, dar i-am spus că nu vreau să mă mărit cu el.

— Şi ce dacă?

— Păi *vreau* să mă mărit cu el!

— *Tiens!* Atunci a fost foarte prostesc din partea ta să te logodeşti cu lordul Vale.

— Ştiu asta! „Doamne, Dumnezeule!” se gândi speriată. Pierdea timp contrazicându-se cu *tante* Cristelle, când era posibil ca vasul lui Samuel să fi ridicat ancora chiar în clipa aceea. Of, unde-mi sunt pantofii?

— Aici, milady, rosti Harris calmă. Dar nu v-aţi pus ciorapi.

— Nu-mi pasă!

Tante Cristelle îşi aruncă mâinile în aer şi, în franceză, îl imploră pe Dumnezeu să vină în ajutorul nepoatei sale nebune. Emeline îşi îndesă picioarele desculţe în pantofi şi se repezi spre uşă, aproape dărâmându-l pe Daniel.

— Unde te duci, *M’man?* întrebă el nevinovat. Observându-i gleznele goale, adăugă: Auzi, ştii că nu porţi ciorapi?

— Da, dragule, ştiu, răspunse ea şi-l sărută pe frunte distrată. Plecăm în America, şi acolo nu se poartă ciorapi.

Daniel chiui de bucurie şi începu să sară în sus, spre disperarea mătuşii şi a cameristei, care încercau să-l liniştească. Emeline coborî scările în grabă, strigându-l pe Crabs în timp ce alerga.

— Cheamă trăsura! ţipă ea când majordomul cel îndeobşte impasibil se năpusti speriat în hol. Repede!

— Dar…

— Şi adu-mi pelerina. Am nevoie de o pelerină. Se uită

disperată în jur, căutând un ceas. Cât e ora?

— Puţin trecut de nouă, milady.

— O, nu! exclamă Emeline acoperindu-şi faţa cu mâinile.

Probabil că vasul plecase deja. Samuel putea să fie deja pe mare.

Dumnezeule, oare ce era de făcut? Nu avea cum să-l mai prindă, nu avea cum să…

— Emeline, răsună atunci o voce adâncă, sigură şi extrem de familiară.

Pentru o clipă, nu îndrăzni să spere. Dar apoi lăsă mâinile să-i cadă.

Samuel stătea în pragul uşii. Ochii lui de culoarea cafelei zâmbeau numai pentru ea.

— Samuel! ţipă ea repezindu-se în braţele lui şi apucându-l zdravăn de haină. Am crezut că ai plecat. Am crezut că e prea târziu!

— Ssst, zise el şi o sărută. Buzele lui îi răspândeau sărutări moi pe gură, pe obraji şi pe pleoape. Ssst! Sunt aici!

— Crezusem că te-am pierdut, şopti ea.

O sărută ferm, parcă pentru a-i demonstra că era real şi nu doar un produs al imaginaţiei ei. Emeline îl prinse de umeri, savurând libertatea de a-şi uni buzele cu ale lui.

— Te iubesc, zise ea cu sufletul la gură.

— Ştiu. Aveam de gând să stau în salon şi să trag cu urechea până când recunoşteai asta.

— Serios?

— Da.

— Ce inteligent din partea ta!

— Nu a fost chiar aşa de inteligent, zise el îndepărtându-şi uşor capul. Emeline putea vedea că ochii lui deveniseră întunecaţi şi serioşi. A fost o chestiune de supravieţuire. Mi-e frig fără tine, Emeline. Tu eşti lumina care mă încălzeşte pe dinăuntru. Dacă te-aş părăsi, cred că m-aş transforma într-un sloi de gheaţă.

— Atunci ai face bine să nu mă părăseşti, murmură ea.

Se întinse pentru un nou sărut, dar el rezistă tentaţiei.

— Vrei să te măriţi cu mine?

I se tăie răsuflarea şi fu nevoită să înghită apăsat înainte de a-i răspunde răguşită:

— O, da, te rog!

— Şi o să vii cu mine în America? Aş putea locui şi aici, în Anglia, însă mi-ar fi mai uşor să mă ocup de afaceri dacă ne-am muta în America.

— Şi Daniel?

— Mi-ar plăcea să vină şi el cu noi.

Emeline închise ochii strâns, pentru că era aproape prea mult de suportat.

— Îmi pare rău. Eu nu plâng niciodată.

— Sigur că nu, o aprobă el serios, făcând-o să zâmbească.

— Nu prea se obişnuieşte ca un băieţel să rămână atât de mult cu mama lui, dar mi-ar plăcea foarte mult să-l am lângă mine.

Samuel îi atinse colţul gurii cu degetul mare.

— Foarte bine. Atunci Daniel o să vină cu noi. Şi este bine-venită şi mătuşa ta, dacă…

— Eu voi rămâne aici, declară *tante* Cristelle din spatele lor.

Emeline se răsuci imediat în direcţia vocii şi o văzu pe bătrână stând în pragul uşii.

— Vei avea nevoie de cineva care să se ocupe de moşii, de bani şi de toate lucrurile acestea, nu?

— Ei bine, da, dar…

— Atunci s-a hotărât. Şi, desigur, veţi traversa oceanul cât mai des cu putinţă, ca să-mi pot vedea nepotul.

Mulţumită că aranjase toate detaliile, bătrâna doamnă părăsi încăperea, închizând uşa în spatele ei.

Emeline se întoarse către Samuel şi descoperi că o privea foarte atent.

— O să fie în regulă aşa? o întrebă el. Să laşi în urmă toate astea? Să cunoşti oameni noi? Să trăieşti într-o altă ţară, care nu este la fel de sofisticată ca a ta?

— Adevărul este că nici nu mai contează unde locuim, atâta timp cât sunt cu tine, zise Emeline surâzătoare. Deşi am de gând să stabilesc un nou standard de rafinament la Boston. La urma urmei, nimeni de acolo nu a participat la unul dintre balurile mele.

Samuel rânji. Era un zâmbet larg şi fericit, care îl făcea să semene cu un pirat din cauza tuturor vânătăilor de pe chip.

— Oamenii din Boston nici n-o să ştie ce i-a lovit, nu-i aşa?

Emeline se încruntă în glumă, după care îi trase din nou capul spre al ei, ca să-l poată săruta. Şi mai şopti o dată pe buzele lui:

— Te iubesc.

Epilog

— Te iubesc.

În clipa în care Inimă de Fier rosti acele cuvinte, vrăjitorul cel rău slobozi un ţipăt.

— Nu! Nu! Nu! Nu se poate! Bărbatul acela mic şi odios se înroşi până când ajunseră să-i iasă aburi pe nări. Am aşteptat şapte ani lungi ca să-ţi iau inima de fier şi să-mi însuşesc puterea ei! Dacă ai fi rostit chiar şi un singur cuvânt în aceşti şapte ani, eu aş fi câştigat, şi tu şi soţia ta aţi fi fost blestemaţi în iad! Nu e corect!

Apoi începu să se învârtă în cerc, furios că vraja lui era pierdută. Şi se învârti din ce în ce mai repede, până când începură să-i sară scântei din corp. Până când începu să-i iasă fum negru pe urechi. Până când începu să se cutremure pământul de sub el. Şi apoi... BUM! Îl înghiţi

brusc pământul! Dar porumbelul alb de la încheietura lui îşi luă zborul când vrăjitorul dispăru şi lanţul de aur care-l ţinea prizonier se rupse. Când se eliberă, pasărea se transformă imediat într-un prunc care plângea – în fiul lui Inimă de Fier.

Şi ce bucurie puse atunci stăpânire pe Oraşul Strălucitor! Oamenii aclamau, aplaudau şi dansau pe străzi de fericire că prinţul lor era din nou printre ei.

Dar cum rămânea cu Inimă de Fier şi cu inima lui frântă? Prinţesa Solace se uită la soţul ei, pe care încă îl mai ţinea în braţe, temându-se că era deja mort. Descoperi însă că era viu şi nevătămat şi îi zâmbea. Aşa că făcu singurul lucru pe care-l putea face o prinţesă în acele condiţii: îl sărută.

Deşi mulţi oameni din Oraşul Strălucitor cred până şi în ziua de azi că inima lui Inimă de Fier s-a vindecat când s-a rupt vraja, eu nu sunt la fel de sigură. Cred mai degrabă că iubirea prinţesei Solace a fost cea care l-a adus înapoi la viaţă.

Pe bună dreptate. Ce altceva poate repara o inimă frântă, dacă nu iubirea adevărată?

Sfârşit